

DECEMBER 16., KEDD

ELNÖKÖL: ONESTA ÚR

alelnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.00-kor megnyitják.)

*

* *

Daniel Hannan (NI). – Elnök úr, a legutóbbi találkozásunk óta jelentések kerültek napvilágra a képviselőcsoportok vezetői és a Cseh Köztársaság elnöke között lezajlott találkozóról, amelynek alkalmával a képviselőcsoportok vezetői közül néhányan olyan udvariatlanul és durván fejezték ki magukat, hogy az szerintem mindnyájunkra nézve szégyen. Azt szeretném kérdezni, hogy Ön esetleg helyettes szóvivőként megtenné-e, hogy ezt a mai alkalmat megragadva megerősíti, hogy e Ház értékeli minden véleményt, függetlenül attól, hogy a Lisszaboni Szerződés mellett vagy ellene szól, továbbá hogy tiszteletben tartjuk a Cseh Köztársaság említett hivatalának méltóságát.

Elnök. – Nem az én feladatom, Hannan úr, hogy bármit is megerősítsek, és arra is szeretném emlékeztetni, hogy a Parlament pillanatnyilag nem tárgyalja ezt a kérdést. Abban azonban biztos vagyok, hogy Ön a megfelelő időpontban szóhoz fog jutni, és felhívja az illetékes szerveket, hogy adjanak magyarázatot ez ügyben.

2. Vita az emberi jogok, a demokrácia és a jogállamiság megsértésének eseteiről (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok bejelentése): lásd a jegyzőkönyvet

3. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazások órája.

(Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet)

3.1. Az EK/Marokkó közötti Euro-mediterrán megállapodás jegyzőkönyve a Bolgár Köztársaság és Románia Európai Unióhoz történő csatlakozásának figyelembevétele céljából (A6-0458/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (szavazás)

3.2. Az EK és Albánia közötti stabilizációs és társulási megállapodáshoz csatolt, Bulgária és Románia EU-hoz történő csatlakozásának figyelembevétele céljából készült jegyzőkönyv (A6-0496/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (szavazás)

3.3. Az EK és Horvátország közötti stabilizációs és társulási megállapodáshoz csatolt, a Bolgár Köztársaságnak és Romániának az Európai Unióhoz történő csatlakozása figyelembevétele céljából készült jegyzőkönyv (A6-0490/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (szavazás)

3.4. A légi szolgáltatások bizonyos kérdéseiről az EK és India között létrejött megállapodás (A6-0471/2008, Gabriele Albertini) (szavazás)

3.5. Az euro pénzhamisítás elleni védelme (A6-0499/2008, Gérard Deprez) (szavazás)

- 3.6. Az euro pénzhamisítás elleni védelméhez szükséges intézkedések (az eurót közös valutaként el nem fogadó tagállamok) (A6-0503/2008, Gérard Deprez) (szavazás)**
- 3.7. A társaságoknak előírt biztosítékok a társasági tagok és harmadik személyek érdekei védelmében (kodifikált szöveg) (A6-0465/2008, Diana Wallis) (szavazás)**
- 3.8. A magánszemélyek személyes tulajdonának valamely tagállamból történő végleges behozatalára alkalmazandó adómentességekről (kodifikált szöveg) (A6-0466/2008, Diana Wallis) (szavazás)**
- 3.9. Állat-egészségügyi kiadások (kodifikált szöveg) (A6-0464/2008, Diana Wallis) (szavazás)**
- 3.10. Az euroérmékhez hasonló emlékérmék és érmék (A6-0469/2008, Eoin Ryan) (szavazás)**
- 3.11. Az euroérmékhez hasonló emlékérmék és érmék (az eurót közös valutaként el nem fogadó tagállamokra történő kiterjesztés) (A6-0470/2008, Eoin Ryan) (szavazás)**
- 3.12. A 9/2008. számú költségvetési módosítástervezet (A6-0487/2008, Kyösti Virrankoski) (szavazás)**
- 3.13. Mértékegységek (A6-0476/2008, Arlene McCarthy) (szavazás)**
- 3.14. A turizmus part menti régiókra gyakorolt hatása (A6-0442/2008, Jamila Madeira) (szavazás)**
- 3.15. Médiaműveltség a digitális világban (A6-0461/2008, Christa Prets) (szavazás)**
- 3.16. Egy európai képzési alap létrehozása (átdolgozás) (A6-0473/2008, Bernard Lehideux) (szavazás)**
- 3.17. Egyes jogi aktusoknak a 2006/512/EK határozat által módosított 1999/468/EK tanácsi határozatnak megfelelő kiigazítása – Az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárásnak megfelelő kiigazítás (negyedik rész) (A6-0301/2008, József Szájer) (szavazás)**

– A szavazás előtt

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, a Bizottság üdvözli az első olvasatra elért megállapodást a meglévő jogi aktusoknak az ellenőrzéssel történő új komitológiai eljárás keretében történő kiigazításáról szóló négy javaslatunk közül az utolsóról.

A megállapodás keretében a Bizottság két nyilatkozatot szeretne tenni, amelyek szövegét át fogom adni az Önök szolgálatainak, hogy szerepeltessék őket a mai ülés jegyzőkönyvében.

Az első nyilatkozat a Bizottság kötelezettségvállalásáról szól az intézkedések tervezetének az Európai Parlament részére történő átadására vonatkozóan, abban az esetben, amikor a határidők lerövidültek, a második nyilatkozat pedig az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás alkalmazására vonatkozik a működési tilalom alá tartozó légi fuvarozók közösségi feketelistájának frissítésére vonatkozó eljárási szabályok tekintetében.

Bizottsági nyilatkozatok

Az intézkedések tervezetének átadása az Európai Parlamentnek

A határidők, amelyeken belül az Európai Parlament és a Tanács az 1999/468/EK tanácsi határozat 5a. cikke (3) bekezdésének c) pontja szerint ellenezheti egy intézkedés tervezetét, négy hétre vagy egy hónapra rövidültek le a következő alap-jogiaktusok néhány rendelkezésében: a 2004/17/EK irányelv, a 2004/18/EK irányelv és a 2111/2005/EK rendelet. Amikor az említett rendelkezések alkalmazásában átadja az intézkedéstervezeteket az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, a Bizottság kötelezettséget vállal arra, hogy – az Európai Parlament két ülésszak közötti időszakainak kivételével – figyelembe veszi, hogy az Európai Parlamentnek plenáris ülést kell tartania a vonatkozó lerövidített határidők lejárta előtt, és megismétli a 2006/512/EK határozattal módosított 1999/468/EK tanácsi határozat végrehajtására irányuló eljárásokról szóló, az Európai Parlament és a Bizottság közötti megállapodás szerinti kötelezettségvállalásait, különös tekintettel az annak (16) bekezdésében előírt korai előrejelző rendszerre.

(FR) A szabályozási bizottsági eljárás alkalmazása

A Bizottság sajnálattal veszi tudomásul azt a határozatot, hogy a 2111/2005/EK rendelet 8. cikkének (1) bekezdésére az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárást kell alkalmazni. Ezzel összefüggésben szeretné hangsúlyozni azonban, hogy az említett cikkben hivatkozott végrehajtó intézkedések eljárási és adminisztratív jellegűek, és hogy az alap-jogiaktusban már megállapított szabályokra vonatkozó részletes előírásokat tartalmazzák. A Bizottság szeretné ismételten nyomatékosítani, milyen fontos a repülésbiztonság lehető legmagasabb szintjének garantálása. E cél elérése érdekében szigorú, nemzetközileg elismert kritériumokat használ, és ezeket objektíven alkalmazza; a feketelista frissítésekor ez mindig így történt, amióta a 2111/2005/EK rendelet hatályba lépett. A Bizottság véleménye szerint ezen a téren a munkának továbbra is kizárólag műszaki kritériumokon kell alapulnia, ezért úgy érzi, hogy az eljárási szabályoknak a továbbiakban is minden esetben magas szintű biztonságot és hatékonyságot kell garantálniuk.

3.18. A polgári és kereskedelmi ügyekben illetékes Európai Igazságügyi Hálózat létrehozása (A6-0457/2008, Ona Juknevičienė) (szavazás)**3.19. Európai Üzemi Tanács (átdolgozott szöveg) (A6-0454/2008, Philip Bushill-Matthews) (szavazás)**

– A szavazás előtt

Philip Bushill-Matthews, előadó. – Elnök úr, egy egészen apró észrevételt szeretnék tenni, de fontos elvi kérdésben. A bizottság megállapodásra jutott a háromoldalú párbeszédben, és ez a Ház akaratától függően keresztül is fog menni. A megállapodás nem rossz, de felvet egy olyan fontos elvi kérdést, amelyet szerintem az elnökség elé kellene terjesztenem a jövőbeni dossziékat illetően.

Fontos felismernünk, hogy amikor egy előadót kinevezünk, nemcsak a bizottság előadójává nevezzük ki, hanem az egész Parlament előadójává. Engem meglepetésként ért, hogy mivel a Tanács háromoldalú párbeszédet akart, és ezt a bizottsági szabályok lehetővé tették, a háromoldalú párbeszédre szükség esetén az előadó nélkül került volna sor, ha nem támogattam volna, hogy haladjunk vele előre.

Véleményem szerint ahhoz, hogy egy előadó a Parlament előadója lehessen, a Parlament számára lehetővé kell tenni, hogy egy jelentésről a teljes véleményének hangot adjon, mielőtt háromoldalú párbeszédbe fogna. Ezt hívják demokráciának, és ezt az elgondolást az Elnökségnek is ajánlom figyelmébe.

(Taps)

3.20. A védelmi vonatkozású termékek transzfere (A6-0410/2008, Heide Rühle) (szavazás)**3.21. A gépjárművek és motorok típusjövahagyása (A6-0329/2008, Matthias Groote) (szavazás)**

3.22. Európai Regionális Fejlesztési Alap, Európai Szociális Alap és Kohéziós Alap (jövedelemtermelő projektek) (A6-0477/2008, Stavros Arnaoutakis) (szavazás)

3.23. Az Európai Községek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek (A6-0483/2008, Giuseppe Gargani) (szavazás)

– A szavazás előtt (szóbeli módosítások a 62., 65. és 75. módosításhoz)

Giuseppe Gargani, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, előadóként három szóbeli módosítást szeretnék előterjeszteni: a 62. módosításhoz – a szavazólistáról, ha tudják követni – a (12) preambulumbekkezdéssel kapcsolatban azt javaslom, hogy hagyjuk el az egész zárójeles tagmondatot az „éves összegektől” az „éves költségvetés”-ig.

A szavazólistáról szóló 65. módosításhoz a (12c) preambulumbekkezdést illetően azt javaslom, hogy a „parlamenti segítségnyújtás” és a „teljes költséget fedezi” szavak közé kerüljön be a következő tagmondat: „a szükséges éves összegeket az éves költségvetési eljárás keretében határozzák meg”.

A 75. módosításhoz, amely a 131. cikkre vonatkozik, azt a szóbeli módosítást javaslom, hogy a „referenciakeret” szót egészítsük ki az „átlátható” jelzővel, azaz módosítsuk „átlátható referenciakeret”-re.

Előadóként ezeket a szóbeli módosításokat terjesztem a Ház elé; remélem, elfogadják ezeket.

(A szóbeli módosításokat elfogadják)

– A záró szavazás előtt

Giuseppe Gargani, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném hivatalosan megkérdezni a Bizottságtól, hogy egyetért-e mindezekkel az elfogadott módosításokkal.

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, a Bizottság elégedetten látja, hogy az intézmények között sikerült megállapodásra jutni a képviselői asszisztensek státútumára vonatkozó közös szövegtervezetről.

A Bizottság nevében a mai napon megerősíthetem egyetértésünket ezen szöveggel, amely teljes egészében megőrizte kezdeti javaslatunk lényegét. A Bizottság ezt a javaslatot az Európai Parlamentnek - Pöttering elnök Barroso elnöknek szóló levelében megfogalmazott - a Bizottsághoz intézett megkeresésére válaszul készítette el. A megkeresés óta mindössze nyolc hónap telt el, és Önök az imént hagyták jóvá a Parlament, a Tanács és a Bizottság között lezajlott, rendkívül konstruktív tárgyalássorozat eredményeit. A Bizottság ezzel a javaslattal – 10 éven belül immár harmadszor – kezdeményezte egy státútum kérdésének megoldását, és szilárdan hiszünk benne, hogy erőfeszítéseinket ezúttal siker fogja koronázni. Ki kell használnunk ezt a lehetőséget. Ezért a Bizottság nevében arra is kötelezettséget vállalok, hogy a Tanács végső jóváhagyásáig megvédjük ezt a szövegtervezetet.

(Taps)

Elnök. – Wallström asszony, biztos vagyok benne, hogy a Parlament üdvözli a nyilatkozatát.

Most egy név szerinti szavazással folytatjuk egy olyan kérdés lezárása érdekében, amely immár közel 30 éve van függőben.

Engedjék meg, hogy átérezzem a pillanat nagyszerűségét.

– A szavazás után

Giuseppe Gargani, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, miközben hálás vagyok a biztos asszonynak, szeretném a figyelmüket kérni még egy pillanatra, mivel fel kell olvasnom egy politikai nyilatkozatot, egy, a Tanáccsal egyeztetett intézményi politikai nyilatkozatot.

„Az Európai Parlament és a Tanács a költségvetési hatóság hatásköreitől függetlenül megállapodik abban, hogy az akkreditált képviselői asszisztensek új alkalmazási feltételeire való áttérés önmagában nem teszi szükségessé az Európai Unió általános költségvetésének az Európai Parlamentre vonatkozó szakaszában szereplő előirányzatok megnövelését, tekintettel a 2008-as pénzügyi évre e célra elkülönített, indexálás alá tartozó előirányzatokra.

Az Európai Parlament felhívja a figyelmet az Európai Parlament képviselőinek statútumára vonatkozó, az Európai Parlament Elnöksége által 2008. július 17-én elfogadott végrehajtási intézkedések 69. cikkének (2) bekezdésére, amely előírja, hogy az Elnökség minden évben indexálhatja az összes képviselői asszisztensnek kifizetett teljes kiadásokat.

Az Európai Parlament és a Tanács megállapodnak abban, hogy amikor az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek (CEOS) 96. cikkének (1) bekezdése alapján a Bizottságnak a munkánélküli biztosítási rendszerbe fizetendő járulék kiigazítását kell javasolnia annak következtében, hogy az akkreditált asszisztensek is bekerülnek az említett rendszerbe, az Európai Parlament részéről szükséges befizetéseket egy megfelelő költségvetési fejezet révén kell finanszírozni, és a költségvetésnek az Európai Parlamentre vonatkozó szakaszaiba szánt globális előirányzatokból kell levonni.

Az Európai Parlament és a Tanács arra hívna fel a figyelmet, hogy az EK-Szerződés 248. cikk (4) bekezdése második albekezdésének megfelelően, meghatározott kérdésekre vonatkozó megállapításait külön jelentés formájában bármikor előterjesztheti, és a többi közösségi intézmény bármelyikének kérésére véleményt adhat.

Az Európai Parlament vállalja, hogy az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek 125. cikkének (1) bekezdésében említett belső határozat bármilyen módosításáról konzultál az akkreditált képviselői asszisztenseket képviselő, jövőbeni szervvel."

Ez a Tanács által elfogadott nyilatkozat, és miközben szeretném megkérdezni a Tanácstól, hogy egyetért-e – azt hiszem, ebben meglehetősen biztosak lehetünk –, szeretnék néhány percet arra szánni, hogy a Parlamenttel megosszak egy gondolatot, egy elképzelést. Egy munka lezárásához értünk, amely – ahogyan az elnök úr is rámutatott – meglehetősen régóta tart, és sok éve képezi a vita tárgyát. A Jogi Bizottság azonban alapos munkát végzett, amikor azt a feladatot kapta, hogy mindössze néhány nap alatt mérlegelje a Bizottságtól származó javaslatot, amelyet voltaképpen a Roure-bizottság fogalmazott meg – gondolok itt az elnökére, Roure asszonyra, akinek szeretnék köszönetet mondani. Büszkén állíthatom, hogy a Jogi Bizottság alaposan megvizsgálta a problémát, amelynek nehézségét képviselőtársaim is ismerik.

Sikerült kompromisszumot találnunk a tekintetben, hogy a képviselőknek szabad és alapvető döntési joguk legyen saját asszisztenseik kiválasztásában – ez több ponton is szerepel a keretben –, olyan kompromisszumot találtunk, amely lehetővé teszi az átláthatóságot, rendelkezik a szabályokról, és ezáltal változtat ezen az eddigi bizonytalan helyzeten. Én kiálltam a Jogi Bizottság mellett, elnök úr; még levelet is írtam Pöttering úrnak, hogy elmondjam, hogy mivel a bizottságnak joga és kötelessége volt széles körű vitát tartani, így is tett, és úgy hiszem, megtalálta a megfelelő kompromisszumot. A háromoldalú párbeszédben köszönetet kell mondanom a Bizottságnak és a Tanácsnak a közös munkáért, de mindenekelőtt meg kell köszönnöm a koordinátoroknak, kollégáimnak és a titkárságról Maria Josénak, aki rendkívül sokat segített ebben a munkában, amelyet ma megszilárdítunk.

Remélem, hogy képviselőtársaim igennel fognak szavazni; a következő két évben meglátjuk, hogy ez a jogszabály érdemben hozzá tud-e járulni a parlamenti munkánkhoz.

Elnök. – Köszönjük szépen, Gargani úr.

Mivel ez az eredmény csapatomunkával született, szeretném megragadni a lehetőséget, hogy Martine Roure-nak is gratuláljak kiváló munkájához a munkacsoporton belül, amelynek elnöki tisztjét igen elhivatottan töltötte be.

Természetesen szeretném mindnyájunk nevében megköszöni a főtitkárunknak is, aki nagy formátumú tárgyalófelnek bizonyult ebben a témában – és akinek az elszántsága nélkül mindezt nem érhetjük volna el –, valamint az Európai Parlament legutóbbi négy elnökének: Pöttering úrnak, aki nagyon törekedett e kérdés lezárására, Borrell úrnak, aki lehetővé tette számunkra a döntő előrelépést a kódex elfogadásával, Cox úrnak, aki lehetővé tette a különféle statútumok különválasztását, és természetesen Fontaine asszonynak, aki közel 10 évvel ezelőtt elsütötte a startpisztolyt, hogy mára végül elérkezzünk az előttünk álló jelentéshez.

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, sajnálom, ha netán hízélgésnek tűnik majd, amit mondok, de képviselőtársaim el fogják nézni nekem, mivel közülük néhányan talán még nincsenek tisztában azzal, hogy éppen Ön volt az, aki az elmúlt években az Elnökség elé terjesztette ezt a kérdést, amit ezért Ön nem mondhatott, de én megteszem. Képviselőcsoportom és az azon kívül állók nevében szeretném Önnek is megköszönni a Parlament alelnökségén belül végzett munkáját.

Elnök. – Mindenkinek köszönöm. Úgy vélem, az új statútum a világ valamennyi parlamentje számára példaként fog szolgálni.

3.24. Kockázatkezelésre vonatkozó technikai rendelkezések (B6-0623/2008) (szavazás)

– A szavazás előtt

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, csak azt szeretném mondani, hogy a Parlament ma első alkalommal fog az ellenőrzéssel történő új szabályozási bizottsági eljárás keretében szavazni arról, hogy elutasítsa-e a Bizottság jogalkotási javaslatát. Az e szavazás háttérét képező, tőkekövetelmény-irányelv előadójaként arra szeretném kérni Önöket, hogy támogassák ezt az állásfoglalásra irányuló indítványt, amelyet a Gazdasági és Monetáris Bizottság egyhangúlag fogadott el.

Ezáltal lehetővé válik, hogy az Európai Parlament egyértelmű jelet küldjön a Bizottságnak. Megfelelő egyensúlyt követelünk a Bizottság által az együttdöntési eljárásban javasolt kérdések és a Bizottság által egyedül, a komitológiai eljárásban kezelt kérdések között.

A Bizottság a hitelminősítő intézetekkel kapcsolatban a komitológiai eljárásban konkrét javaslatokat tett, amelyek messze túlmutatnak a technikai aspektusokon, ezért ezeket vissza kell vinni az együttdöntési eljárásba.

Gondoskodnunk kell arról, hogy koherens jogszabályokat adjunk ki. Most itt vannak előttünk a hitelminősítő intézetekről és a tőkekövetelmény-irányelvről szóló jelentések és egy komitológiai javaslat. Célunk, hogy mindent közösen, célirányosan vitassunk meg az együttdöntési eljárás keretében, és ehhez kérem az Önök támogatását.

(Taps)

3.25. A megtevesztő gyakorlatot folytató, címjegyzékekkel foglalkozó társaságok (A6-0446/2008, Simon Busuttil) (szavazás)

*
* *

Christopher Beazley (PPE-DE). – Elnök úr, ha már a Bizottság alelnöke a helyén van, átadhatnék neki egy kérést mint a kommunikációért felelős biztosnak? A Parlament Európa balti részével foglalkozó frakcióközi munkacsoportja egy hónappal ezelőtt állásfoglalást fogadott el az EU–Oroszország csúcstalálkozóról, erről a Ház számára igen fontos témáról. Erre semmilyen visszajelzést nem kaptunk még, nemhogy választ. Esetleg fel tudná vetni ezt a kollégáinak a Bizottságban? A Ház számára ez roppant fontos kérdés.

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr; igen, természetesen utána fogok nézni ennek. Gondoskodom róla, hogy minél előbb választ kapjon.

4. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

– Jelentés: Philip Bushill-Matthews (A6-0454/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, az Európai Üzemi Tanács 14 éve létezik, ezért legfőbb ideje módosítani. Azért szavaztam a jelentés mellett, mert végre lehetővé fogja tenni, hogy az Európai Üzemi Tanács igazodjon az új körülményekhez. Bővelkedünk úgynevezett európai vállalatokban, más szóval olyan vállalatokban, amelyek működése átnyúlik a határokon. Ezért volt szükség az Európai Üzemi Tanács hatáskörének kiigazítására, hogy megfeleljen ezeknek az új körülményeknek. Támogatnunk kell ezt a jelentést, ha másért nem, hát azért, mert garantálja, hogy minden olyan vállalat alkalmazottai, ahol határokon átnyúló munka folyik, és ahol az alkalmazottak határokon átnyúló szempontjait figyelembe kell venni, ténylegesen képviseltessék magukat az Európai Üzemi Tanácsokban.

– Jelentés: Giuseppe Gargani (A6-0483/2008)

Daniel Hannan (NI). - Elnök úr, a maihoz hasonló alkalmakkor néha érdemes visszatérni az első alapelvekhez, és feltenni a kérdést, hogy egyáltalán miért van szükségünk európai jogalkotásra ezen a területen. Ha valaki el akar nekem adni valamit, én pedig meg akarom venni tőle, és az ügyfél és a kereskedő egyaránt meg van elégedve a mértékegységgel, akkor ez nyilván nem tartozik semelyik nemzeti kormányra, különösen nem az Európai Unióra, hogy közbeavatkozzon és törvényellenesnek nyilvánítsa a tranzakciót. Ez talán nehezen érthető vagy tudományos fejtegetésnek hangzik, de hazámban voltak jogi keresetek - amelyek hosszú ideig elhúzódtak, és nagyon megviselték az embereket - pusztán amiatt, hogy a kereskedők olyan mennyiségi egységekben kereskedtek az ügyfelekkel, amelyeket ezek az ügyfelek megfelelőnek éreztek. Ez újabb példa arra, hogy a hatalom hogyan siklott ki a nemzetállamok kezéből, és hogyan került át azokhoz, akikre nem tudunk szavazni az európai intézményekben.

Ezért csak azt szeretném megismételni, hogy népszavazásra szólítunk fel a Lisszaboni Szerződésről: *Pactio Olisipiensis censenda est!*

Martine Roure (PSE). – (FR) Elnök úr, valóban történelmi nap ez a mai Parlamentünk számára. Keményen megdolgoztunk érte, hogy eljussunk ideig: akkor sem túlzok, ha azt mondom, hogy ez a dosszié 15 évig készült.

Ön jól ismeri a történetét, hiszen elnöke volt annak a munkacsoportnak, amely – igen helyesen – fontos ügynek tartotta az asszisztensekre vonatkozó statútumot. Számunkra ez most a rengeteg munka betetőzése. Mint már mondta, Pöttering úr előtt a többi elnök is kivétel nélkül érdemben járult hozzá ehhez az eredményhez: ezt Fontaine asszonynak éppen most köszöntem meg, amikor összetalálkoztunk a lépcsőn.

Azt is el kell mondanom ugyanakkor, hogy szeretném megköszönni annak a munkacsoportnak, amelynek Ön is tagja volt. Ebbe a munkacsoportba tartozott még Friedrich úr, Lulling asszony, Nicholson úr, De Vits asszony és Wallis asszony – remélhetőleg senkit nem felejtettem ki –, és meg kell mondanom, a munkacsoporton belül rendkívül erős szolidaritás volt jellemző, ennek köszönhetjük a sikert. Emellett szeretnék elismeréssel adózni a Jogi Bizottság előtt is, amely át tudta venni az irányítást, felnőtt a feladathoz és gyors munkát végzett: nagyon szépen köszönjük!

– Jelentés: Simon Busuttil (A6-0446/2008)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Elnök úr, szeretnék gratulálni az előadónak ehhez a jelentéshez. Az ajánlásai mellett szavaztam, mivel East Midlands egész területén, Nottinghamtól Darenty-ig, Glossoptól Lincolntól választóim százai estek csapdába az egyik olyan címjegyzék miatt, amelyektől az előadó szabadulni próbál: a European City Guide-nál. A szóban forgó vállalat lényegében megteveszti az embereket, amikor számlákat küld és jogi keresettel fenyeget, amennyiben nem fizetnek a hirdetésekért, amelyek egész egyszerűen soha nem jelennek meg a látszólag értékesített termékben.

A Házban töltött 10 évem alatt hozzám érkező panaszok egyik legfőbb oka a European City Guide volt. Az első panaszok ráadásul rögtön a megválasztásom utáni legelső levélcsoomaggal érkeztek, az utolsók pedig ma reggel kerültek a postaládámba. Éppen ezért nagyon örülök, hogy a változatosság kedvéért támogatni tudtam valamit itt a Házban.

Syed Kamall (PPE-DE). - Elnök úr, az előttem szólóhoz hasonlóan én is szeretném elismerni az előadó érdemeit az erről a témáról készített jelentés terén, mivel nyilvánvalóan elég fontos témáról van szó. Sokan vagyunk, akik ezzel a konkrét csalással kapcsolatban több levelet is kaptak a választóiktól. Aggódó emberek – és velük együtt számos kisvállalkozás is az EU egész területéről – írásban kerestek meg a londoni választókerületemben, elpanaszolva, hogy nagyon aggasztja őket, hogy ki kell fizetniük ezt a pénzüsszeget, és hogy nem akarnak jogi keresettel szembesülni.

Ez egyike azoknak a dolgoknak, amelyeket az EU jól intéz. Tudom, hogy a további politikai és gazdasági integráció kérdésében kritikus szoktam lenni, ugyanakkor elégedetten hívom fel a figyelmet minden olyan esetre, amikor az Európai Unió jól működik. Néha nem árt, ha arra figyelünk, hogy mit csinálunk jól, és próbálunk megfelekedezni néhány olyan dologról, amiben kevésbé vagyunk jók, amilyen például az univerzális megoldások keresése.

Ezt az ügyet az első uniós szintű csalások egyikeként szokták emlegetni, de valójában nem ez az első EU-s csalás. Ha valaki más uniós csalásokat keres, elég megnéznie az Európai Alkotmányt és a Lisszaboni Szerződést. Azt mondják, hogy a Lisszaboni Szerződés teljesen más, mint az Európai Alkotmány, de valójában pont

ugyanarról van szó, az pedig, hogy a brit néptől megtagadják a szavazáshoz való jogot, igazi csalás és a demokrácia tagadása.

Marcin Libicki (UEN). – (PL) Elnök úr, a Petíciós Bizottság elnökeként elmondhatom, hogy a bizottság nagyon örült, amikor elfogadták a City Guide és hasonló hirdetőcégek tisztességtelen eljárásairól szóló jelentés elkészítésére irányuló javaslatunkat, miután értesültünk az ilyen eljárásokról. A jelentést Busuttal úr készítette, ezért neki szeretnék gratulálni ehhez a sikerhez. Az egész Petíciós Bizottság és a titkársága dolgozott a jelentésen. Szeretnék köszönetet mondani minden résztvevőnek, mindenekelőtt Busuttal úrnak, továbbá azoknak a képviselőknek is, akik jóváhagyták ezt az állásfoglalást. Az állásfoglalás méltán kapott szinte egyhangú támogatást itt a Házban.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök úr, nem ez az egyetlen terület, ahol nem teljesített szolgáltatások után kérnek pénzt. Ezért határozottan támogatom ezt a jelentést, és mellette szavaztam. Azt is szeretném kijelenteni, hogy nem tudtam szavazni a ma szavazásra bocsátott első néhány jelentésre. A Parlament előtti blokád miatt sok képviselőtársammal együtt én sem tudtam bejutni a Házba. Szeretnék tiltakozást bejelenteni ezzel a tényállással szemben.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Elnök úr, nagyon örülök, hogy a City Guide-ről és a szakmai címjegyzékekkel foglalkozó társaságokról szóló jelentés ilyen nagyarányú támogatást kapott, és gratulálok az előadó munkájához. Olyan kérdés ez, amely az érintettek szintjéről került hozzánk, a Parlament pedig reagált rá. Magánszemélyeket, klubokat, iskolákat és vállalkozásokat egyaránt fosztogatnak ezek a cégek, amelyek a koordináció hiányának köszönhetik meggazdagodásukat.

Remélem, a mai szavazás közvetíteni fogja azt az üzenetet, hogy az embereknek nagyon meg kell nézniük, mit írnak alá, valamint hogy a Parlament meghallgatja a gondjaikat, illetve hogy követelni fogjuk a fellépést úgy tagállami, mint európai szinten, hogy véget vessünk ennek a gyakorlatnak, amelynek révén megtevesztéssel csálnak ki pénzt a vállalkozásoktól.

Nagy nap ez a mai az előadó, Simon Busuttal számára, csakúgy mint a Petíciós Bizottság számára, amely minden lépésnél támogatta ezt a témát. Alig várom, hogy beszámolhassak róla a választóimnak – annak a több száz embernek, akik ez ügyben megkerestek –, és bemutathassam az itt elért valódi eredményeket.

Tadeusz Zwiefka (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, egy általános megjegyzést szeretnék tenni. Én sem tudtam részt venni a mai első néhány szavazáson, a Parlamentbe vezető út eltorlaszolása miatt. Véleményem szerint teljességgel elfogadhatatlan, hogy egy francia rendőr megakadályozza, hogy egy parlamenti jelzéssel ellátott autó bejuthasson a Házba. Ez is csak Strasbourgban történhet meg. Ha ez megismétlődik, kénytelen leszek átállni azoknak az oldalára, akik a Parlament strasbourgi székhelye ellen vannak. Ami azt illeti, az imént elmondotthoz hasonló helyzetek Brüsszelben nem fordulnak elő.

– Jelentés: Gérard Deprez (A6-0499/2008)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – Elnök úr, azért kértem szót, hogy magyarázatot adjak az euro védelméről szóló szavazatomra. Ez következik most?

Elnök. – Tekintve, hogy nem volt vita, az eljárási szabályzat azt mondja ki, hogy szóbeli magyarázatoknak sincs helye. Önnek ezért két lehetősége van: vagy benyújtja írásban a nyilatkozatát, vagy – mivel van még egy kis időnk – megteheti szóban is, és majd később átkerül írásba.

Akkor mondja el szóban.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – Elnök úr, Ön igazán kedves, és remélem, ezt soha nem kell majd megbánnia!

A brit konzervatívok tartózkodtak az ominózus euróról szóló szavazáson. Azért tettük ezt, mert úgy gondoljuk, hogy azoknak a részéről, akik nem kívánnak csatlakozni a közös valutához, az a tisztességes álláspont, ha az említett valutáról szóló döntést azokra az országokra hagyjuk, akik benne vannak. Az elmúlt néhány hónapban azonban egyre inkább nyilvánvalóvá vált, hogy a Ház néhány igen megbecsült képviselője nem ezt a tiszteletre méltó vagy tisztességes utat választotta. A képviselőcsoportok vezetőinek némelyike a közelmúltban a Cseh Köztársaság elnökének felkeresésekor közel sem tanúsított olyan tiszteletet, mint ami egy demokratikus európai ország elnökét megilleti.

Ahogy közelednek az európai választások, sok, itt jelen lévő képviselő fog azon keseregni, hogy szavazóik érzésük szerint nem veszik őket elég komolyan, illetve nem adják meg nekik a kellő tiszteletet. Ilyenkor talán

emlékezniük kellene arra, hogy az ember csak akkor kaphat tiszteletet, ha ő maga is hajlandó tiszteletet tanúsítani, különösen azokkal szemben, akiknek az elvi meggyőződésével nem ért egyet. Úgy tűnik, hogy a régi forradalmárok soha nem halnak ki: csak megfélemlenek arról, miért is harcoltak!

– Jelentés: Giuseppe Gargani (A6-0483/2008)

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, azért szavaztam a Gargani-jelentés ellen, mert úgy gondolom, hogy az elénk kerülő jelentés és a tanácsi rendelet, amelynek ügyében csak a meghallgatáshoz van jogunk, messzemenően csorbítja a képviselők szabadságait. Szeretném felhívni a figyelmet arra – miközben semmilyen szempontból nem akarom kisebbiteni a Jogi Bizottság munkáját –, hogy számos megoldatlan kérdés és probléma maradt, ami ennek a tanácsi rendeletnek az asszisztenseinkre gyakorolt hatásait illeti.

A Költségvetési Ellenőrző Bizottság tagjaként mindig azon a véleményen voltam, hogy valamit sürgősen tenni kell az asszisztensek státúsumának az ügyében. Mindig azok közé tartoztam, akik fizették az alkalmazottaik társadalombiztosítási járulékait, és megfelelő feltételekkel foglalkoztatták őket. Azok a képviselőtársaink, akik nem így jártak el, úgyszólván ránk kényszerítették ezt a tanácsi rendeletet. Jobb lett volna, ha a parlamenti adminisztráció korábban reagált volna, és hozzásegített volna a jelenlegi modell végrehajtásához. Ez a modell egyáltalán nem rossz, és a helyi asszisztensek esetében mi egyébként is ezt akarjuk megtartani. Ez mindenkinek a szabadsága szempontjából jobb megoldás lett volna.

– Jelentés: Simon Busuttill (A6-0446/2008)

Richard Corbett (PSE). – Elnök úr, csak szerettem volna csatlakozni azokhoz, akik gratuláltak Busuttill úrnak a jelentéséhez, és elítélik a különféle címjegyzékek komédiázásait.

Az egyik aspektus, ami gyakran nem elég ismert, hogy ezek a címjegyzékek milyen agresszívan utánamennek a fizetési követeléseiknek. A European City Guide és más címjegyzékek áldozatait honlapot hoztak létre „Stop the European City Guide” címmel, hogy felhívják a figyelmet ezeknek a csalásoknak a veszélyeire, egyúttal segítsenek az áldozatul esett kisvállalkozásoknak, sportegyesületeknek, jótékonyági szervezeteknek stb., hogy fel tudják venni a harcot, és ne hagyják magukat rászedni. A címjegyzékek tulajdonosai azonban zaklatni kezdték őket, és megpróbálták eltávolíttatni a weboldalt azzal az internetes tartalomszolgáltatóval, aki ezt a lehetőséget biztosította nekik. Ennek eredményeként a weboldalnak most az én saját honlapom ad otthont, mivel az Európai Parlament képviselőjét láthatólag már nem merik megtámadni.

A csalás áldozatait vagy potenciális áldozatait azonban arra szeretném bátorítani, hogy vegyék igénybe ezt a szervezetet a tevékenységeik koordinálására, és dolgozzanak együtt velünk az ilyen joghézagok betömésén, hogy végül véget vethessünk mindenfajta ilyen csalásnak.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

– Ajánlás: Jacek Saryusz-Wolski (A6-0458/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, mellette szavazok ennek a megállapodásnak, amely az Európa és a Maghreb közötti kapcsolat részét képezi.

Szeretném ugyanakkor megragadni ezt a lehetőséget, hogy hangsúlyozzam, Marokkó ismétlődően megsérti az emberi jogokat, és nem tartja tiszteletben nemzetközi kötelezettségeit a sahrawi-kérdéssel kapcsolatban. Pusztán arra lenne szükség, hogy tartsák be az ez ügyben hozott különféle ENSZ-határozatok rendelkezéseit. Meg kell erősíteni a sahrawi nép egészének ahhoz való jogát, hogy beleszólásuk legyen az önrendelkezésükbe. Afrikában ez a gyarmatosítás utolsó példája, ami fölött a nemzetközi közösség nem hunyhat tovább szemet. Ebben az összefüggésben Európának is fel kell vállalnia a rá háruló felelősséget.

David Casa (PPE-DE), írásban. – (MT) Teljes mértékben egyetértek azzal, hogy fontosnak kell tekintenünk az Európai Unió és szomszédai közötti kapcsolatokat, különösen a Földközi-tengeren. A Marokkói Királyság mindig hangsúlyozta, hogy szorosabb kötelékre van szüksége az Európai Unióval, nekünk pedig az a feladatunk, hogy gondoskodjunk róla, hogy ez az együttműködés tovább bővílhessen és erősödhessen.

Dragoș Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) Az egyrészt az Európai Közösségek és tagállamai, másrészt a Marokkói Királyság közötti társulást létrehozó euromediterrán megállapodás jegyzőkönyvének a Bolgár Köztársaság és Románia Európai Unióhoz való csatlakozásának figyelembevétele céljából történő aláírásáról szóló tanácsi határozat tervezete mellett szavaztam, a Marokkóval való intézményi és kereskedelmi kapcsolatok fejlesztése érdekében.

Lena Ek (ALDE), írásban. – (SV) Ha nem lennének Marokkó nyugat-szaharai tettei, az állásfoglalás mellett szavaztam volna. Semmi kifogásom az EU és Marokkó közötti társulás és csere ellen. Ahhoz azonban, hogy elnyerje a támogatásomat, Marokkónak mindenekelőtt tiszteletben kellene tartania az emberi jogokat, és be kellene szüntetnie a nyugat-afrikai nép elnyomását.

Glyn Ford (PSE), írásban. – Tartózkodtam az EK és Marokkó közötti euromediterrán megállapodás jegyzőkönyvének ügyében. Tartózkodásomnak semmi köze nem volt Saryusz-Wolski úr jelentésének technikai részleteihez, inkább politikai okai voltak. Az, hogy Marokkó megszállva tartja a nyugat-szaharai Saharai Arab Demokratikus Köztársaságot, háborút folytat az országuk felszabadításáért küzdő ellenállókkal szemben és megsérti a civil lakosság emberi jogait, létfontosságúvá teszi, hogy legalább egy kis gesztussal jelezzem tiltakozásomat. Bárcsak többet is tehettem volna.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, támogatom Saryusz-Wolski úr ajánlását a tagállamok és a Marokkói Királyság közötti társulást létrehozó euromediterrán megállapodás jegyzőkönyvének aláírásáról szóló tanácsi határozat tervezetéről. Azzal érvelnék, hogy a Parlamentnek hozzájárulását kell adnia egy ilyen megállapodás megkötéséhez, miután Bulgária és Románia csatlakozott az Unió területéhez, ami szükségessé teszi a megállapodás módosítását. Ez Marokkó számára gyorsabb előrehaladást tesz majd lehetővé az ország által importált termékek némelyikére vonatkozó vámok megszüntetésében.

– Ajánlás: Jacek Saryusz-Wolski (A6-0496/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Saryusz-Wolski úr jelentése mellett szavazok, amely fokozott együttműködést tesz lehetővé Albániával.

Albánia területe földrajzi szempontból Európához tartozik, nekünk pedig kötelességünk, hogy segítsük ezt a nemzetet, amely oly nagy nehézségekkel nézett szembe, hogy fokozatosan közeledhessen a közösségi intézményekhez. A jelentés ezt a szellemet képviseli. Az elmúlt hónapokban Tiranában egyetemi hallgatókkal találkoztam: érzékelhető volt, hogy Albániában a fiatalabb generációkban erős vágy él az európai csatlakozás iránt, mivel megértik, hogy ki kell törni abból a történelmi elszigeteltségből, amelytől az ország mindig szenvedett, és azt is belátják, hogy a 27 európai partnerrel közös út milyen lehetőségeket tartogat. Ennek a célnak az elérésén dolgozunk.

David Casa (PPE-DE), írásban. – (MT) Véleményem szerint nagyon fontos, hogy az Albániához hasonló országoknak megadjuk a szükséges biztatást, hogy segítsük őket az Európai Unióhoz való csatlakozás előkészületeiben. A társulási megállapodás létrehozása rendkívül fontos lépés ebben az irányban.

– Ajánlás: Jacek Saryusz-Wolski (A6-0490/2008)

David Casa (PPE-DE), írásban. – (MT) Ha figyelembe vesszük, hogy Horvátország az európai uniós csatlakozás szempontjából tagjelölt ország, úgy vélem, a társulási megállapodás jelentős lépés, amely hozzájárul az említett ország és az európai család közötti kötelékek megerősítéséhez.

Dragoş Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) Az egyrészt az Európai Közösségek és tagállamai, és másrészt a Horvát Köztársaság közötti stabilizációs és társulási megállapodáshoz csatolt, a Bolgár Köztársaságnak és Romániának az Európai Unióhoz történő csatlakozása figyelembevételével céljából készült jegyzőkönyv megkötéséről szóló tanácsi és bizottsági határozatra irányuló javaslat mellett szavaztam, a Horvátországhoz fűződő intézményi és kereskedelmi kapcsolatok fejlesztése érdekében.

– Jelentés: Gabriele Albertini (A6-0471/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Az indiai légiközlekedési piac jelenleg az egyik leggyorsabban növekvő piac a világon. A piacnyitás és a magán-, valamint külföldi tőke bevonására irányuló törekvések az indiai légiközlekedési ágazat fejlesztéséhez és modernizálásához szükséges intézkedések részét képezik, melyek célja a növekvő igény és a fogyasztói elvárások kielégítése. Bár az indiai légiközlekedési ágazatot hosszú időn keresztül megszorító szemléletmód jellemezte, korlátozott hozzáféréssel és erős állami irányítással, az elmúlt években India döntő lépéseket tett egy nyitottabb, versenyképesebb légiközlekedési piac felé.

Egyedülálló növekedési ütemének és piaca fokozatos megnyitásának köszönhetően India új üzleti lehetőségeket és jelentős növekedési potenciált kínál az európai légitársaságok, repülőgépgyártók és szolgáltatók számára.

Noha nagyratörőnek kell lenni, időbe telhet a teljes mértékben nyitott légtér kialakítása Indiával, amelynek legjobb módja a szakaszos kiépítés lehet, lehetővé téve a zökkenésmentes átmenetet és piaci integrációt, ami az új szabályok egyenlő feltételek mellett történő, fokozatos megvalósításán alapul. Ezért egyetértek a Közösség és India közötti horizontális megállapodás aláírásával.

David Casa (PPE-DE), írásban. – (MT) Ez a jelentés megvilágít néhány olyan aspektust, amelyek korábban nem voltak egyértelműek, és ezáltal félreértelmezésekhez vezethettek volna. Az új rendelkezések az eljárások terén nagyobb átláthatóságot garantálnak, és biztosítják, hogy sem a forgalom mennyiségében, sem az egyensúlyában ne keletkezessen zavar. Mivel korábban előfordult, hogy megsértették a versenyjogot, ebbe a különálló kétoldalú megállapodásba most bizonyos különös rendelkezések is belekerültek, amelyek szabályozni fogják a rendszert.

Dragoş Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) A következők miatt szavaztam a jelentés mellett:

- A megállapodás 2. cikke szerint a kijelölésre vonatkozó hagyományos nemzeti záradékok helyébe egy közösségi záradék lép, amely valamennyi közösségi légifuvarozó számára lehetővé teszi, hogy a letelepedés szabadságának előnyeiből részesüljön.

- A 4. cikk a kétoldalú megállapodások versenyellenes rendelkezéseit (például a légitársaságok közötti kötelező kereskedelmi megállapodások) hozza összhangba az európai uniós versenyjoggal.

Az Indiai Köztársaság kormányával a horizontális megállapodással kapcsolatban folytatott tárgyalások keretében külön kiemelték, hogy a megállapodás nem érinti a forgalmi jogok mennyiségét, illetve az azok közötti egyensúlyt. E célból kidolgoztak egy levéltervezetet, amelyet az Európai Közösség és tagállamai juttatnak el Indiának.

Bogusław Liberadzki (PSE), írásban. – (PL) Albertini úr helyesen véli úgy, hogy a Közösség és az Indiai Köztársaság között fennálló megállapodást helyénvaló lenne módosítani. Egyetértek vele abban, hogy egy átfogóbb megállapodásnak kellene szabályoznia az olyan kérdéseket, mint például a földi biztonság és a légi biztonság, az útvonalkezelés, a járatfigyelés, a környezetvédelem, a technológia és a kutatás terén történő jogalkotási együttműködés. Egy ilyen megállapodásnak a gazdasági tevékenységgel és az ipari együttműködéssel kapcsolatos kérdésekre is ki kell terjednie.

Azt is gondolom, hogy helyénvaló lenne hivatkozni az India és az Egyesült Államok közötti megállapodásra, amely egyúttal hasznos példaként is szolgálhat számunkra. Egyetértek azzal a javaslattal, hogy először a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságnak kellene kedvező véleményt kiadnia a Közösség és az Indiai Köztársaság közötti horizontális megállapodás aláírásáról.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Albertini úrnak az Európai Közösség és India között a légiközlekedés egyes kérdéseiről szóló megállapodásról szóló jelentése mellett szavaztam. Egyetértek az előadó azon nézetével, miszerint az Egyesült Államok és India között 2005-ben létrejött kétoldalú megállapodás kedvező tapasztalatairól, valamint a kapacitásra és a tarifákra vonatkozó korlátozások és ebből következően a piacra jutás tekintetében történő mennyiségi ellenőrzések megszüntetéséről az EU-nak is példát kellene vennie, mivel egy hasonló megállapodás nemcsak a légiközlekedési ágazatban működő európai cégeknek kedvezne, hanem a légi szolgáltatásokat igénybe vevőknek is. Érdemes hangsúlyozni azonban, hogy ezt a megállapodást pillanatnyilag csak kiindulópontnak kell tekinteni, és ahhoz, hogy Indiával teljesen liberalizálhassuk a légiközlekedés ágazatát, meg kell várnunk a most megállapított intézkedések végrehajtását. Erre azért van szükség, hogy ne kockáztassuk – amint az gyakran megtörténik –, hogy a gazdasági együttműködés gyorsabb legyen, mint a társadalmi fejlődés.

– Jelentés: Gérard Deprez (A6-0499/2008)

David Casa (PPE-DE), írásban. – (MT) Egyetértek az előadóval abban, hogy fontosnak kell tekintenünk a biztonság kérdését és a hamisítók elleni küzdelmet. A hamisítás ellen napi szinten kell fellépünk, mivel a forgalomban lévő hamis pénz az Európai Unió egész területén gyengíti a gazdaságot, nemcsak az euroövezet országaiban. Sajnos, azok a bűnözők, akik részt vesznek ebben a mindennapi törvényellenes tevékenységben, folyamatosan korszerűsítik a technológiájukat és új eszközökkel állnak elő. Ezért elsődleges fontosságú, hogy felkínáljunk mindenfajta segítséget, és hasznosítsuk a rendelkezésünkre álló erőforrásokat annak érdekében, hogy mind a közös európai hatóságok, mind az egyes országok számára biztosítsuk a küzdelem folytatásához szükséges eszközöket.

Dragoş Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) Az euro pénzhamisítás elleni védelméhez szükséges intézkedések megállapításáról szóló 1338/2001/EK rendelet módosításáról szóló tanácsi rendelettervezet mellett szavaztam, mivel ez egy realisztikus, hatékony javaslat az euro hamisítása elleni küzdelem érdekében.

Glyn Ford (PSE), írásban. – Üdvözlöm mindkét jelentést, az „euro pénzhamisítás elleni védelméhez szükséges intézkedésekről” szólót és az „euro pénzhamisítás elleni védelméhez szükséges intézkedések kiterjesztéséről” szólót egyaránt. Mint korábban már több alkalommal mondtam, az általánosan forgalomban lévő legnagyobb címletű dollárnál vagy jennél ötször, illetve kétszer nagyobb címletű 500 és 200 eurós bankjegyek kibocsátásáról szóló döntés miatt az euro a pénzmosás és a pénzhamisítás potenciálisan népszerű célpontjává vált. Itt legalább az utóbbival szemben fellépünk, még ha további lépésekre is szükség lenne az előbbi kezelése érdekében.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A jelentés szándéka, hogy módosítson egy korábbi rendeletet, az euro pénzhamisítás elleni védelméhez szükséges intézkedések megállapításáról szóló 1338/2001/EK rendeletet, valamint hogy növelje a hatásköröket, hogy ezáltal elősegítse és lehetővé tegye a megfelelő ellenőrző berendezések beállítására szánt hamis pénzek tagállamok közötti átadását. A jelenlegi jogszabályok szerint az ilyen átadás tilos.

A Júniusi Lista egyetért azzal, hogy az euro pénzhamisítás elleni védelme nagyon fontos. Úgy gondoljuk azonban, hogy ezzel a kérdéssel azoknak az országoknak kell foglalkozniuk, amelyek pénzneme az euro. Svédországnak és más, az euroövezeten kívüli tagállamoknak nem szabadna beleártaniuk magukat abba, hogy az euroövezet tagállamai hogyan kezelik ezt a kérdést. Ezért úgy döntöttünk, hogy a jelentés ügyében tartózkodunk a szavazástól.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az eurót a használat területének nagysága miatt a pénzhamisítóknek érdemes hamisítaniuk. A hamis bankjegyeket és érméket olyan magas színvonalon állítják elő, hogy még a biztonsági jellemzőket is képesek utánozni, így nem csoda, ha az átlagembert könnyen megtévesztik a hamis 50 eurós bankjegyekkel. A csalással szemben az automaták sincsenek biztonságban. Az egyes valutáknál a közelmúltban lezajlott ingadozás valószínűleg tovább növelte az euro fontosságát, és a bűnözői csoportok ebből is tőkét próbálnak majd kovácsolni.

Ha az eurót a lehető legbiztonságosabbá akarjuk tenni, több fronton is fokoznunk kell az erőfeszítéseket. Egyrésztől dolgoznunk kell magán a valután, másrészt több tájékoztatást kell adnunk a biztonsági jellemzőkről, mivel hiába tesszük biztonságosabbá az eurót, ha az emberek továbbra sem tudják, hogyan ismerjék fel. Végezetül pedig a hamisítók bandái elleni fellépés terén is nagyobb erőfeszítések kellenek. E tekintetben egyszer és mindenkorra véget kell vetni a végrehajtáson belül uralkodó jelenlegi kiéheztetési politikának. Ez a jelentés csak az első lépés a biztonságosabb euro felé, én mindazonáltal mellette szavaztam.

– Jelentés: Gérard Deprez (A6-0503/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Belga képviselőtársunk, Deprez úr jelentése alapján a Tanács által módosított, az euro pénzhamisítás elleni védelméhez szükséges intézkedések megállapításáról szóló 2001-es rendelet módosításáról szóló tanácsi rendelettervezet mellett szavaztam. Mivel kötelező erejű jogszabály elfogadására van szükség, amely a hitelintézetek számára kötelezővé teszi a forgalomban lévő eurobankjegyek és -érmék valóságának ellenőrzését, amint ezt a nemzeti szakértők és a közösségi intézmények egyaránt hangsúlyozták, sürgősen cselekednünk kell. Támogatom ezt a rendelettervezetet, amely a hitelintézetek és más kapcsolódó intézmények számára kötelezővé teszi az általuk kapott eurobankjegyek és -érmék valóságának ellenőrzését, mielőtt visszahelyezik őket a forgalomba, az eurobankjegyek esetében az Európai Központi Bank, az euroérmék esetében a Bizottság által megállapított eljárásoknak megfelelően. Érdemes nyomatékosítani, hogy a módosítások automatikusan érvényesek lesznek azokra a tagállamokra is, amelyek az euroövezetnek nem tagjai; ez egy remek fejlemény.

Dragoş Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) Az euro pénzhamisítás elleni védelméhez szükséges intézkedések megállapításáról szóló 1338/2001/EK rendelet hatásainak az eurót közös valutaként el nem fogadó tagállamokra történő kiterjesztéséről szóló 1339/2001/EK rendelet módosítására irányuló tanácsi rendelettervezet mellett szavaztam, mivel ez a kiterjesztés kedvez az euro hamisítása elleni küzdelemnek az EU egész területén.

– Jelentés: Diana Wallis (A6-0465/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék gratulálni Diana Wallisnak az elvégzett kitűnő munkához. Nagyon kényes gazdasági pillanathoz érkeztünk, amelyben –

sajnos – az Egyesült Államokban kezdődött, eleinte csak a pénzügyi szektort érintő válság immár világszerte hatással van a realgazdaságra. A helyzet súlyosságát megerősíti az a tény, hogy a kapitalizmus most először az államtól kér segítséget – holott azt néhány héttel ezelőttig történelmi ellenségének tekintette.

Az állam szerepe pusztán annyi, hogy rögzítse a szabályokat. Ezért üdvözlünk kell a jelenlegi jelentést, amely a társaságoknak előírt biztosítékok új, szigorúbb szabályozásáról rendelkezik a társasági tagok és harmadik személyek védelmében.

Dragoș Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) A biztosítékok egyenértékűvé tétele céljából a részvénytársaságok alapításának, valamint tőkéjük fenntartásának és módosításának tekintetében a tagállamok által a társasági tagok és harmadik személyek érdekei védelmében a Szerződés 48. cikkének második bekezdése szerinti társaságoknak előírt biztosítékok összehangolásáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslat mellett szavaztam.

A javaslat vizsgálatát követően ugyanakkor a tanácsadó munkacsoport közös megegyezéssel arra a következtetésre jutott, hogy a javaslat a meglévő szövegek érdemi módosítás nélküli egységes szerkezetbe foglalására szorítkozik.

– Jelentés: Diana Wallis (A6-0466/2008)

Dragoș Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) A magánszemélyek személyes tulajdonának valamely tagállamból történő végleges behozatalára alkalmazandó adómentességekről szóló tanácsi irányelvre irányuló javaslat mellett szavaztam, mivel a munkacsoport a magánszemélyek személyes tulajdonának valamely tagállamból történő végleges behozatalára alkalmazandó adómentességekről szóló 1983. március 28-i 83/183/EGK tanácsi irányelvet kodifikáló tanácsi irányelvre irányuló javaslat vizsgálatkor közös megegyezéssel azt állapította meg, hogy a javaslat valójában a meglévő szövegrészek egyszerű kodifikációját tartalmazza, azok érdemi változtatása nélkül.

– Jelentés: Eoin Ryan (A6-0469/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Fennáll a veszélye annak, hogy az euroérmékhez hasonló emlékérmeket és érméket esetleg csalók használják fel. Az elsődleges veszély, hogy a polgárok azt gondolhatják, hogy a fémtárgyak törvényes fizetőeszköznek minősülnek. Másodsorban az emlékérmeket és érméket tisztességtelen módon használhatják érmékkel működő gépekben, amennyiben méretük és fémtulajdonságaik közelítőleg hasonlóak az euroérmékéhez. Ezért feltétlenül szükséges, hogy az emlékérmék és érmék euroérmékhez való hasonlóságára vonatkozó kritériumok pontosabban meg legyenek határozva.

David Casa (PPE-DE), írásban. – (MT) Teljes mértékben egyetértek az előadóval abban, hogy meg kell próbálnunk határt szabni a pénzmosással foglalkozó személyek tevékenységeinek egy olyan rendelet összeállításával, amely biztosítja a törvényes fizetőeszköznek minősülő érmék és az egyéb érmék közötti világos különbségtételt, hogy a lehető legnagyobb mértékben visszaszorítsuk a visszaéléseket.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Természetesen fontos, hogy az EU gondoskodjon róla, hogy ne készülhessenek az euroérmékhez hasonló emlékérmék és érmék. Sok évvel ezelőtt Ausztriában például török líraérmék jelentek meg az euróhoz hasonló jegyekkel. Sajnos úgy tűnik, hogy az EU nem veszi komolyan a jelképeket. Az euroérmék nemzeti oldalának megtervezésekor például nem érezte felelősnek magát azért, hogy Szlovénia tervében osztrák jelképeket használtak, ami nyílt provokáció volt.

Az Európai Unió Mihail Szaakasvili grúz elnököt sem bírálta amiatt, hogy számos tévéinterjúban az EU lobogója előtt jelent meg, mintha országa tagja lenne az Európai Uniónak. Azonban úgy tűnik, hogy az érdeklődésnek ez a hiánya nem terjed ki minden területre. Fontos, hogy a polgárok ne téveszthessék össze az euroérmékhez hasonló emlékérmeket magával az euróval, ezért szavaztam én is a Ryan-jelentés mellett.

– Jelentés: Kyösti Virrankoski (A6-0487/2008)

David Casa (PPE-DE), írásban. – (MT) Ha figyelembe vesszük, hogy az általános világgazdaság – és ez különösen igaz az európai gazdaság esetében – milyen nehéz időkön ment keresztül, gondoskodni kell arról, hogy minden szükséges lépést megtegyünk annak a stabilitásnak a megteremtése érdekében, amelynek segítségével tovább tudunk lépni, és kilábalhatunk ebből a negatív évből.

Nigel Farage és Jeffrey Titford (IND/DEM), írásban. – Az UKIP a jelentés mellett szavazott, mivel a fel nem használt előirányzatokból 4,9 milliárd eurót vissza fognak téríteni a nemzeti kormányoknak.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Jó döntés, hogy a pénzügyi erőforrásokat visszafizetik a tagállamoknak, amikor a strukturális alapokban alacsony a végrehajtási arány.

A költségvetés-módosítás második része a gyorssegéllyel és a gyorsreagálási mechanizmus végrehajtásával foglalkozik, hogy kezelje az emelkedő élelmiszerárak problémáját a fejlődő országokban. A javasolt 262 millió euro összegű előiránnyal kapcsolatban megvannak a magunk kétségei. A kérdés ennél jóval összetettebb. Sok példát láttunk arra, hogy az EU hogyan nyomta le az élelmiszerárakat és szorította háttérbe a helyi élelmiszertermelőket a fejlődő országokban. Az EU ezzel megakadályozta a fejlődő országok helyi élelmiszerellátását, most pedig be akar vonulni a rövid távú megoldásnak szánt gyorssegéllyel. Valójában a közös agrárpolitikát és az EU mezőgazdasági termékekre vonatkozó exporttámogatását kellene megváltoztatni az EU-ban. Ezért ebben a tekintetben nem tudjuk támogatni a költségvetés-módosításnak ezt a részét.

Mivel a 2008-as évre szóló 9. költségvetés-módosítás legnagyobb részét a strukturális alapok fel nem használt előirányzatainak a tagállamok részére történő visszafizetése teszi ki, úgy döntöttünk, hogy a javaslat egésze mellett szavazunk. Ez nem jelenti azt, hogy támogatjuk a gyorssegélyre vonatkozó javaslatot ebben a költségvetés-módosításban.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) A strukturális és kohéziós alapok 4,5 milliárd euróval történő csökkentése a 2008-ra szóló uniós költségvetésben igazolja, hogy miért szavaztunk a jelentés ellen.

A 2007–2013-as időszak elfogadott többéves pénzügyi keretet kezdettől fogva nem tartották be, különösen ami a kohéziós politikára szánt alapok felhasználását illeti.

Az „indoklások” – mint például a programok elfogadásának és végrehajtásának késlekedése – nem magyarázzák meg, hogy ezeket az összegeket két egymást követő évben miért nem vették bele az EU költségvetésébe, vagy ezt követően miért nem csökkentették. Ráadásul az EU 2009-re szóló költségvetése a strukturális és kohéziós politikára alacsonyabb előirányzatokat tartalmaz, mint a 2007-re elfogadottak, miközben válságos év következik.

Ha az egyes tagállamok operatív programjainak végrehajtásában nehézségek támadnak, ezeket le kell küzdeni (például a közösségi társfinanszírozás arányának növelésével).

Ami elfogadhatatlan, hogy ezeket a „nehézségeket” arra használják fel, hogy csökkentsék a termelő ágazatok támogatására és a törvényes foglalkoztatás elősegítésére felhasználandó összegeket a „kohéziós” országokban, köztük Portugáliában.

Ráadásul az előirányzatokat összesítik, ezáltal fennáll a veszélye annak, hogy felhasználásukra nem kerül sor az n+2 és n+3 szabály alkalmazása folytán, illetve az abból eredő nehézségek miatt, hogy ezeket részben az ilyen országok nemzeti költségvetéséből társfinanszírozzák.

– Jelentés: Jamila Madeira (A6-0442/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Ha összeadjuk mind a 27 tagállam part menti övezeteit, az Európai Unió part menti övezete több mint 89 000 km-t tesz ki. Ez az európai part menti övezet figyelemreméltóan sokszínű, mivel nagyvárosok és európai országok fővárosai is megtalálhatók ebben a térségben.

Néhány régió létezni sem tudna az őket körülvevő partszakasz nélkül; ilyenek például a kizárólag turizmusból és a tengerhez kötődő tevékenységekből élő távoli régiók. Vannak ugyanakkor olyan régiók is, ahol a part menti övezet domborzati viszonyai miatt a gazdasági fejlődés független a turizmustól, vagy ahol a turizmus a bruttó hazai termék szempontjából nem kifejezetten jelentős. Egyes előrejelzések szerint 2010-re a népesség mintegy 75%-a part menti övezetekben fog élni. A lakosság part menti területeken kialakuló koncentrációja már önmagában is elég jól szemlélteti, hogy pragmatikusan kell elemeznünk a turizmus part menti területekre gyakorolt hatásait, pontosabban szólva a nemzeti, regionális és helyi gazdaságra gyakorolt hatásait.

Ezért van szükség a part menti idegenforgalom harmonikus szabályozásáról szóló jogi aktusra.

Carlos Coelho (PPE-DE), írásban. – (PT) A turizmus az EU part menti régióinak társadalmi és gazdasági fejlődése szempontjából létfontosságú.

Én emiatt támogatom az olyan politikai eszközök létrehozását, amelyek hozzájárulnak az integráltabb, fenntartható fejlesztési stratégiákhoz, csökkentve e régiók idegenforgalmának szezonális jellegét, mivel csak így tudjuk javítani a gazdasági versenyképességet, egyúttal eleget tenni a társadalmi igényeknek (stabilabb munkahelyek teremtése és magasabb életszínvonal). Ugyanakkor külön figyelmet kell fordítani a természeti és kulturális erőforrások megőrzésére és a turizmus felelősebb modelljeinek ösztönzésére.

Bár az idegenforgalom jelenleg nem tartozik az uniós hatáskörök közé, mégis fontos, hogy európai szinten kerüljük a széttagolt, ágazati és olykor következetlen fellépést. Ennek megfelelően gondoskodnunk kell egy átfogó, integrált szemléletről a különféle, kapcsolódó szakpolitikák keretében (beleértve a kohéziós és a környezetpolitikát, a tengerpolitikát és a szociálpolitikát).

Semmi kétségem nincs afelől, hogy a strukturális alapok kedvezően hathatnak a part menti régiók fejlődésére. Az azonban sajnálatos, hogy az információk hiánya miatt nem ismerjük ezeknek a beruházásoknak a tényleges hatását.

Az is sajnálatos, hogy a 2007–2013 közötti időszakra vonatkozó operatív programokban gyakorlatilag a part menti területekre semmilyen konkrét utalás nincs. Támogatom az előadó felülvizsgálati szándékát e helyzet megváltoztatása érdekében.

Lena Ek (ALDE), írásban. – (SV) Madeira asszony jelentése az európai part menti idegenforgalomról nehezen követhető, bonyolult és hiányoznak belőle a határozott, világos célkitűzések, viszont egyértelműen és határozottan leereszkedő szemléletet képvisel. Nem látom be, hogy az Unión belül az idegenforgalom iparágát hogyan segítené az, ha az Európai Parlament szorgalmazza, hogy a tagállamok hozzanak létre kerékpárutakat (7. bekezdés) vagy csökkentsék a repülőtéri illetékeket (32. bekezdés). A part menti idegenforgalom feltételei Görögországban meglehetősen különböznek a svédországitól, hogy csak egy példát mondjak. Ezért szavaztam a jelentés ellen.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) A part menti övezetek fenntartható fejlődéséhez kapcsolódó kérdések rendkívül fontosak az EU azon országai számára, amelyek Portugáliához hasonlóan rendelkeznek bizonyos tengeri tevékenységektől nagymértékben függő régiókkal.

Az ilyen tevékenységek sorába tartozik a part menti idegenforgalom, amely az Európa és a tenger közeledésére irányuló európai stratégia jelenlegi célkitűzéseinek megvalósításához az egyik alapvető pillér. Az EU-nak a part menti turizmust e tekintetben fel kell vennie a politikai prioritások sorába. Európa, és különösen Portugália part menti régiói vitathatatlan gazdagságuk ellenére komoly megszorításoktól szenvednek a döntéshozók hibás hozzáállása, tervezése és intézkedései folytán.

Az EU-nak olyan politikát kellene kialakítania, amely kifejezetten a turizmus kérdéseivel foglalkozik, ugyanakkor beépíti ezeket a tágabb keretek közé, mint például az európai tengerpolitikába, a tengervédelmi stratégiáról szóló irányelvbe, a part menti övezetek integrált kezelésére irányuló stratégiába, a transzeurópai közlekedési hálózatba és a Natura 2000 hálózat környezetvédelmi politikájába – többek között.

Ez a jelentés tartalmazza ezeket és más olyan javaslatokat, amelyek véleményem szerint alapvető fontosságúak az idegenforgalom fejlesztéséhez az EU part menti területein. Ezért szavaztam a jelentés mellett.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A Júniusi Lista ellenez minden arra irányuló kísérletet az uniós intézmények részéről, hogy az idegenforgalom ágazatát az EU jogalkotási hatáskörébe vonják. A turizmus ágazata és az iparág fejlődését ösztönző beruházások olyan kérdések, amelyekkel kizárólag az egyes tagállamoknak kell foglalkoznia.

A Júniusi Lista ezért úgy véli, hogy az infrastruktúrára és az állandó közlekedési kapcsolatokra fordított pénzügyi befektetésekkel például az érintett tagállamnak kell foglalkoznia, és ezek nem terhelhetik az EU más részein élő adófizetőket.

A Júniusi Lista az előadó azon törekvését is megkérdőjelezi, hogy az Európai Parlament ösztönözze a turistaszegzonon kívüli gazdasági tevékenységet, mivel ebben a javaslatban nehéz egyebet látni, mint a foglalkoztatás határokön átnyúló védelmének megteremtésére tett kísérletet.

Az előadótól eltérően mi a Régiók Bizottságának az európai part menti alap megteremtése iránti vágyát is ellenezzük.

A Júniusi Lista európai parlamenti képviselői ezért teljes egészében a jelentés ellen szavaztak.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Bár a jelentés néhány aspektusával egyértelműen nem értünk egyet, tartalmát többségében támogatjuk, különös tekintettel az általunk benyújtott és megvédett módosítások befoglalására, amilyen például a következő pont: „hangsúlyozza, hogy fontos az ágazatban dolgozók jogainak megőrzése a minőségi álláshelyek megteremtése és a képesítési intézkedések ösztönzése révén, ami egyebek mellett a helyzethez igazított szakképzést, a stabil szerződéses kapcsolatok és a méltányos bérszint kialakításának előmozdítását, valamint a munkakörülmények javítását jelenti”.

Sajnáljuk ugyanakkor, hogy más módosításokat visszautasítottak, köztük a következőt:

- „úgy véli, hogy a turisztikai iparnak a területi kohéziót, a gazdasági fejlődést és a foglalkoztatást támogató tényezőnek kellene lennie regionális szinten, és hangsúlyozza az ágazattal szembeni transzverzális megközelítés szükségességét a közösségi politikák és alapok tekintetében, konkrétan a tagállamok intézkedéseit kiegészítő, külön közösségi program megteremtése révén, amely az ágazat támogatását és a különféle érintett társadalmi és gazdasági szereplők közötti szinergiák ösztönzését szolgálja”.

- „emlékeztet arra, hogy bizonyos turizmusközpontú part menti régiókat eddig a jelenlegi, a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi keretben az úgynevezett »statisztikai hatással« büntettek, és ezért európai szintű kompenzációs intézkedésekre szólít fel az említett régiók számára”; ilyen például Algarve.

Sérgio Marques (PPE-DE), írásban. – (PT) Ez a turizmus part menti régiókra gyakorolt hatásának regionális fejlesztési szempontjairól szóló jelentés nyomtatékosítja azt a tényt, hogy a turizmus elengedhetetlenül szükséges az Európai Unió e régióinak társadalmi és gazdasági fejlődéséhez.

Ez a kérdés rendkívül fontos, tekintve, hogy az EU tagállamai több mint 89 000 km partszakasszal rendelkeznek, valamint hogy a szigetek, a szigeten található tagállamok és a legkülső régiók nagymértékben függenek az idegenforgalom ágazatától.

A part menti tagállamoknak ezért nemzeti és regionális szinten külön stratégiákat és integrált terveket kell kidolgozniuk, hogy ellensúlyozzák a turizmus idényhez kötöttségét a part menti régiókban, és a helyi közösségek számára állandóbb foglalkoztatást és magasabb életszínvonalat biztosítsanak.

A jelentés mellett szavaztam, mivel felhívja a figyelmet arra, hogy a part menti turizmussal szemben integrált megközelítésre van szükség az EU kohéziós és tengerpolitikájában, a halászati, környezetvédelmi, közlekedési, energia-, szociál- és egészségpolitikában, hogy szinergiákat hozzunk létre, és elkerülhessük a következetlen fellépést.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) Ha elgondolkozunk azon, hogy egy, a tengerben rejlő potenciált hasznosító globális stratégia mennyire fontos lenne Európa számára, illetve ha végiggondoljuk, hogy az idegenforgalom milyen gazdasági erőt jelent és jelenthet az európai gazdaságoknak, és ha mindehhez azt is hozzávesszük, hogy most nemcsak a különböző vállalkozások áttelepülése által felvetett aggályokra kell reagálnunk, hanem a jelenlegi gazdasági válság jelentette kihívásokra is, könnyű megérteni a part menti övezetek idegenforgalmára vonatkozó külön stratégia fontosságát a turizmusra és a tengerre irányuló globális stratégiák keretein belül.

Tekintettel a fenti gondolatokra, amelyek egyaránt jelen vannak abban a két jelentésben, amelyek elkészítésében részt vettem (a fenntartható turizmus jövőjéről szólóban előadóként, az európai tengerpolitikai stratégiáról szólóban árnyékelőadóként), örömdetes fejlemény ez a jelentés. Fel kell ismernünk azonban, hogy az még nem elég, ha van egy stratégiánk a part menti övezetek idegenforgalmára vonatkozóan, ha ez csak az említett két globális stratégia legnagyobb közös osztójának tekinthető. Általában véve olyan gazdasági környezetet kell elősegítenünk, amely kedvez a vállalkozásnak, egyszersmind úgy használja ki ezt az óriási lehetőséget – vagy ezeket az óriási lehetőségeket –, hogy a mai használat közben arról is gondoskodik, hogy azokat holnap is fenntarthatóan és felelősen használhassuk.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Madeira asszonynak a turizmus part menti régiókra gyakorolt hatásának regionális fejlesztési szempontjairól szóló jelentése mellett szavaztam. Bár az idegenforgalom nem tartozik az európai uniós hatáskörök közé, és ennek megfelelően nincsenek kifejezetten az ágazatra vonatkozó pénzügyi eszközök, szerintem szükség van arra, hogy értékeljük, hogy egy olyan jelentős ágazat, mint a part menti területek idegenforgalma, milyen hatással van a regionális fejlődésre és az összes tagállam gazdasági, társadalmi és területi kohéziójára. Egyetérték Madeira asszonnyal abban, hogy integráltan kell fellépniük, és a környezet-, az energia-, a tenger- és a közlekedéspolitikában alkalmazott stratégiáinkban koherens megközelítést kell kialakítanunk, hogy a turizmus ösztönzésére szolgáló különféle intézkedések következetesek legyenek, és kedvezzenek a part menti területeken élőknek és az európai gazdaság egészének.

Margie Sudre (PPE-DE), írásban. – (FR) A part menti területeken, különösen a legkülső régiókban, a turizmus – amely gyakran a legfontosabb gazdasági tevékenység – kedvezőtlen hatásokkal járhat a munka szezonális, szakképzettséget nem igénylő jellege miatt, a partszakasz és a belső területek közötti integráció hiánya, a gazdasági diverzitás, valamint a természeti és kulturális örökség pusztulása miatt. Erre vannak megoldások, a következő tevékenységek formájában.

Az idenyhez kötöttség problémájának leküzdése az idegenforgalom más formái révén (üzleti, kulturális, gyógy-, sport- és vidéki turizmus), továbbra is védve a partszakaszok örökségét.

Integrált megközelítésre való törekvés a part menti turizmus és a Közösség kohéziós, tenger-, halászati, környezeti, közlekedési és energiapolitikája összefüggésében a szinergiák megteremtése és a projektek jobb koherenciája érdekében.

Az infrastruktúra színvonalának fejlesztése a főszezonon kívüli elérhetőség javítása érdekében, a fenntartható helyi tömegközlekedés fejlesztése révén továbbra is törekedve ugyanakkor az éghajlatváltozás hatásai elleni küzdelemre.

A szolgáltatási színvonal fellendítése a szakmai képzések javítása és a piac változásaihoz illeszkedő idegenforgalmi lehetőségek ösztönzése révén a versenyből való kiemelkedés érdekében.

Új idegenforgalmi célállomások ösztönzése a legkülső régiókat is beleértve, valamint a part menti turizmus központi szerepeltetése a május 20-i „tengerek európai napja” alkalmából és a „kiemelt európai célállomások” projektben.

– Jelentés: Christa Prets (A6-0461/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) A globalizáció és az információs és kommunikációs technológiák (IKT) gyors fejlődésének korában az új technológiák és a tömegtájékoztatási eszközök egyre inkább megtalálhatók az élet minden területén. A társadalomnak minél inkább lépést kell tartania ezzel a gyors technológiai váltással, és meg kell tanulnia, hogyan kezelje az információáradatot. A tömegtájékoztatási eszközök ugyanakkor előzetesen ellenőrzést is gyakorolnak a fontos témák kiválasztása felett, és ezáltal befolyásolják a mindennapok napirendjét. Erre a kiválasztásra azonban egyéni szemléletmód alapján kerül sor, és ezért csak közelítőleg objektív. A tömegtájékoztatási eszközök használatában szerzett műveltségnek segítenie kell az embereket e kihívások leküzdésében, és hozzáértő médiafelhasználóvá kell őket tennie.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark és Anna Ibrisagic (PPE-DE), írásban. – (SV) Ellene szavaztunk Prets asszony (az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja, AT) jelentésének a médiaműveltségről a digitális világban (A6-0461/2008). A jelentésben szereplő javaslatok megsértik a szubszidiaritás elvét. Nem akarunk közös európai médianevelést a tagállamokban élő összes gyermek számára. Az egyes tagállamoknak saját maguknak, a hazai körülmények figyelembevételével kell kialakítaniuk a tantervüket.

Azt sem gondoljuk, hogy a szülők és az idősebbek médiaműveltsége általánosan alacsony szintű lenne.

Marie-Hélène Descamps (PPE-DE), írásban. – (FR) A hagyományos médiumoknak és az új médiumoknak egyaránt fontos helye van a mindennapi életünkben. Emiatt fontos, hogy az európai polgárok számára lehetővé tegyünk a hozzájuk érkező kép- és információözön értelmezését, elemzését és értékelését, hogy ezeket a lehető legjobban hasznosíthassák. Az ilyen készségek mindinkább létfontosságúak, mivel az internethasználat ma már nagyon elterjedt, és a média fogyasztói immár nemcsak nézők, hanem a folyamatnak egyre aktívabb szereplői is.

Az elénk terjesztett jelentés – amelyet én személy szerint támogatok – beleillik ebbe a kontextusba. Annak a politikai akaratnak a megnyilvánulása, miszerint fel kell lépünk a digitális környezet minden tagjának jogai és szabadságai védelmében.

Ez a jelentés a magas szintű, minden polgárra, és különösen a legfiatalabbakra kiterjedő médianevelés létrehozására szólít fel. Célja a média egyes típusainak megfelelő képzés, megerősítve, hogy mindenkinek joga van hozzáférni az információs és kommunikációs technológiákhoz. Ösztönzi a magas színvonalú oktatást, amely megerősíti a szellemi tulajdonjogokhoz való felelős, tiszteltteljes viszonyulást. A jól informált, aktív polgárok neveléséhez létfontosságú eszköz ez a fajta médianevelés, amely a lisszaboni célkitűzések eléréséhez is hozzá fog segíteni.

Lena Ek (ALDE), írásban. – (SV) Az előadó különböző szinteken törekszik a családokat, az iskolákat, az idősebbeket és a fogyatékkal élőkét megcélzó európai médianevelés bevezetésére. Ez természetesen jó ötlet, de nem uniós szinten kell megoldani. Egy szűkebb, de koncentráltabb EU híveként úgy vélem, ezt minden tagállamnak magának kellene megszerveznie. Ezért a jelentés ellen szavaztam.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Mellette szavaztam Christa Prets jelentésének a médiaműveltségről a digitális világban, mivel úgy gondolom, ezt a problémát sürgősen meg kell oldanunk. A digitális tájékoztatás

korábban az információkból való kirekesztés a megkülönböztetés és az egyenlőtlenség új formájává válhat. Egyetértek a jelentésben kitűzött célokkal, különös tekintettel a széles sávú internethez való hozzáférés kibővítésének támogatására, a különböző tagállamok közötti téren fennálló különbségek csökkentésére irányuló erőfeszítésekre, valamint az oktatásba és képzésbe való befektetés szükségességére ebben az ágazatban.

Úgy vélem ezenkívül, hogy ebben az ágazatban gondosan figyelniünk és követniünk kell a vállalati koncentrációk felé mutató tendenciát, hogy elkerülhessük az oligopóliumok kialakulását, ami ártana az információ átláthatóságának és pluralizmusának.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Úgy gondoljuk, hogy a médiaműveltség ügye a tagállamokra tartozik. Az elénk terjesztett nyilatkozattervezet bizonyosan tartalmaz néhány jó tanácsot (és néhány rosszabbat is, ami azt illeti), mindazonáltal ez a kérdés egyedül a tagállamokra tartozik.

A jelentésben szereplő javaslatok a tagállamok oktatási rendszereiben érvényes tanterv kérdésébe is beleavatkoznak. A Júniusi Lista a Parlamentben korábban már felhívta a figyelmet arra – és ezt most ismét megteszi –, hogy a tanítás szervezése és az oktatási rendszerek tartalma a tagállamok kizárólagos felelőssége.

Hangzatos beszédekben sok szó esik a szubszidiaritásról, a valóság azonban más képet mutat. Az EU-nak határokon átnyúló kérdésekbe kellene beleavatkoznia, viszont távol kellene tartania magát az olyan ügyektől, amelyekről az egyes tagállamok maguk dönthetnek, illetve amelyeket más nemzetközi szerződések már szabályoznak.

A fenti okból az állásfoglalásra irányuló indítvány ellen szavaztunk.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – A médiaműveltség a mai digitális korban egyre fontosabbá válik. Miközben kultúránk egyre inkább ki van téve a globalizációnak, a Prets-jelentés helyesen ismeri fel, hogy a médiaműveltségben a helyi egységeknek van meghatározó szerepük. A helyi létesítményektől nagyarányú közreműködés várható el, én pedig üdvözlöm ezt a jelentést.

Dumitru Oprea (PPE-DE), írásban. – (RO) Biztos voltam benne, hogy a szavazás Christa Prets jelentése javára fog eldőlni.

Véleményem szerint szükségünk van médiaműveltségre, hogy az információ befogadói jobban megértsék a rendelkezésre álló médiatermékek teljes skáláját, és megtudják, hogyan kerülhetik el ezek esetleges negatív hatásait. Ahhoz azonban, hogy erre képesek legyenek, szükségük van a médiaműveltség által kínált információkra és ismeretekre.

A közösség valamennyi tagjának képesnek kell lennie az információk megkeresésére és felhasználására, hogy szabadon és nyitottan kommunikálhassanak, és ne kelljen attól félniük, hogy olyan valósággal találják szembe magukat, amelyre nincsenek felkészülve.

Az intézkedéseket még az alapfokú iskolai szinten is be kell vezetni a megfelelő szintű médiaműveltség biztosítása érdekében, hogy a gyermekek elsajátítsák az aktív társadalmi részvételhez szükséges készségeket.

A médiaműveltségbe az is beletartozik, hogy a közösség tagjai lehetőséget kapnak a tömegtájékoztatási termékek kritikus elemzésére, hogy kevésbé legyenek kiszolgáltatva azoknak, akik a tájékoztatást irányítják.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, mellette szavaztam Prets asszony jelentésének a médiaműveltségről a digitális világban. Tekintettel a mindennapi életünk legalapvetőbb vonatkozásaihoz is beférkőző új információs és kommunikációs technológiák egyre elterjedtebb használatára és az ilyen eszközök által kínált óriási lehetőségekre, az embereknek most már nemcsak azért kell megtanulniuk ezen eszközök használatát, hogy részesüljenek a potenciális előnyeikből, hanem azért is, hogy megvédjék magukat az információ manipulálásának veszélyével, illetve a hagyományos kommunikációs eszközökhöz képest az IT-hálózatokon megtalálható információk esetében gyakran előforduló kihagyások vagy elhallgatások veszélyével szemben. Ezért üdvözlöm a Prets asszony által elvégzett munkát, és remélem, hogy a meghozott intézkedések is összhangban lesznek vele.

– Ajánlás: **Bernard Lehideux (A6-0473/2008)**

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, támogatom a hosszas vita után ma szavazásra kerülő Lehideux-jelentést, amelynek vitáiban a Parlament vezető szerepet vállalt a végleges dokumentum javítására tett törekvésekben.

Most különösen bonyolult gazdasági helyzetben vagyunk, hiszen úgy tűnik, a bennünket sújtó gazdasági és pénzügyi válság a 2009-es évet végig fogja kísérni. Az Európai Képzési Alapítvány létrehozásával Európa fontos jelet küld a világnak. Célkitűzésünk, hogy gondoskodjunk róla, hogy ez az intézmény ne csak a pályakezdő fiatalok képzésében bizonyuljon hasznos eszköznek, hanem mindazok szempontjából – és itt sajnos nagy számokról van szó –, akik most kikerülnek a termelés és a munka világából. Az Európai Parlament feladata, hogy folyamatosan figyelje az intézmény hatékonyságát és a kitűzött célok teljesülését.

Dragoş Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) A Tanács közös álláspontja mellett szavaztam az Európai Képzési Alapítvány létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendelet elfogadása tekintetében, mivel a közös álláspont sokat tartalmaz a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság módosításaiból. A bizottsági javaslatához képest eszközölt főbb változtatások a rendelet hatályát, az ügynökség feladatait, az általános rendelkezéseket, az igazgatótanácsot és az Európai Képzési Alapítvány igazgatójának kinevezését érintik. Megoldódott annak kérdése is, hogy hogyan erősíthető az EP és az ügynökség közötti kapcsolat, és hogyan képviselheteti magát az EP az igazgatótanácsban.

A 7. cikk rendelkezik arról, hogy az igazgatótanácsban részt vesz három, az Európai Parlament által kinevezett, szavazati joggal nem rendelkező szakértő. A Parlament maga dönti el, hogy külső személyeket vagy képviselőket nevez ki, és a Parlament feladata saját, az igazgatótanácsban neki leginkább megfelelő képviseleti szintjének meghatározása. Továbbá az igazgatótanács által kiválasztott igazgatójelölt kinevezése előtt az illetékes parlamenti bizottság(ok) előtt nyilatkozatot tesz, és válaszol a képviselők kérdéseire.

Carl Lang (NI), írásban. – (FR) Úgy tűnik, az ultraeurópaiak az álláskereső és más emberek bevándorlásában egyfajta csodafegyvert látnak, amely azonnal megoldaná a munkaerőhiány és a csökkenő születési ráta minden tagállamban tapasztalható problémáit. Ez az ostoba hozzáállás a gyengeség beismerése: Európának a jelenlegi formájában semmilyen javaslata nincs az előtte álló kihívások leküzdésére.

Másrészről, az új Európának támogatnia kell a nemzeti és közösségi szintű védelmet és preferenciát szolgáló gazdaság- és szociálpolitikákat, az embereket gyermekvállalásra ösztönző családbarát politikát, valamint a harmadik országoknak fejlesztési segítyt nyújtó külpolitikát, hogy azok az országok, ahol nagyarányú a kivándorlás, az életszínvonal jelentős emelésével stabilizálhassák népességüket.

Az Európai Képzési Alapítvány az Európai Unió egyik ügynöksége, amelynek célja, hogy segítse az oktatási és képzési rendszerek fejlesztését az EU partnerországaiban. Ez igazán dicséretes cél lenne, ha a valóságban nem azt jelentené, hogy ezeket az Európán kívüli országokat felkészítjük az európai munkaerőpiachoz való hozzáférésre. Nem akarunk újabb bevándorlási hullámokat a harmadik országokból, még az olyan nem európai tagjelölt országokból sem, mint Törökország, ez az ázsiai és muzulmán ország, amelynek európai uniós csatlakozását visszautasítjuk.

– Jelentés: Ona Juknevičienė (A6-0457/2008)

Carlos Coelho (PPE-DE), írásban. – (PT) Támogatom ezt a javaslatot, amelynek célja a polgári és kereskedelmi ügyekben illetékes Európai Igazságügyi Hálózat működésének javítása. Örülök, hogy már az első olvasatra sikerült megállapodásra jutni.

Mindig támogattam a bírák és az európai igazságügyi együttműködés intézményrendszere közötti szorosabb kapcsolatok kiépítését, hogy ezek a szakemberek nyomon követhessék az európai igazságügy felépítésének minden szakaszát, ezáltal segítve a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség megszilárdítását és az európai igazságügyi kultúra kiépítését.

Ez a hálózat kapcsolattartókból (bírákból) áll, akik együttműködnek a tagállamok közötti igazságügyi együttműködésben esetlegesen felmerülő nehézségek kezelése érdekében. Minden területre kiterjed, azaz a polgári és a kereskedelmi ügyekre egyaránt. Úgy vélem, a hálózatnak nyitva kellene állnia a szakmai szövetségek részvétele előtt is, ugyanakkor arra is törekednie kellene, hogy erősítse a nyilvánosság felé nyújtott tájékoztatást.

Ezek a fejlesztések nyilvánvaló előnyökkel fognak járni az ítéletek kölcsönös elismerése szempontjából, ami valójában az igazságügyi együttműködés sarokköve.

Dragoş Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) A polgári és kereskedelmi ügyekben illetékes Európai Igazságügyi Hálózat létrehozásáról szóló 2001/470/EK tanácsi határozat módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatról szóló javaslat mellett szavaztam, mert a tagállamok között a polgári és kereskedelmi ügyekben illetékes Európai Igazságügyi Hálózatnak a 2001. május 28-i 2001/470/EK tanácsi

határozat általi létrehozása abból az elgondolásból ered, hogy a Közösség részét képező, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség kialakításához javítani, egyszerűsíteni és gyorsítani kell a tagállamok igazságügyi együttműködését, továbbá a határokon átnyúló peres ügyekben érintettek számára hatékony hozzáférést kell biztosítani az igazságügyi rendszerhez.

Carl Lang és Fernand Le Rachinel (NI), írásban. – (FR) Ha meg kellene neveznem egy olyan területet, ahol az Európai Unió tagállamai közötti együttműködés fontos és minden erőnkkel támogatandó, az igazságügyi és rendőri együttműködés területe lenne az.

Az európai rendőri erők közötti együttműködés szükségességét igazolják a közös francia-belga nyomozócsoport eredményei, amelynek több hónapnyi nyomozás után sikerült letartóztatnia 16 dzsihádistá fanatikust és felszámolnia egy brüsszeli székhelyű iszlamista terroristahálózatot.

A szervezett bűnözés, a korrupció, a kábítószer-kereskedelem és a terrorizmus – amint azzal mindnyájan tisztában vagyunk – nem tartja tiszteletben az országhatárokat.

Az Európai Unió tagállamai kormányközi együttműködés formájában már évek óta együttműködnek egymással. Az Európai Unió bűnös büszkeségétől vezetve ezt akarja meglovagolni, és ilyen típusú kapcsolatot próbál kialakítani – saját uralma alatt – a nemzeti kapcsolattartók köré szerveződő Európai Igazságügyi Hálózaton belül.

Továbbra is támogatjuk az együttműködést, és támogatjuk ezt a kezdeményezést is, feltéve, hogy a tagállamokat nem fosztják meg saját legitim, szuverén hatásköreiktől egy új, bürokratikus európai szerv kedvéért.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Szeretném elmondani, mennyire sajnálom, hogy Juknevičienė asszony jelentését nem vitatta meg a Parlament még az elfogadása előtt. Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja támogatja ezt a jelentést. Szeretnék azonban felhívni a figyelmet néhány olyan problémára ezen a területen, amelyek új megoldást kívánnak: az európai polgárok saját jogainak ismerete a határokon átnyúló eljárásokban, valamint a jog gyakorolójának és a bírának az ismeretei, amelyek rendkívül homályosnak tűnnek.

Remélem, hogy ezek a Parlamentet aggasztó kérdések nyomatékosabban fognak szerepelni a Bizottság és a Tanács jövőbeni napirendjén.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) A polgári és kereskedelmi ügyekben illetékes Európai Igazságügyi Hálózatról szóló jelentés mellett szavaztam. Az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság által benyújtott dokumentum a tagállamok közötti igazságügyi együttműködés egyszerűsítése és felgyorsítása iránti igényre reagál. Lényegében arról van szó, hogy megkönnyítsük a polgárok igazságszolgáltatáshoz való hozzáférését.

Az előadó programjában a jogi szakmák képviselői közötti együttműködés előmozdításán van a hangsúly, a legjobb gyakorlatok meghatározása érdekében. A polgári és kereskedelmi ügyekben illetékes Európai Igazságügyi Hálózat működéséről szóló bizottsági jelentésből emellett az tűnik ki, hogy a nemzeti kapcsolattartók hiánya miatt a hálózat még messze nem valósította meg a benne rejlő összes lehetőséget.

Az ilyen közvetítő pontok létrehozása, valamint az e-igazságszolgáltatás európai rendszerének fokozatos bevezetése révén az európai polgárok jobban hozzáférnének a joggal és az igazságszolgáltatási rendszer működésével kapcsolatos általános információkhoz.

– Jelentés: Philip Bushill-Matthews (A6-0454/2008)

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Az Európai Üzemi Tanácsról szóló irányelv átdolgozott változata a munkavállalók számára nagyobb mértékű tájékoztatást és jobb konzultációs eljárásokat ír elő az EU-ban, amit én szeretnék nyilvánosan támogatni. A javaslat célja az 1994. szeptember 22-i 94/95/EK tanácsi irányelv módosítása a munkavállalók tájékoztatása és a velük való konzultáció érdekében. A szociális partnerekkel ezt követően folytatott tárgyalások a felülvizsgált, átdolgozott változatokkal együtt fejlettebb keretet kínálnak a munkáltatók és a munkavállalók közötti megerősített párbeszédhez, lehetővé téve a javasolt változtatások beható értékelését, továbbá módot adnak a munkavállalói képviselőknek érdekeik támogatására.

Támogatom a végrehajtás után az irányelv háromévenkénti felülvizsgálatát, hogy biztosítsuk, hogy a későbbiekben is reagál az igényekre és megfelelően szolgálja a célját.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A plenáris ülésen tartott szavazáson ismét egyértelműen megmutatkozott, hogy a Parlament többségéből hiányzik a politikai akarat a jelenlegi irányelv továbbfejlesztéséhez és az Európai Üzemi Tanács jogainak és szerepének erősítéséhez. Képviselőcsoportunk valamennyi módosítását elutasították, köztük azt is, amelyik a jelenlegi irányelv beható, átfogó felülvizsgálatáról rendelkezett volna, amely legkésőbb a most történt kisebb módosítások hatálybalépése után öt évvel kezdődött volna. Csak azt fogadták el, hogy a Bizottságnak jelentést kell benyújtania az irányelv végrehajtásáról. Majd meglátjuk, mi történik. Mi már most is tudjuk, hogy a munkavállalók jogainak megerősítése az osztályharc alakulásától fog függeni.

Más alkalmakkal ellentétben, amikor az Európai Parlament a nem kötelező erejű tárgyalásokon elfogadta azt az elvet, hogy a munkavállalók képviselőinek vétőjogot kell kapniuk – mint például az én jelentésemben a nők szerepéről az iparban –, ezúttal elutasította ennek szerepeltetését az Európai Üzemi Tanácsról szóló irányelvben, ami sajnálatos. Ezért döntöttünk úgy, hogy tartózkodunk.

Neena Gill (PSE), írásban. – Azért szavaztam a jelentés mellett, mert ezekben a nehéz időkben létfontosságú, hogy mi, szocialisták, törekedjünk a munkavállalók védelmére.

A konzultáció és a tájékoztatás a munkavállalók két alapvető joga, az Európai Üzemi Tanács pedig egy nagyszerű európai kezdeményezés. Az én régiómban azonban, Európa más részeihez hasonlóan, munkahelyek szűnnek meg amiatt, hogy a tanácsok között nincs elég szoros, határokon átnyúló együttműködés.

Ezért üdvözlöm az Üzemi Tanácsok hatékonyságának biztosítására és alkalmazásuk kiterjesztésére irányuló javaslatokat. Ez a kérdés választóim közül sokakat érint. Remélem, hogy a szavazatunk azt fogja jelenteni, hogy West Midlands térségében több cég és több munkavállaló részesül majd ezen jogokból.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – A Bushill-Matthews-jelentés mellett szavaztam. A Parlament megszavazta a munkáltatók elleni hatékony és visszatartó erejű szankciókat a szabályok betartásának elmulasztása esetén, és ennek megfelelően az EU egész területén javulni fog a munkavállalók helyzete.

David Martin (PSE), írásban. – Tekintettel a fenyegető globális gazdasági válságra, ez az irányelv a munkavállalók számára nagyobb beleszólást fog biztosítani a munkahelyük jövőjébe, mivel előírja az Európai Üzemi Tanács szükségzerű felülvizsgálatát. Üdvözlöm az európai szociális partnerek tanácsát, amely most már szerepel az irányelvben, és ugyancsak üdvözlöm az irányelv aktualizálását a közelmúltbeli bírósági ügyek figyelembevételével, amelyek az ipar két oldala számára világosabb jogi helyzetet teremtettek.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – Minden olyan munkát támogatok, amely erősíti az Európai Üzemi Tanácsok munkáját.

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – (EL) A munkavállalók üzemi tanácsokban való részvételét a munkáltatók arra használják, hogy irányítsák a munkavállalók munkahelyi tevékenységeit.

Az Európai Üzemi Tanácsok és a vállalati felelősség a szociális partnerség megszilárdításának és a munkásmozgalom irányításának eszközei.

Ezért szavaztunk az Európai Üzemi Tanácsról szóló irányelv átdolgozására irányuló bizottsági javaslat ellen.

– Jelentés: Heide Rühle (A6-0410/2008)

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) Elnök úr, Rühle asszonynak a védelmi vonatkozású termékek Közösségen belüli transzferére vonatkozó feltételek egyszerűsítéséről szóló jelentése mellett szavaztam, mivel számos olyan intézkedést tartalmaz, amelyek a fegyverzetek piacának működését kívánják sokkal egyszerűbbé tenni.

Emellett a Közösség egészére kiterjedő jogi rendelkezések a védelem területén megszüntetnék annak veszélyét, hogy bármelyik tagállamot illegális fegyverszállítással kapcsolatos, téves vádak érik. Mint azt a képviselők nyilván tudják, bizonyos tagállamokat tévesen azzal vádoltak meg, hogy illegálisan adtak el fegyvereket Grúziának. Az Európai Unió mind a 27 tagállamára vonatkozó közös jogszabállyal ezen a területen meg lehetne előzni, hogy a jövőben is előfordulhassanak hasonló helyzetek.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Támogattam a Rühle európai parlamenti képviselő által a Bizottság 2007. decembertől elfogadott védelmi csomagjának részeként benyújtott javaslatot. A javaslat a védelmi felszerelések átlátható piacának megteremtését célozza az EU-ban, a meglévő 27 különálló engedélyezési rendszer felváltásával és az ilyen termékek tagállamok közötti transzferére vonatkozó engedélyezési követelmények harmonizálásával. A jelenleg létező ellenőrzési rendszer ilyenfajta módosítása nemcsak az átláthatóságot

növeli meg, de egyúttal a meglévő gyakorlatokat és eljárásokat is megerősíti, ugyanakkor milliárdokat takarít meg a betartási költségeken. Az ilyen jellegű adminisztratív reform világosabbá és egyszerűbbé teszi az érintett eljárásokat, erősíti a belső piacot, viszont fenntartja az ellenőrzést az EU-n kívülre történő, jövőbeli kivitelek esetében. Az általános és globális engedélyek bevezetése, amelyeket továbbra is az egyes tagállamok határoznának meg, megfelelő egyensúlyt biztosít a nemzeti és a közösségi érdekek között.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A „védelmi felszerelések Közösségen belüli transzfereinek egyszerűsítése” nem éppen semleges folyamat. A belső piaci szabályok megerősítése egy olyan területen, amely eddig a tagállamok kizárólagos hatáskörébe tartozott, újabb lépést jelent a föderalizmushoz vezető úton, a nagyhatalmak hegemoniáját erősítve a nemzeti szuverenitás rovására. Egy ilyen súlyos nemzetközi gazdasági válság idején a katonai-ipari komplexum fejlesztése az EU-ban új profitszerzési lehetőségeket nyit a nagy gazdasági csoportok előtt, és megerősíti az EU katonai beavatkozásra való kapacitását a közös kül- és biztonságpolitika keretében. A cél a piacok, a véges energiaforrások és kapitalista termelési módszerhez létfontosságú egyéb természeti források feletti felügyelet biztosítása, a nagyobb fokú nemzetközi versenyképességgel összefüggésben.

Ettől gyökeresen eltérő úton kellene haladnunk. Konkrétan arra kellene törekednünk, hogy a világ minden részén csökkentjük a nukleáris és hagyományos fegyverek arzenálját, segítsük a konfliktusok békés rendezését és biztosítsuk a nemzetközi jog és az országok szuverenitásának tiszteletben tartását.

Az emberiségnek a leszerelés útját kell választania, ahelyett hogy újrakezdené a fegyverkezési versenyt, amire ez az irányelvjavaslat ösztönöz. Ezért szavaztunk ellene.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A Júniusi Lista híve a szabad belső piac megvalósításának. Azt azonban nem gondoljuk, hogy az EU-nak jogszabályt kellene alkotnia arról, hogy a védelmi vonatkozású termékek európai határokon belüli kereskedelmét hogyan kell ellenőrizni. A védelmi vonatkozású termékeket nem lehet egy kalap alá venni más árukkal és szolgáltatásokkal. Ezen a területen az exportpolitikához hasonlóan a jogalkotást is kizárólag az egyes tagállamok ügyének kell tekinteni. Ha határokon átnyúló együttműködésre van szükség, ezt kormányközi szinten kell létrehozni.

Mivel a Júniusi Lista határozottan ellenez minden olyan törekvést, hogy az uniós együttműködés keretében bármilyen katonai képesség jöjjön létre, kifejezetten kritikusan tekintünk a Bizottság javaslatára. Az előadói módosításai sem javítottak a helyzeten. A Júniusi Lista azon döntésével tehát, miszerint a jelentés ellen szavazunk, nem pusztán nemet mondunk a bizottság állásfoglalására, hanem egyértelműen elutasítjuk az uniós együttműködés bármilyen formában történő militarizálását.

Jens Holm és Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), írásban. – (SV) Úgy gondoljuk, hogy az Európai Bizottságnak az EU-n belüli versenyképesebb védelmi iparra irányuló stratégiája teljesen rossz úton jár. Innen már csak egy lépés az EU-n belüli katonai együttműködés, a közös védelem létrehozásának céljából. Teljességgel ellenzünk minden ilyen fejleményt. Szeretnénk megvédeni a független, katonai szövetségektől mentes külpolitikát.

A nemzetközi jog, a demokrácia és az emberi jogok védelméről a Bizottság javaslatában egyáltalán nem esik szó. Szerintünk a béke, a demokrácia és az emberi jogok fontosabbak a katonai felszerelések új piacának megteremtésénél. Ez egyúttal olyan terület, amely a biztonságpolitikát is érinti. Az EUSz. szerint Svédország döntéshozatali hatáskörrel bír. Ezen a ponton az Európai Bizottság jogalkotási javaslata véleményünk szerint megsérti az EUSz.-t. A fentiekben megadott okokból a javaslat ellen szavazunk.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), írásban. – (EL) A katonai termékek EU-n belüli transzferének a tagállamokban érvényes engedélyezési eljárások egyszerűsítése révén történő megkönnyítésére irányuló irányelvről szóló javaslat része az EU militarizálására törekvő általános célkitűzésnek, amely az alulról építkező szerveződések elleni agresszív terveket szolgálja.

Ez a konkrét javaslat és a hozzá tartozó jelentés azért készült, hogy tovább csökkentse a tagállamok képességét arra, hogy védelmi politikájukról függetlenül határozhassanak, továbbá hogy erősítse az EU védelmi iparának nagyvállalatait, hogy a termékeik mozgására és értékesítésére vonatkozó adminisztratív akadályok csökkentésével még dominánsabbakká válhassanak az Európát egységesítő piacon és versenyképesebbek lehessenek a globális piacon, ezáltal kiszorítva a kis- és középvállalkozásokat, amint azt maga a jelentés is megjegyzi.

Ez a javaslat ismét bizonyítja az EU valódi, háborúra uszító természetét és annak szükségességét, hogy teljes egészében elszakadjunk politikájától és az alulról való szerveződést ellenző felépítésétől, és tovább küzdjünk

az alulról építkező hatalom megvalósításáért, hogy országunk szabadon, kizárólag valós védelmi szükségleteihez igazodva választhassa meg fegyvereinek típusát és forrását, ne az EU és a NATO agresszív tervei és az európai és amerikai fegyvergyártó nagyvállalatok érdekei alapján kelljen döntenie.

Carl Schlyter (Verts/ALE), írásban. – (SV) Nem szeretném, ha a fegyverek belső piaca megvalósulna. Minden országnak képesnek kell lennie arra, hogy ha akarja, leállíthassa a fegyverek behozatalát és kivitelét. Nem megengedhető, hogy a fegyvereket akadálytalanul lehessen exportálni, még az EU-n belül sem. Sajnos az erre vonatkozó módosítás ügyében elvesztettük a szavazást. A végső szavazáskor ezért tartózkodtam, mivel a jelentésnek voltak pozitív vonatkozásai is, mint például a fokozott ellenőrzések a harmadik országokba irányuló kivitel megelőzésére és a nagyobb nyitottság és információhoz való hozzáférés a nem kormányzati szervezetek és mások számára.

– Jelentés: Matthias Groote (A6-0329/2008)

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Üdvözlöm Groote európai parlamenti képviselő jelentését a gépjárművek és motorok szabályozásáról a kibocsátások csökkentése érdekében, ami Európa-szerte előrelépést jelent a levegőminőség javításában és az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. A Közösség egészére vonatkozó műszaki szabályok bevezetése a teherautókra, kamionokra és buszokra nézve hatékony módszer lesz a szennyezés problémájának kezelésére. A nitrogén-oxidok javasolt 80%-os és a részecskék 66%-os csökkentése jelentős előrelépésnek minősül, és közelebb visz minket az USA-ban megállapított hasonló szintekhez. A jelentés a jogszabályok terén is világosabb rendszert teremt, mivel az irányelvek helyébe közvetlenül alkalmazandó rendeletek fognak lépni. Az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerének előadójaként nagyon is tisztában vagyok azzal, milyen lépéseket kell tennünk az éghajlatváltozás leküzdése érdekében; a harmonizációt a kibocsátások egyidejű csökkentésével kombinálva – ahogyan a jelentés javasolja – teljes mértékben támogatom.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Mellette szavaztam Matthias Groote jelentésének a gépjárművek és motorok típusjövahagyásáról, mert úgy érzem, hogy a gépjárművekből származó légszennyező anyagok kibocsátását korlátozó közös szabályok jelentősen hozzá fognak segíteni a környezet védelméhez, egyúttal azt is biztosítják, hogy az EU egységes piaca megfelelően működjön.

Egyetértek az előadó azon javaslatával, miszerint a részecskékibocsátások esetében ambiciózusabb (az Európai Bizottság javaslatain túlmutató) határértékeket kell bevezetni, hogy garantáljuk az emberi egészség és a környezet magas szintű védelmét, különös tekintettel az éghajlatváltozás hatásainak enyhítésére.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) Egyetértek a nehéz tehergépjárművek gyártására vonatkozó szabályok harmonizálásával a légszennyező anyagok kibocsátásai tekintetében, mivel úgy vélem, ez a legjobb módszer annak megelőzésére, hogy a tagállamok eltérő szabványokat alkalmazzanak, valamint a környezet védelmére.

A gépjárművek típusjövahagyásának általános közösségi rendszere azért létezik, hogy biztosítsa a belső piac működését, amely – ne feledkezzünk meg erről – egy belső határok nélküli terület, ahol az áruk, személyek, szolgáltatások és a tőke szabadon mozognak. Aktualizálnunk kell a szabványokat, és emelnünk kell a bennük szereplő követelményeket, hogy az összes tagállam gondoskodjon arról, hogy kevésbé szennyező nehéz tehergépjárműveket gyártsanak, és hogy az ezekre a járművekre vonatkozó járműjavítási és -karbantartási információkhoz szabványosított formában lehessen hozzáférni.

Az éghajlatváltozás elleni fellépést illetően az EU már megmutatta, hogy kész vezető szerepet vállalni ebben a kérdésben. Ez a jelentés csupán egy újabb fegyver a környezeti károk elleni harcban. A szén-monoxid, a szénhidrogének, a nitrogén-oxidok és a részecskék káros kibocsátásaira vonatkozó határértékek további csökkentése a rendelet legfontosabb aspektusa, és ez bizonyosan javulást fog előidézni Európa levegőjének minőségében.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), írásban. – (PL) A ma elfogadott jelentés a nehéz tehergépjárművekre vonatkozó harmonizált műszaki rendelkezéseket vezet be, hogy így biztosítsa a belső piac hatékony működését.

A bevezetett rendelkezések különösen a magas szintű környezetvédelemről rendelkeznek azáltal, hogy határértékeket vezetnek be a szén-monoxid, a nitrogén-oxidok és a részecskék káros kibocsátásaira vonatkozóan.

A javaslat a járműjavítási információkhoz való hozzáférésről is rendelkezik, az Euro 5-tel és az Euro 6-tal pontosan megegyező elvek mentén.

Ez különösen azért fontos, hogy a független piaci résztvevők szabványosított formában férhessenek hozzá a járműjavítási információkhoz. A független javítóműhelyeknek átadott információknak meg kell egyezniük a hivatalos kereskedők és szervizek rendelkezésére álló információkkal. Az ilyen rendelkezések révén a független piaci résztvevők könnyebben tudnak javításokat végezni, ezáltal könnyebb lesz a rendszeres műszaki karbantartáshoz való hozzáférés. A piaci árak versenyképesebbek lesznek.

A műszaki információkhoz való hozzáférés kétségkívül azt fogja jelenteni, hogy az utakon közlekedő járművek kivétel nélkül biztonságosabban és kevésbé környezetszennyező módon fognak üzemelni, függetlenül attól, hogy karbantartásuk hol történik.

Ian Hughton (Verts/ALE), írásban. – A Groote-jelentés mellett szavaztam, és támogatom az egész Európára kiterjedő fellépést a nehéz tehergépjárművekből származó kibocsátások korlátozása érdekében.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom ezt a jelentést, amely a szükséges típusjóváhagyás elnyeréséhez harmonizált műszaki szabályokat ír elő a teherautók, kamionok és buszok esetében. A jelentés a részecsketömeg 66%-os és az NOx-kibocsátás 80%-os csökkenését helyezi kilátásba. Támogatom ezt a jelentést, a CO₂-kibocsátások és a kapcsolódó kibocsátáscsökkentések között elért egyensúly miatt. A javaslat több intézkedést is tartalmaz az új autók javítási információihoz való hozzáféréssel kapcsolatban, hogy tényleges versenyt biztosítson a javítási piacon, ezáltal a kisvállalkozások ne szenvedjenek hátrányt a jelentés következtében.

– Jelentés: Stavros Arnautakis (A6-0477/2008)

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A Júniusi Lista európai parlamenti mandátuma azon a szavazóknak tett ígéreten alapul, miszerint az EU pénzügyi erőforrásainak fokozott nyilvános ellenőrzése és bölcs kezelése érdekében fog dolgozni. A Tanács most azt javasolja, hogy az 1 millió eurót el nem érő értékű, az Európai Regionális Fejlesztési Alap, a Kohéziós Alap vagy az Európai Szociális Alap által társfinanszírozott projektek a jövőben mentesüljenek az ellenőrzés és a vizsgálat alól. Ez egész egyszerűen elfogadhatatlan.

Megértjük, hogy az adminisztratív tehernek arányban kell állnia az érintett összegekkel. Ettől függetlenül bíráljuk azt a tényt, hogy a Tanács javaslata szerint ily módon teret kell adni az uniós forrásokkal való visszaéléseknek. A fentiekben megadott okokból a Júniusi Lista úgy döntött, hogy a jelentés ellen szavaz.

Sérgio Marques (PPE-DE), írásban. – (PT) A tagállamok jelezték, hogy az 55. cikk hatékony alkalmazását nehéznek találják. A fő nehézséget a szóban forgó összegekhez képest aránytalan adminisztratív teher jelentette, komoly kockázati tényezőt képezve a program végrehajtásában.

Ezért szavaztam a javaslat mellett, amelynek célja az említett cikk módosítása és egyszerűsítése, és mindössze két pontból áll: egyrészt megszünteti az 55. cikk érvényességét az Európai Szociális Alap által társfinanszírozott műveletek esetében, másrészt 1 millió eurós küszöbértéket állapít meg, amely alatt az 55. cikk az Európai Regionális Fejlesztési Alap vagy Kohéziós Alap által társfinanszírozott projektekre hasonlóképpen nem lesz alkalmazható, sem a maximálisan elfogadható kiadások kiszámítása, sem a nyomon követés alkalmazásában. Az 55. cikk többi rendelkezése változatlanul érvényben marad.

– Jelentés: Giuseppe Gargani (A6-0483/2008)

Robert Atkins (PPE-DE), írásban. – Én és brit konzervatív kollégáim támogatón viszonyulunk az Európai Parlament brüsszeli, strasbourgi és luxembourgi munkahelyein dolgozó, akkreditált képviselői asszisztensek alkalmazási feltételeinek javításához, és elvben indokoltnak látjuk az asszisztensek státútumát is.

Aggályosnak találjuk viszont, hogy a státútum számos fontos szempontból még mindig homályos, és több rendelkezés esetében világosabb megfogalmazást szerettünk volna látni. Idetartozik például a nem uniós polgárok felvétele, a második nyelv követelménye és a javasolt fizetési besorolások kérdése.

A fenti aggályokat figyelembe véve tartózkodtunk a végső szavazástól.

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Parlament részvételével zajló, sokéves munka után ma általános meglepedésre egy olyan intézkedést fogunk elfogadni, amelynek várhatóan jelentős hatása lesz a közösségi intézményeknél folyó munkára.

Különösen szeretném felhívni a figyelmet a parlamenti asszisztensi rendszer új szabályainak pozitív jellegére, mivel ezek a szabályok egyszerre átláthatóak és kiegyensúlyozottak, ugyanakkor az európai parlamenti képviselőknek is meghagyják a választási lehetőséget. Ezzel nagyot lépünk előre, egyúttal a külvilág felé is pozitív jelzést küldünk.

Dragoș Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek módosításáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslat mellett szavaztam, mert a helyi asszisztensi szerződéseket a kifizetőhelyek fogják kezelni, amelyek feladata a minden képviselőnek kiutalt parlamenti asszisztensi illetmény megfelelő kezelésének biztosítása, és ezért felelősséget is kell vállalniuk, ezáltal véget fognak vetni a különböző bírálatokat kiváltó jelenlegi rendszert jellemző bizonytalanságoknak és félreértéseknek.

Ezzel szemben az ún. akkreditált parlamenti asszisztensek a tisztviselőkre vonatkozó szabályok, és még kifejezettebben az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek keretében egy különleges szabályozás hatálya alá tartoznak majd. A szóban forgó rendeletjavaslat, amelyet a Bizottság nyújtott be a Parlament Elnökségén belül Martine Roure elnökletével működő munkacsoport eredményei alapján folytatott tárgyalásokat követően, különlegessége és kivételessége révén összetett és több, a jelentésben figyelembe vett és a Jogi Bizottságban hosszas és elmélyült vita tárgyát képező szempontból komplikált.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Giuseppe Gargani jelentése mellett szavaztam az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek módosításáról, mivel úgy vélem, hogy egy új, sajátosan az Európai Parlamentre jellemző alkalmazotti kategória – amelybe az Európai Parlament három munkahelyének (Brüsszel, Strasbourg és Luxembourg) valamelyikén dolgozó képviselői asszisztensek tartoznának – bevezetésére tett javaslat egyértelművé fogja tenni, és ezáltal javítja ezeknek az asszisztenseknek a helyzetét, ugyanakkor figyelembe veszi feladataik sajátos jellegét.

A képviselői asszisztensek esetében most javasolt új szerződéskötési rendszer, benne egy külön intézkedéssel, amelynek értelmében az asszisztensek alkalmazása a jövőben az Európai Parlamenttel kötött közvetlen munkaszerződéssel történik, alapvetően arra szolgál, hogy biztosítsa az egyenlőséget, a megkülönböztetésmentességet és az átláthatóságot elvén tiszteletben tartását a szerződésekben, valamint ezen munkavállalók jogbiztonságát.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Ellene szavaztunk az európai parlamenti képviselői asszisztensek alkalmazási feltételeinek módosításáról szóló jelentésnek. A világon semmi kifogásunk nincs az ellen, hogy az Európai Parlamentben dolgozó asszisztensek méltányos díjazásban és alkalmazási feltételekben részesüljenek. Arra azonban, hogy az európai parlamenti képviselői asszisztenseket áttegyük az „uniós adóparadicsomba”, ugyanúgy nem vágyunk, mint ahogy az európai parlamenti képviselőket sem akartuk egy EU-n belüli, kedvező uniós adózású fizetési rendszerbe átvinni.

Az európai parlamenti képviselőknek és asszisztenseiknek egyaránt a saját hazájuk realitásaiból kellene kiindulniuk. A fizetést és a juttatásokat a tagállamukban fennálló feltételekhez, illetve az asszisztensek esetében a munkavégzés helyének körülményeihez kell igazítani. Sem az európai parlamenti képviselőket, sem az asszisztenseiket nem szabad elszigetelni az „uniós buborékban” az általuk képviselni hivatott polgárok számára elérhetetlenül magas fizetések és vonzó juttatások révén.

Ezért szavaztunk az asszisztensek uniós státútumára irányuló javaslat ellen. Számunkra ez elvi kérdés, amelynek semmi köze az asszisztensek pénzügyi helyzetéhez mint olyanhoz.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), írásban. – (PL) A ma elfogadott jelentés hozzá fog segíteni a Parlament három munkahelyének valamelyikén dolgozó, akkreditált képviselői asszisztensek alkalmazási feltételeinek javításához. A benne szereplő változásokat maguk az asszisztensek és a Ház képviselői egyaránt régóta várták. A jelentés különbséget tesz a helyi asszisztensek és az akkreditált asszisztensek között, tekintettel az utóbbi asszisztensi csoport munkájának sajátos jellegére.

A világosan megfogalmazott asszisztensi státútum alapján az akkreditált képviselői asszisztensek a továbbiakban több olyan kiváltságban is részesülnek majd, amelyek eddig kizárólag a többi európai intézmény alkalmazottainak voltak fenntartva. A legfontosabb, hogy olyan kiváltságokban fognak részesülni, amelyek megszüntetik a felesleges bizonytalanságokat, például azzal kapcsolatban, hogy hol kell adót, egészségügyi és társadalombiztosítási járulékot fizetniük. A státútum ezenkívül véget vet majd az asszisztensek javadalmazásával kapcsolatos tisztázatlan helyzetnek is. Az asszisztenseket külön kategóriákba fogják sorolni, és a javadalmazás alapvető rátái is világosan meg lettek határozva.

A statútum a Ház képviselői számára is előnyös. A kölcsönös bizalom teremti meg az alapot ahhoz, hogy a képviselők együtt tudjanak dolgozni, és megfelelő kapcsolatban legyenek az általuk foglalkoztatott asszisztensekkel. A statútum nem korlátozza a képviselők szabad választását az alkalmazni kívánt asszisztensek kiválasztásában, ezáltal nem veszélyezteti az Európai Parlament képviselőinek függetlenségét feladataik ellátása során.

Jens Holm és Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), írásban. – A képviselői asszisztensekre („egyéb közalkalmazottak”) vonatkozó új harmonizált szabályok egy skandináv alkalmazott szempontjából nem kielégítőek. Véleményünk szerint az új szabályok csökkenteni fogják a szociális színvonalat a családi juttatások és a beteg gyermek gondozására járó szociális juttatások stb. tekintetében. Az is komoly aggályokat vet fel, hogy az új szabályok hogyan fogják érinteni a nyugdíjjogosultságot, a munkanélküli ellátást és az alkalmazottak védelmét az elbocsátással szemben.

Nem szabad megfélemedeznünk azonban a javaslat háttéréről. Az Európai Parlamentnél szabályozatlan szerződések alapján dolgozó asszisztensek számtalan problémával szembesülnek. Munkakörülményeik esetenként felháborítóak. Ez az új rendelet véget fog vetni ennek a gyakorlatnak. A kapzsi európai parlamenti képviselők/munkáltatók által kizsákmányolt asszisztensek iránti szolidaritásból a javaslat mellett szavaztunk.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Gargani úrnak az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek módosításáról szóló jelentése mellett szavaztam ma.

A jelentés különbséget tesz a helyi asszisztensek és az akkreditált képviselői asszisztensek között.

Világosan ki kell mondani, hogy a Ház valamely képviselőjének vagy képviselőinek dolgozó akkreditált képviselői asszisztenseknek sajátos kötelezettségeik vannak az előbbiekkal szemben kölcsönös bizalom alapuló kapcsolatukból következően.

Ez megkülönbözteti az akkreditált asszisztenseket az EU egyéb alkalmazottaitól, akiknek munkafeltételei az átláthatóság, az objektív értékelés és az intézmény iránti lojalitás kritériumain alapulnak.

Az asszisztensek különleges helyzete nem értelmezhető úgy, hogy kiváltságos vagy közvetlen hozzáférést biztosítana számukra a tisztviselői pozíciókhoz vagy az Európai Közösségek egyéb alkalmazotti kategóriáihoz.

Mivel a Parlament elfogadta a szóban forgó jelentést, ez azt jelenti, hogy a következő, 2009-ben kezdődő parlamenti ciklusban a Közösségek alkalmazottaira vonatkozó szociális és adófeltételek lesznek érvényesek az összes, az európai parlamenti képviselők által alkalmazott akkreditált parlamenti asszisztensre.

– **Jelentés: Simon Busuttil (A6-0446/2008)**

Glyn Ford (PSE), írásban. – A Petíciós Bizottság tagjaként üdvözlöm Simon Busuttil kollégám jelentését a megtévesztő szakmai címjegyzékekkel foglalkozó társaságokról. Ezek a társaságok az Unió kis- és középvállalkozásait fosztogató undok élősködők. Kétértelmű levelekkel bombázzák a kkv-kat, amelyekben felkérlik őket a vállalkozás nevének és elérhetőségének kitöltésére vagy aktualizálására, azt a téves benyomást keltve, hogy ezzel ingyenesen bekerülnek valamilyen szakmai címjegyzékbe. Az ilyen megkeresésekkel gyakran a cégek kezdő munkatársai foglalkoznak.

Az aláírók és a cégek utóbb veszik észre, hogy akarattukon kívül aláírtak egy szerződést, amely általában legalább hároméves kötelezettséget jelent, évi 1000 eurót meghaladó költséggel.

A kkv-któl érkező 400 petícióban részletesen ismertették az ilyen szélhámosok tettei miatt elszenvedett zaklatást, stresszt, szégyenkezést, frusztrációt és anyagi veszteséget. A jelentés joggal üdvözli az osztrák kormány intézkedését az ilyen gyakorlatok törvényen kívül helyezésére. Ez a jelentés azt követeli, hogy a Bizottság és a többi 26 tagállam kövesse Ausztria példáját, és gyökerestül irtsa ki ezeknek a csalóknak a tevékenységét.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Úgy döntöttünk, hogy melléte szavazunk az Európai Parlament ezen jelentésének. Ugyanakkor fenntartásaink vannak a 13. bekezdésben szereplő javaslattal szemben a 2005/29/EK irányelv hatályának kiterjesztését illetően.

Jó, hogy a jelentés Ausztriát és Belgiumot emeli ki jó példaként a félrevezető szakmai címjegyzékekkel foglalkozó társaságok felszámolására irányuló munka terén. Úgy gondoljuk, hogy Európának az is elég lehetne, ha ezeket az országokat tekintenénk jó példának. A tagállami jogalkotók bizonyára kellően kompetensek ahhoz, hogy tudomásul vegyék más országok jó példáit, és saját maguk határozzanak az ezen

a területen felmerülő problémákat kezelő jogszabályokról a saját tagállamukban működő társaságokra vonatkozóan. A tagállamok közötti intézményi verseny pontosan az olyan problémák megoldásához alapvető fontosságú, mint a jelentésben tárgyalt kérdés.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Európa-szerte vállalkozások tucatjai estek áldozatul az olyan csalásoknak, mint a European City Guides. Létfontosságúak az ilyen csalások megelőzésére szolgáló jogi intézkedések, ennek megfelelően a Busuttil-jelentés öröndetes fejlemény.

David Martin (PSE), írásban. – A jelentés mellett szavaztam, válaszul a megtévesztő társaságok ügyében a választókerületemből hozzám intézett megkeresésekre. A vállalkozások közül sokan – többnyire skóciai kisvállalkozások – anyagi kárt szenvedtek, illetve jogi keresettel fenyegették őket. Ez a jelentés fel fogja hívni a figyelmet erre a témára, hogy kevesebb vállalkozás essen áldozatul a csalásoknak, továbbá szorgalmazza, hogy az uniós országok szigorítsák meg nemzeti törvényeiket, és biztosítsák a megtévesztő reklámról és a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló meglévő uniós jogszabály megfelelő végrehajtását. Támogatom ezt a jelentést, mivel szorgalmazza, hogy a Bizottság fokozza az uniós jog végrehajtásának ellenőrzését és javítsa a meglévő uniós jogot olyan esetekben, amikor bebizonyosodik, hogy nem megfelelő ahhoz, hogy az ilyen csalásoknak egyszer és mindenkorra véget tudjon vetni.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) Támogattam a Busuttil-jelentés elfogadását, mivel a Bizottságot a jelenlegi uniós jogszabály javítására hívja fel, hogy a megtévesztő reklámmal szemben védelmet nyújtson a társaságoknak és magánszemélyeknek.

A jelentés végrehajtása lehetővé fogja tenni, hogy a tagállami hatóságok közös fellépéssel megelőzzék a szakmai címjegyzékekkel foglalkozó társaságok félrevezető gyakorlatainak további terjedését, és hatékony intézkedéseket vezessenek be, amelyek a szakmai címjegyzékekkel foglalkozó társaságokat kivonják az üzletből, és lehetővé teszik az ezeket működtető személyek büntetését. Ez a csalások áldozatainak is – akik általában kvk-k – tényleges jogorvoslatot biztosítana a megtévesztő reklám következtében aláírt szerződések felbontásához és az elszenvedett veszteségért járó kártérítéshez.

Sok romániai cég levélben fordult hozzám, miután áldozatul estek az ilyenfajta csalásoknak. A Busuttil-jelentés elfogadása fel fogja hívni a nyilvánosság figyelmét erre a témára, és ez remélhetőleg önmagában is csökkenti majd az ilyen gyakorlatok áldozatává váló cégek számát.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – Örülök, hogy az Európai Parlament a mai napon fellépett a csalás ellen, amelynek neve European City Guide. Skót választóim közül sokan estek áldozatul ennek a csalásnak, így hirtelen olyan számlákkal szembesültek, amelyekre nem kötöttek szerződést. Az ilyen, átlagembereket érintő megtévesztő értékesítési technikák jogsértőek, ezért fel kell lépni ellenük. A Petíciós Bizottságnak kijár a gratuláció, amiért ezt a témát ma napirendre tűzték.

Glenis Willmott (PSE), írásban. – A jelentés mellett szavaztam, hogy segítségével véget vethessünk a szakmai címjegyzékekkel foglalkozó társaságok, mint például a European City Guide megtévesztő reklámjainak. Az elmúlt néhány évben kisvállalkozások sora fordult hozzám East Midlands egész területéről, Nottinghamtól Northamptonig. Ezek a vállalkozások nyilvánvaló csalás áldozatai voltak, ezért határozottan támogatom egy európai feketelista létrehozását és a félrevezető reklámok megszüntetésére irányuló fellépést.

5. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 9.50-kor felfüggesztik, majd 10 órakor újra megnyitják.)

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

6. A 2008. december 11-12-i Európai Tanács eredményei - A francia elnökség fél éves tevékenysége (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata az Európai Tanács december 11-12-i ülésének eredményeiről, valamint a Tanács soros elnökének nyilatkozata a francia elnökség tevékenységéről szóló jelentésről.

Köszöntöm körünkben az Európai Tanács elnökét, Nicolas Sarkozy francia elnököt! Örömmel fogadjuk az Európai Parlamentben, a francia elnökség során immár harmadik alkalommal!

Ugyancsak szeretném üdvözölni José Manuel Durão Barrost, az Európai Bizottság elnökét, valamint a Bizottság képviselőit. Örömmel látom, hogy a biztosok közül sokan megjelentek ma körünkben. Isten hozta Önöket!

(Taps)

Hölgyeim és uraim, a képviselőcsoportok elnökeinek, és amennyiben a képviselőcsoport nevében szólalnak fel, Önöknek az a feladata, hogy értékelést készítsenek. Mindenekelőtt azonban szeretnék néhány bevezető észrevételt tenni.

Sarkozy elnök úr, Ön rendkívül eseménydús időszakban vette át az elnökséget, amikor határozott tárgyalásokra és fellépésre van szükség. Szembenézett ezekkel a kihívásokkal, többek között Grúzia problémájával, a pénzügyi válsággal, a gazdasági nehézségekkel és más problémákkal. Az Európai Tanács elnökének szerepében most harmadik alkalommal jelenik meg a Parlamentben, de korábban is járt nálunk és felszólalt a Parlamentben, mielőtt átvette volna az Európai Tanács soros elnökének tisztjét.

Az Elnökök Értekezletét is számos alkalommal hivatalos rezidenciáján, az Élysée-palotában tartotta, a Bizottságot és a Parlamentet pedig július 1-jén nagyszabású ünnepségre hívta hazájába az elnökség átvételének alkalmából, ezzel is demonstrálva az európai egyesítés melletti határozott kiállását.

Július 13–14-én ismét Párizsban találkoztunk. Július 13-án a Mediterrán Unió megalapításának céljából összehívott földközi-tengeri csúcstalálkozó adott erre alkalmat. November 11-én, az első világháború befejezése után 90 évvel ünnepi megemlékezésre hívott bennünket Verdunbe.

Mindezen alkalmak jól jelezték, hogy nagyra becsüli az Európai Parlamentet, amit ezúton szeretnék megköszönni Önnek. Most arra kérem, szóljon az Európai Parlamenthez!

Nicolas Sarkozy, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, amikor Franciaország átvette az elnökséget, az európai helyzetet a Lisszaboni Szerződés ratifikálásának folyamatában elért holtpont uralta, miután Írország népszavazással elutasította a Szerződést.

Akkor még nem sejtettük, hogy hamarosan háború tör ki Grúzia és Oroszország között, és azt sem gondoltuk, hogy Európának ilyen súlyos pénzügyi, majd később gazdasági válsággal kell szembenéznie.

Elnök úr, a francia elnökség igyekezett minden tettét két meggyőződésre alapozni: az első, hogy a világnak erős Európára van szüksége, a második pedig, hogy Európa nem lehet erős, ha megosztott. Természetesen jól tudom, hogy ezek nem túl eredeti gondolatok, de a fontosságukat ez cseppet sem csökkenti.

Az elmúlt hat hónapban arról próbáltunk gondoskodni, hogy Európa erős legyen és összetartó, és tudjon önállóan gondolkodni. Milyen az erős Európa? Európa akkor erős, ha gondolkodik, ha meggyőződései vannak, ha válaszai vannak, és ha van képzelőereje. Európa akkor erős, ha nem túl önelégült ahhoz, hogy elfogadja a vezetést, és nem hajlandó kompromisszumra pusztán a kimondatlan dolgok alapján, hogy megszabaduljon a problémáktól és kivárja, míg az idő begyógyítja a sebeket, mivel meggyőződésem szerint minél tovább várunk, annál jobban összekuszálódnak a szálak.

Az elnökség végül felvette a munkaszervezésünket megbolygató nemzetközi események ritmusát, és bizonyosan nem az én feladatom, hogy mindezeket számba vegyem. Én pusztán arról szeretnék beszámolni Önöknek, hogyan néztünk szembe ezekkel a kihívásokkal.

Amikor augusztusban kirobbant a grúzai válság, augusztus 8-án, mindössze egy dolgot tartottunk szem előtt: hogy megállítsuk a háborút, és ne hagyjuk, hogy egy újabb Boszniává fejlődjön. Őszintén szólva, és anélkül, hogy túl nyersen akarnék ítélni, amikor a boszniai konfliktus elkezdődött – Európában, nem máshol – Európa nem volt sehol. Barátunk és szövetségeseink, az Egyesült Államok vállalta fel a felelősséget, és Európának az ő vezetését kellett követnie.

Az elnökség szenvedélyesen törekedett arra, hogy Európa vállalja fel a felelősségeit, és augusztusban meg is kezdtük a tűzszüneti tárgyalásokat, augusztus 12-én, majd ezt követte a szeptember 12-i megállapodás a csapatok kivonásáról. Végül sikerült elkerülni a háborút, megkezdődött a visszavonulás és, ami mindennél fontosabb – az EU összes tagállamának köszönhetően – Európa egysége is megmaradt.

Ez nem volt előre eldöntött ügy, hiszen ha végigtekintünk a különböző országok történelmében, azoknak az európaiaknak a szomorú történelmében, akik oly sok évig éltek a vasfüggöny mögött, egy megalázott, megosztott, feláldozott Európában, elég természetes, hogy orosz szomszédaink iránt egyes országok máshogyan éreznek, mint azok, akik csak a szabadságot ismerték.

Mindezek ellenére Európa egységes maradt, és az elnökség – az Európai Bizottság elnökségével együtt – minden erőfeszítésével arra törekedett, hogy a háború ne gyűrűzzön tovább. Az orosz csapatok augusztus 8-án 40 km-re voltak Tbiliszitől; mára viszont az orosz csapatok gyakorlatilag teljesen elhagyták Grúzia területét, Oszétiaától és Abháziától eltekintve.

Európa érezte a jelenlétét, anélkül azonban, hogy agresszív politizálásba kezdett volna orosz szomszédaink udvarában. Meggyőződésem, hogy a jövőre nézve egyetlen választási lehetőségünk a szomszédainkkal való együttműködés a gazdasági fejlődés, a biztonság és a béke érdekében, megértetve velük, hogy amennyiben globális tényezővé akarnak válni – márpedig Oroszország nagy ország –, tiszteletben kell tartaniuk olyan értékeket, gyakorlatokat és viselkedésmódokat, amelyek erősen különböznek mindattól, ami mellett Európában egy másik korban kiálltak.

(Taps)

Európa jelen volt. Ezután jött a pénzügyi válság. Ez sem 2007 augusztusában kezdődött, ahogy az emberektől hallhatjuk: 2007. augusztusban kezdődtek a problémák, de a szisztematikus pénzügyi válság, amelyet a világ minden részén érezni lehetett, akkor kezdődött, amikor az Egyesült Államok úgy határozott – ami azután rendkívül súlyos lépésnek bizonyult –, hogy hagyja csődbe menni a Lehman Brothers-t 2008. szeptember 18-án. Ekkor és csak ekkor kerültünk bele a világon soha nem látott mértékű pénzügyi válságba.

Barroso elnökkel együtt két dolgot próbáltunk elérni. Az első az európai egység volt, amelyet fokozatosan fejlesztettünk: először a négy legnagyobb európai országot összehoztuk a Bizottsággal, az Európai Központi Bankkal és az Eurogroup elnökével; ezután pedig – 2000 óta először – állam-, illetve kormányfői szintű találkozót szerveztünk az Eurogroup országai számára, és végül szeptemberben az összes állam- vagy kormányfő bevonásával fellendülési tervet dolgoztunk ki az európai bankok számára, amelyet Európa valamennyi országa támogat. Mint tudják, ez nem volt könnyű, mivel a válság súlyossága egyes országokat átgondolatlan döntésekre vezetett: biztos vagyok benne, hogy nem tudtak volna másképp cselekedni, például az írek, az egész bankrendszerüket érő támadások súlya alatt.

Végül, egy hónappal később, Európa egésze egységbe forrott egyetlen, a bankok támogatására irányuló terv mentén, mi pedig Barroso elnökkel arra törekedtünk, hogy a bankrendszerünk összeomlásának megakadályozására szolgáló európai támogatási tervet globális tervvé alakítsuk. Az Egyesült Államok az I. Paulson-terv után továbblépett a II. Paulson-tervre, most pedig már van egy III. Paulson-tervük is, amely láthatólag sokat merített az I. európai tervből.

Nem állítom, hogy minden megoldódott; csak annyit mondom, hogy ha a tagállamok, a Bizottság és az európai intézmények a kellő időben nem vállalják fel a rájuk háruló felelősséget, hölgyeim és uraim, most szembe kellene néznünk egyes tagállamok soha nem látott összeomlásával vagy államcsődjével és az európai bankrendszer összeomlásával.

Európa egységről és szolidaritásról tett tanúbizonyságot. Gondolok itt különösen arra az elhíresült hétvégére, amikor 22 milliárd euro hitelt kellett mobilizálnunk Magyarország számára, amely maga támadás alá került, miután 17 milliárd euro mobilizálása vált szükségessé Ukrajna részére. A balti országok némelyikével kapcsolatban még mindig van némi okunk az aggodalomra, nem beszélve az egyéb megoldandó globális problémákról.

A pénzügyi válság idején Európa megőrizte egységét: washingtoni csúcstalálkozót kért, indítványozta a G20-at, április 2-án pedig Londonban csúcstalálkozót szervez a globális pénzügyi kormányzás reformjáról. Európa egyhangúlag jelezte, hogy vállalkozáson, nem spekuláción alapuló kapitalizmust akar, hogy meg akarja reformálni a pénzügyi rendszert, hogy más szerepet szán a feltörekvő országoknak, és hogy etikus kapitalizmust akar; Európa egyhangúlag lépett fel elveinek védelmében.

A gazdasági válságot illetően a vita nem volt őszinte, hölgyeim és uraim. Két okból nem volt őszinte. Az első, hogy a pénzügyi helyzet nem minden országban ugyanolyan; a második, hogy gazdasági kultúránk és politikai identitásunk sem egyforma. Ezzel együtt végül mindenki felismerte, hogy szükség van egy összehangolt fellendítő lökésre, a GDP körülbelül 1,5%-ának értékében, ahogy a Bizottság javasolta.

Teljesen megértem, hogy az emberek esetleg meglepődnek az elő-előforduló nézeteltéréseken, hezitáláson, zavarodottságon és félreértéseken. Akik odafigyelnek Európára, azokat emlékeztetném arra, hogy itt 27 országról van szó, és 27 országnak nem könnyű egyszerre megadni ugyanazt a politikát, amikor bármelyikükre nyomás nehezedhet a választások miatt – hiszen ezeket nem egy napon tartjuk –, és itt a Házban, az európai demokrácia templomában mindenki megérti, hogy a közelgő választási kampányok nem kifejezetten kedveznek a konszenzus elérésének. Mindezek ellenére Európának, miután a pénzügyi válságban közös politikát alakított ki, sikerült úgy-ahogy közös politikát kidolgoznia a gazdasági válságra is.

Időközben ott volt a Mediterrán Unió is. Úgy vélem, szükség volt a koordinációra és a kompromisszumra, hogy két dolgot világossá tegyünk. Az egyik, hogy ha Európa nem teszi meg a maga részét a közel-keleti békéért, senki nem fogja ezt megtenni helyettünk: nincs a világon olyan ország, amely képes lenne előmozdítani a békét Izrael és az arab világ között. Európának be kell töltenie a szerepét és éreztetnie kell jelenlétét, hogy elkerülje a frontális összeütközést egyrészt az arab világ, másrészt a világ vezető hatalma, az Egyesült Államok között.

Ami a Mediterrán Uniót illeti, ez a szervezet a folyamatos párbeszédet szolgálja Európa és a Földközi-tenger térsége között, az arab országokat is beleértve. Erre a párbeszédre nekünk is szükségünk van, és az araboknak is szükségük van. Európának azért van rá szüksége, hogy végre ne csak pusztán adományozóként legyen jelen, hanem teret tudjon adni a békét ösztönző politikai meggyőződéseinek, és hogy ne kelljen megelégednie azzal, hogy fizet, hanem arra is lehetősége legyen, hogy békére, kiegyensúlyozott békére szólítson fel, különösen a palesztinok – akiknek joguk van egy modern, demokratikus, biztonságos államra – és Izrael között, amelynek joga van a biztonságra egy olyan ország számára, amely a demokrácia csodája.

A Mediterrán Unió kérdésében szükség volt némi meggyőzésre: arról kellett meggyőzni az érintetteket, hogy a Mediterrán Unió nem vonja kétségbe Európa egységét, épp ellenkezőleg, inkább megerősíti. Végezetül, hölgyeim és uraim, mi, európaiak büszkék lehetünk arra, hogy a Mediterrán Unió elnökségét az EU és Egyiptom közösen tölti be, és öt főtitkárhelyetessel is rendelkezik, köztük egy izraelivel és egy palesztinnal: ez az első olyan alkalom, hogy az arab országok elfogadtak egy izraelit egy olyan regionális szervezet vezetőségének tagjaként, mint a Mediterrán Unió, ami mindenképpen történelmi esemény.

Szeretném elismerni Bernard Kouchner érdemeit, aki a marseilles-i csúcstalálkozón briliáns tárgyalóképességével olyan eredményt ért el, amilyenről álmodni sem mertünk volna. Az izraeliek viszonzásul beleegyeztek az Arab Liga részvételébe a Mediterrán Unió munkájában. Ez az Unió semmilyen módon nem fogja akadályozni a cseh, majd pedig a svéd elnökséget abban, hogy a jövőben fejlessze az Európa számára szükséges keleti partnerségeket.

Most térjünk át az energiára és az éghajlatváltozásra. Ebben a kérdésben világosan kimondhatjuk: dicstelen harc volt ez, abban pedig meglehetősen biztos vagyok, hogy mindenki csalódott – és okkal. Egyesek úgy érzik, hogy túl sokat várunk az ipartól; mások szerint nem várunk eleget; az egyik csoport úgy gondolja, hogy ezen az úton kellene haladnunk; a másik csoport szerint inkább az ellenkező irányba menjünk. A német elnökség végül 2008 végére tűzte ki a határidőt. A német elnökségnek három célkitűzése volt – az úgynevezett „háromszor 20” – és alapjában véve az Európai Tanács keretében megkötött megállapodás, amelyet az Európai Parlament reményeim szerint holnap el fog fogadni, eleget tesz az Önök által kitűzött céloknak.

Őszintén meg kell mondanom, hogy mindegyik felet emlékeztetni kellett a kötelezettségeire. Őrütség lett volna, ha Európa feladja a saját céljait, éppen akkor, amikor az Egyesült Államok új elnöke nagyratörő környezetvédelmi célokat tűz ki a világ leghatalmasabb országa elé. Felelőtlenség lett volna, mivel ha Európa nem jutott volna egyhangú döntésre a Bizottság energiaügyi és éghajlat-változási csomagjáról, nem lett volna alapunk arra, hogy Indiától, Kínától, Brazíliától és a világ összes többi országától elvárjuk, hogy hallgasson ránk, és higgye el, hogy a bolygónk környezetvédelmi egyensúlyáért most már mindnyájunknak felelősséget kell vállalnia.

Ahhoz, hogy idáig eljussunk, meggyőzőnek kellett lennünk, és teret kellett találnunk a kompromisszumokhoz. Melyek voltak ezek? Kijelentettem, hogy sem az időbeli ütemezésből, sem a „háromszor 20” célkitűzésből nem engedünk, de azt mindenkinek meg kell értenie, hogy az olyan országok, mint például az új keleti tagállamok, ahol a nehézipar áldozatul esett a kommunista rendszerből a piacgazdaságba való átmenetnek, elfogadták a 2005. évhez való viszonyítást, holott jó okuk lett volna arra, hogy más referenciaév használatát kérjék, például az 1990. évet. Ez nem lett volna meglepő, figyelembe véve, hogy mi történt ezekben az országokban, és miken mentek keresztül. Most is magamon érzem Jean-Louis Borloo éber tekintetét, aki teljes körű, megingathatatlan, hathatós támogatást nyújtott a tárgyalások során. A környezetvédelemmel szembeni proaktív hozzáállást nem akartam a szociálpolitika rovására elérni, mivel ez összeomlást okozott volna az EU ezen új tagjainál.

A fundamentalistáknak azt mondanám, hogy számomra a kérdés soha nem arról szólt, hogy ne vezessünk be környezetvédelmi követelményeket Lengyelországra, Magyarországra és másokra vonatkozóan, hanem hogy az említett országokat ne sodorjuk a társadalmi összeomlás szélére, és ne kényszerítsük őket arra, hogy választaniuk kelljen a környezetvédelem és a növekedés között. Mi egy újfajta növekedést javasoltunk: fenntartható, környezetbarát növekedést, hogy elkerüljük a magasba szökő árakat és a lengyel, magyar és keleti munkavállalókat érő, olyanfajta hatást, amelyet a világon semelyik demokratikus ország nem tudna tolerálni.

Azt is hozzátenném, hogy legutóbbi parlamenti látogatásom alkalmával figyelmesen meghallgattam az Önök aggályait. Néhányan Önök közül azt mondták – és ezt meg is tudom érteni –, hogy „feladta a céljait, elnök úr, mert elfogadta az egyhangú döntést a Tanács határozata esetében”. Egy egyszerű oka volt annak, hogy beleegyeztem az egyhangúságba: az Európa által meghozott környezetvédelmi döntések nem lehetnek kikényszerített döntések, hanem tudatos választást kell tükrözniük. El tudják képzelni, milyen gyenge lábakon állna egy többségi szavazással elért megállapodás, amelyhez az országok egy része nem ragaszkodik? Hogy mennyire lenne hiteles az energiaügyi és éghajlat-változási csomag, ha a többség ratifikálja, miközben mindenki láthatja, hogy politikai kötelezettségvállalásaink betartását az egyhangú döntés garantálja?

(Taps)

Ráadásul Önök közül néhányan emlékeztettek arra, hogy ez az együttdöntés alá tartozott, ezért szeretném elmondani, hogy ezt fel is használtam. A többi állam-, illetve kormányfővel folytatott tárgyalásaim során, meg kell mondanom őszintén, elnök úr, hogy a Parlament éber jelenléte – amelynek feltett szándéka volt az energiaügyi és éghajlat-változási csomagról szóló megállapodás megkötése – hatásos ösztönző tényező volt azon állam-, illetve kormányfők számára, akik a többiekhez képest kevésbé törekedtek az eredmények elérésére.

Ma mindenesetre itt vagyok, a 27 állam-, illetve kormányfő egyhangú megállapodásával az energiaügyi és éghajlat-változási csomagról. Tegyenek vele, amit akarnak.

Két rövid témával szeretném befejezni. A migrációs politikát illetően elképzelhetetlen – hiszen országainak többsége már most is a schengeni térségbe tartozik, amely a személyek és az áruk szabad mozgásán alapul –, hogy Európa anélkül működjön tovább, hogy közös elveket dolgozna ki egy közös bevándorlási politika létrehozásához. A munka elvégeztetett, és azt kell mondanom, sikerült felesleges felhajtás nélkül elvégezni. Önök az Európai Parlamentben sokat tettek azért, hogy higgadtságot vigyenek a bevándorlási politikáról szóló vitába, amely nemzeti szinten nem mindig példaértékű az emberek iránti tiszteletet, a higgadtságot, a megfontoltságot és a felelősséget tekintve. Most már egyhangúlag megteremtettük az alapokat a közös bevándorlási politikához.

Áttérve röviden a védelem kérdésére, Merkel kancellárral együtt jövőre lehetőségem nyílik a Kehl/Strasbourg NATO-csúcstalálkozó megrendezésére. Számomra a fontos döntés, amit ezen a téren hoztunk, az, hogy mostantól kezdve a 27 ország megérti, hogy a biztonsági és védelmi politika Európáé és a NATO-é, hogy Európa biztonsági és védelmi politikája kiegészíti a NATO-ét, nem ellentétes vele.

Végezetül van egy intézményi problémánk. Az írországi „nem” szavazat után Brian Cowen ír miniszterelnök meghívására Dublinba mentem Bernard Kouchnerrel, és ott kijelentettem – ami akkor sokkolta az embereket –, hogy ebből a problémából csak úgy lehet kilábalni, ha ismét konzultálunk ír barátainkkal. Ez a kijelentés vitát szított, mintha bizony az emberekkel szemben tiszteletlenség lenne azt kérni, hogy kapjanak még egy választási lehetőséget!

Most hogy állnak a dolgok? Mára 25 országban befejeződött a Lisszaboni Szerződés ratifikálásának folyamata. A 26., a Cseh Köztársaság éppen most hozott egy fontos döntést, mivel az alkotmánybíróság kimondta, hogy a lisszaboni ratifikációs folyamatnak nincs akadálya, Topolánek miniszterelnök pedig egy bátor, felelősségteljes nyilatkozatban jelezte, hogy javasolni fogja a Lisszaboni Szerződés ratifikálását. Maradtak tehát az írek.

Ez az a megállapodás, amelyet egyhangúlag fogadtunk el. Nagyon egyszerű megállapodásról van szó. Elsősorban az áll benne, hogy garantáljuk, hogy amennyiben a Lisszaboni Szerződés hatályba lép, a Bizottságnak tagállamonként egy tagja lesz. Tudom, hogy ezt Önök közül néhányan túlzásnak érzik, mivel egyes kormányok azon a véleményen voltak, hogy a Bizottságnak kisebbnek kellene lennie ahhoz, hogy hatékonyabb legyen. Azt kérném azonban, hogy gondolják át: ha akarjuk Lisszabont – márpedig Európának erős, fenntartható intézményekre van szüksége –, csak úgy tudjuk elérni, ha az írek szavaznak és igenel

szavaznak, ahhoz pedig, hogy igent mondhassanak, új helyzetet kell teremtenünk. Az Európai Tanács azt javasolja, hogy ez az új helyzet legyen a tagállamonként egy biztos összetétel.

A megállapodás második eleme, hogy tettünk bizonyos politikai kötelezettségvállalásokat az ír vita sajátosságaival kapcsolatban, amilyen például a semlegesség, az adózás és a család. Ezeket a politikai kötelezettségvállalásokat nem volt nehéz megtenni, akkor mi a probléma? Legjobb, ha nyílt kártyákkal játszunk. A problémát az jelenti, hogy ezeknek a politikai kötelezettségvállalásoknak milyen jogi ereje lesz, mivel Írországnak van alkotmánybíróvája, és ahhoz sem fér kétség, hogy a „nem” kampány harcosai az ír alkotmánybíróvához fognak fordulni – mivel jogukban áll –, hogy megkérdézzék, milyen ereje van ezeknek a politikai kötelezettségvállalásoknak.

Az elnökség által javasolt kompromisszum a következő: nem kell újratifikálni a Lisszaboni Szerződést azoknak, akik már megtették, és nem módosítjuk a Lisszaboni Szerződést. Véleményem szerint semmi értelme úgy megoldani egy problémát, hogy közben 26 másikat kreálunk. Ez eddig világos. Másrészről viszont, a következő európai bővítésnél – ami valószínűleg Horvátország felvétele lesz 2010-ben vagy 2011-ben, ha minden a tervek szerint halad –, akkor tehát, elnök úr, szükségünk lesz egy új szerződésre, hogy Európát még egy taggal bővíthessük. Ezért azt javasoltuk, hogy az európai bővítés idején – és nem előbb – Horvátország csatlakozási szerződését egészítsük ki még két elemmel: az első lenne az „ír” jegyzőkönyv, a második pedig az európai parlamenti képviselők létszámára vonatkozna. Az európai választások megtartására a Nizzai Szerződés alapján fog sor kerülni. Nem látok más lehetőséget, mivel bizonyos államok a Lisszaboni Szerződés szerint további európai parlamenti képviselői helyeket kaptak. Ezzel a problémával a következő bővítés alkalmával is foglalkozhatunk.

Ennek alapján az ír kormány bátran kötelezettséget vállalt arra, hogy 2009 vége előtt újabb népszavazást bonyolít le a Lisszaboni Szerződésről. Ez azt jelenti, hogy ha úgy zajlanak a dolgok, ahogy reményeim szerint kellene – bár természetesen az írek döntenek –, a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése csak egy évet fog késni.

Hölgyeim és uraim, ezt sem volt könnyű megvitatni vagy megszervezni, és ezután sem lesz könnyű, sem az íreknek, sem másoknak, de az európai szellem mindenekelőtt a kompromisszum szelleme. Ha nem tudunk kompromisszumos megoldásra jutni huszonhetünk között, nem érdemes európai eszményt táplálnunk. Az európai eszmény arról szól, hogy meghallgatjuk egymást, és együtt dolgozunk azon, hogy közös utat találjunk a problémák áthidalására.

Befejezésül szeretnék köszönetet mondani, mindenekelőtt az Európai Parlamentnek. Azt is szeretném elmondani, hogy az elnökségnek nagyon könnyű, egyben nagyon élvezetes volt kapcsolatot tartani a Ház valamennyi képviselőcsoportjával, politikai irányultságuktól függetlenül, jobb- és baloldaliakkal, liberálisokkal és zöldekkel, szuverenistákkal és föderalistákkal. Mindnyájan tanúbizonyságot tettek arról, hogy Európa ügyét előbbre akarják vinni, a maguk módján. Őszintén meg kell mondanom, hogy az elnökség szempontjából a Parlamentnek döntő szerepe volt az eredmények elérésében. Azt is mondhatnám, hogy az Európai Parlamenttel könnyebb volt beszélni, együtt dolgozni és tárgyalni, mint némely más kapcsolatainkkal, anélkül hogy nevetek mondanék. Az elnökség végén dicsérni konkrétan kell, sajnálkozni viszont általánosságban is elég.

Azt is szeretném elmondani, hogy igyekeztünk tandemben dolgozni a Bizottság elnökével, mindketten szem előtt tartva a saját felelősségi köreinket, és az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy az elnökség soha nem tudta volna elérni a megszerzett eredményeket, ha nem dolgozik együtt vállvetve Barroso elnökkel. Úgy gondolom, ezt fontos kimondani, mert ez az igazság, legalábbis az én tapasztalataim szerint.

Végezetül szeretném megköszönni az állam-, illetve kormányfőknek. Hölgyeim és uraim, Európát nem az államok ellenében építjük: ez nyilvánvaló. Akármennyire európaiak is vagyunk, Európa nem a nemzetállamok ellensége, ahogyan a nemzetállamok sem Európa ellenségei. Egyvalamit meg kell mondanom: ha nem próbáltuk volna megérteni mindegyik demokratikus kormány problémáját, nem jutottunk volna messzire. Tévedés lenne azzal próbálkozni, hogy az országok választott képviselőinek feje felett hozzunk döntéseket: ez nem az európai eszmény, ez fundamentalizmus, én pedig egész életemben küzdöttem a fundamentalizmus ellen, még az európai fundamentalizmus ellen is, mert ha azt hallom „európai fundamentalizmus”, elfelejtem az „Európa” szót, és csak a fundamentalizmust hallom meg, és a fundamentalizmus soha nem jó gondolat. Történelmi aránytévesztés lenne, ha Európát a nemzetállamok ellenében próbálnánk meg építeni. A kormányfők vállalták a saját felelősségüket, és az országok is vállalták a sajátjukat.

Befejezésül azt szeretném mondani, hogy én személy szerint rengeteget tanultam az elnökség hat hónapja során, ugyanakkor nagyon élveztem ezt a munkát. Megértem, hogy az európai parlamenti képviselők miért

szeretik ennyire a munkájukat, mert ha az embernek lehetősége adódik arra, hogy hat hónapon át ismerkedjen és viaskodjon 27 ország problémáival, toleránsabbá válik, nyitottabb lesz és megérti, hogy Európa kétségkívül a legszebb a 20. században felfedezett eszmék közül, és hogy minden eddigénél nagyobb szükségünk van Európára. Megpróbáltam megmozdítani Európát, de Európa változtatott meg engem. Még egy dolgot szeretnék elmondani, mert ez a legmélyebb meggyőződése.

(Taps)

Tényleg azt gondolom, hogy minden állam-, illetve kormányfőnek javára válna, ha egyszer felvállalná ezt a felelősséget, mindenekelőtt azért, mert segítségével megértenék, hogy az országukban tapasztalt problémák gyakran csak a szomszédokkal való egyetértésben oldhatók meg. Azt is megtanulnák, hogy különbségeink ellenére számtalan dolog összeköt bennünket, és megtanulnának valamit, ami még ennél is fontosabb: hogy Európa elé könnyebb nagy célokat kitűzni, mint kicsiket.

Befejezésül annyit szeretnék mondani, szívem mélyéből szólva, hogy az Európai Tanácsban, az Európai Parlamentben és az Európai Bizottságban a nagy projekteket mindig könnyebb sikerre vinni, mint a kicsiket, mert a kis projekteken nincs meg az a lendület, amelynek segítségével felül lehet emelkedni a nemzeti öntudaton. Nagy projektekre, nagyratörő célokra és nagy ötletekre van szükségünk: ezekkel a nagy ötletekkel és nagyratörő célokkal felülemelkedhetünk a nemzeti öntudaton. Reméljük tehát, hogy Európa ambíciózus marad, és megérti, hogy a világnak szüksége van rá, hogy meghozza a döntéseket! Ha a szőnyeg alá söpörjük a problémákat, elraktározzuk a gondokat a jövőre. A problémákat itt és most kell megoldani, és az sem igaz, hogy az európai intézmények akadályoznák a döntéshozatalt. A döntések meghozatalát a bátorság hiánya, a motivátság hiánya gátolja meg: ezek gyengítik az eszményt. A döntésekkel nem várhatunk Lisszabonra! Nem várhatunk holnapig sem, most kell meghoznunk a döntéseket, így most minden bizodalमत a cseh elnökségbe vetem, hogy folytatni tudja a francia elnökség munkáját.

(Hangos taps)

Elnök. – Sarkozy úr, nagyon szépen köszönjük az iménti beszédet – a taps nyilvánvalóan méltón ki is fejezte köszönetünket –, és külön köszönjük a bátorságát és az európai szolgálat melletti elszánt kiállását.

Mielőtt átadnám a szót a Bizottság elnökének, szeretnék üdvözölni körünkben két minisztert, Bernard Kouchner és Jean Louis Borloo urakat, akik jelentős mértékben hozzájárultak a francia elnökség sikeréhez. Isten hozta mindkettőjüket!

Először is szeretném köszönteni Bruno Le Maire európai ügyekért felelős minisztert, aki Jean-Pierre Jouyet utódja ezen a posztón. Jean-Pierre Jouyet most a francia pénzügyi piacok szabályozóinak elnöke, de korábban vele is nagyon sikeres együttműködést folytattunk. Szeretném megragadni ezt az alkalmat, hogy tolmácsoljam felé szívből jövő köszönetemet.

Remélem, megengedik, hogy a többi európai intézmény jelenlétében – bár tudom, hogy nem ez a bevett gyakorlat – gratuláljak tegnapi 70. születésnapja alkalmából Klaus Hänschnek, aki 1994–1997 között az Európai Parlament elnöke volt, és az első közvetlen választások óta képviselője az Európai Parlamentnek. Köszönettel és elismeréssel tartozunk neki a Parlament és az Európai Unió érdekében végzett kitartó munkájáért.

Most szeretném felkérni José Manuel Durão Barrosót, az Európai Bizottság elnökét, hogy szóljon az Európai Parlamenthez.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, Sarkozy úr, hölgyeim és uraim, az Európai Tanács legutóbbi ülésének eredménye bizonyosan bele lesz írva az EU történelmébe. Az Európai Tanács üléseinek esetében ritkán születik ennyi döntés ilyen alapvető politikai kérdésekről. Nem sokszor fordult elő, hogy Európa ennyi pozitív eredménnyel büszkélkedhetett, és hozzá még egy háromszoros sikerrel is. Ebben a nehéz és sürgető válsághelyzetben sikerült jelentős előrelépést elérnünk Európa és az európaiak jövője érdekében. Ehhez az Európához ragaszkodunk mindenekfelett: ahhoz az Európához, amely a legjobb eredményekre képes.

Más fontos következtetések mellett, különös tekintettel a biztonsági és védelmi politikára, a Mediterrán Unióra és az új keleti partnerségre, három konkrét területet szeretnék hangsúlyozni: a Lisszaboni Szerződést, a gazdasági fellendülést, valamint az energiaügyet és az éghajlatváltozást.

A 27 tagállam együtt dolgozott azon, hogy közös utat találjon, és folytathassa a Lisszaboni Szerződés felé vezető folyamatot. Mi, az Európai Bizottság tagjai mindig támogattuk ezt a Szerződést, és indokoltan

gondoljuk úgy, hogy ha rászánjuk az időt és meghallgatjuk ír barátaink aggályait, együtt megtalálhatjuk a megoldáshoz szükséges elemeket.

A Bizottság november 26-i kezdeményezésére adott pozitív válaszként 27 tagállam határozott úgy, hogy összehangolja gazdasági fellendülési terveit, hogy így át tudják vészteni ezt a szokatlanul erős vihart. Ma van egy megállapodásunk a gazdaság fellendítéséről az EU GDP-jének körülbelül 1,5%-ával, ahogyan a Bizottság ajánlotta. Ez az összehangolt terv meg fogja oldani a recessziót, különösen azzal, hogy jobban segíti a társadalom legkiszolgáltatottabb tagjait. Ugyanakkor azt is lehetővé teszi, hogy a gazdaságainkba történő befektetésekkel igazodjunk a jövőbeni kihívásokhoz. Ez azt jelenti, hogy ez a válság lehetőséget ad arra, hogy növeljük a szociális Európára és a reformok Európájára fordított befektetéseket.

A Bizottság által 2008. január 23-án beterjesztett jogalkotási javaslatokból következően és az Európai Parlament határozott hozzájárulása alapján a 27 tagállam egyhangúlag megállapodott abban, hogy kötelezettséget vállal arra, hogy Európát környezetbarát, alacsony energiafogyasztású gazdasággá változtatja a jövő nemzedékek számára. Az energia- és klímapolitikáinkról szóló megállapodás ragaszkodik a „háromszor 20%” célkitűzésének eléréséhez 2020-ra. Ez a történelmi áttörés – ha itt a Házban is megerősítést nyer holnap – győzelmet jelent Európa mint partner számára, más szóval az európai intézmények számára, amelyek a tagállamokkal vállvetve dolgoztak az együttműködés szellemében, közös elszántsággal törekedve a sikerre.

Ezen a ponton szeretném megismételni, hogy hálásak vagyunk a Tanács francia elnökségének azért, hogy Európa partnerként sikert aratott. Elnök úr, az Ön elnöksége kivételesen intenzív politikai körülményekkel szembesült, amint arra épp az imént emlékeztetett bennünket: egymás után következett a soha nem látott mértékű pénzügyi válság és az Oroszország és Grúzia közötti háború. Az Ön elnöksége hatékonyan, higgadtan és, ha fogalmazhatok így, jó érzékkel és kellő határozottsággal nézett szembe ezekkel a problémákkal. Franciaország visszatért Európába – ezt Ön mondta megválasztásának estéjén, és ebben egy pillanatig nem kételkedhetünk: azt is mondanám, hogy efelől pillanatnyi kétségünk sem lehetett, ami igazán örömdetes.

Ezért szeretnék szívből gratulálni Sarkozy elnöknek és a francia elnökség egész csapatának: a kormánytagoknak, a diplomatáknak és a szakértőknek. Igazán kitűnő munkát végeztek.

Európa nevében köszönjük!

(Taps)

Európa partnerként elért sikerénél maradván, azt is szeretném elmondani, hogy nagyon büszke vagyok a Bizottság központi szerepére, arra, hogy a komoly technikai előkészületek alapján meg tudta tenni a politikai kezdeményezést, valamint a javaslatainak relevanciájára. A Bizottság bebizonyította, hogy még mindig nélkülözhetetlen ahhoz, hogy a politikai álmok valódi cselekvéssé váljanak. A tagállamok egyhangú megállapodása a Bizottság energiaügyi és éghajlat-változási javaslatai alapján jött létre – amelyek megfogalmazása 2005 őszén Hampton Courtban kezdődött, majd folytatódott 2007. márciusban a célkitűzésekről való politikai megállapodással és a német elnökség alatt, és végül 2008. januárban a jogalkotási javaslatokkal fejeződött be. Arra is a Bizottság október 29-i és november 26-i javaslatai alapján került sor, hogy a tagállamoknak sikerült megállapodásra jutniuk egy közös fellendülési tervről.

A javaslatok erős támogatottsága lehetővé tette, hogy Európában új korszakot kezdjünk, és hangsúlyoznám, hogy ha az elnökség nem támogatta volna olyan elkötelezetten a politikusabb Európát, ezeket a kötelezettségvállalásokat nagyon nehéz lett volna elérni, ha nem lehetetlen. Szem előtt tartva, hogy eddig az Európai Tanács kilenc elnökével volt már alkalmam együtt dolgozni, és mondhatom, manapság nagyon nehéz konszenzusra jutni a 27 tagállam között, amelyek érthető módon olykor eltérő prioritásokkal rendelkeznek. Ezért van szükségünk a partnerség szellemére Európában.

Végezetül, még mindig Európa mint partner sikerének kapcsán szeretnék elismeréssel adózni az Európai Parlament elmúlt hónapokban végzett munkája előtt, különösen az éghajlat-változási csomagot illetően. Semmire nem mentünk volna a Parlament elhivatottsága nélkül, az Önök előadóinak, bizottsági elnökeinek és a képviselőcsoportok koordinátorainak fáradhatatlan munkája nélkül. Az e hétvégi háromoldalú párbeszédéből kialakult kompromisszum nyilvánvalóan magán viseli ennek az elkötelezettségnek a jegyeit, legyen szó akár a kibocsátáskereskedelmi rendszerről, a munkamegosztásról, a megújuló energiáról vagy a szén-dioxid-leválasztásról és -tárolásról, amely összefüggésben a Parlament által előterjesztett érvek tették lehetővé, hogy az ennek finanszírozására rendelkezésre álló kvótamennyiséget 300 millió tonnára növeljük.

Az Európai Parlament kezdetektől fogva bizonyította, hogy megérti a globális összefüggéseket: európai projektekről van szó, ez nem kérdés, de ezzel hozzájárulunk a globális erőfeszítésekhez és a stratégiánk lényegéhez, a jövő évi koppenhágai tárgyalások érdekében.

Remélem ezért, hogy a holnapi plenáris ülés nagy többséggel jóvá fogja hagyni e munka eredményét. Az Önök kezében, az Európai Parlament kezében van a kulcs ahhoz a végső ajtóhoz, amelyen keresztül a 21. század Európája útnak indulhat. Európa lesz az első olyan globális szereplő, amely hajlandó jogilag kötelező szabályokat elfogadni annak érdekében, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását 2020-ra 20%-kal csökkentse, egyúttal egy nemzetközi megállapodás keretében világos kötelezettséget vállal amellett, hogy a 30%-ra fog törekedni.

Ha ezt a megállapodást nagyon nagy többséggel fogadja el, a Parlament ezzel rendkívül határozott üzenetet küld partnereinknek. Partnereink kötelezettségvállalására is szükség van, különösen amerikai partnereink részéről, ezért – amint az Európai Tanács ülésének végén már elmondtam – most, hogy mi, európaiak vezető szerepet vállaltunk ebben a kérdésben, immár nyugodtan mondhatjuk amerikai barátainknak: „Yes you can! We can; yes, you can!” Ezt az üzenetet kell közvetítenünk az Egyesült Államok felé, hogy együtt dolgozhassunk egy valódi globális megállapodás érdekében.

A világ folyamatosan változik körülöttünk, és a változás Európában sem áll meg. Együtt már számos kulcsfontosságú döntést meghoztunk annak érdekében, hogy az Európai Uniónak lehetőséget adjunk arra, hogy a globalizáció korában sikeres legyen, megvédje polgárait a gazdasági és pénzügyi válság káros következményeitől, megteremtse a feltételeket a fenntartható növekedés visszatéréséhez és élen járjon a pénzügyi rendszer reformjára és a globális kormányzásra irányuló törekvésekben. Az elmúlt hónapokban nagy utat tettünk meg a felsorolt kihívások kezelésében, de – hiába titkolnánk – még mindig sok munka maradt az elkövetkező hetekre és hónapokra.

Az éghajlatváltozás kérdésében most a Koppenhága felé vezető útra kell figyelniünk. Ami a globális kormányzást, és különösen a pénzügyi rendszer reformját illeti, elő kell készítenünk a londoni G20 csúcstalálkozót. A gazdasági fellendülési tervvel kapcsolatban a politikai megállapodást konkrét cselekvésé kell változtatnunk. Mindezekben a területeken a közösségi intézmények közötti szoros együttműködés folytatása továbbra is kulcsfontosságú lesz a sikerhez. Különösen a pénzügyi és gazdasági válság tekintetében van nagy szükségünk támogatásra a Parlament és Tanács mint társjogalkotók és a költségvetési hatóság részéről. Holnap délelőtt az Európai Parlament Elnökök Értekezletével ezt részletesebben is meg tudom majd beszélni, most azonban hadd foglaljam össze röviden, mi várható a következőkben.

Ami a közösségi költségvetést illeti, 2009 elejétől fel fogjuk gyorsítani az előzetes kifizetéseket, hogy a tagállamok hamarabb hozzáférhessenek ehhez a legfeljebb 1,8 milliárd eurós összeghez. A Bizottság még ma elfogad egy javaslatot az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap hozzáigazításáról a jelenlegi helyzethez és a hozzáférés megkönnyítéséről. A közösségi költségvetésből származó, fel nem használt pénzekkel kapcsolatban az Európai Tanács szabad utat adott a Bizottságnak, hogy javasolja ezek átcsoportosítását a transeurópai energiahálózatok összekapcsolásával és a szélessávú infrastruktúrával foglalkozó projektekre és az energiahatékonyság elősegítésére. 2009-re és 2010-re nagyságrendileg 5 milliárd eurós összeget irányozunk elő. Egy jelentős összeget el fogunk különíteni demonstrációs projektekre a szén-dioxid-leválasztás és -tárolás terén, a kibocsátáskereskedelmi rendszer keretében rendelkezésre álló finanszírozást kiegészítve.

Számítok a Parlament támogatására, hogy segítségével meggyőzzük mindazokat, akik még mindig ellenzik ezeknek a fel nem használt összegeknek az elköltését. Bízom benne, hogy a francia elnökségnek sikerül valóra váltania az Európai Tanács világos politikai következtetéseit. Beszéljünk világosan erről a kérdésről! Fontos, hogy az Európai Tanács által tanúsított szándék most már a döntéshozatali folyamat minden szintjén elfogadást nyert.

A tagállamok beruházásainak felgyorsítása érdekében a Bizottság szintén ezen a héten fog javaslatot tenni a *de minimis* küszöböt meghaladó állami támogatás ideiglenes, kétéves mentességére 500 000 eurós összeghatárig. Ugyancsak itt szeretném megemlíteni a gyorsított eljárások használatát a közbeszerzési irányelvekben, 2009-re és 2010-re, a jelenlegi kivételes körülményekre való tekintettel. Hadd fogalmazzak azonban világosan. Míg a jelenlegi válság az eljárások felgyorsítására szólít fel, ez semmi esetre sem szolgálhat ürügyül a versenyszabályok vagy az állami támogatás szabályainak felfüggesztésére, mivel ezek képezik az egységes piac gerincét. Meg kell őriznünk belső piacunk integritását. Ez az egyik legfontosabb európai vívmány – hasonlóan egyébként az euróhoz. Ezért meg kell tartanunk a Stabilitási és Növekedési Paktumot és a belső piaci szabályokat, ha valódi európai választ akarunk adni.

A Bizottság arról is gondoskodni fog, hogy a tagállamok tiszteletben tartsák az irányú kötelezettségvállalásaikat, hogy nemzeti erőfeszítéseiket összehangoltan bonyolítják. Erre megvannak a jól bevált eszközeink – a növekedést és foglalkoztatást célzó lisszaboni stratégia, valamint a Stabilitási és Növekedési Paktum.

Rendkívüli időket élünk, ami rendkívüli intézkedéseket kíván. A francia elnökség meghatározó szerepet játszott a rövid távú válságkezelésben, és sikerült ráállítania Európát a hosszú távú fellendüléshez és a fenntartható fejlődés visszatértéhez vezető útra, de az elkövetkező hónapokban még sok a tennivaló. Bízom benne, hogy az Európai Bizottság, az Európai Parlament és a Tanács közötti európai partnerség fenntartásával sikerrel fogunk járni Európa valamennyi polgárának javára.

Elnök. – Barroso elnök úr, köszönjük szépen ezt a beszédet, és különösen az itt elhangzott kötelezettségvállalásokat.

Joseph Daul, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Sarkozy úr, Barroso úr, hölgyeim és uraim, mindenekelőtt szeretnék elismeréssel adózni a Tanács elnökségének elmúlt hat hónapban tett, kiemelkedő erőfeszítései előtt.

Sarkozy úr, Önnek nagyon rövid idő alatt sikerült egy igazán politikus Európát létrehoznia: egy olyan Európát, amely kiállt Oroszországgal szemben, amely lehetővé tette a G20-találkozót, amely immár elismert szereplőnek számít a globális pénzügyi struktúra reformjai terén, és amely pragmatikus és ambiciózus bevándorlási politikát alakított ki magának; végül pedig egy olyan Európát, amely meg tudott állapodni a gazdasági válságra adandó összehangolt válasz eszközeiről, és vezető szerepet vállalt az éghajlatváltozás elleni küzdelemtől szóló nemzetközi tárgyalásokon.

Elnök úr, az elnöksége során elért eredményekkel az Ön személyében testesül meg a jobbközép által mindig is támogatott politikai cselekvés eszméje. Polgártársaink pontosan ezt várják tőlünk: konkrét tetteket, pragmatikus, racionális megoldásokat olyan vezetők részéről, akik meg tudják őrizni a nyugalmukat. Az Európai Bizottságnak, az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak ezt sikerült együttes erővel elérnie, a francia elnökség égisze alatt.

A pénzügyi válsággal dacolva a bankbetétek garantálásának, a veszélyeztetett intézmények újratőkésítésének és a hitel fellendítését célzó tőkeinjekcióknak összehangolt politikája lehetővé tette, hogy elkerüljük a láncreakciókat és az európai munkahelyek ezreinek elvesztését.

Az elmúlt hónapokban bebizonyosodott, hogy csak egy összetartó, erős Európa képes megfelelően reagálni egy olyan kihívásra, mint a gazdasági és pénzügyi válság, és az is beigazolódott, hogy csak a mi társadalmi modellünk, a szociális piacgazdaság tud helyes egyensúlyt biztosítani munkáltatók és munkavállalók között, hogy a munka eredményeiből mindenki részesülhessen, hogy értelmetlen terhek vagy akadályok nélkül válthassák valóra céljaikat, és hogy biztosítva legyen a valódi szolidaritás. Ez az a társadalmi modell, amelyet mi, a politikai jobbközép, tovább akarunk építeni.

Barroso úr, Sarkozy úr, hölgyeim és uraim, üdvözlöm az Európai Tanács ülésén az energiaügyi és éghajlat-változási csomag ügyében elért eredményeket. Olyan eredmény ez, amelynek köszönhetően Európa a terület élvonalába kerül, egyúttal azt mutatja, hogy még ilyen összetett kérdésben is képesek vagyunk az egyhangú megállapodásra mi huszonheten – rekordidő alatt.

A Tanács pénteki ülésén elfogadott csomagban és a szombati ülésen lezajlott háromoldalú párbeszéd során sikerült összeegyeztetni az éghajlatváltozás sürgető problémáját azzal az igénnyel, hogy kiálljunk gazdasági és szociális érdekeink mellett.

Hosszú tárgyalási folyamat végéhez közeledünk, ezért szeretnék gratulálni valamennyi érintettnek, különösen a képviselőcsoportomhoz tartozó képviselőtársaimnak. Ez most nem győzelem vagy vereség kérdése: van egy megállapodásunk a három intézmény között, és az Európai Unió bebizonyította, hogy képes vezető szerepet vállalni az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Most ezt kell az előnyére fordítania, a kutatási erőfeszítései megduplázásával és az innováció és az új technológiák ösztönzésével.

Kereskedelmi partnereinkre is nyomást kell gyakorolnunk – a feltörekvő országokat is beleértve, amelyek közül némelyik a legnagyobb szennyezők közé tartozik –, hogy vállalják fel a rájuk háruló felelősséget. Az új Obama-vezetéstől különösen azt várjuk, hogy kézzelfogható lépéseket tesz e téren.

Ilyen zavaros időkben kénytelenek vagyunk belátni, hogy Európának nagyobb politikai stabilitásra és hatékonyságra van szüksége a döntéseiben. Tény, hogy az elmúlt hónapokban az egyhangú döntés szükségessége ellenére is sikerült előrelépniünk, de semmi nem utal arra, hogy e sikert könnyedén megismételhetnénk.

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja minden országot, minden megkérdezett polgárt arra szólít fel, hogy vállalják fel a rájuk háruló részt a felelősségből, és a tények teljes körű ismeretében

döntsének a Lisszaboni Szerződés ratifikálásáról. Arra kérnénk őket, tegyenek különbséget az olcsó szlogenek és a realitás, a populizmus és a felelősség között.

Mit akarnak az emberek? Olyan éghajlat-változási tervet karnak, amelyre büszkéek lehetnek, olyan szociális modell, amelyet továbbadhatnak a gyermekeiknek, vagy inkább demagóg javaslatokat akarnak, amelyekkel csak vesztegetik az időt? A kérdésben benne van a válasz. Ha igent mondanak a Lisszaboni Szerződésre, ezzel biztosítják a céljainkhoz illő eszközöket. Befejezésül a francia elnökségnek szeretném még egyszer megköszönni politikai erőfeszítéseit, és remélem, a következő elnökség ugyanezt az elhivatottságot tanúsítja majd. Ez az én kívánságom a 2009-es évre.

(Taps)

Martin Schulz, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Sarkozy úr azzal zárta a beszédét, hogy elmondta, megpróbálta megmozdítani Európát, de Európa változtatta meg őt. Ezzel nincs egyedül.

A francia elnökség másokat is megváltoztatott, például Daniel Cohn-Benditet. Amikor múlt héten elhagytuk az Élysée-palotát az ott rendezett ülésünk után, rendőri kíséretet kaptunk villogóval, és én Cohn-Bendit úrral utaztam egy autóban a rendőrség mögött. Azt mondtam neki: „Nézze, hogy változnak az idők! 1968-ban a rendőrség kergette Önt, most pedig a rendőrség nyomában autózhat végig Párizs utcáin”.

(Taps)

Megváltoztak az idők, és a francia elnökség is sok mindent megváltoztatott.

Elnök úr, múlt héten egy német hetilap, a *Der Spiegel* portrét közölt Önről, „A mindenható elnök” címmel. Tény, hogy Ön mintha mindenhol jelen lenne: egyik nap még Párizsban van, másnap Brüsszelben, ma Strasbourghban, holnap Londonban, még akkor is, ha Merkel asszonyt nem hívták meg. Nem feladatom, hogy értékeljem a párizsi intézkedéseit, mivel nem az én dologom a társadalmi egyenlőtlenségek vagy a médiapolitika megvitatása: ezeket majd párizsi kollégáim fogják megvitatni.

Az én feladatom viszont, hogy beszéljek és értékelést készítssek az európai uniós elnökségéről, és ez a mérleg egyáltalán nem rossz.

(DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, úgy gondolom, a francia elnökség kedvező eredményeket ért el. Az éghajlat-változási és energiacsomag nagy siker. Hálás vagyok érte, hogy az Európai Parlamentnek is megadta ezért a megérdemelt elismerést, mivel a Parlament nélkül a csomag nem lehetett volna sikeres. Szeretném külön megköszönni az eladóinknak is. Szemben a Bizottsággal, a maga 22 000 tisztviselőjével és az Ön rendelkezésére álló nagy kormányzati szervekkel, a mi előadóinknak mindössze három, négy, esetleg öt alkalmazottjuk van. Munkájuk színvonala első osztályú, mivel az Európai Parlamenttől ered. Jó, hogy ezt Ön is elismerte.

(Taps)

Vegyük például az autók CO₂-címkézéséről szóló irányelvet. Sacconi úrnak rengeteg munkája van benne, Sarkozy úrnak csak egy megjegyzése, összességében azonban nagy siker. Siker a képviselőcsoportomnak, mivel az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja komoly erőfeszítést tett annak érdekében, hogy egyensúlyt teremtsen a kikerülhetetlen gazdasági szükségességek és a környezetvédelmi kötelezettségek között, amelyekkel mindnyájunknak szembe kell néznie. Úgy vélem, a bírálatok, amelyek különösen a bemutatott területek felől érkeztek, azt jelzik, hogy jó úton jár. Képviselőcsoportunk ezért egyhangúlag a csomag mellett fog szavazni. Remélem, kedves Joseph, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja is ezt teszi majd! Vagy azon kellene aggódnunk, hogy benyújtanak egy módosítást a kibocsátáskereskedelmi rendszer elhalasztása érdekében? Az elmúlt pár napban jobban megismerhettük, mit jelent a PPE-DE. A PPE-t könnyű lefordítani, a DE viszont mintha az európai zűrzavart rövidítené. El kellene döntenie, hogy mit akarnak tenni. Dicsérni akarják Sarkozy urat, de támogatni már nem, vagy velünk együtt el akarják fogadni ezt a csomagot? Érdeklődéssel várjuk a PPE-DE képviselőcsoport szavazatát.

Szeretném hozzátenni, hogy az első olvasatra történő megállapodás kivételes eset. Parlamentként nem fogjuk hagyni, hogy a Tanács következő ülésén azt mondják nekünk: „Hiszen az éghajlat-változási és energiaügyi csomag érdekében is megtették ezt.” Ha egyértelművé teszi, hogy az első olvasat arra szolgált, hogy nyomást lehessen gyakorolni a makacsabb, észérvekre nem hajló állam-, illetve kormányfőkre, akkor ez ebben az esetben jó dolog, ugyanakkor nem szabad, hogy precedensül szolgáljon minden más esetben.

A pénzügyi válság idején Ön helyesen járt el. Hadd emlékeztessen azonban arra, amit kollégám, Poul Nyrup Rasmussen és én a júliusi vita folyamán mondtunk, még az elnöksége elején. Azt mondtuk, hogy a társadalmi egyenlőtlenségek Európában a haszon egyenlőtlen elosztásából erednek, az európai vagyon egyenlőtlen megoszlása pedig időzített bomba. A francia elnökség válasza az volt: „Ez nem tartozik a kiemelt prioritásaink közé”. Az elmúlt hat hónap folyamán Ön előtt is világossá vált, hogy ez igenis kiemelt prioritás. Ön helyesen cselekedett, de ha korábban cselekedett volna, számos olyan dolog megtörténtét meg lehetett volna előzni, amelyeket most majd rendbe kell hozni. Jól járt el, de talán egy kissé elkésett.

Nincs Lisszaboni Szerződésünk, és éppen most most hallhattunk a Tanács határozatáról. Ezzel együtt kell élnünk, ezt el kell fogadnunk. Az összes olyan döntés azonban, amelyeket a Bizottságról, a parlamenti képviselői helyekről, az Írország lakosságának szánt engedményekről hozott, semmit nem fog érni, hacsak nem jön Írországban egy miniszterelnök vagy egy kormány, aki a szarvánál ragadja meg a bikát, és azt mondja Írország polgárainak: „Nézzétek csak, mi történik! Nézzétek, az európaiak, az európai államok milyen szolidaritásra hajlandóak Írországgal, és gondolatok bele, mi lett volna, ha ezzel a pénzügyi válsággal Írországnak egyedül kellett volna szembesülnie!” Ha az ír miniszterelnök nem mondja azt a népének, hogy „Most a saját érdekekben nektek is szolidaritást kell vállalnotok az európaiakkal!”, akkor ebből megint nem lesz semmi. Átadhatjuk az egész európai projektet ezeknek az embereknek, Ganley úrnak és a mesterkedéseinek. Egy bátor ír kormányra van szükségünk, amely nem félkész kompromisszumokról tárgyal, hanem kimondja: „Akarjuk Európát, ezért akarjuk ezt a szerződést!”

(Taps)

A francia elnökség igazi siker volt. Különösen ahhoz szeretnék gratulálni Önnek, hogy Európa-pártiként jelent meg, amikor azt mondta, hogy „kiállok az európai projekt mellett”. Korábban nekem olykor akadtak kétségeim. A beszédei közül sokat ismerek. Elnökként bebizonyította, hogy amit az elején kimond, ahhoz tartja magát. Ha ezt a következő elnökség is megteszi, én örülni fogok. Nagyon szépen köszönjük! Ön számtalan jó dolgot tett, és tett néhány kevésbé jót is, de azokról ma elfeledkezünk. A francia elnökség szerintem összességében előbbre vitte Európát, és ez is volt a célja. Ezúttal nemcsak Franciaországról volt szó, hanem Európa egészéről, és a végeredmény összességében jó. Köszönjük szépen!

(Hangos taps)

Graham Watson, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a francia elnökség tulajdonságai már-már mesébe illőek: egy bátor herceg kilovagolt az EU katonai elhárításának legendás fehér lován, hogy megmentse a grúz hölgyet, a londoni Hamupipőke végül elmehet a bálba, a szép berlini hercegnő pedig a Kanzleramt által az Élysée-palotába küldött értesítésre válaszul megtudja, hogy ha a vonzó herceggel akar lenni, hajlandónak kell lennie arra, hogy megcsókoljon egy békát.

(Nevetés)

Sarkozy elnök úr, el tudom képzelni, hogy ha választhatott volna, nem választja mindazokat a kihívásokat, amelyekkel elnöksége során találkozott, mégis nagy energiával, lelkesedéssel és kreativitással oldotta meg ezeket, egyúttal megmutatta az európai szolidaritás erejét. Gratulálunk Önnek a Tanács múlt heti ülésén elért sikeréhez! A gazdasági fellendüléshez készített ütemterve hozzá fog segíteni a bizalom helyreállításához a piacokon. A protekcionizmussal szembeni védekezése lenyűgöző. Az állami támogatásra és a közbeszerzésre vonatkozó engedményei ésszerűek, akárcsak az a kötelezettségvállalása, hogy ezekhez a lisszaboni stratégiában meghatározott strukturális reformok fognak csatlakozni.

A csúcstalálkozó következtetései teret adnak a héra csökkentésének. A liberális demokraták szorgalmazták, hogy az Ecofin most csökkentse az energiatakarékos és a megújuló energiát termelő berendezésekre vonatkozó héát, hogy így segítse az ipart és a környezetvédelmet. Ugyancsak üdvözljük a fenntartható államháztartás melletti kötelezettségvállalás megismétlését és a középtávú költségvetési célokhoz való gyors visszatérést. A recesszióra adott válaszuknak a szolidaritáson és a rendezett gazdaságpolitikán kell alapulnia.

Úgy tűnik, megtalálta a gyakorlati megoldást Írország aggályaira az új szerződéssel kapcsolatban. Talán nem túl elegáns, de IV. Henrik francia királyhoz is méltó lenne: *Si Paris valait une messe, Dublin vaut un commissaire*. A biztonsági és védelmi politika ügyében valódi előrelépés történt: az EBVP missziók egységes tervezési struktúrájának létrehozása, a NATO-val való együttműködés szervezett formája, továbbá céljaink és célkitűzéseink megnevezése a biztonságért folyó harcban.

Az éghajlatváltozás kérdése lehet azonban az, ahol a megítélése esetleg szigorúbb lesz. A Tanács következtetéseibe vállalati engedmények seregét írták bele; az új tagállamok jóindulatát egy erre szánt szolidaritási alappal fogják megvenni; a befogási és kibocsátáskereskedelmi engedélyeket el fogják adni,

holott ezeket árverezni kellett volna, a fontosabb szereplők, például az áramszolgáltatók pedig olyan eltérési lehetőségeket fognak kapni, amelyek szuper-ártámogatásnak felelnek meg. Mindezek le fogják nyomni a szén költséget, csökkentik a rendelkezésre álló készpénzt és megnehezítik a kibocsátási célszámok elérését. Ráadásul a kibocsátáskereskedelmi rendszer nem is fog hatályba lépni 2013-ig.

Képviselőcsoportom mindazonáltal elismeri az Ön érdemeit ennek a megegyezésnek az elérésében. Üdvözljük az energiatakarékosságról, a kibocsátásokból származó bevételek felének az üvegházhatást okozó gázok további csökkentésére történő elkülönítéséről és a szén-dioxid-leválasztásról és -tárolásról szóló megállapodásokat. A holnapi szavazáson támogatni fogjuk ezeket.

Természetesen bármelyik elnökségtől lehetne többet kívánni. A KAP-reform ügyében láttunk némi mozgást. Nyitást akartunk látni. A bevándorlás kérdésében az uniós kékkártya bürokráciába göngyölve érkezett, ami pedig a kereskedelmet illeti, az e heti dohai tárgyalások lemondása kevés reményt hagy az előrelépésre. Az elnökség mindazonáltal siker volt Európának, Ön pedig, soros elnök úr, megérdemli a bizalmat.

Az elmúlt hat hónap után valószínűleg már megérdemel egy kis szünetet. Nem kell mindent Önnek intéznie. A pénzügyminisztereket bízza Jean-Claude Junckerre. Az eurót hagyja Jean-Claude Trichet-re. Ezt a mesébe illő elnökséget zárja le egy mesébe illő befejezéssel. Fogadja meg a kedvenc énekes tanácsát: *C'est le temps du départ, retournez à d'autres étoiles et laissez-nous la fin de l'histoire.*

(Taps)

Daniel Cohn-Bendit, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Sarkozy úr, Barroso úr; igen, valóban nagyra értékeljük a pozitív hozzáállását, és az is igaz, hogy megpróbálta Európát előrelépésre bírni. Csak az a baj, hogy volt már itt sok Nicolas, és én a magam részéről jobban szerettem az első Nicolast, aki 2008. júliusban a zsúfolásig megtelt Ház előtt azt mondta, hogy „az egyhangúság megöli a demokráciát”. Ezt mondta Első Nicolas az Európai Parlamentnek 2008. júliusban. Első Nicolasnak igaza volt; Harmadik Nicolas téved.

Ez az én bajom a francia elnökséggel. Olyan, mint a szélkakas, az egyik percben mond valami igazságot, a következő percben már téved, és így visszanézve én mindent megveszek, ami igaz, ami viszont nem működik, azt ott hagyom, pörögjön tovább a szélkakassal, mert van köztünk egy különbség.

Ön az Európai Parlament szerepét arra redukálná, hogy egyfajta kormányzati viagra legyen, mi azonban nem azért vagyunk itt, hogy másokat rávegyünk olyasmire, amit nem akarnak. Itt senki nem mondott olyat, hogy Európát a nemzetek ellenében akarjuk létrehozni. Ezt senki nem mondta. A közösségi intézmények a Nemzetek Európáját testesítik meg és a népet, és mi itt a népet képviseljük. Ön szeretné elérni a Lisszaboni Szerződés ratifikálását, az egyhangú döntés lehetőségét pedig pontosan a Lisszaboni Szerződés csökkenti le, és miért is? Azért, mert az egyhangúság megöli a demokráciát, és ha így folytatjuk, mi magunk szüntetjük meg azt a képességünket, hogy európai politikát hozzunk létre.

Önnek nyilván igaza van abban, hogy az elnököknek tapasztalatot kell szerezniük, de Merkel asszony, a klímaügyi kancellár is volt már itt soros elnök, és amint visszatért a pusztá német kancellári szerepbe, a német ipar karmai közé került, és megfélemlített az európai érdekekről. Ezzel kellett Önnek szembesülnie az Európai Tanácsban, és ennek fényében kellett kompromisszumot találnia a különféle nemzeti öntudatok között: olyan kompromisszumot, amelyről ítélni fogunk, és amelyet egy bizonyos módon fogunk megítélni. Mellette fogunk szavazni annak, ami jó, ellene annak, ami rossz, és nem hagyjuk magunkat megsarolni.

Ez az igazság: véleményem szerint az első olvasat zsarolás, mert a parlamenti demokratikus folyamatnak az a menete, hogy javaslatot kell tenni, annak ellent kell mondani, és aztán vissza kell menni a tárgyalóasztalhoz. Ezért – még ha a klímaváltozási csomagról is van szó – a magam részéről kétségeim vannak az első olvasatra történő megegyezésekkel kapcsolatban.

Ebből következik, hogy bár tudom, hogy szereti a francia *chansont*, de higgyék el, az Önök Françoise Hardy-féle szerelmi kettőseivel – „*la main dans la main, et les yeux dans les yeux, ils s'en vont amoureux sans peur du lendemain*” –, Sarkozy úr és Barroso úr, senkit nem lehet becsapni. Bennünket bizonyosan nem, mert Önök voltaképpen azt tették, hogy a Bizottságot a Tanács titkárságává fokozták le. Erre volt jó a Barroso-féle Bizottság, és másra nem is. Semmi másra!

Igen, uraim, hamarosan választásokat tartunk, és beszélni fogunk ezekről a kérdésekről, arról, hogy Önök – mindkét oldalon – hogyan hódoltak be a kormányaiknak. Nekünk nem az a feladatunk itt, a Parlamentben,

hogy megalázkodjunk a nemzeti felek előtt: a mi dolgunk, hogy védjük az európai érdekeket, a közösségi érdekeket, nem a nemzeti érdekeket. Ezt akartam elmondani, a bal- és a jobboldalnak egyaránt címezve.

Ami az éghajlat-változási csomagot illeti, erősek voltunk, vezető szerepet vállaltunk, és az is igaz, hogy a „3x20” teljesen helyénvaló volt, még ha akkor azt is mondták nekünk, hogy ez nem elég. A „3x20”-tól azonban azóta továbbléptünk a „4x4” gazdálkodás legitimálásához. Az éghajlat-változási csomag után itt kötöttünk ki, és tudják, hogy miért? Megmondom, miért: mert a fellendülési tervben, ahogyan összeállította – és ez nem az Ön hibája, ezzel nem azt akarom mondani – mert vannak olyan dolgok, amelyeket még Ön sem tud megtenni, Sarkozy úr, sőt, még kezelni sem!

A német gazdasági nacionalizmussal szembesülve például Ön is megfutamodott. Önök, Ön és Barroso úr nekünk azt mondták: „a GDP 1,5%-a”, de már az egész világ tudja, hogy Obama úr tervében a GDP 3–4%-át szánja a környezetvédelmi és gazdasági fellendülésre, és ez nekünk nem fog menni. Tudja, mit fog mondani Obama úr? Azt fogja mondani: „No, you cannot, you are not able, it is not enough”, éppen úgy, ahogy Krugman úr mondta Steinbrück úrnak, márpedig Krugman úr közgazdasági Nobel-díjat kapott. Ha ugyanezt én mondanám, azt válaszolná, hogy nem tudom, miről beszélnek, de ezt valójában Krugman úr mondta.

Csak még egy dolog befejezésül: mint mondtam, a környezetvédelmi fellendülési terv alkalmatlan, mert nincs benne elég tartalom. Ez nem csak az Ön hibája, és ez nem egy európai terv.

Ezt azonban most szeretném elmondani. Múlt héten Pekingben letartóztatták a neves disszident, Liu Xiaobót. Láttuk az Ön Kínával kapcsolatos politikáját: azt mondta nekünk itt, a Házban, hogy kerülnünk kell a kínaiak megalázását. Ön nem is alázza meg a kínaiakat; olyannyira nem, hogy a kínaiak alázták meg Önt. Simán keresztülsétáltak Önön. Végző soron Ön mondta nekünk, hogy „senki nem akadályozhatja meg, hogy csendben meglátogassam a dalai lámát Gdańskban”. Ez nem így megy! A magam részéről büszke vagyok arra, hogy a Parlament egy disszidensnek, Hu Jiának ítélte a Szaharov-díjat, és arra is büszke vagyok, hogy nem engedtünk az elnökségnek, azaz nem borultunk le a kínaiak előtt, miközben ők napi rendszerességgel börtönöznek be és kínoznak meg embereket, az Európai Unió pedig nem mond semmit erre, ahogy akkor sem szólt semmit, amikor Putyin úr tüntetők tömegét vetette őrizetbe, akik semmi mást nem követeltek, csak társadalmi egyenlőséget. Ez a politika: ha fontos személyiségek vannak velünk, megalázkodunk, és mi éppen ezért utasítjuk el ezt a politikát, amikor ilyen módon nyilvánul meg.

(Taps)

Cristiana Muscardini, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én is szeretném megköszönni Önnek. A Nemzetek Európájáért Unió Képviselőcsoportjának tagjaként teljesen természetes, hogy különösen nagy örömmel fogadom, amit elmondott.

Az Ön elnöksége megmutatta, hogy az európai politika és a politikus Európa projektje lehetséges. Mindössze kellő bátorságra van szükség, amint az az Oroszország és Grúzia közötti konfliktusban bebizonyosodott, és képesnek kell lenni új módszerekkel, nyitott szellemű értelmezésekkel kezelni a pénzügyi válságot, nem ragaszkodva mereven a Stabilitási és Növekedési Paktumhoz. Üdvözlünk és támogattuk az elnökség politikai elgondolását, amely újrapozicionálta a politikát a vita középpontjába, és ennek eredményeképpen újrapozicionálta Európát a világszintű vita középpontjába.

Meggyőződésünk, hogy az Európai Központi Bank függetlensége azt hivatott jelenteni, hogy kötelessége haladéktalanul találkozni az intézményekkel. Valójában most bebizonyosodott, hogy a válságok nem oldhatók meg felülről szabályozó központi bankok nélkül, világos politikai jövőkép nélkül és közös fejlesztési stratégia nélkül. Az energiaügyi és éghajlat-változási csomag létrehozása, a nemzeti erőforrások problémájának leküzdése óriási siker, és a jövőre is reményt ad, akárcsak a Mediterrán Unió, a béke és a fejlődés útiterve.

Néhány prioritás azonban függőben maradt, de reméljük, hogy a trojkával és a következő elnökséggel együttműködésben ezeket is meg lehet oldani. Ezek közé tartozik a bevándorlás és a határellenőrzés mellett a mezőgazdaság felélesztése és a férfiak és nők valóban egyenlő díjazása. Európa ma a nyugdíjkorhatár kapcsán beszél a nemek egyenlőségéről, de szerintem tanácsos lenne ezt az egyenlő díjazás megvalósításával kezdeni.

Elnök úr, úgy vélem, hogy az országoként egy biztos a megoldások közül a legtisztességesebb, és mi a Konventben is ezt mondtuk. Köszönjük a francia elnökségnek, hogy újra felélesztette ezt a javaslatot. Befejezésül, Ön ezt a válságot rendszerszerűnek jellemezte, ezért, elnök úr, támogatjuk a rendszer reformjára irányuló felhívását, mely reform azon a képességen alapul, hogy a reálgazdaságot erősebbé tegyünk, mint a pénzügyi gazdaságot, és az ingatlanvagyonat erősebbé, mint a papírokat.

Francis Wurtz, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Sarkozy úr, Barroso úr; kétség nem férhet hozzá, erre a francia elnökségre sokáig emlékezni fogunk. Meg fogunk emlékezni róla az elmúlt hat hónapban történt események súlyossága miatt és az elnökség által megoldandó kérdések némelyikének kivételes jelentősége miatt is. El kell ismernem azonban, a Tanács soros elnökének kissé szokatlan stílusa miatt is emlékezetes lesz, mivel egyszerre ötvözte az elszántságot, találékonytságot és tekintélyromboló módszereket a Közösség bevett kánonjával szemben, csupa olyan dolgot, amelyek belőlem elismerést váltanak ki. A stíluson kívül mindenekelőtt az Európai Unió kormányzásának általa kezdeményezett új módja miatt fogunk rá emlékezni, különös tekintettel arra, ahogyan a politika berontott egy olyan világba, ahol hagyományosan nem volt helye, amit én mindig szerettem volna látni.

Meggyőződésem emellett, hogy az Európai Tanács elnöke, ha nagyra értékeli nem is fogja, de talán jobb szívvel fogadja, mint az Európai Parlamentben elmondott legutóbbi beszéde idején, ha ezúttal az Európai Tanács legutóbbi ülését illetően eltekintek az udvarias, békítő hangú megjegyzésektől, hogy felhívjam a figyelmet néhány problémára, mivel a valódi politika őszinte, de tiszteletteljes eszmecsere jelent.

Először is meg kell említenem az éghajlat-változási és energiaügyi csomagot. Nyilvánvalóan tragikus lett volna, ha az Európai Tanács megakadt volna ebben a civilizációnk számára oly fontos kérdésben. Megértem ezért annak a ténynek a kihangsúlyozását, hogy a 27 ország között kompromisszum jött létre, mivel ez az Európai Unió tekintélye, és különösen a nyomon követési eljárás szempontjából fontos.

Mindezek miatt már történelmi megállapodásról kell beszélnünk, amely az Európai Uniót példaképpé emeli? Szerintem nem. Vajon ez a kompromisszum veszélyezteti-e azt az eredményt, hogy az európai iparágak túlnyomó többsége fel lesz mentve a mindenfajta ökológiai megszorítások alól? Vajon Európa megkockáztatja-e, hogy saját kibocsátásait csak kismértékben fogja csökkenteni, ha megelégszik azzal, hogy a kompenzációs mechanizmus révén hozzájárul az Európán kívüli csökkentésükhöz? Vajon a fejlődő országok joggal adnak hangot keserűségüknek annak láttán, hogy rájuk vonatkozóan semmilyen mechanizmus nem teszi kötelezővé a pénzügyi szolidaritást?

Ha ez a modell a jelenlegi formájában elterjedne, a globális tudományos közösség által kitzított alapvető célokat képtelenség lenne megvalósítani. Az európai megállapodás megléte ezért jó dolog, de ebben a szakaszban a hatálya nem alkalmas az elvárások vagy a szükségletek kielégítésére.

(Taps)

Ugyanilyen világos beszédet javasolok akkor is, ha a Brüsszelben elfogadott fellendülési terv értékelésére kerül a sor. Ha látványosan gratulálunk magunknak, az érzésem szerint a polgártársaink felé kontraproduktív üzenetet fog közvetíteni. Olyan időszakban, amikor csökken a háztartások fogyasztása, amikor egyre több elbocsátási tervet jelentenek be, és egyre fokozódik a társadalmi feszültség – nézzék csak meg Görögországot –, ez a terv számos kérdést vet fel.

Kinek hoz fellendülést? Ki fogja ennek az új, többmilliárdos tervnek a költségeit viselni? Milyen eredményeket fog hozni? Miért van az, hogy egyazon terv keretein belül az egyik tagállam növelni fogja lakosságának vásárlóerejét, míg a másik csak a vállalkozásokat segíti? Hogy lehet, hogy a bankoknak nyújtott kölcsönök nem a vállalkozásokhoz kerülnek, holott most éppen nekik lenne szükségük közvetlen segítségre? Miért van az, hogy a bankokat tőkeinjekciókkal kisegítő tagállamok nem nyerne szisztematikusan arányos felügyeletet, hogy megteremthessék a feltételeket a felelős vezetéshez a társadalom szempontjából hasznos munkahelyteremtés és jólét érdekében? Számítalan olyan, hétköznapi kérdés adódik, amelyeket a további mérlegelés előtt okosabb lenne megválaszolni.

Végezetül, azon bizonyára senki nem fog meglepődni, hogy a képviselőcsoportom nem gratulál az Európai Tanácsnak ahhoz, hogy nyomást gyakorol az ír népre. Tisztában vannak vele, hogy az ír nép az európai lakosság nagy átlagához hasonlóan sokkal mélyebb változásokat vár, mint az itt bemutatottak. Ugyanennek a szemléltető példáját hamarosan Strasbourg utcáin is megtekintheti. Meg kell hallgatnia őket és válaszokat kell adnia nekik, mivel, ahogy az imént éppen Ön mondta, elnök úr, ha a problémákat a szőnyeg alá söpörjük, a későbbiekben ez még problémákat okoz.

Nigel Farage, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, Sarkozy úr energiát és dinamizmust hozott az elnökségbe, ugyanakkor minden szakaszban világosan jelezte, hogy több hatalmat akar az Uniónak, és hogy akarja a Lisszaboni Szerződést.

Most, amikor hamarosan a cseh elnökség váltja fel, úgy gondolom, a Klaus elnök ellen intézett megdöbbentő támadásban megláthattuk a modern kori Európai Unió igazi arcát. Azt kérdezem Öntől, Sarkozy elnök úr: Ön milyen Európai Uniót akar? Mert most olyan Uniónk van, amely a demokráciát megvetéssel kezeli.

Brian Crowley azt mondta Klaus elnöknek, hogy az írek szeretnék a Lisszaboni Szerződést. Sajnálom, hogy ki kell ábrándítanom, de mégiscsak nemet mondtak! Fogadja el az eredményt! Korábban Martin Schulz felállt, és azt mondta, hogy a „nem” szavazat fasizmushoz fog vezetni, és nem szabad meghajolnunk a populizmus előtt. Ez tehát az Unió, amely semmibe veszi a demokráciát, ez az Unió, amely nem tud mit kezdeni a sajátjától eltérő álláspontokkal. „Nem érdekel a véleménye” – Danny Cohn-Bendit ezt mondta Klaus elnöknek. Cohn-Bendit úr korábban pedig azt mondta itt a Házban, hogy a Szerződés ellenzői elmebetegek.

Nagyon veszélyes lépés ez az Unió részéről. Az Unió most úgy viselkedik, mint egy bandita, mint egy zsarnok, és amikor Cohn-Bendit úr odatette az európai lobogót Klaus elnök íróasztalára, és azt mondta neki, hogy tűzze ki a várra, úgy viselkedett, mint egy német tisztviselő 70 éve vagy egy szovjet tisztviselő 20 évvel ezelőtt. Danny, a szabad akarát híve, aki immár a zsarnokság híve lett, az ember, aki megvalósította mindazt, ami ellen 40 évvel ezelőtt lázadt – és ő adja ennek az Európai Uniónak az arcát, Sarkozy elnök úr. És mindez Pöttering elnök támogatása mellett zajlik, aki korábban más államfők megsértéséért meg is bírságolta a Ház képviselőit.

Sarkozy úr, Ön ilyen Uniót szeretne, vagy hozzám csatlakozva Ön is elítéli azt a felháborító bánásmódot, amelyben Klaus elnöknek a múlt héten Prágában része volt?

(Taps)

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Elnök úr, a jelenlegi válság az európai globalista rendszer válsága. Az Ön részéről nagyarányú erőfeszítésekhez vezetett, de az erőfeszítések kontextusa egyértelműen arról a tényről tanúskodik, hogy az Európai Unió nem felel meg a céljának.

Mint korábban már volt alkalmam elmondani Önnek, az Ön által megtett intézkedések vagy nemzeti keretek közé tartoztak, vagy a hagyományos multilaterális diplomácia keretei közé. Nemzeti keretek közé tartoznak például a gazdasági fellendítési intézkedések, amelyek ugyan tagállamonként különbözöek, – és ebben önmagában nincs is semmi meglepő –, a forma kedvéért később mégis közös jóváhagyást nyernek. Ezt mindenki tudja. Sikerült európai politikának öltöztetnie Brown úr, Merkel asszony és mások eltérő, sőt, olykor egymásnak ellentmondó politikáit, de a látszat néha csal. Ami tehát a nemzeti kontextust illeti, jó, hogy vannak határok a védelmére, hogy a tagállamokra szükség van, és hogy a szuverenitás lehetővé teszi a gyors és hatékony fellépést.

A hagyományos kétoldalú vagy többoldalú diplomácia keretei közé tartoztak a grúziai válság elfojtására irányuló erőfeszítései, illetve a gazdasági válság terén a washingtoni G20-találkozó, ahol csak néhány európai tagállam volt jelen az USA, Kína, India, Japán, Kanada, Szaúd-Arábia és mások mellett. Ez világosan jelezte azt a tényt, hogy az Európai Unió túl szűkös teret kínál az előttünk álló problémák megoldásához.

A mesterséges eufória kitörésében sok mindent az Európai Unió számlájára írtak, de a dolgokat távolokba kell helyeznünk. Az éghajlat-változási és energiaügyi csomag például annyi eltérési lehetőséget hagy, hogy gyakorlatilag tartalmatlanná vált a válság folytán. Az új megszorítások nem fognak vonatkozni azokra az iparvállalatokra, amelyek költségei 30%-nál nagyobb mértékben emelkedtek, vagy amelyek termelésük több mint 30%-át exportálják, azaz az érintett iparvállalatok háromnegyedére. A gazdasági fellendülés terve, mint már elhangzott, a GDP 1%-áról vagy 1,5%-ról rendelkezik, szemben az Egyesült Államok 4%-ával és Kína több mint 10%-ával. Alig száradt meg a tinta a bevándorlási paktumon, az olasz kormány máris megsértette, amikor bejelentette a törvényes szabályozást 170 000 illegális bevándorló esetében. Ők vajon hová fognak menni? Az is nyilvánvaló, hogy a bevándorlási javaslatok és egy újabb európai „kékkártya” semmilyen hatást nem fognak elérni, attól eltekintve, hogy a fejlődő országokat megfosztják a szakképzett munkavállalóiktól, akikre a legnagyobb szükségük lenne a fejlődésükhöz. Ezek az intézkedések ezért nem fogják kiszorítani a szabályozatlan bevándorlást, hanem hozzáadódnak ahhoz, és tovább rontanak majd a helyzetet.

Végezetül, nemzetközi szinten elítéljük azt a megvetendő gyakorlatot, hogy amikor az emberek elutasítják az Unió katasztrofális fejleményeit, mert úgy tűnik, hogy az előnyöknél jóval több megszorítást hoz számukra, akkor újból és újból megszavaztatjuk őket, mindaddig, amíg nem engednek, anélkül hogy lehetőségük lenne kétségbe vonni az Unió túlkapásait.

Ön nagyon jól tudja, elnök úr, hogy a Lisszaboni Szerződés nem miniszerszerződés, sem egyszerűsített szerződés, hanem ugyanaz az Európai Alkotmány, amelyet a franciák és a hollandok elutasítottak. Egy olyan európai szuperállamot képvisel, amely egyre inkább tekintélyelvű és totalitárius – kiindulva Cohn-Bendit úr ellentmondást nem tűrő megjegyzéseiből az Ön utódjának címezve –, és megtestesíti Barrot úrnak azokat az elnyomó kezdeményezéseit, amelyekkel az elfogadásuk idején Toubon képviselőtársunk által „sztálinistaként” jellemzett törvények kiterjesztését javasolja Európa egész területére.

Az ilyen fajta Európai Unió, bármit is mond, ellensége a nemzeteknek. Az ilyen Unió a globalista hatalom eszköze; előkészíti a gazdasági, morális és kulturális felbomlasztásunkat. Nem nyújtja a népeinket megillető védelmet és szabadságot, amit szakadatlanul kifogásolni fogunk.

Martin Schulz (PSE). – (DE) Elnök úr, szeretnék elnézést kérni, amiért igénybe veszem az idejét. Személyes nyilatkozatot kértem, Farage úr iménti kijelentése miatt. Szerencsére még mindig itt van a Házban, így tudok neki válaszolni. Rendes esetben a beszéde után rögtön távozni szokott, de ma itt maradt.

Először is szeretném kijelenteni, hogy soha nem mondtam azt, hogy a „nem” szavazat valamiféle fasizmushoz vezetne. Ilyet soha nem mondtam! Az Ön állítása egész egyszerűen nem igaz.

Másodszor, Cohn-Bendit úr, Watson úr és én, Pöttering úr és Crowley úr egy ülésen vettünk részt a prágai várban.

(Közbeszólás)

Ki az? Belohorská asszony.

Előzetesen nem tájékoztattak minket arról, hogy az ezen az ülésen folyó megbeszélést szalagra fogják venni. Ebben a teremben mindenki azt feltételezte, hogy az ülés bizalmas, ugyanúgy, ahogy az Elnökök Értekezlete is bizalmasan találkozott Sarkozy úrral múlt héten az Élysée-palotában.

Felfedeztük, hogy a cseh sajtó tudósított ennek az ülésnek a tartalmáról, és ez anélkül jelent meg, hogy arról Klaus elnök értesített volna bennünket. Nem tudom, milyen rendszer az, ahol helyénvaló, ha ilyesmi történik, de egy demokratikus államban bizonyosan nem helyénvaló.

Elnök. – Ráadásul az ülésről nem teljes egészében tudósítottak, így a beszámoló nem volt korrekt, mivel az összefüggések közül sokat nem világítottak meg. Azt azonban nem akarjuk hagyni, hogy a helyzet eszkalálódjon, ezért nem beszéltünk róla nyilvánosan, egészen eddig. Elég annyi, hogy nem tudósítottak az egész ülésről, és ezért a beszámoló nem volt korrekt.

Nicolas Sarkozy, a Tanács soros elnöke. – (FR) Daul úr, a francia elnökség nagyra értékelte a képviselőcsoportjától kapott folyamatos támogatást, annál is inkább, mert még a képviselőcsoporton belül sem volt egyszerű a döntőbíráskodás, a kompromisszumok megkeresése és az ésszerű, hiteles politikai elgondolások mentén születő megállapodások megkötésének lehetővé tétele. Jól ismerem azt a szerepet, amelyet elnökként be kellett töltenie, Daul úr, és számunkra ez igen becses volt.

Meg kell mondanom őszintén, hogy a képviselőcsoportja a Lisszaboni Szerződés támogatásában egységes Európa-képet alakított ki, egy erős Európát vázolt fel stabil intézményekkel és két és fél évre szóló elnökséggel, amely ez idő alatt csak az európai elnökségnek szenteli a figyelmét.

Úgy vélem, hogy ezek józan gondolatok, amelyek lehetővé fogják tenni számunkra, hogy valami kézzelfogható adjunk mindazoknak, mint például nekünk, Daul úr, az Ön képviselőcsoportjával együtt, akik egy védelmező Európát szeretnének, amely felkészül a jövőre, és nem olyan Európát, amely szorong és aggódik a jövő miatt. Afelől mindenképpen biztos lehet, hogy a képviselőcsoportjának kitartó támogatása döntő szerepet játszott a francia elnökségben és az általunk elért eredményekben.

Schulz úr, ahhoz is bátorság kell, hogy az ember hajlandó legyen beszélni valakivel, akivel nem egy politikai családba tartozik. Amikor Önnel és Daul úrral találkoztunk, az elején azt mondtuk, hogy nem lesz könnyű, mert előttünk vannak az európai választások, és ez elkerülhetetlenül feszültebbé teszi a dolgokat. Őszintén megvallva azt kell mondanom, hogy számunkra, a francia elnökség számára Ön, Schulz úr, és a képviselőcsoportja követelődő partner volt – de bírálhatja azért bárki is, hogy hevesen védi az eszméit? –, ugyanakkor nagyon felelősségteljes partner is volt. Ami a személyes szintet illeti, számomra nagy öröm volt, hogy együtt dolgozhattam Önnel, de nagyon ösztönző is volt, valahányszor meghallgathattam az Ön vagy Daul úr tanácsait, mivel nagyon jól tudom, hogy nem értük volna el ezeket az eredményeket, ha nem dolgozunk együtt. Cohn-Bendit úrnak azt mondom, hogy sokkal nagyobb bátorság kell ahhoz, hogy tegyünk egy lépést a másik ember felé, mint ahhoz, hogy a saját helyünkön fontoskodjunk és játsszuk a végítélet prófétáját.

Az a bátor ember, aki épít valamit, nem az, aki vádaskodik. Schulz úr és Daul úr lehetővé tették az építést, Európa ügyének előmozdítását. Vannak itt mások is, akik kiálltak mellettünk, anélkül hogy nézeteinket osztanák, De Sarnez asszony például, akinek szintén hálás voltam, amikor támogatott bennünket. Ez semmilyen értelemben nem vesz le egyikük meggyőződéséből sem, sem Schulz úréból, sem De Sarnez

asszonyéból. Egész egyszerűen ilyen az európai civilizáció: vannak racionális, jó szándékú férfiak és nők, akik megpróbálják előbbre vinni a dolgokat. Ön nem engem választott, Schulz úr, és én sem választottam Önt, de az a dolgunk, hogy együtt dolgozzunk. Ezt meg is tettük, és most azt szeretném mondani, hogy ebből a szempontból ez számomra nagyszerű tapasztalat marad.

Európát meg lehet változtatni, ezért folytatnunk kell. Azt mondta, hogy sokat utaztam, de végül is, ha valaki az Európai Tanács elnöke lesz, és nem szeret utazni, jobb, ha el sem vállalja az elnökséget, mivel nekem úgy tűnik, hogy Európát csak úgy lehet közelebb hozni a polgárokhoz, ha az európai polgárok, az európaiak látják, hogy azok, akiket az intézmények ideiglenes irányításával megbíztak, jönnek, beszélnek velük és emberi arcot adnak ezekhez az intézményekhez. Úgy vélem, Ön belátja, Schulz úr, hogy az utazásaim idején – különösen Dublinban, de ugyanígy Gdańskban, Varsóban vagy akárhol máshol – éreztem át igazán, hogy Európában nem annyira az intézmények hiányoznak, mint inkább az arcok. Az embereknek kell, hogy személyesen láthassanak minket, hogy azt mondhassák maguknak, Európa nemcsak egy intézményi szörnyeteget jelent, amelyről senki nem tudja, miből áll, hanem embereket is, a saját gyengeségeikkel együtt. Természetesen nem a dolgok megszemélyesítéséről van szó, nem ez visz előre, de talán túlzottan is személytelenné tettük a különböző emberek felelősségeit.

Egy dolgot szeretnék mondani még Önöknek, és talán naivitásnak fogják tartani, de én tényleg szerettem ezt a munkát, és úgy gondolom, Európa vezetőinek szeretniük kell, amit csinálnak. Hogyan szeretettethetjük meg Európát az emberekkel, ha mi magunk nem szeretjük a feladatainkat? Franciaországban egyszer azt mondtam az egyik miniszteremnek, hogy az Európai Parlament rendkívül fontos, Európa rendkívül fontos. Ennek ellenére, ha mi magunk nem boldogan, büszkén és szenvedélyesen viszonyulunk a feladatainkhoz – ahogy Önök mindannyian –, hogyan várhatnánk el az európaiaktól, hogy heves érzéseket tápláljanak Európa iránt?

Európa építésével szemben olyan hozzáállás uralkodott, amelyre a polgárok azt mondták, hogy kissé távolságtartó, kissé technokrata. A technokrácia azonban nem a technikai tudás meglétéről szól; arról szól, hogy soha nem viszünk bele érzelmeket. Szerintem Európa megérdemli, hogy érzelmeket vigyünk bele. Én mindenesetre értékelem az Ön méltató szavait: nem feltétlenül értettünk egyet, Schulz úr, de mindketten adtunk valamit a másiknak. Ön semmilyen módon nem változtatott a meggyőződésén, és én sem az enyémen, egyszerűen megmutattuk, hogy ahhoz, hogy építeni tudjunk, mindkettőnknek szüksége van a másikra, és ez számomra mindig a demokrácia nagy pillanata marad.

Watson úr, legutóbb, ha jól emlékszem, Ön Carláról beszélt. Ma Angeláról beszélt. Ön igazán jóízű ember, Watson úr. Nagyra értékelem az észrevételeit!

(Nevetés)

(Taps)

Meg kell mondanom, nagyon élveztem a munkát Watson úrral, aki nagyon akkurátus ember. Nagyra értékelem az alaposságát, a jólétesültségét a különböző kérdésekben és a pontosságát. Kompromisszumokat kellett kötnöm, Ön pedig azt mondta, hogy ezek ésszerűek. Az Európai Parlament előtt nem fogom letagadni, hogy voltak kompromisszumok. Európában ki mondhatja el magáról, hogy besétál az Európai Tanácsba, nem hallgat meg senki mást, és a végén úgy sétál ki, hogy mindenben sikerül elégedettséget elérnie? Az egyedüli kérdés nem a kompromisszum kérdése, hiszen ez bele van építve az európai struktúrába. Csak az a kérdés, hogy tudunk kell, ésszerű-e a kompromisszum.

Rájöttem, hogy valamiről elfelejtettem beszélni, és pedig a héá-ról, és ezért elnézésüket kérem. Mindazonáltal furcsa – és ezen a ponton Barroso úr majd kijavít, ha szükséges –, hogy amikor egy ország minden termékére vonatkozóan csökkenteni akarja a héá-t, erről teljesen önállóan dönthet. Ha viszont egy ország csak egy termék kategória esetében akar héá-t csökkenteni, meg kell várnia az összes többi beleegyezését. Értet meg, Watson úr: én pusztán emlékeztetni szeretném mindnyájunkat a felelősségeinkre. Melyik európai polgár érti meg ezt?

Nem hagytam jóvá az ítéletet Gordon Brown döntése ügyében. Kormányfőként nagyra értékelem, és a pénzügyi válság elleni harcban is rendkívül segítőkész volt, de úgy határozott, hogy országa esetében csökkenti a héá-t. Ezt minden európai polgárnak meg kell vizsgálnia – mindenkinek joga van véleményt alkotnia erről –, és meg kell kérdeznie a saját kormányát. Ha valamelyikünk csak egy termék esetében akar héá-t csökkenteni, kénytelen azt mondani ugyanezeknek a polgároknak, hogy „sajnálom, egyhangú döntésnek kell lennie!” Azt mondom, hogy ez a szabály nem maradhat így. Mindenre ugyanolyan szabálynak kell vonatkoznia. Ezt a Bizottságnak is mondom, hogy szerintem nincs értelme fenntartani az egyhangúságot. Mindenkinek joga

van ahhoz, hogy ötletei legyenek, és ne kelljen megrémülnie, valahányszor új ötlete támad. Watson úr fordult hozzám ebben az ügyben, én pedig alaposan meg akarom vizsgálni.

Barroso úrral intéztünk egy határozatra irányuló javaslatot a Tanácshoz. Ez fontos kérdés, hiszen a hía csökkentésének problémáiról már három éve beszélünk. Az a döntés született – ez valójában egy megállapodás, amelyet Merkel német kancellárral terjesztettem elő –, hogy ne beszéljünk róla tovább, hanem jövő márciusban, az Ecofin Tanács keretében hozzunk határozatot. Szerintem ez egy ésszerű megállapodás; most már muszáj lesz határozatot hozni.

Itt van a tiszta termékek egész problémaköre. Azt szeretném mondani, Watson úr, hogy nem ésszerű, hogy a tiszta termékek többbe kerülnek, mint a környezetszennyezők. Ha az országok csökkenteni akarják a héamértéket, hogy ezzel ösztönözzék a környezetvédelmi szempontból magas színvonalú építőipart, a kevesebb kibocsátással üzemelő autók gyártását, az ökológiai termékeket, erre lehetőséget kell adni nekik. Csak hogy kiemeljek egy apróságot: az étcsokoládéra csökkentett hía vonatkozik, a tejcsokoládé hía-ja viszont 19,6%. Ki érti ezt? Én személy szerint sajnálom, mert a tejcsokoládét jobban szeretem az étcsokoládénál, de most természetesen csak a magam nevében beszélek.

Még rosszabb a helyzet a könyvek és a kulturális termékek terén. Európának javára válna, ha többet beszélne a kultúráról és a sportról. Ami a kulturális termékeket illeti, a könyvekre a hía 5,5% – és ez igazán jó döntés. Ennek fényében ki érti azt, hogy a videokazettákra és a CD-kre vonatkozó hía-miért 19,6%? Ezek kulturális termékek: hamarosan megérjük, hogy Európában nem fognak több videokazettát eladni – kalózmásolatok lesznek –, ahogy CD-ből sem fognak többet eladni. Mindenkinek érdeke, hogy foglalkozzunk a kultúrával kapcsolatos problémákkal. Ugyanez az érvelés vonatkozik a munkahelyteremtő szolgáltatásokra is. Remélem, az Ecofin Tanács márciusi ülésén a pénzügyminiszterek meg fogják hallani ezt az üzenetet az állam-, illetve kormányfőktől.

Kell még egy szót szólnom, Watson úr, a biztosok számáról. Elmondom a véleményemet. Az, hogy a Bizottságban 24 biztos van vagy 27, vagy holnap akár 33, semmin nem változtat. Meggyőződésem, hogy végső soron a Bizottság elnökének hatalmát kell megerősítenünk. Ez az én személyes véleményem, amelyet most elmondtam Önöknek. Hogy miért? Azért, mert csak a Bizottság elnöke tud közös doktrínát nyújtani az összes biztos számára, akik ugyanazon a piacon belül különböző helyzetekkel szembesülnek.

Még egy utolsó gondolatot szeretnék hozzátenni. Szerintem nincs értelme elmagyarázni a tagállamoknak, hogy lenne egy elnökünk, akit két és fél évre választanánk, és ezért megmaradna a Tanács elnöksége hathavonkénti rotációban, de ez csak virtuális lenne, és egyidejűleg megszüntetnénk azt a jogot, hogy minden ország rendelkezessen saját biztossal. Nem hiszem, hogy a Bizottságot ezzel meg lehetne erősíteni. Ez tehát egy kompromisszum, amelyről azért tárgyaltam, és különösen azért javasoltam, mert úgy gondolom, hogy a jövőre nézve hasznos lehet.

Cohn-Bendit úr, Önnel milyen furcsa dolog történik mindig! Ön egyébként egy udvarias, toleráns, szimpatikus ember, amikor kettesben találkozunk, ha például meghívom ebédre; ilyenkor megérti a másik ember érveit. Az ember azt gondolja, hogy szívesen találkozna Önnel máskor is, de aztán amint megjelenik Ön előtt egy tévékamera, Ön egyszeriben mintha megőrülne. Ugyanez az ember, akivel magánemberként remekül ki lehet jönni...

(Taps)

... aki igazán kellemes társaság, ugyanez az ember egyszer csak megváltozik, és most külön a nyilvánosságnak szeretném mondani, akik néznek minket: „egy szót se higgyenek el az imént látott képekből. Daniel Cohn-Bendit ennél sokkal jobb; nem ön maga karikatúrája, mint ahogy most megmutatkozott.”

Megmondom Önnek, miért, Cohn-Bendit úr, mivel régóta ismerem Önt személyesen is. Gyakran beszélünk egymással telefonon, az Élysée-palotában pedig már háromszor is járt ebéden. Egyszer kétségkívül elkésett, de nem küldtem el Önért a motoros kíséretet. Azért nem küldtem ki őket Önért, hogy legközelebb ne késsen el. Nem utasította vissza a kíséretet, ami azt mutatja, hogy hajlandó betartani a Köztársaság szabályait, de Ön, Cohn-Bendit úr, mindenekelőtt igazi európai, amikor Európáról beszél. Amikor azonban úgy beszél, mint velem az imént, olyankor nem európai, mert a botrányos magatartás nem európai, mivel a botrányos magatartás az európaiságnak éppen az ellentéte. Maradjon meg olyannak, amilyennek ismerjük és szeretjük, és akkor azt mondhatom Schulz úrnak: „látja, Európát meg tudtam változtatni egy kicsit, de Daniel Cohn-Bendit nem”.

(Taps)

Muscardini asszony, köszönöm a támogatását. Egy dolgot azonban szeretnék mondani, mégpedig azt, hogy - miután már beszéltünk Németországról, amely támogatott bennünket, és az Egyesült Királyságról -, az Olaszországtól kapott támogatásnak is örültem, mivel ez az éghajlat-változási és energiaügyi csomag esetében nem volt olyan magától értetődő. A Bizottság elnöke szükség esetén majd kijavít. Több ország már az elején állást foglalt, és azt kell mondanom, hogy az olasz kormány és Berlusconi úr az Európai Tanács legutolsó ülésén könnyítette meg a dolgunkat. Azért mondom ezt, mert ez az igazság, nem azért, hogy egyik vagy másik személynek kedvezzek vele. Azért mondom el, mert ahhoz, hogy Európában konszenzust hozhassunk létre, mindenkinek biztosan kell tudnia, hogy értékelni fogják, nem a nemzeti érdekek védelme szerint, hanem az európai érdekek fényében. Önnek tökéletesen igaza van, Muscardini asszony: most a reálgazdaságot kell prioritásnak tekintenünk, és 2009 folyamán majd meglátjuk, hogy kell-e többet tennünk annál, amiről eddig határoztunk, a válság súlyosságának függvényében és az egyes iparágak szempontjából.

Wurtz úr, nagyra értékeltem a közös megbeszéléseinket, és különösen értékeltem azt a tényt, hogy Ön támogatta az európai politizáláshoz való jogot. Pontosan ez hiányzik, a valódi európai politizálás, hogy a politikai választási lehetőségek visszakerüljenek az európaiak kezébe, ugyanakkor tiszteletben tartva a toleranciát és az egymás iránti nyitottságot. A politikának vissza kell térnie Európába! Mi a politika? A választási lehetőségek felkínálása! Nem az, hogy csak egy lehetőséget ajánlunk fel az embereknek, és ezzel a Wurtz úrnak szóló válaszban tovább is lépnék oda, hogy emlékeztessen Önöket arra, amit Farage úr mondott. Tisztázni kell a dolgokat!

Van egy ország, amelyik elutasította a Lisszaboni Szerződést. Felfogtuk ezt az elutasítást, és próbáljuk megérteni és válaszolni rá. Ön talán azt mondja, vigyázzunk, ez kezd diktatórikus jelleget ölteni. De az talán nem lenne diktatórikus, ha egy ország egymaga 26 másikra rákényszerít egy helyzetet, egy olyan politikát, amit nem akarnak?

(Taps)

Ugyanebben a helyzetben találtam magam, Farage úr – és ez Wurtz úrnak is szól – Franciaország esetében. Franciaország 55%-os arányban elutasította az Alkotmányt. Franciaországnak erőfeszítést kellett tennie azért, hogy újra átgondolhassa. Hogy milyen erőfeszítést? A kampány során tettem egy kötelezettségvállalást – a jelöltek közül én voltam az egyetlen –, hogy nem rendezek népszavazást. Ezért vállalom a politikai felelősséget; elkötelezett híve voltam a Lisszaboni Szerződésnek. Hogy lehet erre azt mondani, hogy az már szinte fasizmus lenne, ha ír barátainkat megkérnénk egy újbóli szavazásra? Mit mondjunk akkor a többi 26 országról, amelyek ratifikálták a Szerződést, némelyikük szintén népszavazással, és amelyeknek – ebből a szempontból nézve – le kellene mondaniuk a választott lehetőségről?

Az az igazság, hogy Európának szüksége van Írországra. 27 ország van itt együtt, és mi a Lisszaboni Szerződésen keresztül akarjuk összehozni ezt a 27 országot. Most már mindegyikük tisztában van a felelősségeivel. Ha az írek akarnak egy tagot az Európai Bizottságba, akkor erre a megoldás Lisszabon, mivel a Nizzai Szerződés értelmében nem lesz minden országnak európai biztosa. Ha az írek megfelelően értelmezték a helyzetet, úgy gondolom, örülhettek, hogy egész Európa Írország mellé állt, amikor a pénzügyi vihar majdnem elsodorta Írországot, és külön örülhetnek annak, hogy a Bizottság elnöke megoldást talált – noha ez nem volt könnyű –, amikor az ír kormány első ijedtségében odáig merészkedett, hogy garanciát vállalt az összes bankra, valamennyi banki termékre, egy pillanatra megfedkezve arról, hogy az Írországból lévő külföldi bankokat ugyanúgy kell kezelni, mint az Írországból lévő ír bankokat.

Úgy vélem, a válság ebből a szempontból rákényszeríti a közvéleményt, hogy megálljon és elgondolkozzon. Wurtz úr, az ember egyedül nem tud megállni a talpán a vihar kellős közepén. Szerintem fontos, hogy az írek újra szavazzanak, és én minden erőmmel arra fogok törekedni az ír kormánnyal együtt, hogy igennel szavazzanak. Ha nemmel szavaznának, azzal is meghoznák egy politikai döntést. A többi 26-nak ilyen esetben le kell mondani a céljairól? Ez is olyan kérdés, amelyet meg kellene vitatnunk, mindennek ellenére, ha az említett helyzetben találjuk magunkat.

Végül, Farage úr, azt szeretném mondani Önnek, hogy jóváhagytam Pöttering úr bátor és racionális attitűdjét Klaus úr irányában. Mindenki azt szeretné, ha tiszteletben tartanák, de ahhoz, hogy elnyerje a tiszteletet, másokat is tisztelnie kell, és az ember néha kissé meglepődik, milyen nyilatkozatokra ragadtatják magukat az Európai Unió némely nagy országát vezető elnökök. Teljesen megértem, hogy tiszteletet kíván, de őszintén szólva az itt lévő európaiak számára bántó volt, amikor azt látták, hogy minden középületről minden európai zászlót levettek ebben a nagyszerű országban, a Cseh Köztársaságban. Senkinek nem vált dicsőségére, hogy így tettek, és örülök, hogy Topolánek miniszterelnök úrnak volt annyi bátorsága, hogy ne hagyja magát sodródni ezzel az árral.

Pöttering elnök úr és a képviselőcsoportok elnökei minden esetben számíthatnak az elnökség teljes körű támogatására. Nem bánunk így a képviselőcsoportok elnökeivel, nem bánunk így az Európai Parlament elnökével és nem bánunk így az európai jelképekkel sem; politikai meggyőződéstől függetlenül, ilyesmi nem történik és nem szabad, hogy megtörténjen.

(Taps)

Végezetül, Gollnisch úr, Ön azt mondja, hogy Európa nem felel meg a céljának. Önnek mindig ez az álláspontja, és én természetesen ezt tiszteletben tartom, de azt is láthatja, hogy a tagállamokat magukra hagyni a bajban szintén nem célravezető. Azt mondja, hogy egyedül cselekedtünk, de ez nem így van. Ha mindannyian, egymástól elszigetelve határoztunk volna a bankjaink támogatásáról, egy bankot sem támogattunk volna. Egyet sem, mégpedig abból a nagyon egyszerű okból kifolyólag, hogy az európai bankoknak bankközi hitelek és kölcsönös kockázataik vannak. Ha mindegyikünk külön-külön azt mondta volna, „ezt egyedül is átvészeli”, az egész rendszer összeomlott volna, és esély sem maradt volna a támogatásra, a sikerre vagy a nyugalom helyreállítására. A döntések meghozatala természetesen a tagállamokon múlik, hiszen a tagállamok szavazzák meg a költségvetésüket, de ezeket a döntéseket összehangoltan kell meghozni.

Ezen a ponton fogom befejezni. Európa erős, ha erős és felelős államok támogatására támaszkodhat, és mivel ezek az államok erősek, elfogadják a kompromisszum szükségességét, ha az európai érdek azt kívánja. A nagy hibát akkor követjük el, ha azt gondoljuk, hogy Európa erősségéhez az egyes államoknak gyengének kell lenniük. A magam részéről úgy vélem, hogy erős államokra van szükség egy erős Európa felépítéséhez, mivel csak az erősek tudják kinyújtani a kezüket és kompromisszumokat kötni. Szektákban csak a gyengék gondolkodnak, és ők fordulnak magukba. A válság megtanított minket erre, és ezt a leckét a hasznunkra kell fordítani.

Ezt akartam mondani befejezésül, ami azt jelenti, hogy Európa nagy országainak sincs több joguk, mint a legkisebb országoknak, de nekik talán több a felelősségük. Ami az elmúlt években nem működött, az az volt, hogy a nagy országok igyekeztek elkerülni vagy olykor elhárítani azt a felelősséget, amelyet kötelességük lett volna felvállalni. A válság idején sem csak az elnökség volt, amely vállalta a rá háruló felelősséget, a nagy országok is mind vállalták a magukét. Mindnyájan ugyanolyan jogokkal rendelkezünk, de egyeseknek több a kötelessége másoknál. Ezt azért mondom, mert az európai meggyőződéselem legmélyéből így gondolom.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, két vagy három pontot szeretnék nagyon röviden felvetni. Először is, a csomag szándékát illetően, szeretném hangsúlyozni, hogy a Bizottság által benyújtott éghajlat-változási csomagban kitűzött célt az Európai Tanács által jóváhagyott végső kompromisszumban is sikerült megőrizni.

Tény, hogy a célkitűzéseken belül történtek bizonyos engedmények. Ezekre az engedményekre azért volt szükség, hogy reagáljunk egyes tagállamok igényeire, de sikerrel jártunk, és szerintem ez ügyben gratulálhatunk magunknak, mivel ez igazán nem volt kézenfekvő, tekintettel a gazdasági és pénzügyi válság miatti helyzetre. Ismétlem, sikerült megőriznünk a 2020-ra vonatkozó 20%-os célkitűzéseket.

Emellett Önök nyilván tisztában vannak azzal, hogy az Európai Unió történelmi döntését az ENSZ főtitkára és a poznańi konferencia egyaránt üdvözölte, ezért azt szeretném javasolni, hogy Európa ne legyen megint mazochista ebben a kérdésben. Most világszinten vezető szerepünk van ezen a téren. Nincs még egy ország, nincs még egy olyan régió a világon, akár Amerikát, Latin-Amerikát vagy Ázsiát tekintjük, amelyik hasonló dolgot tett volna. Ebből következik, hogy ha valaki többet akar kérni, csak arra kell kérnie a többieket, hogy kövessék az európai példát, nem kell kifogásolnia egy olyan megállapodást, amely igazán példaként szolgál a világ többi része számára.

A Bizottság természetesen nagyratörő csomagot nyújtott be, ezt kezdettől tudtuk, de bátran állíthatom, a kompromisszum szellemében sikerült megőriznünk az éghajlat-változási csomag fő célkitűzéseit.

Ami a gazdaság helyreállítását és a gazdasági fellendülés tervét illeti, az Egyesült Államokkal kapcsolatban ki kell javítanom az elhangzott nyilatkozatok némelyikét. Az igazság az, hogy az amerikaiak eddig nem terjesztettek elő semmit. Keringenek az ötletek, de még meglátjuk, mit nyújtanak be valójában. Azt is el szeretném mondani Önöknek, hogy a gazdasági és monetáris politikát illetően nem biztos, hogy az Egyesült Államoktól várhatjuk a legjobb javaslatokat. Meggyőződésünk mindenesetre, hogy ez a válság – a tisztán pénzügyi kérdésektől eltekintve – bizonyos alapvető makrogazdasági egyensúlyhiányok miatt támadt. Az amerikai monetáris és költségvetési politika legalábbis irreális volt. Ezért szeretném óva inteni Önöket minden olyan esetleges elképzeléstől – már látom, hogy akadnak ilyenek –, miszerint pontosan ugyanazt kellene

tennünk, mint amit az amerikaiak. Nem vagyunk ugyanabban a helyzetben, és emellett úgy gondolom, egy kis elővigyázatosság is tanácsos lehet, ha a közép- és hosszú távú fenntarthatóságra is gondolunk.

Ami azt illeti, az Európai Központi Bank elnöke azt mondta az Európai Tanácsnak, hogy Európában azt is gondolhatnánk, hogy a GDP-nk legalább 1,2%-ának automatikus stabilizáló hatása lesz. Ez azt jelenti, hogy ha az Európai Tanács által elfogadott 1,5%-hoz még hozzávesszük a gazdasági stabilizátorok által betöltött szerepet, már nem járunk messze az Egyesült Államok most megválasztott elnökének kinyilvánított szándékaitól, és most szándékosan a kinyilvánítottokról beszélünk.

Akárhogy is, én teljes mértékben támogatom az Egyesült Államokkal való nagyobb mértékű koordinációt a gazdasági szférában. Nyilvánvaló – ezek voltak a G20 következtetései –, hogy a globális gazdaság újraindításához globális erőfeszítésre lesz szükség. Ez a válság megmutatta, milyen mértékű kölcsönös függőség alakult ki mára a gazdaságaink között. Ezért terjesztettünk elő közös menetrendet a globalizációra vonatkozóan, hogy az atlanti térség gazdasági fellendüléseért is dolgozhassunk.

A Bizottság és a Bizottság által az intézményekben betöltött szerep kérdését illetően szeretném világosan elmagyarázni Önöknek az ezzel kapcsolatos elképzeléseimet. Véleményem szerint Európán belül az egyik fél nem attól lesz erősebb, hogy a másik gyengébb, és szerintem nagy hibát követnek el azok az elemzők és európai barátaim némelyike, akik vitathatatlanul Európa legmeggyőződésebb hívei, amikor azt gondolják, hogy a Bizottság szerepe szenved csorbát, ha a Tanácsnak erős elnöksége van. Ennek pontosan az ellenkezője igaz. Ezt bátran kijelenthetem annak fényében, hogy az Európai Tanács részéről immár kilenc különböző elnökséggel dolgoztam együtt.

Ha bárki azt gondolná, hogy az Európai Parlament erősebb lesz attól, hogy a Bizottság gyengébb, vagy hogy a Bizottság lesz erősebb, mert a Tanács gyengébb, alapvető tévedésben van. Ez mindenekelőtt egy szűklátókörű hozzáállás, amelyet én nem osztok.

Az Európai Unió mára olyan összetetté vált, 27 tagállamának olyannyira különböző prioritásaival, hogy az európai intézmények csak a partnerség szellemével és a kölcsönös támogatás révén tudnak eredményeket elérni. Ez a magyarázata annak, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatban például a javaslatok azok voltak, amelyeket a Bizottság évekkel ezelőtt megtett.

Természetesen érdekünk, hogy a Tanácsnak legyen egy erős elnöksége, amely képes konszenzusra jutni a tagállamokkal. Természetesen ebben az ügyben fontos az Európai Parlament fellépése, kezdeményezése és munkája. Ezzel kapcsolatban azt gondolom, hogy némelyek esetében paradigmaváltásra lenne szükség. Olyan helyzetben vagyunk, amikor az intézményeknek meg kell erősíteniük a hatalmukat, a vezető szerepüket – nem azzal, hogy csökkentik más intézmények szerepét, épp ellenkezőleg, a pozitív, az európai eszmét előbbre vivő kompromisszumok megkeresésére való képességük megerősítésével.

Befejezésül, a cseh politikai vezetők bizonyos kijelentéseivel kapcsolatban pusztán csak azt mondanám Önöknek, hogy ha valaki képes összehasonlítani a Szovjetuniót és az Európai Uniót, abból három dolog derül ki: először is, hogy nem érti, mi volt a Szovjetunió; másodsor, hogy nem érti, mi az Európai Unió, harmadszor pedig, hogy nagyon homályos fogalmai vannak a demokráciáról és a demokrácia elveiről, különösen a szabadságról és a szolidaritásról, amelyek európai elveink közé tartoznak.

(Taps)

Timothy Kirkhope (PPE-DE). - Elnök úr, azzal szeretném kezdeni, hogy elismerésemet fejezem ki Sarkozy elnök úrnak a Tanács elnökeként betöltött szerepe iránt. Vezetőként vitathatatlanul nagyfokú profizmusról és odafigyelésről tett tanúbizonyságot, és itt külön szeretném méltatni a grúzai békefolyamathoz való hozzájárulását az orosz katonai erők bevonulása után. Érdemes megemlékeznünk arról, milyen elszántan törekedett a létfontosságú éghajlat-változási és energiaügyi csomagról szóló megállapodás nyélbe ütésére, amelyet a brit konzervatívok teljes mértékben támogatnak, noha a Lisszaboni Szerződéshez sajnos már nem tudunk ugyanilyen támogató szellemben viszonyulni.

Véleményünk szerint az EU-nak a továbbiakban is vezető szerepet kellene vállalnia a klímaügyekben. Az elmúlt hat hónapban azonban óhatatlanul a pénzügyi és gazdasági válság volt a legfontosabb. A brit miniszterelnök azon kijelentései ellenére, miszerint a válságra adott válasza széles körű támogatottságot élvez, ne feledkezzünk meg a német pénzügyminiszter múlt heti megjegyzéseiről, aki a brit kormányról azt mondta, hogy „ugyanazok az emberek, akik a múltban soha nem nyúltak volna hozzá a védelmi kiadásokhoz” most „milliárdokkal dobálóznak”, és hogy „lélegzetelállító a kínálati oldal felől folytatott politizálásból a legdurvább keynesianizmusra való átállás”. Az Egyesült Királyság heá-mértékére utalva azt is mondta, hogy „mindez olyan szintre fogja növelni Nagy-Britannia adósságát, hogy egy egész generáció kell majd, hogy

ledolgozza”. Sajnálom, mert teljesen igaza volt: a brit gazdaság az EU összes nagyobb gazdaságának leghosszabb és legmélyebb recessziója felé tart, és a brit miniszterelnök egyáltalán nem büszkélkedhet fiskális óvatossággal és hatékony és eredményes pénzgazdálkodással.

Sarkozy elnök úr, itt egy olyan helyzet állt elő, amikor a brit miniszterelnöknek követnie kellett volna más európai vezetők irányítását, és ugyanazt a fegyelmet tanúsítani, amelyet más országok mutattak a gazdálkodásban. Engedje meg, hogy még egyszer gratuláljak a hivatalban töltött hat hónapjához. Remélem, a következő hat hónap jó lesz Európa lakossága számára.

Bernard Poignant (PSE). – (FR) Elnök úr, nem állíthatom, hogy az elnöksége tökéletes volt, de igazságtalanság lenne kudarcnak nevezni. Szeretnék levonni belőle egy-két tanulságot.

Az átalakulás idejét éljük, mivel ettől az elnökségtől kezdve az állam lesz a megoldás, amint a piacon valamilyen probléma merül fel. Remélem, hogy ez az átalakulás össze és fenntartható, és francia szocialistaként örömmel értesültem róla, hogy problémáink forrása nem a 35 órás munkahétben, hanem a bankokban keresendő, és hogy a „35 órás asszony” jobb, mint „Madoff úr”.

A második tanulság az, hogy az elnöksége végén Önnek újra ki kell alakítania egy jobb viszonyt Franciaország és Németország között, mivel az eddigi kapcsolatot megviselték a Mediterrán Unió előkészületei. A német kancellárt nem hívták meg egy fontos találkozóra, utána viszont azt kérjük tőle és Németországtól, hogy fizessen, mint 1918-ban a jóvátételért, 1945-ben az újjáépítésért, 1955-ben a hozzájárulásokért vagy 1990-ben az újraegyesítésért. Igen, én most Németországot védem. Látja, Martin? Kiállok mellette. Ismeri a francia közmondást: „ne mássz fel a kókuszpálmára, ha lyukas a nadrágod”. Azt hiszem, elkelve egy kis rendrakás, és újra kell építenünk a francia–német kapcsolatokat.

Végezetül, ahhoz, hogy egy elnökség sikeres legyen – milyen remek tanulság –, két szocialistával kellett körülvennie magát: Bernard Kouchner úrral, aki Mitterrand úr alatt volt miniszter, valamint Jouyet úrral, aki Jospin úrral és Delors úrral dolgozott. Az új miniszternek, Le Maire úrnak mondom: vigyázzon Sarkozy úrral, Villepin embere. Feltételezem, ezt a másik mondást is ismeri: „megbocsátok minden ellenem támadónak, de gondosan vezetem a listát!”

(Taps)

Elnök. – Köszönjük szépen, Poignant úr. Ez szinte már felveti azt a kérdést, hogy szeretne-e csatlakozni a kormányhoz.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Elnök úr, talán most már visszatérhetnénk Európához.

A regionális, pénzügyi, gazdasági, társadalmi és éghajlati válsággal szembesülve a francia elnökséget hányta-vetette a globális napirend. Képes volt azonban reagálni, és az Ön ösztönzése nyomán fel is nőtt a kihívásokhoz. Úgy vélem, ezt helyénvaló és hasznos megmondani. Az is hasznos, ha mindnyájan együtt gondoljuk végig, hogy milyen feladat maradt még hátra, hogy a válságokra minél teljesebb körű választ tudjunk adni.

A pénzügyi válságra adott válaszuk összehangolt volt és elég jól végig volt gondolva, de most szerintem tovább kell lépnünk a tettek mezejére, és le kell raknunk a világszintű irányítási rendszer alapjait, nem csak a szabályozás tekintetében. A Madoff-affér világosan megmutatta, hogy szükségünk van az ellenőrzésre, de büntetésekre is szükségünk van. Kell egy európai szabályozó, és idővel kelleni fog egy európai államügyész is.

Hasonlóképpen sok még a tennivalónk a gazdasági és társadalmi válság megválaszolására is. Mint tudják, az európai terv sajnos jócskán elmarad az amerikai tervtől. Nagyszabású projektek kellenek, innováció, kutatás, infrastruktúra, fenntartható alkalmazkodás. Az európai napirendnek az elkövetkező hónapokban ezekről kell szólnia.

A mostani válságból levont tanulságokat a jövőre nézve is meg kell fogadnunk, azáltal, hogy törekszünk a jobb pénzügyi és monetáris koherenciára, különösen az euroövezeten belül, ami ráadásul a Franciaország és Németország közötti félreértések rendezését is segíteni fogja; hogy teret hagyunk magunknak a manőverezéshez, ami recesszió idején nagyon jól fog jönni, amikor a növekedés – reményeim szerint – minél hamarabb visszatér; és azáltal, hogy helyreállítjuk a Bizottság központi szerepét, mivel semmilyen körülmények között nem szabad lemondania a kezdeményezési jogról. Úgy hiszem, válság idején inkább kezdeményezési köteleességgel kellene rendelkezniük.

Végezetül, az Ön elnöksége alatt sikerült kompromisszumra jutnunk az éghajlati válságról. Ez egy kompromisszum, tehát nem tökéletes, de legalább van. Csak azt sajnálom, hogy egyelőre nem foglalkozik a fejlődő országok segélyezésének létfontosságú kérdésével, amely országok továbbra is az éghajlatváltozás következményeinek elszenvedői, miközben ők semmilyen módon nem felelősek érte.

Ezért, elnök úr, mindezekre az ügyekre való tekintettel remélem, hogy Európa holnap eleget tud majd tenni polgártársaink elvárásainak.

Ian Hughton (Verts/ALE). - Elnök úr, a francia elnökségnek valóban számos kihívással kellett szembenéznie, bár az vitatható, hogy a Tanács közelmúltbeli ülése megfelelően foglalkozott-e az éghajlat-változás elleni küzdelem kérdésével.

A gazdaságot tekintve tudomásul veszem, hogy Sarkozy úr elismerte, hogy Írország elsőként támogatta a bankjait, és most az egész Európai Unió követi a példáját, ami szerintem pontosabb megfogalmazás, mint Gordon Brown közelmúltbeli elejtett megjegyzése arról, hogy ő egymaga mentette meg a világot.

Szeretném még egyszer megköszönni az ír kormánynak, hogy megmutatta, a kis tagállamok milyen befolyásosak lehetnek az Európai Unióban. Az ír népnek is köszönetet kell mondanom viszont, azért, hogy – ahogyan Sarkozy elnök úr fogalmazott – „félbeszakították” a lisszaboni ratifikációs folyamatot. Az Írországnak adott biztosítékok a hazámat, Skóciát is segíteni fogják azáltal, hogy nyomatékossítják, Európában létezik az adózási függetlenség, valamint hogy független tagállamként jelölhetünk egy biztost.

Sarkozy úr azt mondta, Európa nem lehet erős, ha nem egységes. Ne felejtjük el, hogy az „egység a sokféleségben” nem pusztán szlogen, hanem olyasmi, amire törekednünk kell: nem veszíthetjük szem elől, amire büszkék vagyunk skót, walesi, ír, francia, cseh létünkre, akárcsak az Európai Unió polgáraiként – nem az alattvalóiként.

Brian Crowley (UEN). – (GA) Elnök úr, az Európai Unió államfőinek múlt heti csúcstalálkozója Írország és Európa szempontjából nagyon pozitív esemény volt. Az Európai Tanács jóváhagyta az európai gazdasági fellendülés tervét, 200 milliárd euro értékben.

Alapvető fontosságú, hogy amikor az Európai Tanács eredményeit vizsgáljuk, annak adjunk hitelt, ami arra érdemes. A megoldások és kompromisszumok keresése az eddig megoldhatatlan vagy annak tűnő problémákra hirtelen meglepő lendületet kapott. Gratulálok az erőfeszítéseihez, Sarkozy elnök úr, az Írországgal kapcsolatosakat is beleértve. Nagyra értékeljük az elért kompromisszumot, hogy az ír népnek második döntési lehetőséget kell adni a Lisszaboni Szerződés ügyében.

Szeretnék röviden kitérni néhány kollégámra, akik ma és tegnap arról beszéltek, amit én állítólag a múlt héten Prágában mondtam. Először is, soha nem említettem az apámat, ahogyan az a Klaus elnök által kiadott átiratban szerepelt. Másodszor, nem mondtam azt, hogy az írek Európába kíváncsognak. Azt mondtam, hogy az íreknek kell eldönteniük, mi történjen a Lisszaboni Szerződéssel.

Az elmúlt hat hónapban szerzett tapasztalataink fényében a továbbhaladáshoz valójában egy olyan Európára lenne szükségünk, amely kooperál, koordinál és együtt dolgozik a közös célok elérése érdekében, az Európai Unióban meglévő különböző vélemények és különböző gazdasági ciklusok megértése és a velük szembeni tolerancia alapján.

(FR) Elnök úr, nagyon rosszul beszélek franciául, nézze el nekem. Az Ön elnöksége újraalkotta a nagyszerű európai projektet, az európai uniós projektet, szívvel-lélekkel, az egyenlőségre és a kemény munkára alapozva, úgy Európában, mint a világban. Köszönjük szépen és sok szerencsét!

(Taps)

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Elnök úr, Írországnak benne kellene lennie az Európai Unióban. Az európai partnereinkkel való együttműködés nagyon értékes. Az azonban, ahogy az írországi „nem” szavazatot kezelték, nem szül jóindulatot, sőt, még erősítheti is az EU-ellenességet, és nemcsak Írországból.

A Tanács megtagadta, hogy bármit is változtasson magán a Lisszaboni Szerződésen. Ehelyett Írország lakosságát kell célba venni bátorító szavakkal, és őket kell rávenni, hogy gondolják meg magukat.

A Tanács nem foglalkozott az ír nép valódi aggályaival az EU militarizálását, a munkavállalók jogait és a közszolgáltatásokat illetően. Az Unió vezetői és a polgárok közötti szakadék egyre mélyül a „nem” szavazatokra adott reakciók miatt, Írországból és máshol is.

A Tanács következtetései nem biztosítanak hiteles garanciákat azokon a területeken, ahol ezekre szükség lenne. Nem adnak pozitív indoklást arra, hogy miért kellene a Lisszaboni Szerződés mellett szavazni, ehelyett teret adnak a félelemnek. Néhány kérdés kezd összekeveredni. A félelem és a félretájékoztatás teljesen el fog uralkodni a megismételt népszavazáson.

Ami az energiaügyi és éghajlat-változási csomaggal kapcsolatos tanácsi következtetéseket illeti, nagyon fontos, hogy a jogszabályok hatályban legyenek, jogerős célokkal. A csomag egyes részei azonban nem kielégítőek, így a csomag nem olyan erős, mint kellene.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Elnök úr, a sajtó már ez év októberében jelezte, hogy a cseh elnökség esetleg észrevétlenül telhet el. Az is elhangzott, hogy Ön az Eurogroup-elnökség iránti kívánságával arra tett kísérletet, hogy közvetett felügyeletet gyakorolhasson a csehek felett. Ezért Öntől szeretném hallani, elnök úr, a leköszönő elnökség hogyan szándékozik viselkedni a hamarosan hivatalba lépő cseh elnökséggel szemben.

Elnök úr, egy Kaczyński elnökkel kapcsolatos kérdésemre válaszolva Ön két hónappal ezelőtt itt a Házban kijelentette, hogy meg fogja győzni őt, és a megállapodásokat tiszteletben fogják tartani. Akkor még senki sem sejtette azonban, hogy Kaczyński úr jobban hagyja magát befolyásolni Írország polgáraitól, mint a saját bátyjától. Ugyanígy kíván eljárni akkor is, amikor Klaus elnököt kell majd meggyőzni? Lesznek egyáltalán tárgyalások? Befejezésül azt szeretném mondani, elnök úr, hogy remélem, szívesen hallgatja Elvist.

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Elnök úr, én vagyok az egyik olyan képviselő itt a Házban, aki nem fog gratulálni Önnek a hat hónapos elnökség sikereihez. Valójában úgy gondolom, hogy ez a két kiemelt projekt, amelyeket az elmúlt hónapokban keresztülerőltetett, tulajdonképpen ártalmas. Ráadásul nemcsak a hazámra, Lengyelországra nézve károsak, de Európa egészére is. A klímaváltozási csomag még mindig rossz, bár most már valamivel elfogadhatóbb, az elfogadása pedig ebben a kritikus pillanatban egyszerűen nevetséges. Az Írországban népszavazáson elutasított Lisszaboni Szerződés felélesztése pedig egyenesen a demokrácia kicsúfolása. Ne ringassa magát abba a gondolatba, hogy még egy hely az Európai Parlamentben már elég lesz ahhoz, hogy Lengyelországban nagyobb támogatást tudjon vásárolni Lisszabonnak.

Azt szeretném mondani, elnök úr, hogy még ha az utolsó brüsszeli hetében a diplomáciai tehetsége elég is volt ahhoz, hogy a többi állam-, illetve kormányfőt rávegye ellentmondásos ötletei támogatására, őszintén remélem, hogy a szuverén államok polgárai nemet fognak mondani ezekre az ötletekre a jövő évi európai parlamenti választások alkalmával.

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, Sarkozy úr, ha már Schulz úr is jókat mond a francia elnökségről, akkor az valójában briliáns kellett, hogy legyen, hiszen a szocialisták mindeddig nem számítottak Sarkozy elnök nagy rajongóinak.

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjának nevében szeretném biztosítani arról, Sarkozy elnök úr, hogy az elnöksége kiemelkedő és teljességgel sikeres volt. Ön döntő szerepet vállalt és sikeresen lépett fel az év folyamán támadt válságok közül mindkettőben. Nagyobb politikai súlyt adott az Európai Uniónak, és javította jó hírét a világban. Kétségkívül sikerült valamelyest visszanyernie a polgárok bizalmát, és nem utolsósorban fel tudta hívni a figyelmet közös valutánk, az euro kedvező és stabilizáló hatására ezekben a nehéz időkben. Röviden összefoglalva, szerencsénkre tarthatjuk, hogy Ön a megfelelő ember volt a megfelelő helyen, a megfelelő időben. Szeretném azt gondolni, hogy ugyanezt a következő elnökség után is elmondhatjuk.

Az éghajlat-változási és energiaügyi csomag a Tanács számára siker. Nem szabad elfelejtenünk azonban, hogy ez a döntés messzire nyúlik a jövőben, és hatásai csak akkor lesznek teljesen érzékelhetőek, amikor mostani felelősei már nem lesznek hivatalban, illetve nem tudnak felelősséget vállalni a következményekért. Nehéz döntésre kényszerülünk, mivel választanunk kell – az általunk teljes mértékben támogatott – klímapolitikai célok és az elkerülhetetlen terhek között, amelyekre a gazdaság részéről lehet számítani.

Schulz úr felelősségre vonta a PPE-DE képviselőcsoportot e döntés meghozatalával kapcsolatban. Természetesen meg fogjuk hozni a döntést, de először megpróbáljuk elolvasni, amiről döntenünk kell. Ha Ön már tegnap meghozta ezt a döntést, akkor bizonyosan nem olvashatta a szöveget, pusztán a baloldali politika alapján, vakon döntött. Ami az első olvasatra elért megállapodásra vonatkozó bírálatát illeti, amikor Cohn-Bendit úr is krokodilkönnyeket hullajt, teljes mértékben egyetértek a bírálatának tartalmával. De ki kényszerített ebbe bele minket? Elnémított bennünket a Tanács az eljárás folyamán? Megzsarolt minket a Bizottság? A Parlament többsége hozta meg a döntést. Az Elnökök Értekezletén csak Joseph Daul szavazott az első olvasat mellett, ami a rendes eljárás lett volna. Remélem, ebből levonhatjuk azt a következtetést, hogy

a jövőben nem szabad első olvasatra megállapodást elfogadni, legalábbis ilyen döntő jelentőségű projektek esetében nem.

Poul Nyrup Rasmussen (PSE). - Elnök úr, Sarkozy elnök úrhoz szeretnék szólni:

(FR) „proaktívnak lenni a politikában, ezt a legnehezebb gyakorolni”.

Ön és én mindketten jól tudjuk ezt, elnök úr.

Mint Ön is elmondta, Európa a kompromisszumokról szól, de egyben a lendületességről is. Én ezt vallom. Úgy vélem, Ön elvitte Európát, ameddig csak tudta, és ameddig meg tudta győzni a 27 miniszterelnököket és államfőt, de ne értékelje túl az eredményeket. Ez különösen Barroso elnök úrra vonatkozik – ne értékelje túl az eredményeket. Ha így tesz, az vissza fog ütni a hétköznapi embereknek az Európai Unió iránti bizalmára. Pillanatnyilag gazdasági válság zajlik, és még egyáltalán nincs vége. Mint Ön is mondta, nincs vége. Ne mondja azt az embereknek, hogy a gazdasági fellendülés csomagja megfelel a GDP 1,5%-ának. Nem felel meg neki. Ha ebből a számításból egy pillanatra kivesszük a hitelgaranciákat, és megnézzük a valódi beruházásokat és a valódi keresletet, rögtön ott vagyunk az Európai Unió GDP-jének átlagosan kb. 0,6%-ánál. Bizony ott, Barroso úr. A Brueghel Intézetől és a koppenhágai egyetemről kapott gazdasági számítások is ezt erősítik meg, úgyhogy ezen a ponton legyen óvatos.

Összesen két olyan ország van – és Nagy-Britanniát Németország már bírálta –, amelyekben a tényleges gazdaságélénkítő csomag eléri a GDP 1%-át: Gordon Brown országa és Zapatero országa. Franciaország megközelíti. Az igazi bonyodalom azonban ezúttal Berlinben van. Egyszerűen nem értem, hogy Angela Merkel, a német kancellár hogy mondhatja azt az embereknek, hogy pillanatnyilag elegendő, amit most Európában tesznek a foglalkoztatásért. Ez nincs így.

Elnök úr, nem értek egyet azzal, amit Graham Watson mondott. Ne pihenjen meg. Tartalékolja az energiáit, mert szükségünk lesz még egy élénkítő csomagra, mégpedig elég hamar, már a tavasszal. Remélem, hogy április 2-án Londonban aktív lesz, és bizonyára a tavaszi csúcstalálkozón is. Amint Ön is mondta, Európát úgy lehet közelebb hozni az emberekhez, ha munkahelyeket biztosítunk nekik.

Elnök. – Hölgyeim és uraim, Sarkozy elnök úrnak hamarosan távoznia kell körünkől. Ezért most ismét átadom neki a szót, utána pedig Borloo úr és Le Maire úr marad velünk.

Nicolas Sarkozy, a Tanács soros elnöke. – (FR) Hölgyeim és uraim, Kirkhope úr, köszönöm a támogatását. Ez lehetőséget ad számomra, hogy egy brit konzervatívnak mondjam el, mennyire fontos nekünk itt Európában, hogy ez a nagyszerű párt, a Brit Konzervatív Párt, elkötelezett híve maradjon az európai integrációnak.

Semmi dolgom az Egyesült Királyságban zajló politikával. Ön még fiatal vezető, Cameron úr, pártja viszont hosszú múltra tekint vissza. Szükségünk van Önökre Európában, márpedig Európában, Kirkhope úr, semmi nem lehet egymagában sikeres. Nem tudom, mit hoz a jövő Gordon Brown úr számára, vagy hogy milyen jövő vár Cameron úrra, de bárki is lesz az Egyesült Királyság vezetője, szüksége lesz másokra az előrehaladáshoz, az érdekei védelméhez, az európai győzelemhez. Ezt nem lehet egyedül elérni, és még egy dolgot szeretnék mondani, mégpedig hogy mindig meg voltam győződve arról, hogy az Egyesült Királyságnak különleges szerepe van Európában. Érték néha bírálatok emiatt, mert az Egyesült Királyságban beszélnek a világ vezető nyelvét, mert dinamikus gazdasággal rendelkezik, de gondolkozzanak csak el ezen. Nézzék meg, milyen ára volt annak, hogy az Egyesült Királyság túlzott kizárólagossággal kötődött az Egyesült Államokhoz, hogy mibe került az, hogy túlzottan bízott a pénzügyi szolgáltatásokban; nézzék, Európának szüksége van az Egyesült Királyságra, de továbbra is meggyőződése, hogy az Egyesült Királyságnak is szüksége van Európára.

Amikor elmentem az Egyesült Királyságba, azt mondtam, hogy Franciaország és az Egyesült Királyság között az *entente cordiale* még nem elég. Gordon Brown *entente formidable*-t javasolt. A magam részéről tényleg azt gondolom, hogy azért volt lehetséges erősebben kikerülni a pénzügyi válságból, mert az Egyesült Királyság egyértelműen Európát választotta. Hadd mondjam meg, hogy korábban nem jöttünk ki olyan jól, és anélkül hogy belemennénk a belpolitikába, úgy gondolom, ez az igazság.

Poignant úr, a francia elnökség nem tökéletes, ez biztos, nem is kudarc, és ami Önt illeti, Ön Mitterrand úrhoz hűséges, ami a tökéletes sem-sem választás. Ön ezért sem jót, sem rosszat nem gondol. Valójában azt gondolja, ha sikeres lettem volna, az azért volt, mert volt két jó szocialistám ... Nos, nincs kettő három nélkül, Poignant úr: Jouyet, Kouchner ... Némi irigységet vélek itt felfedezni! De komolyra fordítva a szót, ha lehet, szeretném cáfolni mindazoknak az állításait, akik azt gondolják, hogy Németország és Franciaország

között strukturális nézeteltérések vannak. Most lehetőséget kaptam arra, hogy megmagyarázzam a dolgokat, és ezt Marielle De Sarnez asszonynak is mondom.

A francia–német tengely, a Franciaország és Németország közötti barátság nem választás kérdése: abszolút kötelesség. Országaink a huszadik század legnagyobb tragédiájának középpontjában voltak. Nem választás kérdése, nemcsak azért, mert én nem osztom ezt a véleményt, hanem mert a világ és Európa számára is kötelesség. Együtt kell haladnunk, kéz a kézben. Mélységes meggyőződése, hogy ez olyan felelősség, Poignant úr, amely messze túlmutat Merkel asszony személyén, vagy az én személyemen, vagy korábban Schröder úron vagy Chirac úron: történelmi realitás. Nem válhatunk külön, pontosan a múlt századi történelmünk miatt.

Ugyanakkor azonban, anélkül hogy bárkit meg akarnék sérteni, meg kell mondanom, hogy a francia–német tengely nem lehet ugyanolyan nagyságrendű a 27 országból álló Európában, mint a hat országból álló Európában. Amikor Európa hat, kilenc, esetleg tizenkét országot számlált, elég volt, ha Németország és Franciaország megállapodásra jutott, és az összes többi követte.

Ez így működött korábban, de Európa most már nem így néz ki, és ezért hívtam fel a francia–német tengely újragondolására, kétoldalú alapon. Erre szükségünk van, de a francia–német tengelyt nem kezelhetjük ugyanúgy, mintha még mindig csak tizenketten lennénk. Emlékszem, amikor Németország és Franciaország megállapodásra jutott – ez nem az én időmben történt – a Bizottság elnökjelöltjéről, a másik volt az, aki távozott, mivel ez arrogancia benyomását keltette. Ennek eredményeként a Franciaország és Németország közötti barátság nélkülözhetetlen, de ez nem zár ki más megállapodásokat vagy más barátságot. Ez volt az első dolog, amit el akartam mondani, mert néha az a benyomásom, hogy egyesek 30 évvel ezelőtti szemüvegen keresztül szemlélik Európát, holott inkább ahhoz viszonyítva kellene néznünk, hogy milyen lesz 30 év múlva.

A második dolog az, hogy Merkel asszony határozottan védi Németország érdekeit. Ha ő nem védené, ki tenné meg helyette? Bizonyosan nem bírálhatjuk ezért. Jó érzéssel tette, határozottan tette és elszántan tette. Én is védem a hazám érdekeit, vagy talán nem ezért választottak meg?

Néha aztán előfordul, hogy nem értünk egyet teljesen. Mi ezzel a gond? Ez tökéletesen normális dolog. Netán a demokrácia vagy a kompromisszum érzése lehetetlen akkor, ha Németországról van szó, vagy ha Franciaországról van szó? Valóban kellett engedményeket tennem Merkel asszonynak; és igen, neki is kellett engedményeket tennie nekem. Mi a baj ezzel? Ez Németország javát szolgálta. Csak azért, mert pont Németország, vagy mert pont Franciaország, már nem lenne szabad vitakoznunk semmin, nem lenne szabad megbeszelnünk semmit? Német barátaink nem voltak túl lelkesek a Mediterrán Unió gondolatától. Voltak félreértések. Ezeket a félreértéseket sikerült rendeznem azáltal, hogy megbeszéltük őket. Hol itt a probléma?

Mindenesetre nem áll szándékomban indoklással szolgálni minden olyan esetben, amikor Merkel asszony és én egyetértünk egymással, támogatjuk egymást vagy segítünk egymásnak. Egy dologról azonban nem feledkezem meg, mégpedig arról, hogy Németország szövetségi állam, Franciaország viszont sokkal inkább centralizált, a decentralizáció ellenére. A döntéshozatal ritmusa, az ehhez szükséges idő nem ugyanolyan. Ennek semmi köze Merkel asszony képességeihez vagy az én hibáimhoz; a két állam felépítéséről van szó, ami nem egyforma. Németországnak ráadásul koalíciós kormánya van. Nem vagyok benne biztos, hogy Merkel asszony spontán módon választotta a szocialistákat a kormányába. Azért én voltam a felelős, hogy szocialistákat választottam a kormányomba. Ez a második különbség, ami egyben a döntések meghozatalához szükséges időt is megmagyarázza.

Afelől azonban megnyugodhatnak, hogy Németországot semmi esetre nem éri támadás. Németország a legnagyobb gazdaság Európában. Szükségünk van Németországra, Németországnak pedig szüksége van Európára. Mondjuk ki azonban azt is, hogy Franciaországnak és Németországnak semmivel nincs több joga, mint a többieknek; több a felelősségünk, és ezeket is együtt kell viselnünk. Ne aggódjanak, ezzel teljesen tisztában vagyok.

De Sarnez asszony, Önnek igaza van, még mindig sok a tennivaló. Nem fogok visszatérni azokra a megjegyzésekre, amelyeket az elnökségről tett. Még sok a tennivalónk. Ön beszélt egy európai szabályozó szükségességéről, és ebben teljes mértékben igaza van. Mondjuk ki a dolgokat egyenesen. Ezt egyelőre azért nem sikerült elérnünk, mert a kisebb országok egy része úgy gondolja, hogy ha nemzeti szabályozó nélkül kellene működniük, ez problémákat jelentene a nemzeti szuverenitásuk szempontjából. Ezt figyelembe kell vennünk, de véleményem szerint legalábbis egy európai szabályozói kollégiummal rendelkezünk kell.

Másodszor, kell nekünk európai államügyész? Egy nagyon érdekes vita, amely más kérdéseket is érint, és bizonyosan jobb együttműködést hozna.

A nagy projekteket illetően rajtam a sor, hogy arra kérjem Önt, ne bánjon velünk túl szigorúan, mert a Bizottság elnöke felszabadított 5 milliárd eurót. Meglehetősen harc volt, De Sarnez asszony, mert nem mindegyik ország értett egyet ebben, csak a nagyobb projektek finanszírozásában, és őszintén meg kell mondanom, hogy a Bizottság nagyon sokkal ambiciózusabb volt, mint némelyik tagállam. Egyszerűen fogalmazva, ahhoz, hogy a Bizottság fel tudjon használni ötmilliárdot a nagyobb projektekhez, minden tagállamnak engedélyt kellett adnia. Ezt megkaptuk, és most legalább megvan ez az ötmilliárd.

Végezetül, ami a fejlődő országok segítését illeti, attól tartok, nem osztom az álláspontját. Barroso úrral arra használtuk az 1 milliárd eurót, amelyet néhány tagállam ismét csak nem akart, és a hokkaidói csúcstalálkozón meg kellett győznöm az európai partnereimet, hogy adjanak engedélyt Barroso úrnak, hogy az el nem költött pénzt a millenniumi fejlesztési célokra használhassuk, tehát ebbe 1 milliárd eurót tettünk bele.

A dohai csúcstalálkozón megdöbbenve tapasztaltam, De Sarnez asszony, hogy a nyugati államfők közül egyedül én vagyok jelen az asztalnál. A G20 összes állam-, illetve kormányfője közül mindössze ketten voltunk ott: a dél-afrikai elnök és az Európai Tanács elnöke, valamint Barroso úr. A többiek nem voltak ott. Képzelje csak el, miket mondtak volna rólam, ha én se veszem a fáradságot, hogy odamenjek! Ott voltunk, mert a válságot nem szabad kifogásul használni arra, hogy éppen a legszegényebb országok legyenek azok, akiknek a legtöbbet kell fizetniük a válságért, amelyért semmilyen módon nem felelősek. Úgy gondolom, ez megint olyan pont lehet, amiben nem értünk egyet.

Hudghton úr, a sokféleség és az egység ügyében nyugodt lehet, a sokféleség szempontjából nincs szükség előrehaladásra! Őszintén megmondom, ha most választanom kellene, hogy melyik projektbe fektetem az energiáimat, biztosan az egységet választanám, mert úgy veszem észre, a Tanácsban az asztal körül senki nem felejt el, hogy honnan jött. Azt már egy kicsit nehezebb megmondani, hogy hová tart. Van egy nagy francia etnológus, Lévi-Strauss, aki tett egy határozott kijelentést erről, egészen elképesztő volt, amikor ő maga mondta, hogy „az identitás nem betegség”. Az identitás Európában nem betegség, úgyhogy a fölös energiáinkat tényleg inkább az egységre érdemes fordítani.

Crowley úr, köszönöm a támogatását az Európai Tanácsnál. Képviselőcsoportja képviselőjében nagy örömmel fogadtam Önt az Élysée-palotában, és meg kell mondanom, nagyra értékelem a bátorságát és az őszinteségét, amelyről mindig tanúbizonyságot tesz.

De Brún asszony: igen, az íreket be kell biztosítanunk és meg kell győznünk. Ön azt mondta nekem, hogy nem mentünk elég messzire. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de ennél messzebb nem mehetünk, mert különben más országokban azonnal összekuszálódna a dolgok. Ha az ír probléma megoldása érdekében újra vitát indítunk a ratifikációról más országokban, különösen az Egyesült Királyságban, lehetetlen helyzetbe hozzuk magunkat, és a legnehezebb kompromisszum az ír miniszterelnök és a brit miniszterelnök között pénteken nagyon kora reggel az Európai Tanácsban zajló megbeszélés volt, ahol próbáltak megegyezésre jutni. Brown úr – meg tudom érteni – az Egyesült Királyságban nem akarta újra megnyitni a vitát a ratifikációról, hiszen mindenki tudja, hogy ez roppant fájdalmas volt. Ezért azt gondolom, nem mehetünk tovább. De őszintén szólva így is elég messzire megyünk azzal az első csatlakozási szerződéshez két éven belül begért jegyzőkönyvvel.

Wojciechowski úr, segíteni fogjuk a cseh elnökséget. Önnek efelől semmi kétsége ne legyen. Mit mondott nekem Kaczynski úr? Sajnálom, hogy ezt kell mondanom Önnek, mert legutóbb, amikor mondott nekem valamit, nem tartotta magát hozzá. Az Európai Tanács ülésén azt mondta, hogy nem állít akadályt a Lisszaboni Szerződés ratifikálásának útjába, ha az írek igennel szavaznak. Pusztán csak emlékeztettem egy dologra – és ezt anélkül tettem, hogy beszálltam volna a vitába Tusk úrral, a miniszterelnökkel –, arra, hogy az én irodámban volt, hajnali három órakor 2007. júliusban, a német elnökség alatt, Zapatero úrral, Tony Blairrel és Juncker úrral, hogy elnyertük a lengyel elnök aláírását a későbbi Lisszaboni Szerződésre, miközben ő az ikertestvérével, az akkori miniszterelnökkel tárgyalt Varsóban.

Tisztelem a lengyel elnököt, de azt kell mondanom, meglepett, hogy valaki képes aláírni egy szerződést Brüsszelben, majd utána megtagadni ugyanennek a szerződésnek az aláírását Varsóban. De tényleg! Én pusztán azt mondom, hogy amikor valaki egy állam nevében ír alá, azzal ígéretet tesz! Ezt nyilván megértik. Erről nem mondok többet, mindazonáltal nekem ezt mondták. A Lisszaboni Szerződésről a miniszterelnök, Tusk úr nem tárgyalt, a lengyel elnök, Kaczynski úr és az ikertestvére, az akkori miniszterelnök tárgyalt róla.

Tessék, ennyi történt. A végén nem lett teljesen ratifikálva, mert egy aláírás hiányzott, de a Parlament ratifikálta. Erről ennyit.

Azzal, hogy ezt elmondom, még nem avatkozom be a belpolitikába, csak őszinte vagyok, és őszintének is kell lennem, tekintettel a rám ruházott felelőségekre, pontosan azt kell mondanom, hogy mi történt, kivel tárgyaltunk és mikor. Másképpen nem lehet fenntartani a bizalmat. Ez nem jobboldaliság vagy baloldaliság kérdése, nem keleti országok vagy nyugati országok kérdése, egyszerűen csak az ígérek betartásáról szól. Ha az ember nem tiszteli a saját szavát, akkor nem lesz jogállamiság, nem lesz Európa. Ez ilyen egyszerű.

(Taps)

Chruszcz úr, Ön tudja, hogy őszintén szólva minden tőlem telhetőt megtettem azért, hogy Lengyelországnak módot találjunk a kompromisszumra. Az Európai Tanács 2007. júliusi ülésén, a német elnökség idején, nem voltunk messze a katasztrófától, amikor bizonyos tagállamok azt mondták, hogy Lengyelország nélkül kellene folytatnunk. Csak az utolsó percben tudtunk kompromisszumot találni a Lisszaboni Szerződésről. Ez az igazság. Senki nem akarta kihagyni Lengyelországot. Lengyelországnak 38 millió lakosa van, ezzel a népességet tekintve Európa hat legnagyobb országa közé tartozik. Szükségünk van Önökre. A kompromisszum keretében Gdańskban jártam, hogy tárgyaljak Lengyelországgal és nyolc másik tagállammal. Megértjük Lengyelország problémáit. Támogatni fogjuk Lengyelországot, de Lengyelországnak is meg kell értenie, hogy a legnagyobb európai országok egyikeként a jogai mellett kötelességei is vannak.

Végző soron a jog párja a kötelesség, és rossz szolgálatot tennék nekik azzal, ha azt mondanánk, hogy mivel még a többieknél rövidebb ideje tagjai az Európai Uniónak, a kötelességük is kevesebb. Lengyelország fontos európai ország. Nem szabad hibáztatnia minket amiatt, hogy így bánunk vele, azaz hogy egy kicsit többet kérünk tőle, pontosan azért, mert Lengyelország fontos ország. Én pontosan ezt akartam tenni, és remélem, a lengyelek megértik.

Nassauer úr, köszönöm szépen a támogatását, mint nagyon tapasztalt parlamenti képviselőt, aki a német parlament képviselőjeként is rutint szerzett. Nem ért váratlanul az ipar melletti általános, illetve a német ipar melletti konkrét kiállása, mivel túl gyakran látom – ezt most Schulz úrnak, valamint Daul úrnak mondom –, szóval túl gyakran látom a pénzügyi válság pusztító hatásait azokban az országokban, amelyek nem védtek elég erősen az iparukat. Úgy gondolom, ez fontosabb, mint a köztünk lévő választóvonalak, mivel nem akarjuk, hogy Európából ipari sivatag váljon. Az ipari sivatag több millió munkanélkülit jelent, mivel ha veszni hagyjuk az ipari munkahelyeket, akkor a következő körben a szolgáltatási szektor munkahelyei fognak megszűnni. Téves hozzáállás megvédeni a szolgáltatásokat, de az ipari munkahelyeket nem.

Mi ezt úgy gondoltuk, hogy az ipar védelme azt jelenti, hogy rákényszerítjük a modernizálásra, mert az európaiak a továbbiakban már nem fogják elfogadni azokat az iparágakat, amelyek szennyezik a környezetet. Ezt az egyensúlyt próbáltuk megtalálni. Nehéz volt és fájdalmas, mert Németország nagy ipari ország, és ez egy nagy ipari országot óhatatlanul nagyobb mértékben érint, mint egy olyan országot, amelyiknek már nincs semmilyen ipara. Az Önök országa szomszédos Lengyelországgal. Ha olyan rendelkezéseket hozunk, hogy Lengyelország számára eltérési lehetőséget hagyjunk a 2013–2020 közötti időszakra, nem tudtuk volna elkerülni az új németországi erőművek kérdésének felvetését, hogy elkerüljük a verseny torzulását a két ország között, amelyek ilyen közel vannak egymáshoz. Itt ismét azt gondolom, ez volt a tisztességes megoldás.

Rasmussen úr, ne aggódjon túlzottan az eredmények miatt. Önnek teljes mértékben igaza van. Mindazonáltal ne feledkezzen meg a szociális stabilizátorokról, mert amerikai barátainknak igazán jó érzéke van a kommunikációhoz, a fantasztikus számok bejelentéséhez. Ezek pillanatnyilag csak nyilatkozatok. Emlékszem az I. Paulson-tervre. Mindnyájan meg voltunk döbbenve: a pénzügyminiszter egyszeriben 700 milliárdról beszélt! Mindenki azon gondolkozott, hogy ezt Európa is képes lesz-e megtenni. Utána pedig mit láttunk? Három nappal később a Kongresszus nem fogadta el, úgyhogy az amerikaiak ugyanott voltak, ahonnan elindultak.

Mit láttunk ezután? Végül az összeg nem az volt, amit előre beharangoztak. Az Egyesült Államok társadalmi rendszere semmiben nem hasonlít az európai társadalmi rendszerre, akármelyik országunkat is nézzük. A szociális stabilizátorokat hozzá kell adni a helyreállításra szánt pénzhez, azaz az összes ellátáshoz, amit azért teszünk, hogy megvédjük ezeket az infláció alakulásától, ahogyan minden mást is, amit a kalapba teszünk. De az Isten szerelmére, legalább mi higgyünk abban a tervben, amit végrehajtunk! Lehet, hogy a válság olyan súlyos lesz, hogy valami mást is kell majd tennünk. De akkor mindegy is! Amit eddig elértünk, több a semminél. Mondhatják, hogy az Egyesült Királyság és Spanyolország többet tett. De Spanyolországnak volt

költségvetési tartaléka, és soha nem látott mértékű ingatlanválsággal néz szembe. Zapatero úr rendkívül jól reagált, de aligha irigylhetjük azt a helyzetet, amelyben a spanyol gazdaság most van.

Ami az Egyesült Királyságot és a bankokat illeti, az emberek sokszor mondják nekem: „Brown úr sokkal többet tett, mint Ön”. Igen, de az a különbség, hogy mivel az angol bankok teljesen össze voltak kapcsolva az amerikai rendszerrel, fennállt a csőd veszélye, amit mi a többi tagállamban nem tapasztaltunk ugyanilyen mértékben – ez vita tárgya is volt a Bizottság és köztünk. Kell, hogy annyira bölcssek legyünk, hogy várunk egy kicsit, hogy lássuk, hogyan alakul a különböző tervek végrehajtása. Én továbbra is optimista vagyok azzal kapcsolatban, hogy Európa képes együtt dolgozni.

Végezetül egy utolsó gondolat; Ön azt mondta, hogy folytassam, Rasmussen úr. Hogy folytassam, ahogy eddig! Nos, erről biztosíthatom Önt. Nincs semmilyen kockázat.

(Taps)

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR

alelnök

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). – (DE) Elnök úr, Le Maire úr, Borloo úr, az elmúlt hónapokban az EU roppant értékesnek bizonyult. Ez az Önök érdeme, a francia elnökség érdeme.

Szerettem volna személyesen megköszönni Sarkozy elnök úrnak, hogy megtette azt a kellemetlen lépést, és világosan megmondta a német kancellárnak, mit gondol a német kormány letargiájáról. Más európai országok igyekeznek mindent megtenni a válság megelőzésére, Németország viszont csak vár, amíg a válság el nem hatalmasodik rajtunk, vagy éppen a következő választásokig a Bundestagban. Németország a legnagyobb gazdaság az EU-ban, ezért jó, hogy az uniós partnerek figyelmeztették a német kormányt a felelősségére. Sarkozy elnök úr épp az imént ismételte meg ezt a figyelmeztetést.

Ha az EU nem létezett volna, fel kellett volna találnunk, legkésőbb a pénzügyi válság következtében. Az egyedül intézkedő uniós országok közül egy sem lett volna, illetve egy sincs olyan helyzetben, hogy leküzdje a válságot. Az euro szintén fontos stabilizáló erő. Ismét kiderült, milyen fontos a közös piac Európa prosperitása és stabilitása szempontjából. A pénzügyi válságot azonban nem szabad ürügyként használnunk arra, hogy kockára tegyük a közösen elért eredményeket. Ezért az Európai Központi Bank függetlensége nem lehet vita tárgya. Nem szabad megengednünk a protekcionizmus visszatérését. Az izolacionista politika felélesztése vagy a tagállamok közötti szubvenciók verseny szintén katasztrofális következményekkel járna a polgárainkra nézve.

Emellett a versenyre és az állami támogatásra vonatkozó uniós szabályozást semmi esetre sem szabad felvizezni. Ugyanez igaz a stabilitási paktumra is a maastrichti kritériumokkal. Meg kell őriznünk ezeket a vívmányokat. Az EU részéről azonban közös, összehangolt, határozott intézkedésre van szükség, hogy ne történhessen meg a legrosszabb. Ez egy lehetőség Európa számára, és Sarkozy elnök ezt ki is használta. Megmutatta polgárainknak, mire képes Európa, és emberi arcot adott Európának. Szeretnék hálás köszönetet mondani ezért.

Adam Bielan (UEN). – (PL) Elnök úr, a francia elnökségnek nem volt könnyű dolga. Éppen arra az időszakra esett, amikor a világot, benne az Európai Unióval, drámai pénzügyi válság rázta meg. Szerencse, hogy bizonyos európai politikusokkal ellentétben Sarkozy elnök nem hitte azt, hogy mi sértetlenül megúszhatjuk a válságot. Nagyon gyorsan cselekedett, amiért ezúton szeretném kifejezni legőszintébb köszönetemet.

Az elmúlt hat hónapban egy másik válság is fellépett, amikor Oroszország megszállta Grúziát, keleti szomszédaink egyikét. Bár általában véve kedvező véleménnyel vagyok Sarkozy elnökről, azt kell mondanom, hogy erre a kihívásra nem reagált megfelelően. Az első hibát akkor követte el, amikor Szaakasvili elnököt arra kényszerítette, hogy aláírjon egy rossz megállapodást Oroszországgal. A megállapodás azért volt rossz, mert nem biztosított Grúzia számára egy alapvető garanciát, mégpedig a területi integritást. Sarkozy úr akkor nem volt hajlandó meghallgatni azokat a kollégákat, akiknek a vasfüggöny mögött szerzett, több évtizedes tapasztalatait éppen ma méltatta. Biztos, hogy nem hallgatta meg őket, mert ha megfogadta volna a tanácsukat, megtudhatta volna, hogy a tapasztalataik szerint az oroszok minden ilyen engedményt a gyengeség jelének tekintenek. Pontosan ez is történt. Az oroszok nem tesznek eleget még az említett rossz megállapodásnak sem. Néhány nappal ezelőtt Lengyelország elnökére grúz területen rálóttek, és az oroszok elfoglalták Perevi grúz falut. Ennek ellenére Sarkozy elnök töretlenül folytatta az Oroszországot engesztelő politikáját, újból megnyitva a tárgyalásokat egy új partnerségi és együttműködési megállapodásról.

Sarkozy elnök hivatali ideje az Európai Unió vezetőjeként két hét múlva véget ér. Az európai politikai színtérről azonban nem fog eltűnni, hanem továbbra is fontos szerepet fog betölteni. Ezért sok sikert kívánok neki a jövőre nézve, és bízom benne, hogy tanulni fog a múlt hibáiból.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Elnök úr, szeretném megragadni a lehetőséget, hogy adjak néhány baráti jó tanácsot, mert az ír szavazók közül sokan kezdik elveszteni a türelmüket a Szerződésről szóló vitától. Egy két héttel ezelőtti közvélemény-kutatás azt mutatta, hogy a szavazók túlnyomó része nem akar második népszavazást. Ők már egyszer eldöntötték, és semmi értelmét nem látják annak, hogy a globális gazdasági leépülés kellős közepén folytatódjon a vita. El vannak foglalva a munkanélküliséggel és a költségvetési megszorításokkal, amelyek a legkiszolgáltatottabbakat sújtják. Úgy érzik, egyedül maradtak ezekkel a problémákkal, mivel a vezetők a lisszaboni fantomot kergetik.

Ez különösen azért bosszantó, mert nem foglalkoztak azokkal a kérdésekkel, amelyek a „nem” szavazatot előidézték, kezdve a demokrácia hiányával magában a Szerződésben; inkább csak megmondták nekünk, hogy a Szerződés változatlan marad, és amit felkínálnak, az csak kozmetikázás.

Szigetország vagyunk, halállományunk és halászati iparunk mégis eltűnőben van. Az életpártiakat továbbra is aggasztja az embriók elpusztítása az EU által finanszírozott kutatásokban. A szavazók a munkahelyük, a gazdaságuk, a családjuk és az alkotmányuk védelmében szavaztak nemmel.

Ön Európa egyesítéséről beszél, én viszont azt mondom Önnek, hogy a demokráciának kellene egyesítenie bennünket, de Lisszabon az, ami szétválaszt.

Peter Baco (NI). – (SK) Örömmel láttam, hogy az Európai Uniónak a nemzetközi pénzügyi rendszer reformjára irányuló javaslatai az élelmezésbiztonságot is kiemelt ügyként tartalmazzák. A Tanács következtetései azonban már nem hangsúlyozták ezt a prioritást.

Szeretném ezért felhívni a figyelmüket a mezőgazdasági termelők romló pénzügyi helyzetének egyre inkább látható bizonyítékaira. Az Európai Unión belül ez főként az új tagállamokat érinti; de érinti Dél-Amerikát és a világ más részeit is. A gazdáknak fizetett felvásárlói árak éves visszaesése akár az 50%-ot is elérhette, miközben a műtrágyaköltségek kétszeresére emelkedtek és a hitelek is megrágultak, ami fokozatosan csökkenő betakarításokat eredményezett.

Tekintettel az élelmiszerkészletek kritikusan alacsony szintjére, az élelmezési válság valós veszélyt jelent, amelynek előre nem látható következményei lehetnek. Az élelmezési válság megelőzését prioritásnak kell tekinteni. Növelnünk kell a készleteket, és ennek érdekében fel kell lendítenünk a termelést, ami viszont megfelelő refinanszírozást fog igényelni. Ezért arra hívom fel a Tanácsot, hogy tegye első számú prioritássá a betakarítások és az élelmiszerkészletek refinanszírozását.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, fontos elnökség volt ez, nem azért, mint Sarkozy elnök úr mondta, mert vannak nagy országok és kis országok, hanem mert Sarkozy elnök úr személy szerint képes volt megfelelni a kihívásoknak.

A francia elnökségnek nem volt könnyű időszaka; könnyűnek távolról sem lehetne nevezni. Kijutott neki a grúziai válságból, a pénzügyi válságból és más megoldandó problémákból, ideértve a Lisszaboni Szerződést. Mindezek választ és intézkedést tettek szükségessé, márpedig minden vezetés számára ez a legnehezebb dolog. Ez a vezetés igen magabiztos volt. A francia elnökség megmutatta, hogy képes az ilyen fajta cselekvésre, ami dicsőségére válik, és előnyös az Európai Unió számára.

Grúzia és a gazdasági válság mellett három további pontot fogok felvetni: a szomszédságpolitikát, a klímapolitikát, valamint a biztonsági és védelmi politikát. A szomszédságpolitika erőteljes lendületet kapott, mind a földközi-tengeri vonatkozásaiban, a Mediterrán Unióval, mind a keleti vonatkozásában, a keleti partnerséggel, amely éppúgy figyelemre méltó, mint a déli dimenzió.

Ideje volt továbblépni a szomszédságpolitikáról szóló tárgyalások szakaszából a lendületes cselekvés fázisába. Az említett országok polgárai felé egyértelműen jelezniünk kellett, hogy támogatjuk reformtörekvéseiket és a jobb élettel kapcsolatos ambícióikat. A béke, a stabilitás és a helyes kormányzás megszilárdítása alapvető fontosságú a határainkhoz közel lévő régiókban. Voltaképpen akár azt is mondhatnám, hogy ez az integrációs projektünk nélkülözhetetlen eleme.

Az éghajlatváltozás és az energia kapcsán csak szeretném megköszönni a francia elnökség empátiáját és megértő hozzáállását az új tagállamok érzékenységeivel szemben.

Az elnökség és a Tanács által kezelt harmadik tárgykör a biztonsági és védelmi politika megerősítése volt, különösen a polgári és katonai képességek jelentős fejlesztése révén; ehhez a területhez is szeretnék gratulálni.

Összefoglalva, ahhoz, hogy tudjuk, mit hogyan csináljunk, fel kell szerelkeznünk az erőforrásokkal. Az elnökségben és a csúcstalálkozóban ez jelenti a kihívást. Akár a klíma- és energiaügyi csomagon, akár a gazdasági fellendülésen vagy a biztonságpolitikán dolgozunk, mindnyájunknak koordináltan kell foglalkoznunk ezekkel az erőfeszítésekkel, és a „mindnyájunk” itt az intézményeket és a polgárokat egyaránt jelenti.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Elnök úr, mindenekelőtt szeretném őszintén megköszönni Borloo miniszter úrnak az éghajlat-változási csomaghoz való elkötelezett hozzáállását, mivel ez tényleg nagyon jó megoldás, amelyet a végsőig meg tudunk védeni.

Én azonban a külügyekről szeretnék beszélni, és ennek keretében az új európai ügyekért felelős miniszterhez is fordulok. A Tanács elfogadta a keleti partnerség alapjait. Sarkozy elnök úr már elmondta, hogy amennyiben sikeresek akarunk lenni a fekete-tengeri régióban, nyilvánvaló, hogy Oroszországot is be kell vennünk. Természetesen itt egy olyan Oroszországra kell gondolni, amely tiszteletben tartja az ottani országok területi integritását és függetlenségét, és kész közreműködni a fekete-tengeri régió problémáinak megoldásában.

Bizonyosan szükségünk van Törökországra is. Igazán meglepett, hogy Törökország egyáltalán nem került szóba! Ebben a helyzetben és ebben a régióban hogyan is remélhetjük, hogy bármit meg tudunk oldani Törökország nélkül? A közelmúltban egy küldöttséget vezettem a Parlamentből Törökországba. Rocard úr, aki a küldöttség egyik tagja volt, többször is megkérdezte: „És milyennek találják a francia elnökséget? Tárgyilagosan viselkedik?” Erre a kérdésre mindig igenlő válasz érkezett, azaz hogy a francia elnökség igenis tárgyilagosan viselkedik. Ha Franciaország viselkedése csak ebben a szellemben folytatódna – és most Franciaországról mint az egyik tagállamról beszélek –, a Törökországgal folytatott tárgyalások nagyon hamar befejeződnének, az összes fejezet lezárásával.

Következésképpen, mit csinálunk azzal a Törökországgal, amelyre partnerként szükségünk van ebben a régióban? Nem szeretném Ön helyett eldönteni a választ, miniszter úr, de végig kell gondolnia, hová tartunk innen, mivel ha valamit el akarunk érni ebben a régióban a stabilitás és a válságok rendezése terén, szükségünk van a Törökországgal való együttműködésre, és el kell ismernünk, hogy Törökország Európa számára fontos partner. Ehhez nemcsak a francia elnökségre van szükségünk, de Franciaországra mint országra is.

Jean-Marie Cavada (ALDE). – (FR) Elnök úr, amikor a tankok Tbiliszit fenyegették, és a francia elnökség visszavezette Európát a béketeremtő szerepébe, abba a szerepbe, amelyet soha nem lett volna szabad elhagynia, újraolvastam egy magyar szerzőt, Márai Sándort.

Márai azoknak a szerencsétlenségeknek az okait mutatja be, amelyek kétszer pusztították el Magyarországot, fél Európát és végül egész Európát, és alapjaiban rázták meg a világot – mégpedig a náciizmust és a sztálinizmust. A történelem és a vele járó erőszak most visszatért, és ennek természetesen súlyos alapelemei a grúziai válság, a pénzügyi válság és ezek várható társadalmi vagy politikai következményei.

Európa politikai akaratának képesnek kell lennie ezeknek az eseményeknek és ennek az új keletű erőszaknak a kezelésére, és hálásak vagyunk a francia elnökségnek és az összes intézménynek, amiért kompetensen foglalkoztak ezekkel a stabilitásunkat és békénket fenyegető kérdésekkel. A pénzügyi válságot természetesen nem sikerült végleg megoldani, és még nem ért véget. A földközi-tengeri térséggel való kapcsolatok természetesen új intézményi keretet kaptak. Nem tagadhatjuk azonban, hogy történelmi változás történt, amit az éghajlatügy képvisel. Európa tagadhatatlanul vezetővé vált, még ha nem is sikerült minden kielégítően.

Európának egy rendszeres és magas színvonalú politikai ugrásra van szüksége, felülemelkedve a jobboldalon, a baloldalon és a szélsőközépen, hogy le tudja küzdeni a múltban már tapasztalt erőszakkal együtt visszatérő fenyegetéseket.

Azok a népek, akik nem ismerik a történelmüket, arra vannak kárhóztatva, hogy újra átéljék, mondja a filozófus. Ez a válság emlékeztetett bennünket arra, hogy az ember alakítja a történelmet, nem pedig a történelem alakítja az embert.

Mogens Camre (UEN). – (DA) Miniszter úr, ezen a késői órán mindössze egy pontra fogok szorítkozni. Biztos vagyok benne, hogy tud az Európai Közösségek Bíróságának – vagy inkább az Elsőfokú Bíróságnak – arról a december 4-i döntéséről, amikor harmadszorra megsemmisítette az Iráni Mudzsahedinek Népi Szervezetének (PMOI) felvételét a terroristaszervezetek uniós jegyzékébe. Azt szeretném kérni, hogy erősítse meg, hogy a PMOI már nem szerepel a jegyzékben, az elnökségtől pedig azt kérném, hogy tartsa tiszteletben

a Bíróság három döntését, ezáltal hozzájárulva ahhoz, hogy az iráni nép szabadságmozgalmát soha többé ne kelljen terroristaszervezetnek titulálnunk. Ez az iráni nép demokratikus jövőjére vonatkozó európai érdekeket sem szolgálja.

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, ez igazán remek francia elnökség volt. Ezzel a konklúzióval csak nagyon kevesen nem értettek egyet. A 27 tagállamnak sikerült felülemelkedni a különbségeiken, és példaértékű döntések egész sorát hozták meg.

Az energiaügyi és éghajlat-változási csomag esetében Európa most teszi meg az első lépést, és meg kell mondanunk, ez az első lépés máris hatalmas. Most már megvannak az eszközei ahhoz, hogy felvállalja környezeti felelősségeit, anélkül azonban, hogy fel kellene áldoznia a gazdaságát. Mostantól akár vezető szerepet is vállalhat ebben az ügyben, és a többi földrészt is magával viheti a fenntartható fejlődés felé vezető úton.

Emellett Írországnak is javasol egy utat, amelynek segítségével ki tud törni az elszigeteltségből. Ír barátaink még egyszer döntenek majd a Lisszaboni Szerződésről, de ezúttal minden kártya a kezükben van, hiszen gyakorlatilag már az összes többi tagállam meghozta a végső döntést.

A jelenlegi válságok megmutatták, hogy az Európai Uniónak a hatékonysághoz most minden eddiginél nagyobb szüksége van arra, hogy a legjobb intézményi eszközökkel rendelkezzen. Az Európai Tanács ütképes, koordinált gazdaságélénkítési tervet fogadott el, amely a termelésbe való hosszú távú befektetésen alapul, és a támogatásokkal a legsúlyosabban érintett ipari ágazatokat veszi célba.

Sarkozy elnök úr felvetette bizonyos héamértékek csökkentésének kérdését, és én teljesen egyetértek a meglátásaival. Reméljük, hogy a gazdasági és pénzügyminiszterek márciusban elérik azt a megállapodást, amely a múlt hétvégén az állam-, illetve kormányfők számára lehetetlennek tűnt. Az európaiak előtt álló kihívások az EU számára lehetőséget kínálnak arra, hogy megmutassa polgárainak, hogy az eddiginél egységesebb, készségesebb és jobban törekszik a védelmükre.

Hálásak vagyunk a francia elnökségnek, amiért ilyen újfajta dinamizmusra sarkallt bennünket. Sarkozy úrhoz hasonlóan reménykedünk benne, hogy sokáig nem fogjuk viszontlátni a Tanács régebbi üléseit, amelyek hajnali négyig tartottak, mégis alig sikerült valamilyen eredményt elérniük. Az elmúlt hat hónapban Európa helyzetét, hatáskörét és hitelességét tekintve teljesen átalakult. Ezért köszönettel tartozunk a francia elnökségnek, és jól tudjuk, hogy ez olyan szerep, amely nem volt számára teljesen ismeretlen.

Robert Goebbels (PSE). – (FR) Elnök úr, egy olyan elnöknek, akivel a történelem nem bánt kesztyűs kézzel – ezúttal Mao elnökre gondolok, nem Sarkozy elnök úrra –, a következő szállóigét mondhatjuk: „ameddig zuhansz, addig még nem érted el a szakadék alját”. A világ gazdaság még nem érte el a szakadék alját. A pénzügyi válság futamideje meghosszabbodott. Újabb pénzügyi botrány illusztrálja a bankárok hihetetlen felelőtlenységét a spekuláció kapitalizmusával szemben, miközben ugyanezek a bankárok minden erejükkel igyekeznek őrizni dőlőfős hajlíthatatlanságukat, amikor a fogyasztók és cégtulajdonosok hitelkérelmeit bírálják el.

Ahogy az Európai Központi Bank csökkenti a kamatokat, a bankok úgy növelik az árrésüket. Azoknak az államoknak, amelyek éppen most mentették meg bankjaikat a tőkeinjekciókkal, kötelezővé kellene tennie a bankok számára, hogy az EKB alapkamatának jelentős csökkentéseit azonnal hárítsák tovább. Ez olyan fellendítő intézkedés lenne, amely a nemzeti költségvetés szempontjából semmibe sem kerül. Az Európai Tanács által elfogadott gazdasági fellendülési terv nem kielégítő. Az Európai Beruházási Banktól származó további kölcsönöktől eltekintve gyakorlatilag nincs pluszpénz.

Az Egyesült Államok nagyobb összegeket fog belepumpálni a gazdaságába. Megteheti persze, mert a világ többi része továbbra is hajlandó hitelt kínálni neki, az amerikai államnál, a vállalkozásoknál és a polgároknál felhalmozódott kolosszális deficit ellenére. Európa nagyon nagy árat fizet azért, hogy nincs igazán egységes makrogazdasági politikája. Az EKB és az euroövezet államainak bátortalansága meggátolja, hogy hatékonyabb gazdaságélénkítő politikát finanszírozzunk a még érintetlen finanszírozási kapacitású Európai Unió által garantált eurokötvények kibocsátása révén.

Elnök úr, köszönöm, ezzel be is fejezem, de Sarkozy elnök úr 72 percig beszélt, míg mi csak 90 másodpercet kapunk, hogy kifejtjük a véleményünket.

Andrew Duff (ALDE). – Elnök úr, a Szerződésről szóló csomagnak elégnek kellene lennie ahhoz, hogy az íreket rávegye, hogy gondolják meg magukat. Számomra az már sokkal kevésbé egyértelmű, hogy a

gazdaságpolitikáról szóló döntések színvonala is ugyanennyire jó. Milyen következtetésekre jutottunk a „durva keynesianizmus” fogalma ügyében, amelyet Steinbrück úr, Martin Schulz párttársa terjesztett?

Gyanítom, Sarkozy úr a pénzügyi válságban szerzett tapasztalatai nyomán szintén keynesiánusként jellemezné magát. Attól tartok, a németországi termelő foglalkoztatás átgondolt élénkítése hiányában nem lehet biztos felépülést remélni a gazdasági recesszióból.

Guntars Krasts (UEN). – (LV) Köszönöm, elnök úr. Miután a Tanács megállapodott a klímaügyi csomagról, a 2008-as lett a legfontosabb év az éghajlatváltozás megelőzése szempontjából 2001, a kiotói jegyzőkönyv elfogadásának éve óta. A klímacsomag elfogadása egyben átállást jelent egy újfajta gazdasági szemléletre, amelynek szellemében csökkenni fog az Európai Unió importenergiától való függősége és az ellátás bizonytalanságához kapcsolódó gazdasági és politikai kockázat. A most tapasztalt gazdasági nehézségek időszaka olyan pillanat, amikor készek vagyunk gyökerestül kiirtani az eddig táplált elképzeléseinket, amikor a legnyitottabbak vagyunk az újtásra. Örülünk, hogy sikerült kompromisszumot elérni azokról az ágazatokról, amelyekben az új feltételekhez való igazodás időbe fog telni. Jogos, hogy plusztámogatást kapnak azok az országok, amelyek az 1990 óta eltelt időszakban több mint 20%-kal csökkentették a CO₂-kibocsátásokat. Ami az elnökséget illeti, az Európai Tanács legutóbbi ülésének kimenetelét sikerként lehet értékelni, akárcsak az elnökség aktív szerepvállalását az Oroszország és Grúzia közötti konfliktus rendezésében, ha eltekintünk attól a tényről, hogy az Európai Unió Oroszországnak meghagyta a jogot, hogy az égisze alatt megkötött megállapodás teljesítését saját maga értelmezze. Az elnökségnek nem sikerült felülemelkednie az összes régi hibán. Köszönöm.

Laima Liucija Andrikiene (PPE-DE). – (LT) Szeretnék gratulálni Franciaországnak az elmúlt hat hónapban nyújtott remek elnöki tevékenységéhez. A pénzügyi világválság, az Oroszország és Grúzia közötti konfliktus és az EU–Kína kapcsolatok csak egy részét jelentették a kihívások hosszú sorának. Ezt a hat hónapot ezek jellemezték, és el kell ismernünk, Franciaország hatékonyan, meggyőzően töltötte be az EU elnökének szerepét.

Szeretnék elmondani néhány gondolatot az európai szomszédságpolitikáról, különös tekintettel a keleti partnerségre, amelyet az EU Tanácsa októberben és a múlt héten tárgyalt Brüsszelben. A grúziai események világosan példázzák, hogy az Európai Unió hogyan tud fellépni az események középpontjában, és hogyan képes pozitívan befolyásolni ezek alakulását. Ami a legfontosabb, azt is megmutatja, hogy az Európai Unió képes az egységes fellépésre és a szolidaritásra.

A másik példa Belarusz esete, amely immár sok éve nem tudja kihasználni az európai szomszédságpolitika által kínált lehetőségeket. Szeretném hangsúlyozni, hogy az idén ősszel Belaruszban is változásokat lehetett megfigyelni, ami reményt ad arra, hogy az EU és Belarusz közötti kapcsolatokban minőségi változás következhet be; valódi jószomszédi viszony alakulhat ki.

Az együttműködés lehetőségei nagyon is valóságosak, ha a belarusz vezetés eleget tesz kötelezettségeinek a sajtószabadságot, a szabad választást, az internet szabadságát illetően és más, felénk jelzett kérdésekben.

Sarkozy úr ma azt mondta, idézem: „Megpróbáltam megmozdítani Európát, de az elmúlt hat hónapban valójában Európa változtatott meg engem. Toleránsabb és nyitottabb lettem” (eddig az idézet). Hölgyeim és uraim, én úgy látom, hogy Európa sokakat hozzásegít a változáshoz, minket is beleértve, sőt, Belarusz esetében még az ország vezetőjét, Alexander Lukasenkót is. Ez igazán nagyszerű!

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Elnök úr, a kormányzás azt jelenti, hogy előretekintünk. Az ember olykor szeretné átírni a történelmet, és úgy rendezni a cselekmény menetét, hogy a válság a Lehman Brothers 2008. szeptember 15-i bukásával kezdődjön. Ugyanakkor mindenki tudja, hogy valójában már 2007. augusztusban kigyulladt az összes figyelmeztető jelzés, és az volt az a pillanat, ami miatt a pénzügyi piacok felügyeletének kérdése és a válságkezelés a francia elnökség prioritásai közé került.

Sajnálatos módon meg kellett várnunk a Lehman Brothers bukását ahhoz, hogy Sarkozy elnök kézbe vegye az ügyet, és elkezdjen egyik csúcstalálkozóról a másikra járni. Ami az előterjesztett javaslatokban és megoldásokban szerepel, az voltaképpen a bankok feltétel nélküli támogatásának terve, a háttérben egy olyan monetáris politikával, amely most próbál alkalmazkodni.

Következésképpen mit látunk? Látunk bankokat, amelyek ahelyett, hogy tennék a dolgukat, azaz finanszíroznák a reálgazdaságot és a befektetést, a haszonkulcsukat igyekeznek visszatornázni. Európának nem erre van szüksége. Európai fellépésre van szükségünk, amely arra irányul, hogy a banki szektort a

gazdaság szolgálatába állítsa, és szerintem az elkövetkező időszakban erre nagyon is rá leszünk szorulva. Nem vagyok biztos abban, hogy jelenleg kellően szilárd alapokon állunk a helyzet megoldásához.

Marian Harkin (ALDE). - Elnök úr, a Lisszabonra adott írási „nem” egy pillanatig sem volt pusztán írásbeli kérdés: európai kérdésként kell kezelni, és ez így is történt.

A politikusok felelősségi körébe a megoldások megkeresése is beletartozik. Az írási kormány meghallgatta az írási nép aggályait, és európai kollégáikkal partnerségben több olyan jogi garanciát fogalmazott meg, amelyek választ adnak az írási polgárok alapvető aggodalmaira.

Az írási kormány a kielégítő következtetések függvényében második népszavazást fog hirdetni, és éppen ez a demokrácia lényege: a politikusok kidolgoznak egy megoldást, majd kéri hozzá a népi beleegyezését.

Szeretnék azonban határozottan figyelmeztetni arra, hogy ezúttal nem szabad ismét alábecsülnünk az itt működő erőket. Nagyon gondosan oda kell figyelni azokra, akik megpróbálják befolyásolni az eredményt, és azokra, akik részben finanszírozzák a „nem” kampányt. Meg kell értenünk, hogy a „nem” oldal hívei közül néhányan, akik Európa-pártinak vallják magukat, az EU és az intézmények felbomlását szeretnék elérni. Írország mindig is az európaiságért vívott harc színtere volt. Ez forog kockán most is – nem kevesebb –, így ez a mi részünkről érdemes a teljes körű együttműködésre, mindenfajta kötelezettségvállalásra és erőfeszítésre.

Azoknak, mint Nigel Farage, akik kioktatnak bennünket a demokráciáról, és másoknak, akik szerint, ha Európa népei lehetőséget kapnának a közvetlen szavazásra, szintén nemet mondanának Lisszabonra, azt szeretném mondani: Önök figyelmen kívül hagyják a tényeket és számadatokat. Az öt közvetlen szavazás eredményeinek – négy szolt az Alkotmányról, egy Lisszabonról – összesítése alapján 27 millió uniós polgár mondott igent, 23 millió szavazott nemmel, az EU közvetlenül szavazó polgárainak többsége tehát az igen mellett szavazott.

Bár Sarkozy úr időközben távozott, befejezésül szeretnék köszönetet mondani neki az energiájáért, az EU melletti elkötelezettségéért és a nehéz problémák megoldására tett erőfeszítéseért.

Jana Hybášková (PPE-DE). – (CS) Az Európai Parlament Izraellel fenntartott kapcsolatokról felelős küldöttségének elnöke nevében szeretném megköszönni a francia elnökségnek az Izrael és az Európai Unió közötti kapcsolatok fokozására tett rendkívüli erőfeszítéseket. Az iraki háború egyik eredménye az volt, hogy Izrael felismerte, hogy többé már nem az USA egyedüli szövetségese a Közel-Keleten. Izrael ezért úgy határozott, hogy biztonságpolitikáját diverzifikálja, és szorosabb kapcsolatokat alakít ki Európával.

Ez év június 14-én kellemes meglepetésben volt részünk, amikor a Társulási Tanács számba vette a vitacsoport eredményeit, és jelezte, hogy kész a kapcsolatok magasabb szintre emelésére. Kizárólag a francia elnökségtől függött, hogyan kezeli egy új EU–Izrael cselekvési terv előkészítését, és mindenekelőtt, hogy hogyan éri el a politikai konszenzust a Tanácsban. A földközi-tengeri térségről, Marokkóról és Izraelről szóló tanácsi következtetések megdöbbentőek. Valódi politikai akaratot fejeznek ki az együttműködés, a külügyminiszteri találkozók, a Politikai és Biztonsági Bizottsággal (PBB) való együttműködés, az EBVP (európai biztonsági és védelmi politika) missziókban való esetleges izraeli részvétel és a csúcstalálkozót követő *ad hoc* politikai konzultációk iránt. A kapcsolatok magasabb szintre emelése lehetőséget adhat Európának arra, hogy nagyobb befolyást érjen el az értékarányos ráfordítás terén és esetleg közvetlenebbül befolyásolhassa a közel-keleti békefolyamatot.

Elnök úr, határozottan hiszem, hogy hamarosan ez a Parlament is meg fogja erősíteni beleegyezését a közösségi programokban való esetleges izraeli részvételhez. A gázai helyzet javításának megkövetelése abszurd, és azt mutatja, hogy nem értettük meg Európa felelősségét és szerepét. Remélem, ezt hamarosan elrendezzük, és méltóságteljes eljárásaink révén támogatjuk mind a Tanácsban kialakult konszenzust, mind a Bizottság kemény munkáját. Remélem, a közös politikai erőfeszítés alapján a cseh elnökségnek sikerül majd megrendeznie egy Európa–Izrael csúcstalálkozót – Európa és Izrael között az első csúcstalálkozót a történelemben, a második világháború óta.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Én is szeretném méltatni a francia elnökség kitűnő munkáját. Az Európai Unió francia vezetéssel közösen, hatékonyan küzdött meg a grúziai válsággal, és összehangolt, határozott módon kezeli a pénzügyi és gazdasági válságból eredő kihívásokat. Sikerült kiegyensúlyozott, jó kompromisszumot kötnie az energia- és klímaügyi csomaghoz tartozó ügyekről, és az írási kormánnyal is együtt tudott dolgozni, hogy megoldást találjanak a Lisszaboni Szerződés írországi ratifikálásának problémájára.

A Lisszaboni Szerződés ügyét azonban még nem nyertük meg. A Cseh Köztársaságnak, amely 14 nap múlva átveszi az Unió elnökségét, még ratifikálnia kell. Topolánek cseh miniszterelnök, akit Sarkozy elnök

beszédében bátor embernek nevezett, megszegett egy általános ígéretet, amelyet személyesen Sarkozy elnök felé is megtett, mégpedig hogy Prága ez év végéig ratifikálni fogja a Lisszaboni Szerződést. Prága nem ratifikált, és nagy problémákba is ütközik a ratifikáció. A Polgári Demokratikus Párt parlamenti képviselői és szenátorai, akik az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjának is tagjai, elutasítják a Szerződést. Ez komoly probléma lesz a cseh elnökség számára. Mindazonáltal szeretnék még egyszer köszönetet mondani a francia elnökségnek.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, miniszter úr, hölgyeim és uraim, úgy vélem, a francia elnökségről mindenképpen az kell, hogy legyen a konklúzió, hogy igazán sikeres elnökség volt. Borloo miniszter úr, emlékszem, hogy én magam eleinte nagyon szkeptikus voltam azzal kapcsolatban, hogy végre lehet-e hajtani egy ilyen ambiciózus programot. Még ha nem is értek egyet mindennel, az eredmények tényleg jók. Franciaország tisztségviselői és miniszterei kitűnő munkát végeztek, és ez nemcsak az elnök személyére vonatkozik, hanem valamennyi érintettre. Igazán dicsőre méltó.

Voltak itt valódi vitáink. Rasmussen úr nekitámadt Angela Merkelnek. Mindnyájan tudjuk, hogy a hagyományos gazdaságélénkítő csomagok kudarcba fulladnak, növelik az állam eladósodottságát és nem járnak hosszú távú hatással. Rasmussen úr itt indította el a választási kampányát, arról azonban megfélekezett, hogy Steinbrück úr személyében egy szocialista a német pénzügyminiszter. Éppen Steinbrück úr az, aki vehemensen ragaszkodik hozzá, hogy ezúttal ne legyenek újabb gazdaságélénkítő csomagok, mert még mindig nagyon messze vagyunk attól, hogy ténylegesen láthatnánk a válság nagyságrendjét.

Arra viszont nagy szükség van, hogy az országok betartsák a költségvetési fegyelmet, és ragaszkodjanak a Stabilitási és Növekedési Paktum szabta határokhoz. E tekintetben nem értem a francia elnök azon javaslatait, hogy egyszerűen szüntessük meg a Stabilitási és Növekedési Paktumot, hogy látszódjon, hogy aktívan teszünk valamit. Az állam-, illetve kormányfők ezért jól tették, hogy befékeztek, és a francia elnökben túltengő tettekkészséget az európai ügyek irányában távlatilag kezdték szemlélni. Egyik erősségünk, hogy – mivel a válságos időszakok a kormányzati cselekvés időszakai – Európában ilyenkor levesszük a lábunkat a gázpedálról, hogy a kérdéseket megvitatjuk itt az Európai Parlamentben, hogy nem ugrunk ki a startjelzés előtt, és hogy teljesen és minden tekintetben elfogadjuk a tagállamok identitását, történelmét és eltérő politikai berendezkedését. Sikerességünk is ebben áll.

A csomag összességében jó, és a francia elnökségnek szóló köszönetnyilvánítások teljességgel indokoltak. Kérem, miniszter úr, adja át ezeket a köszöneteket az összes intézménynek! Köszönöm szépen.

Enrique Barón Crespo (PSE). – (ES) Tisztelt elnök úr, a Tanács soros elnöke, a Bizottság alelnöke, hölgyeim és uraim, elismeréssel adózunk a francia elnökség előtt. Sarkozy elnök úr a legjobb francia hagyományt követő európai muskétásnak bizonyult, és a muskétások mottóját is felelevenítette azzal a kijelentésével, hogy a világnak erős Európára van szüksége, és Európa nem lehet erős, ha nem egységes. Hozzátennék még valamit, mégpedig hogy Európa jobban működik a közösségi módszerrel, és úgy hiszem, ezt Sarkozy elnök úr is megértette és átvette.

Elnök úr, én immár 22 éve vagyok az Európai Parlamentben. Most volt az első olyan alkalom, hogy mindhárom intézmény – a Tanács, a Bizottság és a Parlament – elnökétől azt láttam, hogy komolyan figyelmezteti a hivatalba lépő elnökséget. A cseh kormány elhalasztotta a Lisszaboni Szerződés ratifikálását. Ráadásul még valamit hozzá kell tennem: az elnökséget legközelebb 2010-ben fogja olyan ország betölteni, amely tagja az euroövezetnek.

Ahhoz, hogy a francia elnökség vívmányainak jövője is legyen, szerintem nagyon fontos a folyamatosság, ezért számítok a cseh kormány felelősségérzetére e tekintetben.

Colm Burke (PPE-DE). – Elnök úr, az ír kormány egész sikertörténetet állított össze, részletesen bemutatva az ír választók jogainak védelmére tett hősiességét az Európai Tanács közelmúltbeli ülésén. Brüsszelben kiállt Írország népének akarata mellett, és jogilag kötelező biztosítékokat nyert valamennyi, Írország számára érzékeny kérdésben.

A lényeg ez: a lisszaboni népszavazás során kifejezett fő aggályok az adózással, a katonai semlegességgel és az abortusszal kapcsolatban nagyrészt a félretájékoztatáson alapultak. Valójában ezeket a kérdéseket vagy nem érinti a Lisszaboni Szerződés, vagy ezekről már most is csatolva vannak az Írország álláspontját védő jegyzőkönyvek. A jelenlegi Lisszaboni Szerződés 35. jegyzőkönyve például védi Írország álláspontját az abortusz kérdésében.

Pártom, a Fine Gael, a közelmúltban több konkrét javaslatot is megfogalmazott, miután az albizottság benyújtotta jelentését az ír „nem”-et vizsgáló elemzéséről. A Fine Gael ezekkel a javaslatokkal az ír „nem” alapvető okait próbálja kezelni. A jogi biztosítékok nem lesznek elegendőek ahhoz, hogy az írek jövő ősszel igennel szavazzanak. Ehhez szükség van az ír nép érdemi bevonására is, hogy helyreálljon az európai folyamat megértése és támogatása.

A népszavazás után a szavazók körében végzett felmérések azt mutatták, hogy a lakosság nagyon kevésbé érti az Európai Unió szerepét és funkcióit. A részvétel ilyenfajta hiánya nagy kihívás mind magának az Európai Uniónak, mind a nemzeti politikai rendszernek, és ezt az ír kormánynak nem szabad megint alábecsülnie.

A javaslataink között alkotmánymódosítást is javasoltunk, hogy a jövőben a nemzetközi szerződéseket az elfogadásuk idején az ír legfelsőbb bíróság elé lehessen utalni, hogy megállapítsa, mely rendelkezéseket kell az ír nép elé terjeszteni. Egy ilyen mechanizmussal ki lehetne szűrni azokat a kérdéseket, amelyeket Írországban meg kell vitatni, lehetővé válna, hogy az ír választók véleményt nyilvánítsanak, és végső soron Írország összességében ratifikálhassa az ilyen szerződések szellemiségét anélkül, hogy a többi érintett fél szempontjából hátráltatná az előrehaladást.

Egy új alkotmányos hivatal létrehozását is javasoljuk, az Európai Unió Polgári Tisztviselőjének hivatalát. A kinevezett tisztviselő független tanácsadó tisztviselőként működne közre az uniós jogszabályok valamennyi aspektusában, beleértve az ír jogba való átültetést is. Ez a személy felelne a pártatlan tájékoztatásért az európai ügyekre vonatkozó tényekről, olyan esetben is, ha egymással ellentétes érvek merülnek fel.

Richard Corbett (PSE). - Elnök úr, ami az Európai Tanácsban elért ír megállapodást illeti, azt kell mondanom, hogy ez az ír diplomácia szempontjából óriási siker. Őszintén szólva meg is lepett, hogy a többi tagállam olyan gyorsan engedett a Bizottság létszámának ügyében, visszatérve az „egy ország – egy biztos” elvhez. Tudom, hogy sok tagállamnak fenntartásai voltak ezzel kapcsolatban. Az a tény azonban, hogy engedtek ez ügyben, azt mutatja, hogy a többi tagállam hajlandó lépéseket tenni, hogy megoldást mutassanak az ír „nem” kampányban, illetve a „nem” szavazatokban kifejezett aggályokra. Nem tekinthetjük ezt a az ír „nem” szavazatok ignorálására tett kísérletnek. Inkább arra tettünk kísérletet, hogy reagáljunk a „nem” szavazatokra, hogy ésszerű engedményeket tegyünk, és megpróbáljunk olyan megoldást találni, amely mind a 27 ország számára elfogadható.

Ebben az Unióban, amikor a széthúzás ilyen méreteket ölt, igyekszünk áthidalni a szakadékot. A többi tagállam megmutatta, hogy hajlandó lépéseket tenni az ír aggodalmak megnyugtatósága érdekében. Nagyon remélem, hogy ez elegendő lesz ahhoz, hogy kedvező eredményt érjünk el a jövő évben tartandó új népszavazáson, amikor az ír népen múlik, hogy mit választanak.

Mario Mauro (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én is szeretnék gratulálni a francia elnökségnek, illetve annak a néhány túlélőnek a Tanácsból a hosszára nyúlt vitánk után, valamint a biztosunknak, aki nagyobb állóképességről tett tanúbizonyságot.

Meg kell mondanom, ebben a hat hónapban ízelítőt kaptunk az alapító atyák korszakából. A mély meggyőződések megmutatták, hogy ami összetart bennünket, fontosabb annál, ami szétválaszt. Úgy gondolom, fontos leckét kaptunk a francia elnökségtől, amely egyúttal nagyon ígéretes távlatokat nyitott meg: segített megérteni, hogy az európai szélsőségség nem visz előre. Az pedig, amilyen kiegyensúlyozottan a klímacsomagot kezelte, valójában azt mutatja nekünk, hogy az integráció nem önmagában vett cél, hanem egy olyan jövőkép, amely mindnyájunkat vissza tud vezetni közös céljainkhoz.

Jelen esetben pusztán annyit szeretnék megjegyezni, hogy amennyiben ezek az elvek ennyire fontosak, akkor érdemes leckét vennünk bátorságból, és azt gondosan végig is vinni. A gazdasági és pénzügyi válság tárgyában különösen érdemes bátrabbnak lennünk, ezért az eddig elfogadott intézkedéseket határozottabb kezdeményezésekkel kellene kiegészíteni, például az eurokötvények elfogadásával; úgy vélem, a francia elnökség által felvázolt perspektívát így tudnánk a legjobban eljuttatni természetes lezárásáig.

Proinsias De Rossa (PSE). - Elnök úr, üdvözlöm az Európai Tanács által a Lisszaboni Szerződésről meghozott határozatokat. Nem meglepő módon a „nem” kampány eurofób hívei tovább mondják az ócska, elhasznált érveket, amelyeket itt ma de Brún asszony, Sinnott asszony és Farage úr beszédében fedezhettünk fel.

Minden tagállam számára biztosítva lett a biztosjelölés joga; tárgyalások folytak az egyéb aggályok kezelésére szolgáló garanciákról, amelyek tartalmát és jellegét még egyeztetni kell. A Laval és egyéb ítéletekből eredő munkavállalói jogi kérdésekkel átfogóan kell foglalkozni. Az Európai Bíróság ezen ítéletei azonban a

munkavállalók kiküldetéséről szóló irányelven alapulnak, nem a Lisszaboni Szerződésen; ez az az irányelv, amelyet nemcsak módosítani kell, de a tagállamoknak átfogóan végre is kell hajtaniuk.

A garanciáknak tartalmi szempontból meg kell felelniük az ír és az európai polgárok nagy többségének. Ezeket nem szabad arra használni, hogy Írországban vagy Európában befagyasszák a társadalmi előrehaladást, vagy bármelyikünkötől is megtagadják az alapjogi chartából származó előnyöket. Ez a Parlament és Írország minden politikusa felelős azért, hogy részt vegyen e garanciák tartalmának kialakításában, és biztosítsa, hogy a végeredmény ne jelentsen visszalépést.

Simon Busuttill (PPE-DE). – (MT) Szeretnék gratulálni a francia elnökségnek, különösen a Lisszaboni Szerződés ügyében elért eredményeihez. Itt a biztosok számával kapcsolatos kérdésre gondolok. Szívből üdvözlöm azt a döntést, miszerint minden tagállam egy biztosot jelölhet, és hogy ez alapelveként a Szerződésbe is be fog kerülni. Először is, érdemes lenne felidézni, hogy a biztosok számának csökkentéséről már a 2000. évben megállapodás született a Nizzai Szerződés keretében, így tehát ez nem tekinthető olyan újdonságnak, amit a Lisszaboni Szerződés elsőként vezetett volna be. Mindazonáltal úgy vélem, hogy ez egy jelentős megállapodás, és üdvözlönnünk kell, mert fontos, hogy minden ország képviselve érezhesse magát a Bizottságban. Hogy miért? Először is azért, mert ez összefügg azzal, hogy az embereknek bízniuk kellene a Bizottságban. Másodszor, ez azt tükrözi, hogy minden országnak – akármilyen kicsi vagy nagy – közre kell működnie a Bizottságban. Nem azért, mert a Bizottság tagja hazája érdekeit képviseli, hanem mert a Bizottság tagjának gondoskodnia kell arról, hogy egyik ország se szoruljon a perifériára. Végezetül pedig azért, mert a Bizottság hatékonysága nem annyira a biztosok számától függ, mint inkább a belső szerveződésétől. Véleményem szerint a jelenlegi 27 tagú összetételben a Bizottság hatékony szervezeti rendszernek bizonyult. Ezért úgy gondolom, hogy minden rosszban van valami jó. Bizonyos értelemben az ír lakosságnak köszönhető, hogy most van egy megállapodásunk az „egy tagállam – egy biztos” elvről. Remélem, ezúttal az ír lakosság is támogatását adja ehhez az elvhez.

Jo Leinen (PSE). – (DE) Elnök úr, jó hír, hogy a második népszavazással folytatódik a Lisszaboni Szerződés ratifikációjának folyamata, és talán 2009-re megkapjuk ezt a Szerződést, mintegy nyolc év várakozás után. A rossz hír az, hogy ezért nagy árat fizetünk, és az egyik területen szerintem túlfizetés is magas ez az ár.

A Bizottság reformját egyelőre kivégezték. A Bizottság megreformálása része volt az intézményi reformcsomagnak. Úgy gondolom, hogy amiről itt most döntés született, pár év múlva még vissza fog jönni, hogy kísértsen minket. Amikor a volt Jugoszlávia hét állama az EU tagja lesz, a volt Jugoszláviának több biztosa lesz, mint az Unió hat nagy tagállamának. Ez felborítja az egyensúlyt. Ezt a kérdést így csak elhalasztani sikerült, megoldani nem.

Úgy érzem, ebben a kérdésben a vezetés is hiányzik. A Tanács elnöksége – éppúgy, mint a Bizottság – elmulasztotta kellő időben kijelölni a határokat. Tisztán láthatjuk, hogy a „nem” tábora nem elégedett; újabb vitatémákat fognak találni.

Most időben meg kell ostromolnunk a nyilvánosságot, hogy a második népszavazást ne hagyjuk a populistákra. Ezt kell most tennünk.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). – (ES) Elnök úr, abban mindnyájan egyetértünk, hogy a jelenlegi válság sokkal súlyosabb és sokkal mélyebb, mint ahogyan előrejelezték. Rendkívüli időket élünk, amelyek kivételes intézkedéseket kívánnak, és a francia elnökség méltó volt a feladathoz.

Most rajtunk áll – alapvetően a Parlamenten és a Bizottságon –, hogy biztosítsuk, hogy mindezek a különleges támogató intézkedések ne okozzanak visszafordíthatatlan járulékos károkat az európai felépítményben.

Az első veszélyeztetett terület a versenypolitika. Háborús időköt élünk. Háborús szabályok uralkodnak, de a genfi egyezmény még háborúban is érvényes, és ez természetesen nem engedi meg az állam által újratörkésített bankoknak, hogy ezt a támogatást más bankok felvásárlására használják fel. A miniszter úr fogja tudni, mire céloztam ezzel.

A második terület a Stabilitási és Növekedési Paktum, amely szerintem az európai építmény egyik alapköve. Helyeslem a meghozott adózási intézkedéseket, de nem helyeslem azt az elgondolást, hogy az államkasszát egyfajta malacperselynek tekintjük, amelyet csukott szemmel összetörhetünk, hogy a pénz oda potyogjon belőle, ahová akar. Ez most nem a Marshall-segély, amit az Egyesült Államok, az amerikai nagybácsi fizet. Ez egy gazdasági fellendülési terv, amely után a jövő adófizetői fognak fizetni.

Ezért ne felejtsük el, hogy ami ma adósság, az holnap adó. Nem az lesz a győztes, aki a legtöbbet költ, hanem aki a legésszerűbben költekezik. Azt, hogy hogyan költjük el jól vagy jobban a pénzt, egyedül egy kritérium dönti el: hogy segíti-e a gazdasági válságból való kilábalásunkat és alapvetően a munkahelyteremtést.

Ezért nem tudom osztani Rasmussen úr elgondolását, miszerint azok voltak az osztály legjobb tanulói, akik a leggyorsabban a legtöbbet költötték el.

Végezetül ott van a pénzügyi stabilitás kérdése, amire Sarkozy úr utalt. Egyetértek azzal, hogy reformokra van szükség, felül kell vizsgálni a szabályozási keretet és óriási erőfeszítést kell tennünk annak érdekében, hogy jobb együttműködést érjünk el az európai szabályozók között, amíg nem lesz egy egységes európai gazdasági szabályozónk.

Gary Tittley (PSE). - Elnök úr, Schulz úrhoz hasonlóan az elnökség kezdetén engem is aggasztott, hogy lassan reagál a közelgő pénzügyi válságra. Úgy gondolom, hogy Európa egésze az önelégültség vétkébe esett, azt gondolva, hogy ez nem a mi problémánk, hanem az amerikaiaké.

Amióta azonban a pénzügyi cunami ránk is lesújtott, üdvözlöm a választ, amitadtunk; üdvözlöm a vezetést, amit saját miniszterelnökömtől, Gordon Browntól, illetve Sarkozy elnök úrtól láttunk.

Azt tanulhattuk meg ebből, hogy Európa együtt áll vagy bukik. Ha egyénileg intézkedünk, elvesztünk, és az események ezt igazolták. Olyan helyzetben vagyunk, amilyenben korábban soha nem voltunk, és ezért üdvözlöm a mostani dinamikus vezetést, ellentétben Kirkhope úr pártjával, amelynek tagjai a reflektorfénnytől elvakított nyulak módjára azt gondolják, hogy a semmittevés az egyetlen megoldás erre a nagy válságra.

Észrevettem, hogy Sarkozy elnök úr „barátainkról, az amerikaiakról” beszélt. A Nyugat egésze óriási válsággal néz szembe. Ebből csak úgy tudunk kijönni, ha a közös munkát prioritássá emeljük. Ezért muszáj hangsúlyoznunk annak fontosságát, hogy Európa együttműködjön a januárban hivatalba lépő új vezetéssel, hogy egységfrontot alkossunk a nagy kihívásokkal, így például az éghajlatváltozással és a pénzügyi válsággal szemben.

Elmar Brok (PPE-DE). - (DE) Tisztelt elnök úr, a Bizottság alelnöke, a Tanács soros elnöke, két esemény megmutatta, hogy Európának szerepe és befolyása lehet. Grúziában az európaiak fékeztek meg a háborút, a pénzügyi válságban pedig az európaiak kényszerítették rá a világ többi részét – a G8-on és a G20-on keresztül –, hogy fogadják el az intézkedéseket és tárgyaljanak, hogy a jövőben ilyesmi még egyszer ne fordulhasson elő.

De szabad a véletlenre bízunk, hogy legközelebb is lesz-e egy aktív tanácsi elnökségünk valamelyik nagy tagállam részéről? Ezt azért vetem fel, mert Franciaország és Sarkozy elnök úr kitűnően teljesített. Úgy vélem, szükségünk lenne egy stabilabb intézményi keretre annak érdekében, hogy ez a jövőben működni tudjon. Ezért olyan fontos a Lisszaboni Szerződés ratifikálása, számos okból, és ez volt a harmadik olyan esemény, amely miatt méltatni szeretném a francia elnökséget, mivel az ír parlament által összeállítottak alapján sikerült megállapodást elérnie arról, hogy milyen megoldásokat javasoljunk a biztosok kérdésének és emellett még számos más kérdésnek a tisztázására – vagy nevezzük akárhogy.

Véleményem szerint most Írország felelőssége, hogy erre pozitívan reagáljon. Mint közölünk már sokan elmondták, ezeket a dolgokat, és különösen a biztosok kérdését, sokak számára nem volt könnyű elfogadni. Én azonban hiszek abban, hogy a hatékonyság más módon is megvalósítható.

Egy fontos dologra fel kell hívni a figyelmet ebben az esetben, és pedig arra, hogy a Lisszaboni Szerződés ellenzőinek reakciója azt mutatja, hogy új anyagokat kell összeszedniük most, hogy az első népszavazáskor használt érveiket elvették tőlük. Ebből világosan kitűnik, hogy nem Európa barátai, nem olyanok, akik egy jobb Európát akarnak, hanem az európai integráció elszánt ellenlábasai, és mindig új érveket fognak keresni, hogy segítségükkel elérjék céljukat.

Ez kellő ösztönzést kell, hogy adjon ahhoz, hogy tovább küzdjünk és végigvigyük ezt az ügyet. Biztos vagyok benne, hogy a cseh elnökség – az első olyan alkalom, hogy a Tanács elnökségét az egykori Varsói Szerződés egyik országa tölti be – különösen felelősségteljesen fog belekezdeni ebbe a kérdésbe, és a francia és svéd kollégákkal együttműködésben eljuttatja ezt az ügyet a sikeres befejezésig.

Adrian Severin (PSE). - (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, milyen tanulságokat hozott a francia elnökség? Íme három ezek közül.

Az első tanulság, hogy az Európai Uniónak erős elnökségre van szüksége, amely hosszabb időn át áll fenn, mint az elnökség által kezelendő folyamatok, és egy dinamikus, kompetens személy gyakorolja, aki képes teljességgel az európai érdekeknek és ügyeknek szentelni magát. Ezért szükségünk van a Lisszaboni Szerződésre mint minimumra. Tény, hogy Európát nem szabad személyhez kötni, de meg kell személyesíteni.

A második tanulság, hogy az Európai Uniónak olyan elnökségre van szüksége, amely képes kompromisszumokat kötni a nemzetek képviselői között az európai polgárok képviselőinek támogatásával. Ezért erősebb Parlamentre van szükségünk, mert az egységes Európa nem jelent fenyegetést a nemzetállamokra nézve. Az európai integráció folyamatának elkerülhetetlen alternatívája az anarchia és az újkori feudális szétdaraboltság, amely veszélyt jelent a nemzetek integritására.

A harmadik tanulság, hogy az Európai Uniónak gazdasági kormányzásra van szüksége, amely képes egyensúlyba állítani a fenntartható növekedést a társadalmi szolidaritással és a kohézióval. Ha a többszempontú Európa – bár ez nemkívánatos – elkerülhetetlennek bizonyul, akkor ennek az Európának a proaktív politikák közötti különbségnek megfelelően kell felépülnie, nem pedig a gazdasági fejlettségi szintek közötti különbség szerint.

Egyébként pedig szeretnék gratulálni és köszönetet mondani. Dicsérjük azt, aki megérdemli.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Elnök úr, a legutóbbi európai csúcstalálkozó fordulópontként fog bekerülni a történelembe. Ami az új tagállamokat illeti, fontossága a csatlakozási tárgyalásokhoz és szerződésekhez fogható. Ez az energia- és klímaügyi csomag jelentősége miatt van így.

Örömmel fogadtam a híreket az Unió egységéről és az energia- és klímaügyi csomaggal kapcsolatos nehéz kompromisszum elérésére való képességéről. Mégis szeretnék hozzáfűzni egy figyelmeztetést, és felhívni a Ház figyelmét arra, hogy ez a kompromisszum csak az előttünk álló út kezdetét jelöli ki. Csak 2020-ban derül ki, hogy sikerrel teljesítettünk-e az éghajlat és az energia kérdéseiben. Más szóval, csak akkor tudjuk meg, hogy a „3x20” célkitűzést elértük-e, és hogy az új tagállamok, konkrétan Lengyelország gazdaságát sikerült-e hatékonyan korszerűsíteni, anélkül hogy ennek aránytalanul súlyos társadalmi és gazdasági következményei lettek volna.

A Lisszaboni Szerződés ratifikálásáról szóló határozatok optimizmusra adnak okot. A pénzügyi válság leküzdésére irányuló közös fellépésről szóló javaslatok viszont kiábrándítóak. Ennél is elkeserítőbb az Európai Unióban egyre mélyülő gazdasági válság, amely a polgárok körében egyre erősebben érezteti a hatását. Ezért arra hívom fel a Bizottságot és a hivatalba lépő elnökséget, hogy nyújtsanak be egy valódi, együttes fellépésekből álló programot, amellyel megelőzhetjük az európai munkanélküliség megemelkedését és az Unió gazdasági növekedésének visszaesését.

Véronique De Keyser (PSE). – (FR) Elnök úr, Sarkozy elnök úr, ez az elnökség kiemelkedett a többi közül. Európát egyhangú kiállásra bírni nem kis eredmény, az emberi jogok területén viszont csalódást okozott és megdöbbentett bennünket.

A legutóbbi megtagadás Izrael politikai felminősítésével kapcsolatos, amire a Tanácsban a lehető leggyorsabban került sor. Mint tudják, már az európai segélyek sem érnek el Gázába. Tudják, hogy Michel biztos kollektív büntetésről beszél. E-mailek százait küldték az Európai Parlamenthez, könyörögve, hogy a felminősítést tegyük függővé a nemzetközi jog betartásától. Mi elhalasztottuk a szavazást, de Ön mit tett? Kikényszerít egy feltétel nélküli igent, és ehhez azt az indoklást adja, hogy így majd nagyobb befolyást tudunk gyakorolni Izrael felett. Álmodom talán? Izraelnek elvileg július óta van egy megállapodása, és emellett a Mediterrán Unió alelnöki tisztjét is betölti.

Bevezette a telepek tilalmát, csökkentette az ellenőrző pontok számát, enyhített a gázai korlátozásokon? Nem. Következésképpen, annak érdekében, hogy előmozdítsa Livni asszony választói támogatottságát, Ön képes kiengedni a kezéből az emberi jogokat és megerősíteni azokat a helyszínen, mindkét táborban, akik azt hiszik, hogy csak a bűnözés és az erőszak kifizetődő, akik konfrontálódni akarnak. Sarkozy úr, ez így már nem *réalpolitika*, hanem vagy vakság, vagy elfogadhatatlan cinizmus.

Tunne Kelam (PPE-DE). – Elnök úr, csodálom a francia elnökséget a határozott vezetéséért. Erre azért is szükség van, hogy szembeszálljon a harcok iráni rezsim szándékaival, amely évek óta terrorizálja saját lakosságát, és nagy tételekben exportálja a terrorizmust – és attól tartok, a jövőben már tömegpusztító fegyvereket is fog. A helyzet iróniája, hogy az EU Tanácsa az egyetlen komoly ellenzéki erőt továbbra is a feltételezett terroristaszervezetek jegyzékében tartja. Ez a szervezet a PMOI, amelynek célja, hogy Iránt erőszakmentes eszközökkel világi, demokratikus országgá tegye.

Az Európai Bíróság 2008. december 4-én meghozta harmadik ítéletét, érvénytelennek és indokolatlannak minősítve az Európai Tanács júliusi határozatát arról, hogy a PMOI-t benne kell hagyni az említett jegyzékben. Számítok a francia elnökség államférfiúi képességeire, hogy tiszteletben tartja az európai bírói testület ítéleteit, és az iráni ellenzéknek esélyt ad a valódi változtatásra.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök úr, teljes mértékben támogatom Tunne Kelam iménti nyilatkozatát.

Fontos csúcstalálkozó volt ez, fontos napirenddel. Szeretném elismerni és megköszönni a francia elnökség fáradhatatlan munkáját a fellendülési csomag és a klíma- és energiaügyi csomag kérdésében. Most azonban egy harmadik fontos napirendi ponttal szeretnék foglalkozni.

A múlt heti csúcstalálkozón Taoiseach-unk és külügyminiszterünk kedvező választ szerzett az összes többi kormányfőtől azokra az aggályokra, amelyeket 2008. június 12-én az ír szavazók többsége a Lisszaboni Szerződés ratifikálásáról szóló kérdésre adott „nem” szavazatával fejezett ki. Azoknak a tagállamoknak, amelyeknek kétségeik voltak a törekvéseink egyes aspektusait illetően, ahogyan Martin miniszterünk fogalmazott, köszönöm, hogy erőfeszítést tettek a megbékítésünkre a tagállamonként egy biztossal és az adózásra, a semlegességre, az élethez való jogra, az oktatásra és a családra vonatkozó jogi garanciákkal. Lesznek még olyanok, akik a második népszavazás ellen fognak érvelni. Az írek többsége azonban továbbra is elismeri és teljes mértékben megbecsüli az EU-tagságunkat, különösen most, a soha nem látott gazdasági nehézségek idején, amikor nem lehet, hogy a marginalizálódás és a befolyás elvesztése mellett döntsünk, és amikor az 500 millió fogyasztóból álló egységes piachoz való szabad hozzáférés döntő jelentőségű az ír export számára – ideértve egyébként a finom sertéshúsunkat is –, hogy a kereskedelmünk révén visszatáljunk a növekedés útjára.

Van egy „de”, mégpedig hogy a mi egyre inkább szerencsétlen és irányt vesztett kormányunknak meg kell tennie, amit júniusban elmulasztott, azaz hogy kollektíven odaáll a kormánykerékhez és elmagyarázza a Szerződést, a Szerződés célját és előnyeit. Ha más nem, a kormány tagjainak az a felismerése, hogy egyébként kívül fognak kerülni az ajtón, talán segíthet összeszedni magukat.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (FR) Elnök úr, szeretnék gratulálni a francia elnökségnek, amely roppant ambiciózus, nagyon következetes és nagyon sikeres volt.

Először is, nagy örömmel fogadtam a pénzügyi és gazdasági válság leküzdésére irányuló fellépését. A magyar nép nevében Sarkozy úrnak és Barroso úrnak személy szerint is szeretnék köszönetet mondani a hazámnak adott támogatásért.

Másodszor, szeretnék gratulálni a mezőgazdaság terén tanúsított hozzáállásához. Az állapotfelmérés elfogadása és a mérlegelési időszak megkezdése nagyon pozitív kezdeményezések. Ezeknek francia támogatással folytatódniuk kellene.

Harmadszor, az energia- és klímacsomag egy történelmi kompromisszum eredménye. Az új tagállamok számára biztosított kompenzáció azonban nem oszlatja el bennünk teljesen a megkülönböztettség érzését.

Végezetül, a Grúzia és Oroszország közötti konfliktus megoldása nagyon pozitív volt, és lehetővé tette, hogy elkerüljük az Oroszország és az Európai Unió közötti kapcsolatok megromlását.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, kérem, adják át Sarkozy elnök úrnak, hogy Carlo Fatuzzo 100%-osan mellette áll mindannak, amit a francia elnökség az elmúlt hat hónapban tett.

Kérem, azt is mondják meg, hogy éppen akkor érkeztem meg a Házba, amikor Sarkozy elnök úr arról beszélt, hogy a nagy projektek iránti elkötelezettség elősegíti a megállapodást és megkönnyíti a projektek megvalósítását. Ezt szeretném külön megköszönni neki, mivel bátorítást adott egy nagy projektem megvalósításához, a nyugdíjasok képviselőjeként – akit második alkalommal választottak be ebbe a Parlamentbe – készülő nagy projektemhez, amelynek lényege, hogy az európai polgároknak nyugdíjasként, idős korukra jobb helyzetben kellene lenniük, mint amikor munkavállalók voltak. Miután nyugdíjba vonultak, több pénzt, több tiszteletet, több méltóságot érdemelnének. Ez valóban nagy projekt, de komoly bátorítást merítettem hozzá Sarkozy elnök úr ma hallott szavaiból.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök úr, csak azt szeretném mondani, hogy Sarkozy elnök úrnak sok mindent meg kell válaszolnia, mivel a mai *Irish Times* arról számolt be, hogy ahogy a forgósél hat hónapos EU-elnöki hivatali ideje végéhez közeledik, a diplomataknak és újságíróknak rettentő nagy szükségük van egy kis szabadságra! Ehhez még hozzátehetném, hogy a karácsony közeledtével mindnyájunknak kijárna a

szabadság, nem utolsósorban azoknak közölünk, akik a közelgő európai választásokra és a Lisszaboni Szerződésről szóló második népszavazásra készülnek. Erről a kérdésről a jövőben még sok vita lesz.

Írország számára a problémát nem is annyira a Szerződés tartalma jelenti – ezt már ismerjük az első szavazásból –, hanem hogy foglalkozzanak az emberek által aggályosnak tartott kérdésekkel, amit a Tanács most megtett. Azt viszont a Tanács nem tudja megtenni Írország helyett, hogy a kormánytól pillanatnyilag elidegenedett nyilvánosságot rávegye a Szerződés támogatására. Ezért ez rajtunk áll, azokon, akik igazán támogatjuk a Szerződést és a jogi megegyezéseket, amelyek reményeink szerint arra fognak szolgálni, hogy széles körben hirdessék a Szerződésben fellelhető értékeket, és különbséget tegyenek a nemzeti érdekű és az európai szintű kérdések között. Kemény munka lesz, ezt nyilván Önök is tudják, de a Ház támogatásával nem lehetetlen.

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Elsőként szeretnék gratulálni a francia elnökség történelmi jelentőségű munkájához. A 200 milliárdos gazdaságfejlesztési terv, a szabályok egyszerűsítése, az intézményrendszer gyorsabb működtetése olyan változtatások, amelyek hatékonyak. Ezek azok az intézkedések, amelyek alkalmasak lehetnek az európai gazdaság élénkítésére.

A szociális egyensúly hiánya azonban eddig is komoly problémát jelentett Európának. A válság hatása pattanásig feszíti a szociális különbségeket sok országban. Emblematikus és hatékony lépéseket kell tennünk a legkiszolgáltatottabb állampolgárok érdekében, a további társadalmi feszültségek kezelésére és az agresszió terjedésének megakadályozására. Örülök annak, hogy a szociális bérlakások felújítását kiterjeszthetjük az alacsony jövedelmű panellakásokban élők lakásainak felújítására, de nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy olyan vidéki, elszegényedett települések alakultak ki, amelyek felújítása hiba lenne, ezért lehetővé kell tennünk a szegregált települések felszámolását. Tennünk kell a nyomor felszámolásáért, különben a gazdasági válság veszélyes társadalmi fordulatot is vehet.

Bruno Le Maire, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, Wallström asszony, hölgyeim és uraim, nagy megtiszteltetés számomra, hogy életemben először az Európai Parlamenthez szólhatok. Mint tudják, a francia parlamentből érkeztem, a francia demokrácia templomából, ezért valódi megtiszteltetésnek érzem, hogy ezúttal az európai demokrácia templomában szólalhatok fel.

Mint mondta, elnök úr, későre jár, ezért az elhangzott észrevételek négy fő típusához kapcsolódva négy pontra fogok szorítkozni, a gazdaságot, a klímacsomagot, a politikai kérdéseket és végül a Szerződést illetően.

A gazdasággal kapcsolatban úgy gondolom, az Európai Unió megmutatta, hogy képes vállalni a rá háruló felelősséget, és a polgárainkat sújtó jelentős gazdasági válsággal szembeállva végrehajtani egy fellendülési tervet, amely védi a munkavállalókat, védi az iparunkat és lehetővé teszi a válság kezelését.

(DE) Koch-Mehrin asszonyhoz szeretnék néhány szót szólni: támogatnunk kell az európai ipart, ugyanakkor szolidaritást is kell mutatnunk az európai államok között. Ez nagyon fontos.

(FR) Ami a pénzügyi válságot illeti, Goebbels úr nagyon jól fogalmazott, amikor azt mondta, hogy szükségünk van a jobb gazdasági koordinációra, de egyúttal biztosabb szabályokra is a banki szabályozás terén. Úgy vélem, jövőre ebben az irányban kell előrelépniünk.

Elhangzott néhány bírálat, különösen Berès asszony részéről, illetve az előbb Schulz úrtól is. „Már túl késő volt?” – ez a kérdés.

A magam részéről úgy gondolom, az a legfontosabb, hogy sikerült választ adnunk. 2007-ben a megfigyelők közül csak kevesen látták, hogy válság közeleg. Talán jobb lett volna előbb cselekedni. Mégis az a lényeg, Berès asszony, hogy léptünk.

Ami a Titley úr és Duff úr által felvetett szigorúan pénzügyi választ illeti, mindkettőjünkkel teljességgel egyetértek.

A pénzügyi válságon még nem vagyunk túl, és szem előtt kell tartanunk, hogy semmi nem oldódik meg addig, amíg nincs minden megoldva.

(FR) Úgy vélem, a következő évben nagyon óvatosságnak kell maradnunk; fenn kell tartanunk a kezdeményezést és be kell vezetnünk a szükséges pénzügyi szabályokat.

A klímacsomagot illetően gyorsan tovább fogok lépni, mivel a francia miniszter, Jean-Louis Borloo, aki az államtitkárával, Nathalie Kosciusko-Morizet-vel együtt kitűnő munkát végzett, többet mond majd Önöknek ma délután; mindenesetre szeretném megköszönni Sudre asszonynak, Krasts úrnak, Langen úrnak, Szejna

úrnak és Doyle asszonynak, akik nagymértékben hozzájárultak ennek a klímaügyi tervnek a kidolgozásához. Mindnyájuknak köszönöm a tervhez adott pozitív visszajelzéseket.

Úgy vélem, Kiotó óta ez a legfontosabb klímaügyi terv, amely mindenekelőtt biztosítani fogja, hogy az európai kontinens ragyogó példát mutasson a koppenhágai konferencia előtt.

A politikai kérdések ügyében, különösen ami Oroszország és Grúzia kérdését illeti, tény, hogy nem sikerült mindent megoldani. Úgy gondolom azonban, hogy túlzás lenne azt várni, hogy az Európai Unió oldjon meg mindent a világ egyik legbonyolultabb régiójában, a Kaukázusban. Az alapkérdés megoldódott. A lényeg a béke. Ez a fő kérdés a régió számára, és ez az Európai Unió szempontjából is alapvető, hiszen az Európai Unió létének legfőbb oka a béke.

Azt is el kell mondanom, hogy európai polgárként különösen büszke vagyok arra, hogy a Köztársaság elnöke, a francia elnökség – az összes európai országgal együtt – kezdeményezi a béketeremtést ott, ahol háború törhetett volna ki. Hogy Cavada úr és Andrikené asszony szavait megismételjem, ezt én nagyon fontosnak találom, mivel szerintem nagyon fontos, hogy a most Grúziában lévő európai stabilizáló erő teljes mértékben betöltse szerepét, és a felelősségi körébe ne engedjen beavatkozást.

Ez továbbvisz a második ponthoz, amely korábban már felmerült, konkrétan Saryusz-Wolski úr részéről, éspedig az európai védelem kérdéséhez. Úgy vélem, az európai védelem terén jó eredményeket értünk el, két okból. Először is, ezek konkrét eredmények. Nem csak papíron létező eredmények, hanem katonák a helyszínen, akik ténylegesen garantálják a térség stabilizálását.

Ezek azért is jó eredmények, mert a NATO-val szoros együttműködésben értük el őket. Véget kell vetnünk annak, hogy az európai védelmet szembeállítjuk a NATO-val. A kettő kiegészíti egymást: szükségünk van független európai védelemre, ugyanúgy, ahogy arra is szükségünk van, hogy a NATO teljes mértékben betöltse a szerepét.

Törökország kérdésében, amit Swoboda úr vetett fel, a folyamat a maga természetes útján halad, az európai szabályokban megállapítottaknak megfelelően. Az Általános Ügyek Tanácsa pénteken tárgyal erről a kérdéssről, és meg fogja vizsgálni a megfelelő fejezeteket. Úgy vélem, mindez az összes európai ország által elfogadottaknak megfelelően zajlik.

A Közel-Kelet kérdését több felszólaló is említette, gondolok itt különösen Hybášková asszonyra és De Keyser asszonyra. Ez komoly konfliktus. Talán ebből ered mindenfajta erőszak a Közel-Keleten, az Európai Uniónak pedig élnie kell a felelősségével, hiszen az Unió az elsődleges adományozó, a palesztin területek első számú segélyezője, és ennek következtében vállalnia kell a felelősséget.

Úgy vélem, ha valóban ebbe az irányba tudunk továbbhaladni az összes európai országgal, eleget fogunk tenni minden elvárásnak, amit csak a Közel-Kelet, Izrael és a palesztin területek támaszthatnak velünk szemben, és ha békét és stabilitást tudunk teremteni ott, ahol ma az erőszak pusztít, Európa megtette a magáét.

A Szerződés kérdésében, hogy ezt az ügyet lezárjuk, Sinnott asszony nagyon helyesen fogalmazta meg: szükségünk van Írországra Európában. Ugyanakkor tisztetben kell tartanunk az ír nép által meghozott demokratikus döntést, és újabb lehetőséget kell adnunk a demokratikus véleménynyilvánításra. A Szerződés eléfogadására nincs más mód. Brok úr azt mondta, szükségünk van a Lisszaboni Szerződésre.

„Szükségünk van a Lisszaboni Szerződésre. Ehhez nem fér kétség.”

Erről szilárdan meg vagyok győződve.

Nagyon módszeresen, nagyon nyitottan és sok párbeszéddel kell előrehaladnunk, hogy az ír nép számára lehetővé tegyük a döntést. Ezt én teljességgel nélkülözhetetlennek látom. Corbett úr és Burke úr, Önök kétségeiknek adtak hangot ebben a témában, ami teljesen normális. Egy népszavazás mindig lutri.

És igazuk is van: nem szabad lebecsülnünk a politikai nehézségeket. Másrésztől viszont azt a hajlandóságunkat sem szabad alábecsülni, hogy segíteni akarunk az ír népnek, mivel a döntés végső soron az ír nép kezében marad.

(FR) A biztosok számát illetően, amit többek között Leinen úr említett, a mai délután későbbi szakaszában fogunk újra összeülni, hogy ezt megbeszéljük. Szerintem nem ez a legfontosabb kérdés.

A legfontosabb kérdésnek két oldala van. Mindenekelőtt az, hogy mindegyik nemzetnek úgy kell éreznie, hogy megfelelően képviselve van ebben a Bizottságban, és ha ennek eléréséhez változtatnunk kell, akkor változtassunk. Szerintem a most meghozott döntés a helyes döntés.

A másik fontos dolog, hogy nyilvánvaló – amint azt a Köztársaság elnöke is számos alkalommal elmondta –, hogy a Bizottságot a kellő határozottsággal kell vezetni, és kell egy erős elnök, mivel ez az, ami garantálni fogja a Bizottság legitimitását.

„Most ez a feladatunk.”

Azt hiszem, ezt korábban Burke úr mondta. Nos, ebben az irányban kell továbbhaladnunk.

Ennyit szerettem volna mondani az elhangzott beszédekre válaszul. Egyúttal szeretném megragadni a lehetőséget, hogy elmondjam, nagy megtiszteltetés volt számomra ez a feladat a Köztársaság elnökének megbízásából. Szeretném elmondani, hogy a nap bármely szakában állok az Önök rendelkezésére, hogy együtt dolgozzunk az Európai Parlamenttel, amelynek immár nélkülözhetetlen helye van nemcsak az intézményeink között, de polgártársaink szívében is. Az európai demokráciát Önökkel együtt fogjuk építeni.

(Taps)

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, szeretném megköszönni Önöknek ezt a nagyon érdekes vitát – többnyire legalábbis nagyon érdekesnek találtam –, és úgy gondolom, az előbbieken meghallgathattuk a leginkább releváns érveket. Néhány megjegyzésre fogok szorítkozni, távirati stílusban, illetve megemlítek pár olyan dolgot, amit a vitában nem hallottam.

Először is azt szeretném mondani, hogy nem, a Bizottság nem a Tanács titkársága. Ezt határozottan cáfolom. Azt a tényt, hogy a francia elnökséggel nagyon szorosan együtt dolgoztunk – nagyon jó együttműködésünk volt a francia elnökséggel –, ne tévesszék össze azzal, hogy titkárság lennénk. Az energiacsomag, a klímacsomag, a gazdasági fellendülési terv benyújtásával, az ambiciózus hozzáállással és a kezdeményezéssel bebizonyítottuk, hogy nem titkárság vagyunk, hanem kezdeményezési joggal rendelkező Bizottság, és a továbbiakban is így fogunk fellépni.

Ami a Lisszaboni Szerződést illeti: az itt ismertetett érveket azzal tudnám kiegészíteni, hogy szerintem a Tanácsnak – természetesen a Bizottsággal együtt – az ír nép által problémásnak talált kérdések hosszú sorát mutatták be, hogy figyelembe lehessen venni az ír nép aggályait. Ezt lehetőségünk nyílt részletesen tanulmányozni. Együtt vizsgáltuk meg a megoldásokat, és a Tanács, mint tudják, most megállapodott abban, hogy határozatot hoz a biztosok számáról. Mindig pártoltam az „egy tagállam – egy biztos” elvet, noha lojális voltam a Bizottság álláspontjához. Egyszerűen fogalmazva, úgy gondolom, hogy amit a hatékonyság terén esetleg elvesztünk – de abban sem vagyok biztos, hogy bármit is vesztenénk a hatékonyságot tekintve, a francia kormánynak például, úgy tudom, 33 tagja van –, a legitimitás szempontjából visszanyerjük. Minden eddiginél nagyobb szükségünk van a legitimitásra, ezért nagyon fontos, hogy legyen tagállamonként egy biztosunk. Üdvözlöm ezt a döntést. Emellett azonban végigmentünk az összes többi aggályos kérdésen is, és ezek kezelésére is van mód.

Abban fogunk közreműködni, hogy gondoskodunk róla, hogy az ír kormánnyal minél előbb alá tudjunk írni egy egyetértési megállapodást a jobb tájékoztatásról. Ebbe az is beletartozik, hogy gondoskodunk arról, hogy az Írországon élő fiatalok és nők is véleményt formálhassanak, és elmondhassák, hogy legalább esélyük volt hozzájutni a szükséges információkhoz. A közeljövőben ebben fogunk közreműködni.

Nem hallottam érveket az energiacsomaggal kapcsolatban, amely szintén számos lehetőséget kínál Európának. Úgy gondolom, a jobb energiahatékonyságú iparágakba vagy villamosenergia-hálózatba való befektetés fantasztikus lehetőségeket nyújt, nemcsak a munkahelyteremtés és a recesszió áthidalása, hanem a fenntartható fejlődés szempontjából is. Szerintem ezt nem lehet elégszer elismételni. A mi feladatunk, hogy most felhívjuk a figyelmet a közös fellépés európai hozzáadott értékére.

Néhányan említették a szegény országokat és a fejlődő világot, mivel nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy ők az első áldozatok és a leginkább érintettek. Nem szabad lemondanunk a millenniumi fejlesztési célok megvalósításáról, és nem szabad szem elől téveszteni a világ többi részét, amikor szorgalmasan próbálunk megbirkózni a recesszióval és a gazdasági válságból eredő problémákkal.

Hadd tegyem hozzá, hogy a francia elnökség idején újszólván történelmet írtunk. Vidal-Quadras alelnökkel és Jouyet úrral sikerült aláírnunk egy partnerséget a kommunikációról, egy megállapodást a tagállamokkal, az Európai Parlamenttel és a Bizottsággal partnerségben való kommunikációról. Ez értékes eszköz lesz, és

mindenekelőtt arra kell használnunk, hogy az európai választások közeledtével mozgósítsuk a szavazókat. Meg kell mondanom, Vidal-Quadras úrral és Jouyet úrral egyaránt nagyra értékeltem az együttműködést, és biztos vagyok benne, hogy a jövőben is jó együttműködésben lesz részünk.

Úgy gondolom, a francia elnökségre záporozó dicséreteket az indokolja, hogy nagyra értékeljük az igazi, elhivatott vezetést, amikor ilyenhez van szerencsénk. Ha nem is tartozunk ugyanahhoz a politikai családhoz, jobban szeretjük azokat az embereket, akik tisztában vannak az értékeikkel, akik készek rengeteg energiát és saját ötleteket vinni az európai vitába, és most olyan valakit látunk, aki Európát mindenáron védi. Ez az, amit nagyra becsülünk és módfelett értékelünk.

Végezetül hadd kívánjak mindnyájuknak kellemes karácsonyt és boldog új évet!

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Először is szeretném elmondani, mennyire büszke vagyok arra, hogy francia lehetek az Európai Unió francia elnökségének végén, amelyet Franciaország Nicolas Sarkozy elnök személyében gyakorolt. Legyen szó akár az euro-mediterrán kapcsolatokról, a kaukázusi háborúról, a globális pénzügyi és gazdasági válság megoldására tett erőfeszítésekről vagy az olyan nagy kérdésekről, mint a 21. század szénmentes gazdaságára irányuló szabályozás (energia-/klímacsomag), a bevándorlás, a mezőgazdaság és így tovább, mindezek az Unió francia elnökségének és az elnökség vezetésének színvonaláról, valamint a Tanács elnökségét betöltő miniszterek, közülük is különösen Jean-Pierre Jouyet kiemelkedő munkájáról tanúskodnak. Ez az elnökség megmutatta – ha nem tudtuk volna –, mennyire nagy szükségünk van egy állandó elnökségre az Európai Unióban, tekintettel a jelenlegi globális kihívásokra, és ezért mekkora szükségünk van a Lisszaboni Szerződés ratifikálására; ezért üdvözlöm az állam-, illetve kormányfők bölcsességét, akik jó kompromisszumot értek el ír barátainkkal. Őszintén remélem, hogy a cseh elnökség egyenlő félként néz majd szembe az európai kihívásokkal, és megmutatja az Unió iránti elkötelezettségét, mindenekelőtt a Lisszaboni Szerződés teljes ratifikációjával a Cseh Köztársaságban.

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), írásban. – (RO) A jelenlegi gazdasági válság rendkívüli intézkedéseket tesz szükségessé, egy olyan időszakban, amikor az európaiak egyre nagyobb számban néznek szembe a munkanélküliséggel és a pénzügyi recesszió rémképével. A bankbetétekre vonatkozó garancia felső határának felemelése örömdetes intézkedés, mivel segítségével megőrizhetjük a bankrendszer iránti bizalmat. A kezdeti 50 000 euro, majd később a 100 000 euro összeghatár több mint megfelelő az olyan államok számára, ahol a bankrendszernek nincsenek régi hagyományai, amilyen például Románia és más volt kommunista államok. Pillanatnyilag az a fontos, hogy mindegyik állam elfogadja ezt az intézkedést, mivel máskülönben fennáll a veszélye, hogy a lakosság körében pánik tör ki. Románia nem tartozik azon országok közé, ahol nagy számban fordulnának elő az 50 000 eurót meghaladó bankbetétek. Pszichológiai szempontból azonban a garantált összeg felemelése csak pozitív hatással járhat, tekintettel arra, hogy a lakossági betétek szeptemberhez képest visszaestek, csak Bukarestben 6%-kal. Ez azt jelenti, hogy körülbelül 600 millió eurót vettek ki néhány hét leforgása alatt, amire az elmúlt években nem láttunk példát.

Másrészről viszont, európai parlamenti képviselőként szeretném felhívni a figyelmüket arra, hogy ezt az intézkedést ki kell egészíteni a hitelebírási politika és a feltételezett kockázat szintjének felülvizsgálatával.

Dragoș Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) Mindenekelőtt gratulálnom kell a francia elnökségnek ahhoz, ahogyan ezt az egész nehéz időszakot kezelte, amelyen az Európai Unió keresztülment. A hátrahagyott modell egyfajta mérceként szolgál majd az Európai Unió eljövendő elnökségei számára, gyors reakcióit, rugalmasságát és a belső és külső helyzetekhez való alkalmazkodóképességét tekintve. Az európai integráció dinamikájával kapcsolatos belső problémák kezelésének, az EU fenntartható gazdasági és társadalmi fejlődésének és az Európai Unió alapkövén, a béke előmozdításán alapuló külpolitikának Európa jövője szempontjából nagy szerepe van, ugyanakkor ez összhangban van az európai integráció alapelveivel.

Másodszor, szeretném hangsúlyozni a három „K” fontosságát: a kommunikációt, a kooperációt és a kompromisszumot, amelyek az európai politika meghatározó elemei. A francia elnökség mindezeket maximálisan hatékonyan használta – szem előtt tartva az átélt nehéz időszakot – az EU legdemokratikusabb intézményeivel, az Európai Parlamenttel és a nemzeti parlamentekkel való kapcsolataiban.

Genowefa Grabowska (PSE), írásban. – (PL) Tisztelt elnök úr, a Tanács soros elnöke, hölgyeim és uraim, szeretném megköszönni az elnök úrnak ezt a sikeres francia elnökséget. Gondolok itt a nemzetközi szinten elért sikerére – tekintettel a grúz válságra –, valamint az átlagember számára fontos ügyekben elért sikerére.

Személy szerint külön örülök annak, hogy a francia elnökség befejezte az Európai Unión belül a határokon átnyúló tartásdíjfizetésről szóló rendelet kidolgozását. Én magam régóta és sokat dolgoztam ezen a rendeleten. Ezért örülök, hogy a Tanács jóváhagyása alapján végre rendes pénzügyi támogatást tudunk biztosítani azoknak a gyermekeknek, akikről valamelyik szülőjük egyszerűen megfedkezett, amennyiben az említett szülő külföldön él.

Másrészről viszont az Alkotmányügyi Bizottság tagjaként aggódok az Írországnak tett engedmények és intézményi ígéretek miatt, amelyek visszatérést jelentenek az „egy tagállam – egy biztos” elvhez. Az Európai Unió várhatóan tovább fog bővülni, 30 vagy még több tagállamra. A biztosok ennek megfelelően nagy létszáma még bürokratikusabbá tenné az Európai Bizottság munkáját. A kinevezett biztosok hatáskörei további részekre lennének osztva. Maga a Bizottság többbe kerülne, kevésbé hatékony és nehezebben kezelhető lenne. Remélem továbbá, hogy az újabb írországi népszavazást megelőző vita az európai szolidaritás szellemében fog folyni, számba veszi és világosan elmagyarázza a Lisszaboni Szerződés tartalmának lényegét, a benne szereplő intézményi változásokkal együtt. Ezek a kérdések Írország polgárai számára éppúgy fontosak, mint az egész Európai Unió működése szempontjából.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Az Európai Tanács határozatai – ha figyelmen kívül hagyjuk az elmaradhatatlan retorikát és demagógiát – felfedik az EU valódi célkitűzéseit és politikáit.

Miután megakadályozták, hogy bárki más népszavazáson nyilvánítson véleményt, most új népszavazást kényszerítenek azokra az emberekre, akik szuverén, demokratikus módon elutasították ezt a javasolt Szerződést.

Az ír népet ráadásul most (tartalmilag) ugyanazzal a Szerződéssel szembesítik a népszavazáson, ezúttal egy „politikai kötelezettségvállalással” kísérve, amely jogilag Horvátország jövőbeni, 2010-es vagy 2011-es csatlakozása esetén teljesítendő.

Így próbálnak kikényszeríteni egy minőségi ugrást a neoliberalizmus, föderalizmus és militarizmus felé a javasolt Szerződés által képviselt nagytőke és nagyhatalmak érdekében.

Ugyanez az Európai Tanács az EU és a nemzetközi kapcsolatok militarizálásában is új szakaszhoz közeledik a következő NATO-csúcsra (2009. április) való felkészüléssel és az EU mint európai pillér megszilárdításával.

Mint korábban már hangsúlyoztuk, az ilyen döntések egyértelműen jelzik az EU antidemokratikus jellegét, amely elválaszthatatlan az imperialista érdekszövetségeként elfoglalt helyzetétől.

Ami az „európai gazdaság újraindítására” vonatkozó tervet illeti, ez pontosan ugyanezt a politikát tartalmazza, mivel a prioritása az lesz, hogy reagáljon a nagyhatalmak és a pénztőke érdekeire.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), írásban. – (FI) Örülök, hogy az állam-, illetve kormányfők találtak egy ésszerű megoldást, amely voltaképpen az egyetlen megoldás a biztosok kérdésére. Az én biztosom összekötő csatorna a Bizottság felé, ami különösen a kisebb tagállamok számára fontos.

Franciaországban legalább 60 millió ember él, a francia kormánynak pedig 38 minisztere van. Az EU-ban közel 500 millióan élnek. Hogy lehet, hogy a Bizottságnál nem fér el minden tagállamból egy biztos, még ha esetleg jönnek is újabb tagállamok?

Köszönöm!

Livia Járóka (PPE-DE), írásban. – (HU) 2007 decemberében az Európai Tanács felhívta az Európai Bizottságot, hogy értékelje a romák társadalmi befogadására rendelkezésre álló eszközöket. A közzétett munkadokumentum a várakozásokkal ellentétben megmaradt a már létező közösségi politikák értékelésének szűk keretei között. Szeptemberben sor került az első Európai Roma Csúcstalálkozóra, amely semmiféle kézzelfogható ajánlást, vagy menetrendet nem fogalmazott meg. December 8-án az Általános Ügyek Tanácsa felszólította a Bizottságot, hogy 2010 elejéig tegyen jelentést az elért eredményekről.

Egy progresszív közösségi stratégia kialakítását a legszélesebb fórum, a roma és nem roma civiltársadalmat egyaránt megszólító kezdeményezések, a tudomány, az egyházak, és a gazdasági élet képviselőinek összefogása alapozhatja meg. A túlzottan pozitívan értékelt jó gyakorlatok bemutatásánál jóval többre van szükség: a romákat érintő összes területet együttesen kezelő átfogó stratégiára, amely világos képet ad arról, hogy a közösségi kezdeményezések miként realizálódnak helyi szinten, miként képesek azok ösztönözni és támogatni a társadalmi befogadás szempontjából leglényegesebb lokális kivitelezést. Olyan kikényszeríthető jogi alapokon nyugvó útítvert kell a tagállamok rendelkezésére bocsátani, amely világos és ellenőrizhető

célkitűzéseit akár szankciók révén is biztosítja. A stratégiának továbbá érintenie kell a romák társadalmi befogadásával szorosan összefüggő olyan kérdéseket is, mint a környezetvédelem, az egészségügyi helyzet, a többszörös diszkrimináció, vagy a médiában és a társadalmi élet egyéb területein tapasztalható roma-ellenesség elleni fellépés.

Thomas Mann (PPE-DE), írásban. – (DE) Elnök úr, „Európa egy emberként cselekedett”. Ez volt a fő üzenete Sarkozy elnök áttekintésének a francia elnökségről, amelyet az előbb hallgattunk meg. Kétségtől dinamikusan tempót diktált, ami egyértelműen hozzájárult ennek a hat hónapnak a sikeréhez.

Örülök, hogy a Tanács soros elnökeként találkozott a dalai lámával a Nobel-békedíjasok gdański találkozóján Lengyelországban. Nekünk az Európai Parlamentben két héttel ezelőtt volt részünk abban a megtiszteltetésben, hogy Brüsszelben vendégül láthattuk Őszentségét, a dalai lámát, aki beszédet mondott a plenáris ülésen. A dalai lámával és a tibeti néppel való szolidaritásunkat tibeti sálakkal és egy böjttel demonstráltuk, amelyre 500-nál is többen iratkoztak fel. Támogattuk közéleti hozzáállását, a párbeszédre való hajlandóságát és az erőszakmentesség melletti megingathatatlan kiállását. Mindig a tibeti autonómia mellett emelt szót, nem a szeparatizmust támogatta, ahogyan a kínaiak állítják.

Az utóbbi hónapokban bebizonyosodott, hogy a Tanács, a Bizottság és Parlament egyaránt egyetért abban, hogy ez az egyetlen járható út. Azt szeretném tudni, mit tesz Európa most, hogy Peking lemondta a hivatalos EU–Kína tárgyalásokat? Hogyan sikerülhet a Tanácsnak, hogy végre bevonja Kínát az emberi jogok megvalósításába? A pekingi kormány valójában inkább szabadulni próbál az emberi jogoktól mint afféle „nyugati értékektől”, ahelyett hogy beépítené ezeket a politikájába.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), írásban. – (PL) A mai vita felszólalói a francia elnökség megítélése szempontjából három csoportba sorolhatók. Az első csoport tagjai az elnökség kritikátlan dicséretét zengték. A második csoport bírálta, míg a harmadik hallgatott. Valójában azonban bármelyik csoportba is tartoztunk a mai napon, mindnyájunkat felelősnek fognak tartani Európa nemzeteinek jövőbeni végzetéért.

Ezért mi is felelőséggel tartozunk a francia elnökségért. Az elnökség intenzív tevékenysége és széles körű publicitása ellenére nem produkált semmilyen pozitív eredményt. Ennél is rosszabb, hogy Sarkozy elnök lábbal tiporta a demokrácia szellemét, miközben a védelmezőjének vallja magát. Ennek érdekében nyomást gyakorolt az ír hatóságokra és más szuverén államok és nemzetek vezetőire, ragaszkodva az Írország népe részéről egyszer már elutasított Lisszaboni Szerződés elismeréséhez.

Az Európai Unió demokratikus deficitje nyilvánvalóan hátrányos hatással van a klímacsomagra. Ez utóbbi háttérbe szorítja a fejlődő gazdaságokat, köztük a lengyel gazdaságot, annak érdekében, hogy megmentse a régi tagállamok gazdaságait, amelyek a jelenlegi válság miatt fenyegetve érzik magukat. Sarkozy elnök úr cinikus módon elmulasztotta megemlíteni, hogy az emberek a CO₂-kibocsátásoknak csak egy kis részéért felelnek, és maga Európa is mindössze 10–20%-ért. Ezért semmit nem fogunk elérni, ha nem vonunk be más országokat és kontinenseket is, köztük Kínát és Indiát, amint az már nyilvánvalóvá vált. Az egész csak még egy újabb adót fog jelenteni. Az új tagállamok, köztük Lengyelország számára ez egyfajta büntetés lesz, amiért csatlakoztak az Unióhoz.

Összefoglalva, arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy a demokrácia egy tájékozott döntés meghozataláról szól. A káros megoldások rákényszerítése egy szabad országra a totalitarizmussal rokon, amely nem vezet sehová.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) A francia elnökség mandátumáról szóló értékelésünkben habozás nélkül megerősíthetjük, hogy az elnökség igazi siker volt. Cselekvési programjában sikeresen ötvözte a politikai céltudatosságot, a pragmatizmust és a finom diplomáciát, amelyekre feltétlen szükség van ahhoz, hogy képesek legyünk leküzdeni a kialakult válságokat.

Cselekvési irányelvei rendkívül ambiciózusak voltak, és több fontos határozat elfogadását is lehetővé tették az EU szintjén: a migráció és a menedéjog szabályozásáról szóló európai megállapodást, az energiaügyi és éghajlat-változási csomagról szóló megállapodást, a Mediterrán Uniót és egy új megállapodást a közös agrárpolitikáról. Történt három, előre nem látható esemény, amelyek kiemelt helyet kaptak a napirenden, de ezek is az EU nevében mozgósítható munkacsoport hatékonyságát bizonyították: a Lisszaboni Szerződés elutasítása Írország polgárai részéről, a grúziai konfliktus (augusztus 8.), valamint a Lehman Brothers Bank összeomlása, ami egyben a jelenlegi pénzügyi és gazdasági visszaesés kezdetét jelezte (szeptember 15.).

Gratulálok a francia elnökségnek ehhez a sikeres mandátumhoz. Sikertől kezelnie az ír „nem” szavazatot következményeit (az Európai Tanács december 11–12-i ülésén Írország vállalta, hogy 2009 vége előtt ismét

előterjeszti a Lisszaboni Szerződést ratifikálásra), és közvetítő missziót teljesített Moszkva és Tbiliszi között, amely diplomáciai sikert hozott, de ismét felhívta a figyelmet a hatékony, koherens közös kül- és biztonságpolitika szükségességére az EU szintjén. Végül, de nem utolsósorban, sikerült elnyernie a tagállamok beleegyezését egy sor nagyon fontos közösségi projekthez, például a környezetvédelem és a bevándorlás területén.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Ami a gazdaságot illeti, a francia elnökség idején az Európai Unió előtt álló fő kihívásokat a klíma- és energiacsomaghoz kapcsolódó intézkedések és a pénzügyi válság jelentette.

Európa a jelentős bővítés után sokkal változatosabb lett, és számos különböző, sajátos tulajdonságokkal rendelkező területet foglal magában. A különbségek nemcsak az egyes tagállamok gazdasági fejlettségének szintjében mutatkoznak meg. Ezért olyan nehéz egységes eszközöket találni a tagállamok egyéni gazdaságai előtt álló, különböző problémák megoldására.

A válság leküzdésére irányuló intézkedéseknek ezért egy különféle, a válság során alkalmazandó eszközökből álló csomagot kell képezniük. Gondolok itt például a hía-csökkentésre vagy a Stabilitási és Növekedési Paktum bizonyos feltételeinek megszüntetésére.

A klíma- és energiaügyi csomagot az egyes gazdaságok és ágazataik állapotához és sajátosságaihoz kell igazítani. Szerintem a csomag keretében meghatározott intézkedések köre nem felel meg a jelenlegi helyzetnek.

Az egyes államok által elnyert engedményekkel és előnyökkel nem lehet kiegyenlíteni fejlettségbeli különbségeiket, mivel a kiindulópont olyannyira különböző. Ezért javaslom a csomag szisztematikus felülvizsgálatát és egy elemzést az állapotáról és az előrehaladásáról. A lényegi módosítások bevezetéséhez ezt kellene alapul venni.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), írásban. – (RO) Szeretnék gratulálni a francia elnökségnek az elvégzett munkához, amely lehetővé tette, hogy elfogadható kompromisszumra jussunk az energiaügyi és éghajlat-változási csomagról. A csomag elfogadása révén az Európai Unió példamutatásával és kötelezettségvállalásával az éghajlatváltozás elleni küzdelem első számú szereplőjévé lépett elő. Koppenhágában az Európai Uniónak olyan érvek lesznek a kezében, amelyeket fel tud használni a világ más részeit képviselő államokkal való tárgyalásokban, hogy közös erőfeszítésünk révén világszinten tudjunk hozzájárulni az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentéséhez.

Ahhoz is gratulálok a francia elnökségnek, hogy részt vett a tengeri közlekedés biztonságával foglalkozó harmadik intézkedéscsomag („Erika III”) egyeztetés útján történő elfogadásában. Az elmúlt évek tengeri baleseteiből levont tanulságok alapján az EU szigorította a tengeri közlekedés biztonságára vonatkozó szabályozást, és konkrét intézkedéseket és világos megoldásokat dolgozott ki a tengeri balesetek kezelésére. A fenntartható közlekedés, az egységes európai égbolt és a közúti biztonság terén is történő előrehaladás, bár nem elegendő. Azt szerettem volna, ha a francia elnökség idején a közúti csomag, az energiacsomag és a távközlési csomag ügyében is sikerül előrehaladást elérnünk.

Emellett az energia- és élelmiszerárak emelkedéséről a Parlamentben és a Tanácsban tartott teljes körű viták megmutatták Európa polgárainak, hogy a szociális menetrend az Európai Unió kiemelt prioritásainak egyike.

Andrzej Tomasz Zapałowski (UEN), írásban. – (PL) Elnök úr, a francia elnökség vívmányainak áttekintése kapcsán szeretném felhívni a figyelmet több olyan kérdésre, amelyek kihatnak ezen időszak átfogó értékelésére. Tény, hogy augusztusban Sarkozy elnök beavatkozása a grúziai helyzettel kapcsolatban a katonai fellépés beszüntetését eredményezte. Valójában azonban a katonai fellépés beszüntetése nagyobb mértékben kötődött Oroszország gazdasági érdekeihez és Franciaországgal való kapcsolataihoz, mint a háborúhoz vezető problémák megoldása iránti őszinte vágyhoz.

A következő kérdés, amit meg szeretnék említeni, az Európai Unió jövőbeni fejlesztésével és irányításával kapcsolatos, konkrétan a Lisszaboni Szerződés ratifikálásához való hozzáállásra vonatkozik. Írország esetében addig fogják szervezni sorban a népszavazásokat, amíg nem születik meg az Unió legnagyobb tagállamainak érdekét szolgáló eredmény. Ez azt mutatja, hogy Németország, Franciaország és több más ország érdekei felülírhatják az elfogadott alapelveket és a demokratikus vitát. Ráadásul az, hogy az ír lakosságot megvesztegetik a Szerződésből való kívülmaradás lehetőségével, azt mutatja, hogy az Európai Unióban az egyes országokkal különbözőképpen lehet bánni és meg lehet őket vesztegetni. Ez a határozat is azt mutatja, hogy a jog elferdítése hogyan válik egyre inkább elterjedt gyakorlattá a közösségi intézményeknél.

Szeretném emlékeztetni a Házat, hogy a francia elnökség alatt született meg az a határozat, amellyel az Európai Unió leszámolt bizonyos lengyel hajógyárakkal. Ezt a határozatot ugyanakkor hozták meg, amikor a Közösség más részein iparágakat és bankokat államosítottak vissza, ahogyan ez az Ön országában is történt, uram. Szintén az Ön irányítása alatt volt, hogy az elnökség nem egyezett bele a mezőgazdasági támogatások egyenlő szintre emelésébe. A francia elnökség ezeket az új tagállamok számára nagyon hátrányos szinten tartotta.

Elnök úr, Ön mindenekelőtt Franciaország érdekeit képviselte, nem az Európai Unió valamennyi tagállamának érdekeit.

(Az ülést 14.10-kor felfüggesztik, majd 15.05-kor újra megnyitják.)

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

7. Erasmus Mundus program (2009-2013) (az aktus aláírása)

Elnök. – Most a Tanáccsal együtt alá fogjuk írni a harmadik országokkal történő együttműködésen keresztül a felsőoktatás minőségének javítására és a kultúrák közötti megértés előmozdítására irányuló Erasmus Mundus cselekvési programról szóló jogi aktusokat.

Az európai ügyekért felelős államtitkár, Le Maire miniszter úr, Figel' biztos úr – az egész Erasmus program igazi atyja – hölgyeim és uraim, nagy örömmre szolgál, hogy a mai napon a Tanáccsal együtt aláírhatok egy ilyen fontos határozatot, amely lehetővé teszi az Erasmus Mundus program kiterjesztését. Ez a pillanat a Tanáccsal és a Bizottsággal együttműködésben folytatott, céltudatos munkánk betetőzése. Szeretnék még egyszer külön köszönetet mondani Figel' biztos úrnak, amiért előrevitte ezt a programot, és ezzel végül lehetővé tette, hogy a mai aláírással a Tanács és a Parlament együtt pecsételhesse meg a programot.

Ez a nyilvános aláírás hozzásegít ahhoz, hogy az európai polgárok jobban átérezzék az európai jogi rendelkezések jelentőségét. Az Erasmus Mundus program a Bizottság eredeti, 21 évvel ezelőtt létrehozott Erasmus programját terjeszti ki. A program lehetőséget ad a világ minden részéről származó diákoknak, hogy az Európai Unióban folytassák tanulmányaikat, és fontos szerepet játszik az európai felsőoktatás mint a kiemelkedő tanulmányi teljesítmény jelképének népszerűsítésében.

A megemelt finanszírozással – öt évre közel 950 millió euro – az Európai Unió most már meg tud felelni az Erasmus Mundus program iránti megnövekedett keresletnek. Ez lehetővé teszi, hogy a harmadik országokból érkező, legtehetségesebb diákoknak és professzoroknak adott ösztöndíjakkal tovább támogassuk a közös programokat Európában. Emellett a program hatókörét is ki fogjuk terjeszteni, hogy a doktori programokat is magában foglalja, és az európai diákoknak még több pénzügyi támogatást tudunk majd kínálni.

A programnak köszönhetően a résztvevők és mindenekelőtt a diákok a nyitottság és a kultúrák közötti párbeszéd valódi nagyköveteivé lépnek elő, akik szerte a világon segíteni fogják a jobb együttműködés és a kölcsönös megértés megvalósulását.

Befejezésül engedjék meg, hogy köszönetet mondjak a francia elnökségnek, a Bizottságnak és a Kulturális és Oktatási Bizottság valamennyi tagjának – örülök, hogy a bizottság elnökét, Batzeli asszonyt is itt látom ma a körünkben –, valamint az előadónak, De Sarnez asszonynak, akik mindnyájan nagyon sokat dolgoztak ezen a fontos jogalkotási intézkedésen.

Most felkérem Le Maire miniszter urat, hogy velem együtt írja alá a dokumentumot, valamint Figel' biztos urat, hogy jelenlétével felügyelje.

(Az elnökök aláírják a jogi aktusokat).

(Taps)

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

8. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

*

* *

Nigel Farage (IND/DEM). - Elnök asszony, a személyes nyilatkozatokkal kapcsolatban a Sarkozy úrral rendezett ma délelőtti vita folyamán tettem néhány megjegyzést az Európai Unió demokráciával szembeni attitűdjére. Konkrétan arról beszéltem, hogy a Szocialista Képviselőcsoport vezetője, Martin Schulz tett néhány becsmérő, lealacsonyító megjegyzést az idei júniusi vitában. Az elnöktől, Pöttering úrtól lehetőséget kapott arra, hogy felálljon és elmondja, hogy megjegyzéseim nem igazak, és hogy soha, semmilyen módon nem célzott arra, hogy a „nem” oldal a jövőben a fasizmushoz lenne köthető. Szeretném tisztázni magam.

Június 18-án, ugyanezen a helyen, amikor az írországi „nem” szavazatról beszéltünk, Martin Schulz pontosan ezt mondta. Azt mondta: „A szenvedély átállt a másik oldalra, arra az oldalra, amelyik szidja Európát, a politikai spektrum jobboldalára. Azoknál van, akik rosszat mondanak Európáról, és akik pusztán azért tesznek így, mert félnek. Európában azonban a társadalmi hanyatlás és a félelem ilyen keveréke mindig megnyitotta az utat a fasizmus előtt.”

Schulz úr talán nem fog örülni annak, amit mondanom kell. Esetleg mélységesen nem ért egyet azzal, amit mondok. Azt kell azonban mondanom Önnek, Schulz úr, hogy amikor én itt szót kérek, mindig nagyon alaposan utánanézek annak, amit mondani akarok. Soha nem állok fel azért, hogy hazudjak. Amit mondtam, teljes egészében igaznak gondoltam. Nem kérek elnézést vagy bármi ilyesmit. Azért teszem ezt, hogy tisztázzam ezt a dolgot, és sajnálom, hogy az elnökünk, Pöttering úr a 145. cikk alkalmazását választotta ma délelőtt, amivel Martin Schulznak megadta a szót, de engem nem hagyott szóhoz jutni, és ezzel valójában pontosan az történt, ami a ma délelőtti beszédem lényege volt. Az Európai Unióban nincs esélyegyenlőség. Úgy tűnik, hogy vannak a jók, akik támogatják a Szerződést, és vannak a rosszak, akik ellenzik. Ez nekem nem tűnik túl demokratikusnak.

Elnök. – Farage úr, az észrevételeit jegyzőkönyvbe fogjuk venni.

Martin Schulz (PSE). – (DE) Elnök asszony, Farage úr ma reggel azt állította, hogy én itt a Házban azt mondtam, hogy a „nem» szavazat fasizmushoz fog vezetni”. „Korábban Martin Schulz felállt, és azt mondta, hogy a »nem» szavazat fasizmushoz fog vezetni”. Én ezt soha nem mondtam – soha! –, ezért szeretném egyszer és mindenkorra tisztázni ezt a pontot.

Nem hiszem, hogy bármely adott lakosság „nem” szavazata – például az ír lakosságé – fasizmushoz vezetne. Ezt nem gondolom. Ez egyszer és mindenkorra világos. Abban azonban nagyon határozottan hiszek, hogy mindnyájunknak tisztában kell lennie azzal, hogy olyan emberek érzéseivel játszani, akiket a társadalmi helyzetük elvesztésétől való félelem gyötör, mindig veszélyes, ha uszítók kezébe kerül. Nem tudom, hogy Önök közül bárkit is az uszítók rendjébe lehet-e sorolni. Remélem, nem. Jól tudom azonban, hogy ilyen uszítók igenis léteznek.

Egy dologban biztos lehet, Farage úr, mégpedig abban, hogy küzdeni fogok az ilyen emberek ellen, mint Ön, akárcsak a politikája ellen, amíg csak a fizikai képességeim engedik!

Elnök. – Mindkét oldal magyarázattal szolgált, így most továbblépünk a következő napirendi pontra.

9. Klímaváltozás és energia (bevezetés)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozatai az éghajlatváltozásról és az energiáról

Jean-Louis Borloo, a Tanács soros elnöke – (FR) Elnök asszony, biztos úr, a képviselőcsoportok elnökei, előadók, hölgyeim és uraim!

Néhány hete – ami tényleg csak néhány hete volt – folytatott vitánk után újra itt vagyok Önökkel, különösen egy olyan fontos momentumot követően, amikor a Parlament és a Tanács a Bizottság vigyázó tekintete mellett bizalmi egyezményt kötött arról, hogy egyhangúlag – ahogy Sarkozy elnök úr mondta ma reggel –

keressünk olyan rendszereket, amelyekkel mind a 27 ország gazdasága elkötelezi magát a fenntartható gazdaság, a CO₂-kibocsátás csökkentése és a koppenhágai találkozóra való felkészülés mellett, valamint amely fejleszti és felkészíti gazdaságunk versenyképességét az előttünk álló évszázadra.

Az Európai Tanács egyhangú döntése után újra itt vagyok, és úgy érzem a rengeteg, többé-kevésbé példa nélkül álló háromoldalú egyeztetésnek köszönhetően – gondolok itt a múlt hétvégén számos irányelv kapcsán folytatott háromoldalú egyeztetésekre – nem szegtük meg bizalmi egyezményünket sem. Továbbá úgy érzem, hogy a múlt havi találkozásunk körülményeihez képest az ellentmondásos pontok könnyen azonosíthatók.

Megszűnnek ezek az ellentmondások, ha a koppenhágai csúcstalálkozó sikeres lesz. Ha Koppenhága nem jár sikerrel, tehát ha csak Európa mutat elkötelezettséget, akkor is van egy hozzáadott értéke a dolognak. Az ipari ágazattal szemben támasztott követelmény egyike, hogy tegye versenyképesebbé a leginkább környezetbarát eljárásokat.

A hozzáadott érték második területe a szolidaritásra, a harmadik pedig az energiára koncentrál. A csomag egyik legfontosabb alapelvét – a megújuló energia, az autók és egyebek mellett – az energia és energiafelhasználás alkotja.

Ebben a tárgyban úgy gondolom, hogy a lelkünk mélyén mindannyian elfogadhatónak tartunk egy átmeneti időszakot a legtöbb szénnel rendelkező gazdaságok számára, mert mindannyian tudjuk, hogy szociális szempontból milyen bonyolult az átmeneti időszak. Számos országban – Belgiumban és a francia Nord-Pas-de-Calais régióban – tapasztaltak alapján tudjuk, hogy milyen összetett feladat ez. Az alapok nem változtak, mindössze egy átmeneti időszokról van szó, amelyet a szolidaritásban bekövetkezett növekedés finanszíroz.

És valóban; a múlt héten a Tanácsban folytatott egyetlen valós vita egyáltalán nem azzal foglalkozott, amit itt hallok és olvasok, de a lényeg az, hogy a szolidaritási alap 2%-a szigorúan és közvetlenül kiosztásra került a legutóbb csatlakozott országok között, más szóval azok között, akiktől a legnagyobb mértékű energiaváltást kértük. Ez a szolidaritás legkiemelkedőbb része.

Tekintettel az egyéb részekre, mindannyian ismerik a már jó ideje benyújtott szövegeket a különböző bizottságok és előadók jóvoltából. Az üzemanyagok minősége tekintetében a javaslat sokkal ambiciózusabb, mint a Bizottság javaslata. A megújuló energiaforrások kapcsán alapvetően egyezik a Bizottság javaslatával. A terhek megosztása tekintetében pedig néhány apró részlettől eltekintve teljesen megegyezik vele. A járművek CO₂-kibocsátásával kapcsolatban hosszú távon egy kicsit szigorúbb feltételeket szab ez a javaslat.

Végül és alapvetően, a javasolt csomag és a márciusi Európai Tanácsra tervezett kitérített célok közötti általános egyensúlyt teljes mértékben figyelembe vettük. A globális egyeztetések fázisában vagyunk. Az európai csoportosulás, az európai kontinens, de legalábbis az Unió az első olyan világszervezet, amely évről évre, ágazatról ágazatra, irányelvről irányelvre, tisztán meghatározott célokkal, alkalmazási módszerekkel és a kapacitások értékelésével állítja fel rendszereit, ahol az irányelvek követik a valóságban végbemenő változásokat, más szóval egyrészt a Bizottság, másrészt a Bíróság felügyelete mellett történik mindez.

Azt hiszem értékelhető és gyökeres változásokat hozó tervvel rendelkezünk, amely kötelező érvényű és összhangban van célkitűzéseinkkel és törekvéseinkkel. Úgy vélem, hogy a múlt héten a Tanácsban a háromoldalú egyeztetéseknek köszönhetően elért pont összhangban áll az európai törekvésekkel. Európa feladata, hogy vezesse a koppenhágai vitát, és hogy megkezdje a felkészülést erre a nagyszabású konferenciára, az emberiség nagy találkozására, amely a fogadó ország, Dánia mellett egyrészt a Bizottság, másrészt a Cseh Köztársaság és Svédország hatáskörébe tartozik.

Hölgyeim és uraim, ezt szerettem volna elmondani önöknek bevezetésként, kiegészítve azzal, hogy a Parlament tényleg egy abszolút kritikai eszköz, ahogy mondják, nem csak azért, mert az egyetlen olyan eszköz, amellyel nyomás gyakorolható a kormányokra, hanem egyszerűen általános minőségében is.

Végezetül látni fogják, hogy például a Davies úr számára oly kedves széndioxid-elkülönítés és -tárolás kapcsán a Tanács az utolsó órákban változtatott álláspontján annak érdekében, hogy az a lehető legközelebb kerüljön az itt kinyilvánított akarathoz.

Ezt a munkát elvégeztük. Elkészült a hat szöveg, amely most megvitatásra vár. Amennyiben további pontosításra van szükségük, szívesen állunk rendelkezésükre.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! A mai és a holnapi nap azon ritka alkalmak egyike, amikor a politikusoknak megadatik az a lehetőség, hogy történelmet írnak. Az energia- és klímacsomag, amelyről

holnap szavazni fognak, mérföldkövet jelent a jogalkotásban, amely nem csak az Európai Unió számára bír nagy jelentőséggel, de az éghajlatváltozással kapcsolatos nemzetközi törekvések számára is, és hatásuk az Európai Unióban és nemzetközi szinten is érezhető lesz.

Szeretnék köszönetet mondani a francia elnökség elkötelezettségéért és a kompromisszum elérése érdekében végzett munkájáért, de legfőképpen szeretném őszinte köszönetemet és elismerésemet kifejezni az Európai Parlament – mind a képviselőcsoportok, mind pedig az előadók – felé az eddig végzett munkáért. Mindenki tevékenyen hozzájárult a kompromisszum olyan szintre fejlesztéséhez, amely mellett a holnapi szavazás igen ígéretes lesz.

Annak ellenére, hogy számos aggály merült fel – rengeteg javaslat született, amelyekből sokat megfontolás tárgyává is tettünk –, és annak ellenére, hogy mindenki maradt egy kis elégedetlenség, úgy vélem, hogy a csomag páratlan és ambiciózus. Ambiciózus, páratlan, korrekt és teljesíteni fogja azt a célkitűzésünket, miszerint 2020-ra az Európai Uniónak képesnek kell lennie az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 20%-os csökkentésére. Tehát a csomag szerkezete nem változik az eredeti javaslatunkhoz képest, továbbá a terhek résztvevők közötti igazságos megosztása mellett a csomag környezetvédelmi egységessége is megővásra került.

Az Önök előtt lévő csomag egy sor olyan intézkedést tartalmaz, amely a világon egyedülállóan ambiciózus. Csak nemrégiben hallhattunk arról, hogy néhányan követni szeretnék példánkat a világ más pontjain, ami nagyon biztató.

Az Európai Unió az éghajlatváltozás tekintetében vezető szerepet tölt be a világon; ha a holnapi szavazással elfogadjuk ezt a csomagot, azzal megerősítjük az éghajlatváltozással szembeni küzdelemben kivívott vezető nemzetközi szerepünket, ugyanakkor biztosíthatjuk országaink számára azokat az előnyöket, amelyeket az alacsony széndioxid-kibocsátású gazdaság felé tett korai lépéseinkkel értünk el.

Az Európai Unió a világ első olyan régiója, amely csökkentette széndioxid-kibocsátását. Teljesíteni fogjuk a Kiotói Jegyzőkönyvben meghatározott célokat – úgy is mint EU-15-ök, és úgy is, mint EU-27-ek – el fogjuk érni a 8%-os csökkentési célt; valójában az újonnan csatlakozott tagállamok erőfeszítéseinek köszönhetően az EU-27-ek esetében túl is teljesítjük azt.

A világon egyedül a mi régióinkban létezik jól működő kibocsátáskereskedelmi rendszer, és csak nálunk van ára a szén-dioxidnak. A világon az Európai Unió régiója fektet be legnagyobb arányban a környezetbarát fejlesztési projektekbe a fejlődő országokban, ami nem csak azért hasznos, mert hitelt kapunk a befektetésekhez azokban az országokban, hanem azért is mert így csökkentjük az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását az egész világon, segítjük a technológia átadását ezekbe az országokba, befektetünk és munkahelyeket teremtünk.

Az Európai Unió a világ azon régiója, amely nagy összegeket fektet a kutatásokba, és amely ezzel a csomagunkkal, valamint a korábban Borloo úr által is említett intézkedésekkel, a 2015-ig 300 millió tonnányi szén-dioxid elárverezéséből származó bevétel befektetésével – összege kb. 9 milliárd euróra tehető – még ennél is többet fektethet be a kutatásokba. Az Európai Unió szintén egyedülálló régió a világon abban a tekintetben, hogy egy egyoldalú 20%-os célt tűz ki maga elé a csomag holnapi elfogadásával, valamint abban, hogy vezetőink megerősítették a 30%-os csökkentést, amely elengedhetetlen az éghajlatváltozás elleni hatékony küzdelemhez (a legfrissebb tudományos információk alapján még talán ez a 30% sem elegendő).

A csomag holnapi elfogadásával nem csak hogy előrelépünk, de nagyot ugrunk előre az éghajlatváltozás elleni küzdelem területén is, és követendő példát állítunk a világ többi országa és régiója számára. Egy néhányuk már el is indult ebben az irányban. Ausztrália épp a tegnapi nap folyamán jelentette be az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos csomagját. Ami nem olyan ambiciózus, mint a mi intézkedéscsomagunk, de mégis nagyon fontos. Meghatároz egy egyoldalú célkitűzést, valamint egy összkvótás kereskedési rendszer („cap-and-trade”) bevezetését is tartalmazza, és nagyon ambiciózus a közép- és hosszú távú célkitűzések tekintetében. Hangsúlyozza a velünk való együttműködésre irányuló törekvést annak érdekében, hogy Koppenhágában megszülethessen egy nemzetközi egyezmény. Továbbá mára már mindenki számára világos, hogy melyek a még be nem iktatott Obama prioritásai – energiabiztonság és éghajlatváltozás –, amit tegnap újra megismételt.

Az Európai Unió vezető szerepet tölt be a különféle dokumentumok és tanulmányok megalkotásával, amelyek hasznosak lesznek a következő év tárgyalásai során. A múlt héten Poznańban egyértelműen kiderült, hogy a világ országai jövőre eltökélten fognak küzdeni Koppenhágában egy ambiciózus nemzetközi egyezmény létrehozásának érdekében, amelyhez az Európai Unió az egyezmény lehetséges kereteiről, a szükséges

alapelvek lefektetéséről, a rendszer lehetséges felépítéseiről és finanszírozási lehetőségeiről szóló dokumentumok megalkotásával járul hozzá.

E csomag tárgyalásakor számos aggály merült fel: például a szénszivárgással kapcsolatban felmerült, hogy a magas széndioxid-kibocsátású iparágak a kibocsátáskereskedelmi rendszer és főleg a kvóták értékesítése miatt olyan országokba települnek majd át, ahol nem létezik széndioxid-kibocsátási korlátozás, és ezek az ágazatok továbbra sem fogják csökkenteni kibocsátásukat ezekben a korlátozást nem alkalmazó országokban (ami az Európai Unió számára szintén fontos kérdés a munkahelyek számának csökkenése miatt).

Más aggályok olyan tagállamok részéről merültek fel, amelyek nagymértékben függenek az energiaszektorban zajló szénkereskedelemtől, továbbá más tagállamok a terhek megosztásáról szóló javaslat rugalmassága miatt fejezték ki aggodalmukat. A kompromisszumok megkötésével minden aggályt eloszlattunk. Az ipar számára biztosítottuk a hosszú távú előreláthatóságot, továbbá ingyenes kibocsátási egységeket is biztosítani fogunk, valamint a versenyképességgel kapcsolatos kérdést is rendezni fogjuk. Ugyanakkor hangsúlyoznunk kell, hogy mindemellett ezek az iparágak jelentősen hozzájárulnak a széndioxid-kibocsátás csökkentéséhez az Európai Unióban, nem csak a kibocsátáskereskedelmi rendszer korlátozásai miatt, hanem azért is, mert a legjobb elérhető technológia referenciaértékeinek is meg kell felelniük. Tehát még ezek az iparágak is csökkenteni fognak kibocsátásukat.

Most pedig kérem, engedjék meg, hogy áttérjek az energiaágazatban zajló árverések témakörére, mivel rengeteg panasz és elégedetlen vélemény jutott el hozzám azzal kapcsolatban, hogy néhány tagállam számára engedélyeztük az önkéntes kívülmaradást ezen a területen. Először is szeretném kiemelni, hogy azért biztosítottuk ezt a lehetőséget a tagállamok részére, mert aggályukat fejezték ki a javaslat szociális hatásaival kapcsolatban. Meg kell hallgatnunk ezeket az aggályokat és meg is hallgattuk őket. Bár véleményem szerint amikor elérkezik az idő, ezek az országok – különösen azok, amelyekben az energiaágazat magánkézben van és az árak államilag nem szabályozottak – nem fognak élni a kívülmaradás lehetőségével azon egyszerű okból kifolyólag, hogy nem tudják majd eldönteni, a pénzügyminisztériumnak – az államnak – adják-e a pénzt jó célok felhasználására, vagy hagyják a magánszektor váratlan nyereséghez jutni, nyereséghez mindenféle ok nélkül. Be kell látnunk, hogy ez politikai kérdéssé válhat a jövőben. Tehát azt tanácsolnám azoknak, akik az egyezménynek ezt a pontját kifogásolják, hogy győzzék meg saját országuk kormányát arról, hogy ne éljenek ezzel a lehetőséggel, amikor elérkezik az idő. Ugyanakkor azok a tagállamok élhessenek a kívülmaradás lehetőségével, akik szociális vagy más okból tartják azt fontosnak.

A tiszta fejlesztési mechanizmusokkal és a terhek megosztásával kapcsolatos rugalmasság tekintetében először is jelenleg rengeteg szám kering a köztudatban arról, hogy mekkora erőfeszítéseket kell tenni a kibocsátáscsökkentés érdekében helyi szinten, és mennyit engedélyeznek külföldön. Szeretném kihangsúlyozni, hogy ezek az összehasonlítások 2005-re vonatkoznak. Az aktuális, helyben megvalósítandó kibocsátáscsökkentés aránya sokkal nagyobb, mert azt a 2020-ra elérendő értékekkel, és mint mindig, a gazdaság helyzetével kell összevetni. Az aktuális csökkentési értékek sokkal magasabbak lesznek az Európai Unióban. Megkértem a csapatomat, hogy készítsenek egy elemzést a teljes kibocsátáskereskedelmi rendszerről és a terhek megosztásáról, amelynek alapján az látható, hogy a terhek 60%-ra nőnek az Európai Unión belül, és 41% is lehet külföldön, a fejlődő országokban.

Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a fejlődő országokban befektetésre van szükség. Ez az egyik olyan téma, amit azok a nemzetközi partnereink és azok az uniós országok is minden alkalommal megemlítenek, akik a fejlődő országokban érdekeltek a technológiák átadásában, a befektetésekben és a széndioxid-kibocsátás csökkentésében.

Miért rossz ez? Mert egyensúlyra van szükségünk; mert ha a hazaihoz képest nagyobb erőt fektetünk be a külföldi országokban, akkor az Európai Unióban elveszíthetjük a gazdaság és az ipar összes előnyét, mert ez a csomag nem csak az éghajlatváltozás elleni küzdelemről, de egy hatékonyabb gazdaság létrehozásáról is szól. Ösztönözni fogjuk a vállalkozások és az ipar erőforrás- és energiahatékonyságát – az energiahatékony, erőforrás-hatékony vállalkozás egyben gazdaságilag is hatékony vállalkozást jelent, egy sokkal versenyképesebb vállalkozást, ami pedig az Európai Unió számára az innovációt jelenti. Tehát sokkal nagyobb erőfeszítésre van szükségünk az Európai Unióban. Ez az, amit meg kell próbálnunk teljesíteni.

Ismétlem: ez remek lehetőséget biztosít mindazok számára, akik kifogásolták a kompromisszum ezen pontját. Térjenek haza országaikba és kérjék az osztrák, a svéd, a dán, a finn és a többi – tizenkét ország szerepel a listán – kormánytól, akik kérelmezték ezt a plusz egy százalékot, hogy ne éljenek a kompromisszumon keresztül biztosított tiszta fejlesztési mechanizmusok által kínált lehetőségekkel. Ez Önökön múlik. Ezt csak otthon tudják megtenni, itt nem. Itt a csomag mellett kell szavazniuk. A csomag nem egy-egy különálló javaslatból áll, minden javaslat hatással van a többire. Tehát ne kövessünk el hibát.

Ha ellenvetésük van, tegyenek ellene saját országukban, tegyenek ellene azokban az országokban, amelyeknek rendelkeznek a plusz egy százalék tiszta fejlesztési mechanizmussal.

Nem fogok most beszélni a negyedik aggályt jelentő szolidaritásról. Borloo úr már megadta a választ, és a francia elnökség nagyon bölcs megoldást talált.

Nem szeretném húzni az időt, hiszen már így is túl sokat beszéltem. Most az a fontos, hogy előre tekintsünk. Koppenhágára kell koncentrálnunk. Egy évnyi kemény tárgyalássorozat előtt állunk. Dolgozzon újra együtt, az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság, hogy Koppenhágában egyezsége juthassunk a nemzetközi partnerekkel. Az éghajlatváltozás elleni küzdelem csak akkor lehet hatásos, ha Koppenhágában minimum harminc százalékról sikerül megállapodnunk. Már most el kell kezdenünk a munkát. Ugyanakkor tekintettel kell lennünk saját iparágainkra is.

Visszatérve a folyékony szénhidrogének kérdésére, ebben az esetben nem csak a munkahelyek megtartásáról, a foglalkoztatásról és a versenyképességről van szó, hanem a környezetvédelemről is. Nem szeretnék azzal szembesülni, hogy a vállalatok olyan országokban osztják újra a kvótákat és bocsátanak ki szén-dioxidot, ahol egyáltalán nincs kibocsátáskorlátozás. Tehát ez környezetvédelmi, szociális és gazdasági kérdés is egyben, amelyek között ez a kompromisszum egyensúlyt teremt. Úgy vélem ezen az úton kell továbbindulnunk. E csomag végrehajtásával természetesen folytatnunk kell az együttműködést a Tanáccsal és az Európai Parlamenttel, de a szociális partnereket is be kellene vonnunk ebbe az egyeztetési folyamatba. Európa és a világ érdekében nagyon fontos, hogy együttműködjünk.

(Taps)

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! A ma megvitatásra kerülő javaslatokkal forradalmi változásokat érhetünk el az energiatermelési és –fogyasztási szokásainkban. A kevesebb széndioxid-kibocsátás egyben nagyobb energiahatékonyságot és fenntarthatóbb energiaforrásokat is jelent. Az elkövetkező években a piacbarát kibocsátáskereskedelmi rendszer jelenti majd a fő ösztönző erőt a technológiai újítások terén. A nem a kibocsátáskereskedelmi rendszer alá tartozó ágazatok széndioxid-kibocsátási előirányzatai valójában kötelező energiahatékonysági célokat határoznak meg a tagállamok számára. A széndioxid-elkülönítésről és –tárolásáról szóló irányelv rögzíti – jelen esetben a CO₂ geológiai tárolása kapcsán –, hogy egyik energiaforrást sem különböztetik meg a másikkal szemben addig, amíg az összhangban áll a társadalom érdekeivel.

A járművekből származó CO₂-kibocsátás korlátozása valójában gátat szab az egyre növekedő olajfüggőségnek. 2020-ban húszszázaléknyi megújuló energia felhasználása a végső energiafogyasztásban új energiaforrást jelent – nem csak a villamos energia, de a fűtés és hűtés, valamint a közlekedés területén is. Soha nem szabad megelégednünk arról a kihívásról, amellyel az energiaágazatban szembesülünk. A Nemzetközi Energiaügynökség már négy éve figyelmeztet bennünket arra, hogy energiaágazatunk gazdasági, globális, környezetvédelmi és társadalmi szempontból sem fenntartható. Ez a kereslet és a kínálat kockázatos egyensúlyából fakad. Az árak szintjén nem szabad megengednünk, hogy a gazdasági visszaesés miatt kialakult jelenlegi olajár félrevezessen bennünket. Emlékezzünk arra, hogy csupán néhány hónapja mennyi volt az olaj ára!

A legfontosabb dolog, ami a legutolsó jelentésből derül ki, a gazdasági jólét területén történő elmozdulással foglalkozik. Ha az Európai Unió gazdasági jóléte megszűnik, az a munkahelyek megszűnését is maga után vonja. Tehát észre kell vennünk, hogy a globális környezet olyan kihívások elé állítja az energiaágazatot, amelyre mindenképpen reagálnunk kell. Az energiafüggőség miatt ez egy különösen fontos kihívás az EU számára, amely megfelelő intézkedések nélkül 50%-ról akár 70%-ra is emelkedhet. Az olaj és földgáz tekintetében ez az arány elérheti a 90, de akár a 100%-ot is. Ez veszélyeztetni fogja az ellátás biztonságát, és nyilvánvalóan munkahelyek megszűnéséhez is vezet. A javaslatcsomag gyökeres változást hoz majd, amellyel képesek leszünk importfüggőségünket elfogadható szinten – 2030-ban 50% körüli értéken – tartani, és az energiatermelés és –fogyasztás területén versenyképes, fejlett technológiákat eredményez majd az Európai Unióban. A világ fenntartható fejlődésének elősegítését is lehetővé teszi számunkra. A szénhidrogének árának mai ingadozása mellett elképzelhetetlen számunkra egy jó és egészséges környezet a jelenleg legszegényebb régiókban. Ez az egyetlen lehetséges út.

Úgy gondolom hogy az elvégzendő feladat nem könnyű. Nem egyszerű, és évekbe telik változásokat elérni az energiaágazatban. De nincs más választásunk, mert megerősítést nyertünk, nem csak az által, hogy a politikai vezetők számítanak ránk, hanem azáltal is, hogy javaslatunk tudományos bizonyítékokra és olyan globális intézmények bizonyítékaira alapul, amelyek folyamatosan figyelik helyzetünket a világ olajpiacain.

Szeretném megköszönni a Parlamentnek, különösen az előadónak és a francia elnökségnek, hogy az oly nehéz tárgyalások közepette nemcsak hogy nem csökkentették ambícióinkat, de finomítottak is a javaslaton, amely így még kiegyensúlyozottabbá, még erősebbé vált. Úgy vélem, büszkéek lehetünk a háromoldalú egyeztetések során elért eredményekre. Tehát újra szeretnék köszönetet mondani az előadónak, akik a Bizottság segítségével nagy erőfeszítések árán képviselték a Parlament álláspontját, és egyezsége jutottak az elnökséggel a legambiciózusabb javaslatcsomag kapcsán, amely forradalmasítani fogja az energiaágazatot.

Elnök. – Köszönöm, biztos úr.

10. Megújuló energiaforrásokból termelt energia (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az **Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében Claude Turmes** által készített jelentés **(A6-0369/2008)** a megújuló forrásokból előállított energia támogatásáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról (COM(2008)0019 - C6-0046/2008 - 2008/0016(COD)).

Claude Turmes, előadó. – (DE) Tisztelt elnök asszony! A megújuló energiaforrásokról szóló irányelv mérföldkövet jelent Európa energiapolitikájában. Ez az irányelv nem csak egy környezetbarátabb villamos energiát biztosít majd – felfrissítve az európai közlekedést –, de egy saját hazai energiaforrást is, amely Európában tartja a pénzt és a munkahelyeket. Exportpiacaink védelme mellett vezető piacot építhetünk ki és vezető szerepet tölthetünk be a technológia területén. Tehetünk-e jobbat ezekben a válságos időkben?

Ez egy közös siker. Azok közös sikere, akiket nem láthatunk itt – Liseé, Aris-é, Hansé, Paulé, Michelé, Fredé – a szürke eminenciásoké. Ez a Parlament sikere. Újból szeretnék köszönetet mondani Fiona Hallnak, Britta Thomsennek, Umberto Guidoninak, Werner Langennek és Anders Wijkmannnak a tárgyalások lebonyolítása során belém vetett hitükért. Szintén köszönetemet szeretném kifejezni egy bizonyos embernek, Jean-Louis Borloonnak. Személyes közreműködése nélkül – hivatalával és a francia elnökséggel együtt – például soha nem tudtuk volna Berlusconi urat egy héttel ezelőtt egy teljes hétvégre megszerezni, és nem tudtuk volna ezt az irányelvet eredményesen lezárni. Pontosan a közös siker az, amit Európa képes elérni.

Röviden rátérek a tartalmi elemekre. Először is az irányelv a 20%-os kötelező célkitűzés által biztosítja a befektetések biztonságát. Rendelkezünk kötelező érvényű célkitűzésekkel, részletekbe menő nemzeti cselekvési tervekkel, és a Bizottság által szigorú ellenőrzés alatt tartott köztes célkitűzésekkel. Mindez elég nyomást gyakorol majd mind a 27 tagállamra ahhoz, hogy kitartóan a szél-, a nap- és a vízenergia, valamint a biomassza felhasználására koncentráljanak.

A 2014. évi felülvizsgálatra vonatkozó rendelkezés pontatlan. Ez a felülvizsgálatra vonatkozó rendelkezés épp úgy nem említi a célkitűzéseket, ahogy az együttműködési mechanizmusokat sem fogja. Az olasz megújulóenergia-ipar ma köszönetet mond nekem azért, mert Európa segítségével most már mi is képesek vagyunk fejlődni a megújuló energia területén egy olyan országban, mint Olaszország.

A nemzeti célkitűzések – Ausztria: 34%, Olaszország: 17%, Franciaország: 23% – szintén elérhetők az együttműködési mechanizmusokon keresztül. Többek között ezen a ponton kellett módosítanunk a Bizottság javaslatát. Spekulációk helyett együttműködést szeretnénk elérni a megújuló energia piacán. Ezért elleneztük a származási garancia kereskedelméről szóló javaslatot.

Az infrastruktúra is megújítható. Gondoskodtunk róla, hogy az villamosenergia-hálózat, és a földgázhálózat nyitott legyen, valamint gondoskodtunk róla, hogy a fűtési hálózatokba is történjen nagyarányú befektetés, valamint arról is, hogy az épületek – például a középületek tetején – is hasznosítsák a megújuló energiát.

A pont, amivel előadóként elégedetlen vagyok, az a közlekedési ágazatban felhasználandó megújuló energiáról szóló szakasz. Bolygónknak is vannak korlátai. Olajkészletünk, de mezőgazdasági területeink nagysága is korlátozott. Ezért szabtuk gátat a „nagy luxusautók és az környezetbarát üzemanyaggal működő négykerék-meghajtású járművek” legendájának.

Figyelmet kell fordítanunk az elektromobilitásra is, valamint a biomassza felhasználását is behatóbb vizsgálat alá kell vetnünk a fenntarthatóság szempontjából. A Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja mostantól a környezetvédelmi és fejlesztési mozgalommal együtt harcolni fog az agroüzemanyagok esztelen piacra juttatása ellen is.

(Taps)

Jean-Louis Borloo, a Tanács soros elnöke – (FR) Elnök asszony! Én is köszönetet szeretnék mondani az előadó által említett személyeknek – nem csupán udvariasságból –, és szeretném hozzáfűzni, hogy remek munkát végeztek.

A kezdetekkor természetesen voltak olyan pontok, amelyek nem voltak kielégítőek. Ezek részben javításra kerültek az üzemanyagok vonatkozásában – hogy egyszerűen fogalmazzak –, és kisebb módosításokon estek át a földhasználati jog tekintetében. A többi ponttal kapcsolatban pedig úgy gondolom, hogy az egyes tagállamokban más és más erőfeszítések szükségesek – ami viszont nem képezi a vita alapját, vagy hogy úgy mondjam, nem jelentenek igazi akadályt –, ez pedig bizonyítja, hogy az európai szolidaritás tényleg létezik.

A megújuló energia szempontjából egyeseknek sokkal többet kell tenniük, mert elegendő kapacitással rendelkeznek. Mások az átmenet egyéb területein tesznek erőfeszítéseket. Úgy hiszem, hogy ez egy meglehetősen kivételes irányelv.

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Először is köszönetet szeretnék mondani az előadónak, Turmes úrnak, és mindazoknak akik a megújuló energia ügyéért harcoltak. Még ma is emlékszem a megújuló energiával kapcsolatos vitánkra, a fűtés és a légkondicionálás kérdésére, és mindazokra, amelyek tárgyalásra kerültek. Úgy gondolom, hogy az előttünk lévő irányelvet tökéletesre fejlesztettük. A célkitűzések kötelező jellege kiszámíthatóvá és stabillá teszi az intézkedéseket és a támogatási rendszereket a megújuló energiaforrásokot használó tagállamok számára. Szintén lehetővé teszi az új technológiák piacra jutását és elterjedését. Gyökeres változást javasolunk.

Igaz, hogy a különböző országok különböző célkitűzésekkel rendelkeznek, de azért szeretnék megemlíteni egy, a Tanácsban felmerült szempontot is. Egyetlen ország kivételével minden tagállam megértette, hogy a célkitűzések megvalósíthatók, aminek kivitelezéséhez két további eszköz is rendelkezésre áll. Elsőként az energiahatékonyság területén kellene nagyobb befektetéseket eszközölnünk, mert ez is elősegíti a megújuló energiával kapcsolatos célkitűzések megvalósítását. Másodsorban, egyetlen ágazatról sem szabad megfeledkeznünk, mert nem csak a villamosenergia-ipart, de a többi ágazatot – fűtés, klimatizálás, közlekedés – is meg szeretnénk célozni. Ezért úgy gondolom, hogy a tagállamok jó hozzáállása mellett derűlátóak lehetünk a célkitűzéssel kapcsolatban.

Úgy vélem, hogy a rugalmassági tényezők talán nem a legmegfelelőbbek. Abban viszont egyetérttek a Parlamenttel és a Tanáccsal, hogy ebben a fázisban számos új technológia befektetést igényel. A legrosszabb, ami történhet, hogy bizonyos technológiák fejlődését gátoljuk, mint például a napenergiáét, ami jelenleg a szélenergiához képest sokkal költségesebb. Úgy gondolom, hogy a támogatási rendszerek biztosításához ez a helyes megközelítés, amely ugyanakkor támogatja a tagállamok együttműködését is. Meg kell említenem egy cseh céget, amely a szélenergia-ágazatban fektetett be Romániában. Ez az, amit keresünk. Olyan helyeket keresünk, ahol a nagy beruházások olcsóbban megvalósíthatók, de nem jelentik szükségszerűen valamelyik technológia kizárását.

Fontosnak tartom megjegyezni, hogy a kísérő intézkedések helyénvalóak, és az elfogadott adminisztratív akadályok is leküzdhetők, csak úgy mint más, a terület sikerességéhez elengedhetetlenül szükséges intézkedések.

A közlekedéssel kapcsolatban optimistább vagyok az előadónál, mert úgy gondolom, hogy fontos felállítanunk a fenntarthatósági kritériumokat. Az üvegházhatást okozó gázok esetében rendelkezünk fenntarthatósági kritériumokkal. Néhányak alacsonynak tarthatják, de azt hiszem, hogy elég magasak és erős motivációt jelentenek. Másodszor pedig, vannak konkrét szabályozatlan területeink. Ez véleményem szerint szintén forradalmi változást jelent. Végül, a földhasználat közvetlen és közvetett megváltoztatásával kapcsolatos kérdésekkel is foglalkozunk. Tudatában vagyunk annak, hogy a jelenleg rendelkezésre álló tudományos bizonyíték még nem elegendő ahhoz, hogy letisztult döntést hozzunk, de ez az e területen is kötelező erejű intézkedések irányvonalát tisztán meghatározza. Véleményem szerint még az irányelvnek ez a része is nagy sikert jelent, mert most először határoztunk meg úgy fenntarthatósági kritériumokat, hogy azok végrehajtásra is kerülnek. Úgy gondolom, hogy nem csak az energiaágazatban, a fűtés és légkondicionálás területén, de a közlekedési ágazatban is szükség van megújuló energiaforrásokra.

Büszke vagyok előadóinknak a Tanáccsal és a francia elnökséggel közösen végzett munkájára. Meggyőződésem, hogy 2020-ra nem csak 20%, de annál jóval nagyobb lesz a megújuló energiaforrások aránya az energiafelhasználásban. Tehát ma biztosak, 2020-ban pedig boldogok lehetünk.

Béla Glattfelder, a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság véleményének előadója. – (HU) A Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság elsősorban a bioüzemanyagok kérdésével foglalkozott, hiszen ennek van nemzetközi kereskedelmi

összefüggése. A Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság úgy véli, hogy a bioüzemanyagok nemzetközi kereskedelme – ami alapvetően harmadik országokból származó importot jelenthet ebben az összefüggésben – nem vezethet globális szinten a környezet pusztításához és az éhínség növekedéséhez. Ezért a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság azt javasolja, hogy a tagállamok ne vehessék figyelembe a bioüzemanyagokra vonatkozó célkitűzés teljesítésénél az olyan importált bioüzemanyagok felhasználását, amelyeknek közük van az erdőirtáshoz – közvetve vagy közvetlenül –, amelyeket olyan országokból importáltak, amelyek egyébként nemzetközi élelmiszersegélyben részesülnek, vagy olyan országokból importáltak, amelyek a mezőgazdasági termékekre exportadót vagy más exportkorlátozást vetettek ki. Úgy vélem, hogy a bioüzemanyagok előállítására Európa is képes és az energiafűggségünk csökkentése elsősorban akkor valósul meg, ha Európában előállított bioüzemanyagokat használunk föl.

Mariela Velichkova Baeva, a Gazdasági és Monetáris Bizottság véleményének előadója. – (BG) Szeretnék gratulálni az előadónak a kiváló eredményekhez. Annak érdekében, hogy a megújuló energiaforrásokról szóló irányelv elérje a célját, jogi keretet kell alkotnunk a hosszú távú befektetési döntések biztosításához.

A megújuló energiaforrásokból és bioüzemanyagokból származó energia iránti előrelátható kereslet számos lehetőséget tár fel, például kockázati tőkét biztosít kis- és középvállalkozások számára az új technológiák piaci bevezetéséhez.

A pénzügyi intézmények még ebben a nehéz időszakban is kulcsfontosságú szerepet játszanak az olyan eszközök megalkotásában és kereskedelmében, amelyek a megújuló energiaforrások használatát, az energiahatékonyságot és más célokat támogató projektek finanszírozását célozzák. Ez elérhető egy keretszabályozás megalkotásával és egy közösségi és nemzeti szintű, hosszú távú jövőkép mellett, amely a helyi és regionális hatóságoknak a megújuló energiaforrásokból származó energia használatának támogatási politikáit befolyásoló szerepére koncentrálna.

Anders Wijkman, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság véleményének előadója. – Elnök asszony! Egyetértek azzal, hogy az energia és a klímaváltozási csomag legjobb eleme ez a megújuló energiáról szóló irányelv. Annak különösen örülök, hogy a bioüzemanyagok fenntarthatósági kritériumait ilyen remekül sikerült tökéletesíteni. Véleményem szerint az előadó remek munkát végzett.

Szeretnék gratulálni magunknak ehhez az irányelvhez, mert a csomag többi része hagy kívánnivalót maga után. Ha a kizárólagos árverés határidejét 2027-re – egy egész generációval későbbre – toljuk, és a kibocsátáscsökkentés 60%-a történhet a harmadik országokban, akkor hol van az energia- és a közlekedési ágazat, az ipari termelés stb. átalakításához szükséges nyomás és ösztönző erő? Ez a kibocsátáscsökkentésre irányuló hosszú távú erőfeszítéseink szempontjából, de az ipar szempontjából is fontos. Innováció szükséges. Biztosok, én az önök helyében kissé tartanék az ETS-piac, a nemzeti tevékenységgel szemben támasztott alacsony elvárási szint és a recesszió együttes hatása miatti összeomlásától.

Véleményem szerint a megújuló energiáról szóló irányelv kitűnő példát állít. Kellőképpen ösztönözni fogja a technológia fejlesztését, új munkahelyeket teremt majd, és csökkenteni fogja a külvilágtól való függőségünket, amelyek közül mindháromra elengedhetetlenül szükségünk van.

Inés Ayala Sender, a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság véleményének előadója. – (ES) Elnök asszony! Én is üdvözlöm a megújuló energiaforrásokról szóló irányelv tárgyalásai során kialakult döntéseket. Mindenekelőtt úgy gondoljuk, hogy a közlekedés szempontjából a haladási irány immár megfelelően tisztázott. A jogbiztonság miatt az iparban már régóta igény volt erre. Sikeresen meghatároztuk a szükséges feltételeket és biztosítottuk változatosságot ezen a területen is, így nem csak a bioüzemanyagok, de más tényezők – mint a megújuló energiaforrásokból előállított hidrogén és villamos energia – is részét képezik a 20%-os, ezen belül pedig a 10%-os célkitűzés eléréséhez szükséges energia-összetételnek.

A kiindulópont – ami véleményem szerint rendkívül fontos – a fenntarthatósági kritériumok bevezetése. Ezeknek természetesen tartalmaznia kell a környezetvédelmi kritériumokat, csakúgy mint a földhasználati szabályokat és azok harmadik országokbeli következményeit, de elengedhetetlenül fontosnak tartom a társadalmi kritériumokat is. Felszólítom a bizottságot, hogy kezelje ezt a területet meglehetősen érzékenységgel, mivel az emberek pontosan ezt várják tőlünk a recesszió és az ilyen nagyfokú bizonytalanság idején.

A felülvizsgálati záradékokra tekintettel úgy gondolom, hogy többek között új jogalkotási javaslatokon keresztül képesek leszünk elősegíteni e terület növekedését és fejlődését. Az egységes szerkezet szintén segíteni fogja a tagállamokat abban, hogy nemzeti cselekvési terveik megfeleljenek az általunk rögzített céloknak.

Végül szeretném megkérdezni a Bizottságot, hogy milyen tevei vannak az elosztási infrastruktúra és a logisztika, valamint a ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

Samuli Pohjamo, a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (FI) Elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani az előadónk ezért az óriási munkáért.

A megújuló energiaforrások fokozott és fenntartható használata megfelelő megoldást jelent a régiók számára. Új munkahelyeket teremt, javítja az energia-önellátást, és ezzel egy időben jelentősen hozzájárul az éghajlatváltozás korlátozásához. Sőt mi több, fellendíti a megújuló energia előállításához használt gépek és berendezések globális piacát is.

A Regionális Fejlesztési Bizottság véleményében felhívja a figyelmet a régiók és a helyi szintű szabályozás kulcsfontosságú szerepére az irányelv megvalósításában. Ez a terület igényli a legnagyobb együttműködést. A jó tapasztalatok és kutatási eredmények megosztása, a termékfejlesztés és a kísérleti projektek szintén szükségesek.

A körülmények és az éghajlati tényezők tagállamonként és régióként meglehetősen eltérő képet mutatnak. Ez is egyértelművé válik a kompromisszumos javaslatból, amely feljogosítja a bizottságunkat, hogy például javaslatot tegyünk a tőzeg fenntartható, de kis mennyiségű felhasználására a gyártási folyamatban.

Fontos, hogy el tudjuk fogadni a történelmi éghajlat-változási és energiacsomag részét képező irányelvvel kapcsolatban elért kompromisszumos álláspontot.

Csaba Sándor Tabajdi, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (HU) Szeretnék gratulálni a jelentéstevőnek, Turmes úrnak, hiszen ez egy rendkívül fontos irányelv. A Mezőgazdasági Bizottság örül annak, hogy az Európai Bizottság betartotta a szavát, mert egy évvel ezelőtt, amikor a biogázzal szülő jelentésem elfogadta a Parlament, megállapodtunk Fischer-Boel asszonnyal, hogy nem lesz a biomasszáról egy külön irányelv, hanem a megújuló energiaforrások keretében rendezzük a biomassza kérdését is. Köszönöm, hogy az Európai Bizottság ezt korrekten betartotta. A Mezőgazdasági Bizottság úgy ítéli meg, hogy a biomasszának és a biogáznak kiemelt szerepe van a megújuló energiaforrások keretében, de a biomassza esetében elfogadhatatlan, ha ez az erdőknek a kiirtását jelenti, illetve elvesz területeket az élelmiszertermelésre alkalmas kultúrák elől. Tehát a bioenergia, a biomassza termelés semmiképpen sem mehet az élelmiszertermelés rovására. Az Amerikai Egyesült Államok bioetanol programja egy negatív példa arra, milyen árfelhajtó szerepe van az amerikai bioetanol programnak, amely a kukoricára épül. Köszönöm a figyelmet.

Werner Langen, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Mindenekelőtt szeretném kijelenteni, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja egyetért a tárgyalások során kialakult kompromisszummal. A tárgyalások nehéznek bizonyultak, és Claude Turmes úr nagy energiát fektetett beléjük. Az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottságnak 1 500 módosítással kellett foglalkoznia, amelyeket a véleményekben nyújtottak be, és rengeteg jó ötlet érkezett, amelyek új javaslatok formájában folyamatosan meg is jelentek. Mindazonáltal sikeres megegyezés született körünkben, és ezért külön köszönetet szeretnék mondani Léglise-Costa úrnak, a főtárgyalónak, Franciaország állandó képviselőjének, aki mindig biztosította a szükséges nyugalmat és fegyelmet ezeken a kifejezetten nehéz tárgyalásokon, amelyek száma legalább tízre rúg. Végül Claude Turmes úr olyan kompromisszumot ajánlott, amelyet mi is teljes mértékben támogatni tudunk, mivel minden lehetőséget megnyit a megújuló energiaforrások átgondolt használata előtt.

Dimas biztos úr a következőket mondta: „Igen, elfogadjuk a csomagot, még akkor is, ha helyenként előfordul olyan dolog, ami nem igazán tetszik önöknek.” A Piebals úrértől származó javaslat kifejezetten hasznos volt. Ebből a szempontból szilárd alapról kezdhettük a tárgyalást, és itt nem kellett annyi módosítást benyújtanunk, mint más témákban, amelyekről még mindig vitatkoznunk kell. Ezen az alapon képesek leszünk haladást elérni a megújuló energiaforrások területén, és ösztönözni tagállamokat, hogy ellássák a modern technológiák kifejlesztésével kapcsolatos feladataikat; így 2020-ra elérhetjük a közös, 20%-os célt a megújuló energiaforrások felhasználásában.

Sajnos van egyetlen olyan pont az egész kompromisszumos javaslatban, amit nem tartok optimálisnak, ez pedig a Bizottság rugalmassági mechanizmusok bevezetéséről szóló javaslata. Itt a Parlament és a Tanács elakadt. Véleményem szerint sokkal jobb lett volna, ha új lehetőségeket teremtettünk volna a tagállamokban. Azonban ezzel a ponttal kapcsolatos fenntartásaink ellenére is teljes mértékben egyetértünk a csomagban foglaltakkal. Köszönjük Claude Turmes úrnak, a francia elnökségnek és a Bizottságnak.

Britta Thomsen, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DA) Köszönöm, elnök úr! Huszonkét hónappal korábban nem sokan hitték volna, hogy az EU elkötelezné magát a 20%-os megújuló energia felhasználás mellett 2020-ra. Holnap nem más, mint a világ legjelentősebb energiaügyi jogszabályát fogadjuk el itt, az Európai Parlamentben. Ezzel pedig a több száz éves olaj- és gázfüggőségnek vetünk végül véget, annak a függőségnek, amely rombolta éghajlatunkat és háborúk oka volt, amely nyugtalanságot és egyenlőtlenséget szított az egész világon. Rögsz és akadályokkal teli volt az eddig megtett út, de hogy itt állunk, az annak a ténynek az elismerése, hogy nem hagyhatjuk, hogy a dolgok csak úgy megtörténjenek. Cselekvésre van szükség, és ez a megújuló energiaforrásokról szóló irányelv az első lépés egy tisztább és jobb világ felé.

Energiafelhasználásunk sarkalatos pont, amikor az éghajlatváltozás elleni küzdelemről beszélünk, mert ha képesek vagyunk változtatni energiafogyasztási szokásainkon, és megszüntetni a fosszilis üzemanyagok használatát, akkor képesek leszünk tenni az éghajlatváltozás ellen is. A Tanácsban elért eredmény jónak számít az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjának nézőpontjából, mert megtartottuk a fő kötelező érvényű célkitűzéseket, így függetlenül attól, hogy néhány ország milyen kerülő stratégiával hozakodott elő, 2020-ra az EU energiafogyasztásának 20%-a zöld energiából származik majd. Megőriztük a kötelező 10%-os megújuló energiaforrás használatról szóló célkitűzést a szállítási ágazat energiafelhasználásában, biztosítottuk a bioüzemanyagok megbízható és fenntartható termelését, valamint itt, a Szocialista Képviselőcsoportban a társadalmi fenntarthatóság szükségességét is hangsúlyoztuk. Annak is örülünk, hogy a második generációs bioüzemanyagok kettős besorolással szerepelnek a számlákon, így ösztönzik az új energiatechnológiák kifejlesztését. Véget ért a megteremtett Európában egy 200 millió új munkahelyet jelentő ipar alapjait és a zöldenergia-technológia kutatási tevékenységét, ezért jogosan érzem magam büszkének ma itt. Büszke vagyok, mert az Európai Parlament megmutatta, hogy képes cselekedni, és elégedett, mert a Szocialista Képviselőcsoportnak döntő szerepe volt ebben, így holnap támogatni tudjuk ezt a javaslatot. Szeretnék köszönetet mondani minden kollégámnak a témában tanúsított kivételes együttműködéséért.

Fiona Hall, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Szomorú vagyok, mert az éghajlat-változási csomagban enyhítés tapasztalható a kibocsátáscsökkentési követelmények területén. Az EU-nak határozottan az alacsony széndioxid-kibocsátás jövője felé kell tartania, különben olyan országok előznek meg bennünket, akik még csak most próbálják behozni az elveszett időt. Úgy gondolom, hogy nagyon sajnálnánk azt az elvesztett lehetőséget, hogy a világon mindenkit megelőzve oldjuk meg ezt a problémát.

De a megújuló energiaforrásokról szóló irányelvben a Parlament sikeresen meggyőzte a tagállamokat arról, hogy ragaszkodjanak az energiaforrásokkal kapcsolatos radikális változtatások szükségességéhez. Szeretném megköszönni Claude Turmes úrnak, hogy elszántságával lehetővé tette ezen sikeres eredmény elérését.

Az irányelv biztosítja a megújuló energiaforrások iparának jogbiztonságát, és elhárítja a fejlődés útjában álló olyan akadályokat, mint például a hálózatra való csatlakozás. Az közlekedési szektorban használt megújuló energiaforrásokkal kapcsolatban az iparág szigorú feltételeket szabott a bioüzemanyagok tekintetében, ami üdvözlendő. Nagyon megnyugtató számomra, hogy a végleges szöveg védelmezi a nagy biodiverzitással és szénkészletekkel rendelkező földterületeket, és hogy a 2017 után üzembe helyezett létesítmények üvegházhatásúgáz-megtakarításával szemben támasztott követelmények a Bizottság által eredetileg javasolt 35%-os szintről 60%-ra emelkedtek. Ami pedig döntő fontosságú, az az, hogy a fölhasználat közvetett megváltoztatásának hatása tényezőként szerepel majd az üvegházhatásúgáz-megtakarítás kiszámításában, és hogy a mellékhatások szempontjából veszélytelen bioüzemanyagok pótlékként részesülnek majd. Az élelmiszerárakra gyakorolt hatást a 2014-es felülvizsgálaton és a szokásos jelentési rendszeren keresztül szabályozzák és ellenőrzik majd.

Ha a Parlamentnek lettek volna elképzelései, bizonyos intézkedések határozottabbak és gyorsabbak lettek volna. Mindemelllett a végső szöveg megérdemli a Ház támogatását.

Ryszard Czarnecki, a UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani az előadónak ezért a jelentésért. Szeretném emlékeztetni a Házat, hogy a tanácsi ülés előtt az energia és éghajlat-változási csomag hat jelentéséből háromban kompromisszum született. Ez a kompromisszum nem volt elég erős. Mikor az irányelvek felénél sikerült közös álláspontra jutnunk, azt mondhattuk, Európa „ipari

és energiaügyi pohara” félig tele van. Azonban a szkeptikusoknak rá kellett mutatni arra, hogy az imént említett pohár félig üres maradt. Mindazonáltal a csúcstalálkozó után az Unió pohara immár színültig telt.

A kompromisszum nem volt könnyű. A tagállamokat – az újakat is beleértve – arra kötelezi, hogy a körülményektől függetlenül hatalmas gazdasági erőfeszítéseket tegyenek. A kompromisszumos változatban található előírásokat megszigorították, és régiókban magas szintre emelték. Fontos szem előtt tartanunk, hogy ezek az adatok és mutatók – amelyeket könnyű papírra vetni – fogják meghatározni az adóinkból előteremtett tényleges anyagi eszközöket. Ezek fogják meghatározni a veszélyeztetett valós állások sorsát is.

Umberto Guidoni, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Európa számára fontos kompromisszum megkötése előtt állunk, még akkor is, ha az Európai Parlamentnek le kell nyelnie a keserű pirulát.

Különösen a háromoldalú egyeztetések során létrejött, megújuló energiaforrásokról szóló szöveg határozza meg pontosan célkitűzéseit, és mindezek felett kimondja, hogy ezek kötelező érvényűek. A 2014-es felülvizsgálati záradékot a csökkentési célkitűzés eléréséhez szükséges nagyobb rugalmasság kulcsának kell tekinteni, amely célkitűzés 20% marad, és ha a körülmények jók, 2020-ra 30%-ra is emelhető. Meg kell jegyezni, hogy a rugalmasság bevezetésének leghatékonyabb és gazdaságilag legkedvezőbb módja a tagállamok számára az, hogy meghatározzuk a nemzeti energiahatékonyági célokat az építőipari, a közlekedési és az ipari ágazatban.

A bioüzemanyagokra vonatkozó kötelező 10%-os célkitűzést a gyártási folyamatok hatékonysági követelményei szerint kellene meghatározni a környezetvédelmi és társadalmi fenntarthatósági kritériumok megfigyelésén keresztül. Az első és második generációs bioüzemanyagokra vonatkozóan a biomassza felhasználását ellentmondásoktól mentes területek és hatékonyabb konverziós technológiák felé kellene irányítani. A Tanács által elért megállapodás és az Európai Parlament szándéka pozitív üzenetet közvetít: ez a súlyos gazdasági válság nem kezelhető stratégiánk megváltoztatása nélkül. Az olyan emberek állításai, mint például Berlusconi úré, aki az európai „Három szél” irányelvet gúnyosan fellegekben járó tervnek titulálta, most helytelennek bizonyultak.

A csomag, amely most a Parlament elfogadására vár, bár gyengült a tagállamok önzése miatt, valamennyire képes innovatív megoldásokat kínálni az éghajlatváltozás hatásainak enyhítésére. Ha nem tudunk kellő időben cselekedni, a probléma még inkább az európai gazdaságot, de mindenekfelett az európai polgárok életét terheli majd.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) A szóban forgó javaslat a megújuló energiaforrásokból előállított energia használatát mozdítja elő, és az energia- és klímaváltozási csomag részét képezi. Én a csomag ellen szavazok holnap, mert határozott meggyőződésem, hogy ez a jogszabály, ami állítólag 27 állam- vagy kormányfő közötti nehéz megegyezéssel jött létre, megfoghatatlan, haszontalan és potenciálisan veszélyes. Remélem sosem kerül teljes mértékben végrehajtásra.

Az egész energia- és éghajlat-változási csomag elkészítési és tárgyalási folyamata Hans Christian Andersen „A császár új ruhája” című tündérmeséjére emlékeztet. A kormányok miniszterei, akik végül ezt az egész, kaotikus rendeletekből, utasításokból, szankciókból és bírságokból álló egyveleget egyhangúan megszavazták Brüsszelben, hazájukban sokszor éppen ellenkező álláspontot hangoztatnak. Magánbeszélgetéseik során ennek az éghajlatbarát örületnek a negatív hatásait latolgatják, és elismerik, hogy ez a zöld maszlag ártalmas lehet nemzeti gazdaságukra nézve. Ugyanakkor féltek élni vétőjogukkal egy olyan jogszabály elutasításához, amely a versenyképességünk további romlásán kívül semmi mást nem hoz majd az EU számára.

Egyik politikus sem beszélt arról felelősségteljesen, hogy ez az új irányelv és a rendeletek milyen magasra emelik majd a fűtés és a villamos energia árát. Miért van szükség új nyilvántartásokra és éves jelentésekre a származási garanciák biztosításához? Miért érne többet elosztási hálózatunkban az ingadozó szélenergiával előállított kilowattóra, mint a megbízható nukleáris kilowattóra? Melyik parlamenti képviselő tudja alkalmazni például a normalizálási szabályt a vízerőművek által előállított energia figyelembevételével? A Parlament holnaptól ezen szabály alkalmazásával egy bonyolult képlet alapján akarja rangsorolni az Unióban fellelhető összes vízerőművet. Az előadón és néhány tisztviselőn kívül ki érti egyáltalán, hogy miről beszélnek?

Ha állampolgáraink érdekét szem előtt tartva akarunk cselekedni és biztosítani akarjuk a fejlődés fenntarthatóságát, akkor nem számíthatjuk az ipari termelést az Unióból, nem támaszkodhatunk csupán a szél- és a vízenergiára, nem akadályozhatjuk a nukleáris energiatermelést, és hasztalan bürokratikus

intézkedéseken keresztül nem emelhetjük végtelenségig az energiaárakat. Ezért kell holnap az egész éghajlat-változási csomagot elutasítanunk.

Alejo Vidal-Quadras (PPE-DE). – (ES) Hölgyeim és uraim! El kell ismernünk, hogy a mai vita kissé keserűvé vált e Házban, és a holnapi szavazás is hasonló lesz, amelynek megvan a maga derűs és árnyas oldala is.

Az árnyas oldala az, hogy az eljárás hevesége és gyorsasága sok képviselőben a kizártság, kirekesztettség érzetét keltette azon intézkedési csomag legtöbb tárgyalása során, amelyről mindannyian biztosan tudjuk, hogy e parlamenti ciklusban a legfontosabbak közé tartozik.

A derűs oldal pedig az, hogy meggyőződésem szerint e maratoni tárgyalások kimenetelét végül sikeresnek mondhatjuk majd.

A közös vita az egész csomagról szól, de jelenleg a megújuló energiaforrásokról szóló irányelvről beszélünk, ezért ennek néhány jellemző pontját szeretném kiemelni.

Először is, az irányelv helyesen 10%-on tartja a bioüzemanyagok arányát, mert ami Európában gondot okoz, az az ellátás biztonsága.

A nemzeti támogatási tervek, amelyek szintén tovább működnek, nagyon sikeresnek bizonyultak egyes tagállamokban, különösen Spanyolországban. Ezért ezek fenntartása szintén jó hír számomra.

A rugalmassági mechanizmusok azokat a tagállamokat segítik, amelyek kevésbé tudják kivenni részüket a megújuló energiaforrások fellendítésére irányuló nagyszabású projektekből, oly módon, hogy energiáikat a nagy potenciállal rendelkező tagállamokéval egyesítik. Ez is egy meglehetősen pozitív hozzájárulás.

Továbbá ez a megújuló energiaforrásokról szóló irányelv erőteljes és érthető üzenetet közvetít az európai iparágak felé, amely magabiztos és határozott cselekvésre sarkallja azokat. Ez pedig mind Európában, mind pedig világszerte hatalmas üzleti és munkahely-teremtési lehetőségeket jelent.

Röviden összefoglalva, ez a jogalkotási csomag új környezetminőségi kötelezettségvállalások korszakát nyitja meg, olyan méretben és hatókörrel ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Mechtild Rothe (PSE). – (DE) Elnök úr! Először is elismerésem az előadónak a nagyszerű munkáért. Kedves Claude! A leghálásabb köszönetem! Ezek az irányelvek remek lehetőséget kínálnak számunkra ahhoz, hogy új lendületet adjunk energiaágazat megváltoztatásához, amire Európának nagy szüksége van.

Mindannyian tudjuk, hogy a drámaian romló éghajlatváltozás a megújuló energiaforrások és az energiahatékonyság szempontjából jól meghatározott célt igényel. A mai napon, a Tanáccsal kötött kompromisszumként előadott eredmény nagyon jó eredmény. A Bizottság által javasolt kibocsátási egység kereskedelem jelentette veszély elhárult a sikeres nemzeti támogatási rendszerek fölül. A 20%-os célkitűzés eléréséhez – remélhetőleg meghaladásához – szükséges rugalmasságot valódi együttműködési mechanizmusok teremtik meg. Ennél is tovább mutat, hogy a nemzeti cselekvési tervek, amelyek a megújuló energiaforrások növelése céljából állítanak fel stratégiákat, jelenösen megszigorodtak.

Egyrészt, az Európai Parlament figyelemreméltó javulást ért el a bioüzemanyagok ökológiai kritériumainak területén, másrészt társadalmi kritériumokkal is kiegészítette azt. Köszönettel tartozom az előadónak és az egész küldöttségnek ezért az eredményért.

Roberts Zīle (UEN). – (LV) Köszönöm, elnök úr! Először is szeretnék köszönetet mondani Turmes úrnak és a háromoldalú egyeztetés összes résztvevőjének az elért megállapodásért. Véleményem szerint a megújuló energiaforrásokról szóló irányelv kapcsán elért kompromisszum nagyon fontos elem, mert nem tér el a múltban rögzített célkitűzésektől és kötelezettségvállalásoktól, a pénzügyi és gazdasági válság, valamint a fosszilis üzemanyagok rövid távon csökkenő árai ellenére sem. Ami a közlekedést illeti, tényleg szeretném azt mondani, hogy helyes a fenntarthatósági kritériumok érvényesítése, és hogy a rendszer is az újgenerációs bioüzemanyagok használatának elősegítését szolgálja, ami véleményem szerint egy megfelelő kompromisszumot képvisel az élelmiszer- és bioüzemanyag-termelést is magában foglaló kritikus időszakban. Végezetül annak is örülök, hogy egy olyan kicsi ország is meghallgatásra talált, mint Lettország, és hogy a Lettország számára előírt célkitűzések már megvalósításra és csökkentésre kerültek, mert már most különösen nagy arányban rendelkezik megújuló energiaforrásokkal – a legmagasabbal az Európai Unióban. Ez jól példázza, hogy Európa a kis országok helyzetét is megérti. Köszönöm!

Roger Helmer (NI). - Elnök úr! Napjainkban mindenkit aggaszt az energiaellátás biztonsága, és nagyon helyesen törekszünk a megújuló energiaforrások használatára. Ennek a megújuló energiának viszont gazdaságilag és környezetvédelmi szempontból is fenntarthatónak kell lennie. Jelen körülmények között aggaszt a szélenergia ilyen gyors bevezetése, különösen a saját országomban, ahol túl optimista és teljesen elérhetetlen célkitűzéseket fogalmaztunk meg a szélenergia kapcsán. Nem biztos, hogy a szélenergia, amely nagyon drága és már most túl magas áramköltséget jelent a szorult helyzetben lévő családok és vállalkozások számára, megfelel ezeknek a kritériumoknak.

Sok „beágyazott” energiát jelent a szélturbinák előállítása, felépítése és szállítása. Az alapok kiásása, az infrastruktúra és az utak kiépítése, valamint a kábelezés meglehetősen nagy szén-dioxid-kibocsátással jár. Azonban, elnök úr, ma nem ez a legnagyobb aggodalmam, hanem ezek helyi közösségekre gyakorolt hatása: a szélfarmok járványszerű terjedése régiómban, Leicestershire-ben és Northamptonshire-ben; a szélfarmok tájidegenek, csökkentik az ingatlanok értékét, és életeket, otthonokat, közösségeket rombolnak szét. Egyre inkább aggódunk az alacsonyfrekvenciájú hangok egészségre gyakorolt hatása miatt is, amely különösen éjszaka megzavarja a helyi lakosok alvási szokásait. Elérkezett az idő, hogy megvédjük az általunk képviselt embereket. Úgy gondolom, hogy meg kellene állapítanunk egy törvény által meghatározott minimum három kilométeres távolságot a már meglévő lakhelyek és az újonnan épülő szélturbinák között.

Reino Paasilinna (PSE). – (FI) Elnök úr! Minden előadónak köszönetet mondok.

Sok minden történik egyszerre. Az Unió szerepet játszik a Grúziában zajló háború megszüntetésében, megpróbáljuk ellenőrzés alatt tartani a pénzügyi válságot, most meg épp egy energiacsomag megközelítésén dolgozunk, ami szintén nem kis feladat.

Megegyeztünk arról, hogy mely iparágak kapnak majd kibocsátási egységeket. Fontos, hogy nincs visszaesés a befektetésekben, és nincs ebből eredően munkanélküliség. Ha a pénzügyi válság mellett ez is bekövetkezett volna, az lett volna a végzetes kombináció. Ugyanakkor a munkanélküliség újra csökkenni kezdett, mert az ipari termelést nem telepítik át más országokba, valamint az energiahatékonyság is emelkedőben van, ezért szükség van a technológiákra.

Örülök, hogy az arról szóló javaslatunk, miszerint a 2005–2007-es időszak legyen a kiinduló referencia-időszakunk, elfogadásra került, mert ez így lesz igazságos. Ma Európa áll a változások élén. Ez mind a szolidaritásnak köszönhető, amely azokra is vonatkozik, akik ma még mindig nem elég energiahatékonyak.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani az előadónak, és szeretném támogatni a megújuló energiaforrásokról szóló irányelvtervezet kapcsán született kompromisszumos javaslatot. Valamint szeretném megragadni az alkalmat, hogy néhány megjegyzést tegyek.

Amikor megújuló energiaforrásokról beszélünk, arra gondolunk, hogy felhasználjuk a szél energiáját, a napenergiát, a geotermális energiát, a hullámzást, a folyó sodrását, a biomasszát és a biogázt. Sajnálatosan a megújuló energia előállítására alkalmas berendezések negatív hatást gyakorolhatnak a környezetre, illetve korlátozhatják az élelmiszertermelést, bár ez nem törvényszerűen működik így. Ezért fontos, hogy józan ítélőképességünkre támaszkodva cselekedjünk, és mélyreható tanulmányokat folytassunk. Szintén gyorsan csökkentenünk kell a megújuló energiaforrások használatát visszavetítő költségeket is, amit innovatív megoldások felkutatásával érhetünk el. A megújuló energia tényleg nem szükségszerűen drága. Továbbá számolnunk kell a járulékos költségekkel is, azt a környezetben okozott kárt is figyelembe véve, amelyet a hagyományos energiaforrások kitermelése okozott.

Ebben az összefüggésben szeretném kiemelni, hogy szükséges a helyi hatóságok bevonása, különösen a városi területeken. A társadalmat szintén megfelelően tájékoztatnunk kell a témában. Az energiamegtakarítás és az energia ésszerű használata még fontosabb. Nem szabad elpazarolnunk a Földanya kincseit.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Először is hadd jegyezzem meg, mennyire lenyűgöztek a vita során szóba került érdekes eszmecserék az Európa számára mérföldkövet jelentő éghajlat-változási és energiapolitikák kapcsán.

Ezekben a gazdaságilag meglehetősen zavaros időkben csodálattal tölt el, hogy a francia elnökség Berlusconi elnök úrral együtt – aki ezért köszönetet és elismerést érdemel – egy olyan területet választott, amely bizonyítottan hozzájárul bolygónk szennyezéséhez és tisztításához, ugyanakkor ésszerű indokokat biztosít

iparaink túléléséhez. A Turmes-jelentés lényegében javítja kilátásainkat, minden kétséget kizárva afelől, hogy szükségünk van a megújuló energiaforrásokból előállított energiára.

A jelentés alapvető irányvonalával, valamint a módosításokkal, különösen az 1., 2., 4., 5. és 7. módosítással, egyetértek, ezért mellettük fogok szavazni. Ennek ellenére szeretném, ha a megújuló energia előállításához szükséges bizonyos eszközök másképp lennének megszervezve, mivel ezek hatásai még nem ismertek és vitatottak. A javasolt célok mindemellett figyelembe veszik a társadalmi és a környezetvédelmi fenntarthatóságot is, így, ha úgy tetszik, a feldolgozóipar minden szempontból fenntartható.

Teresa Riera Madurell (PSE). – (ES) Elnök úr! Ez a javaslat kétségkívül egy igen jelentős lépést képvisel egy sokkal biztonságosabb, versenyképesebb és fenntarthatóbb energiafelhasználási rendszer felé. Ezért szeretnék gratulálni az előadónak kiválóan végzett munkájához, amely lehetővé tette a Parlament számára, hogy vezető szerepet tölthessen be ebben a folyamatban.

Bár azt sajnálom, hogy a felülvizsgálati záradék nem került eltörlésre. Bár kétségkívül hoztak olyan óvintézkedéseket, amelyek biztosítják, hogy se a 20% célkitűzést, se a tagállamok nemzeti támogatásai feletti felügyeletét ezek ne befolyásolják, de számomra ez nem tűnik elegendőnek.

Mint azt mostanában megfogalmazták, néhány tagállam sérelmezheti, hogy a megújuló energia egységek kereskedelmét újra életre keltették, amely veszély ellen oly keményen dolgoztunk az irányelvről szóló tárgyalások során.

Parlamentként a mi kötelességünk biztosítani, hogy ne történjen lazulás a célkitűzések elérésében, és hogy ösztönözzük az Uniót a megújuló energiaforrások hatalmas potenciáljának fellendítésére a világ más részein.

Ezért üdvözljük a nemzetközi megújuló energia ügynökségek felállításáról szóló kezdeményezést, hogy ezek Európán kívül is fellendítsék a megújuló energiaforrások használatát.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Hölgyeim és uraim! Véleményem szerint nagyon is üdvözlendő tény, hogy az éghajlatváltozásról szóló csomagról egyhangú megegyezés született, mert világossá vált, hogy csak akkor tudunk hatékony előrehaladást elérni, ha egyhangú döntés születik. Először is emlékeztetni fogom önöket arra, hogy a kompromisszumos javaslat megszövegezésében találtunk megoldást azoknak a tagállamoknak a problémájára, akik 1990 és 2005 között legalább 20%-kal már csökkentették széndioxid-kibocsátásukat. Bár a megoldás lehetne merészebb, mivel például az én országomban – Lettországból –, ahol az 1990 és 2005 közötti időszakban a csökkentés 57%-os volt, az árverésekből származó keretösszeg, amely a csomag végrehajtásához használható fel, jelentősen lecsökkent. Másodszor pedig, a 2020-as célkitűzések elérése érdekében uniós szinten ki kell dolgoznunk egy hatékony ösztönzési rendszert, amely támogatást nyújt azoknak a vállalkozásoknak és magánszemélyeknek, akik új megújuló energiaforrásokat használnak vagy vezetnek be. Ez úgy érhető el, hogy fedezzük az átálláshoz szükséges költségek egy részét. Másrészt viszont azon tagállamok számára, akik nem rendelkeznek a megfelelő költségvetési forrással, ez teljesíthetetlennek bizonyul. Az Európai Bizottság ezért szeretne nagyobb erőfeszítéseket szentelni olyan források feltárására, amelyek a hatékonyabb és olcsóbb megújuló energiatermelési technológiákra fordíthatók. Ahhoz, hogy az éghajlatváltozás problémáját világszerte enyhítsük, ezeket az új technológiákat elérhető áron kell kínálnunk ...

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) 2020-ra a felhasznált energia húsz százalékának megújuló energiaforrásokból kell származnia. Európa jelenlegi helyzetét figyelembe véve ez egy nagyon ambiciózus célkitűzés. A megújuló energiaforrásokból származó energia jelenleg az összes felhasznált energia 8,5%-át teszi ki. Minden országnak meg kell találnia azt az energiaforrás, amelyet területén legjobban tud hasznosítani.

Megjegyzendő, hogy a helyi hatóságok egyre nagyobb érdeklődést mutatnak a megújuló energia iránt. Úgy vélem, hogy az ágazat jövője valóban a helyi kezdeményezésekben rejlik. Ez utóbbi nemzeti és európai támogatásra is számíthat, ideértve az anyagi támogatást is.

Ezért kulcsfontosságú az ilyen tevékenységek ösztönzése, ezzel bizonyítva az általuk elérhető előnyöket és támogatva a már létrejött kezdeményezéseket. Széleskörű előnyöket biztosít: több munkahelyet, nagyobb bevételt és adóbevételt, de mindenekelőtt a megújuló energiaforrásokat.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Elnök úr, biztosok, hölgyeim és uraim! Ez a jelentés kétségbevonhatatlan eredmény az Európai Parlament számára. Valójában két dolog között kell megtalálnunk az egyensúlyt; egyrészt az összes lehetséges forrásból – beleértve a megújuló és alternatív energiaforrásokat is – történő energiatermelés, másrészt pedig az energiatermelés és -felhasználás, valamint a környezetvédelem között.

Ennek eléréséhez ez az irányelv fontos eszközt jelent. Az energiafogyasztók terheinek minimálisra csökkentése és a társadalmi előnyök növelése érdekében fontos a gazdaságilag hatékony politikák és intézkedések bevezetése. Mindemellett az irányelv támogatásával a biztonságos, fenntartható és megbízható hagyományos energiatermelési technológiákat is támogatjuk, amelyek nagyon fontos tényezők például a nukleáris energiaforrások szempontjából. Ez azt jelenti hogy rugalmasnak kell lennünk.

Ezért szeretnék újra kitérni a Bulgáriában általunk lezárt nukleáris reaktorok problémájára, amelyeknek megfelelő mértékű támogatást kell kapniuk ahhoz, hogy az ország továbbra is hatékonyan kivegye részét ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Romana Jordan Cizelj (PPE-DE). – (SL) Hölgyeim és Uraim! Múlt héten Poznańban saját magam is meggyőződhettem róla, hogy a világ mekkora reményeket táplál az Európai Unió irányában. Támogattak minket abban, hogy fenntartsuk az éghajlatváltozás terén elért vezető pozíciónkat. Az Amerikai Egyesült Államok és Ausztrália részéről is történt utalás arra, hogy ők is ahhoz hasonló utat kívánnak követni, amelyen mi már elindultunk.

Természetesen ez hatalmas felelősséget ró ránk. Annak felelősségét, hogy szilárd jogszabályokat hozzunk, és végre is hajtsuk azokat. Felelősségünk azért is nagyobb, mert a mi jogszabályi eszközünk nem tartalmaz semmilyen szankciót. Ezért arra kérem a nemzetek kormányait és a tagállamokat, hogy biztosítsák a célok tényleges teljesítését.

Továbbá két dolgot szeretnék kiemelni: egyrészt, hogy a közlekedési hálózatok befektetést igényelnek részünkről, másrészt pedig, hogy emellett a megújuló energiaforrások termelési kapacitásának területén is befektetésre van szükség. Az intelligens hálózatok nagyon fontos szerepet töltenek be ezen a területen, mert ezek teszik lehetővé a megtermelt elektromos áram elosztását. Egyetlen utolsó dolog: növelnünk kell a biomassza használatát ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Szeretnék gratulálni az előadónak, Turmes úrnak. A megújuló energiaforrásokból származó energiahasználat előremozdítása szilárd elkötelezettséget igényel a tagállamok részéről az energiaellátási infrastruktúrájuk modernizálása, a funkcionális szétválasztás kialakítása, valamint a különféle európai energiaellátó hálózatokra való csatlakozás érdekében, így a megújuló energiaforrásokkal kapcsolatos eljárások lehetővé teszik az energiaszállítási és –elosztási hálózatokhoz való hozzáférést.

Európa gazdasági fellendülési terve jelentős összegeket biztosít az energiahatékonyságra, a megújuló energiára, a különböző energiaellátási hálózatokra való csatlakozásra és az energiahatékonyság növelésére. Ezért a megújuló energiaforrásokból származó energia előmozdítása új munkahelyek létrehozását és gazdasági fejlődés elősegítését is jelenti.

A fosszilis üzemanyagoktól való függőség fokozatos megszüntetése érdekében jelentős beruházás szükséges, csakúgy, mint a már meglévő energiatermelő berendezések hatékonyabbá és modernebbé tétele esetében is. Ami a bioüzemanyagokat illeti, az EU-nak befektetéseket kell eszközölnie a második generációs bioüzemanyagok kutatása ...

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) A bioüzemanyagokkal kapcsolatban szeretnék néhány gondolatot mondani. Tudjuk, hogy ez egy nagyon ellentmondásos energiaforma, hiszen ha a harmadik világból importáljuk, akkor az esőerdő kiirtásával fenyeget, vagy pedig éhséget indukál nagyon sok helyen. Ugyanakkor főleg a harmadik generációs bioüzemanyag hasznára is lehet az egész energiamérlegünknek, ezért alapvetően azt gondolom, hogy házi, tehát saját forrásból kéne a bioüzemanyagokat megtermelni, alapvetően az európai mezőgazdaságnak a felesleges kapacitásait kellene ilyen célra használni. Hogy egyetlen példát mondjak: Magyarországon, mintegy 1 millió hektár termőföld hever parlagon. Amennyiben ezeken úttörő módon tudnánk bioüzemanyagokat termelni, hogy ugyanakkor az ottani természeti értékeket is megőrizzük – tehát ne intenzív műveléssel kerüljön erre sor – akkor egyszerre szolgálnánk a környezet ügyét és azt a célt, amit Turmes úr mondott, hogy elsősorban saját forrásból, Európán belül szerezzük be...

Claude Turmes, előadó. – (FR) Elnök úr! Köszönetet mondok mindenkinek, és külön köszönet önnek a virágokért, öröm volt önnel dolgozni. Már csak két-három apró megjegyzést szeretnék tenni.

Először is, Andris biztos úr, igaza van. Jelenleg 20%-ról beszélünk, de nekem ez a 20% a minimumot jelenti. Biztos vagyok benne, hogy 2020-ra sokkal többre leszünk képesek, mert a technológia költségei lecsökkennek, és mert az egész rendszer és az egész gazdaság a megújuló energiaforrások köré épül majd.

Vegyük például a villamos energiát: a mai 15%-os zöld áram aránya 2020-ra 35%-ra emelkedik. Mi akadályozna meg bennünket abban, hogy 2025 és 2030 között ezt 50%-ra emeljük? Ezért ez az irányelv fogja elindítani a zöld energia forradalmát – holnaptól –, és azt hiszem, jövőre két intézkedéssel kell megtámogatnunk. Az első, hogy pénzt szerzünk az Európai Beruházási Banktól.

Másodszor pedig, amikor jövőre a Bizottság előterjeszti a megújuló energiaforrásokból származó energiával kapcsolatos cselekvési tervet, nagyon alaposan átgondolnám a regionális együttműködést az Északi-tenger és a Balti-tenger között, a Franciaország által bevezetett napenergiaterv körül, valamint a biomasszával kapcsolatos regionális együttműködést is. Miért nem állítunk fel Lengyelországban egy kiválósági központot, hogy felgyorsítsuk Kelet-Európa biomassza-használatát a fűtésrendszerekkel együtt.

Így hát a zöld forradalom elkezdődött. Most már koncentrálhatunk az energiahatékonyságra. Nem említettük eleget a 20%-os energiahatékonyságot az elmúlt hónapok során. Nem tudtunk mindent keresztülvinni. Ezért ez azt jelenti, hogy mostantól az energiahatékonyságra, az épületekre, a fuvarozási logisztikára, az elektronikára, az elektromotorokra és az összes többi ilyen dologra kell összpontosítani a figyelmünket. Svédország, Spanyolország és Belgium is – akik EU-elnökséget látnak el – a Parlamenttel és a Bizottsággal együttműködve az energiahatékonyság témakörét is az Európai Unió sikertörténetévé teszik, és akkor már jó úton vagyunk.

Mindenkinek köszönöm! Igazán örültem. Valamilyen szinten egy életcél jelentett számomra, egy álmot, amelyet képes voltam megvalósítani. Ezért köszönöm mindenkinek, hogy e projekt kapcsán ilyen elégedettséget érezhettek.

Elnök. – Köszönöm, Turmes úr! Gratulálok az ebben a vitában és a holnapi szavazás során elért sikereihez.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Constantin Dumitriu (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Európai Tanács éppen most tárgyal az energiáról és éghajlatváltozásról szóló csomagról. A legnagyobb fejtörést a pénzügyi és gazdasági válság okozta. Az ehhez kapcsolódó élelmiszerválság felett sem tudunk szemet hunyni. A mai Európában a gazdaságilag életképes mezőgazdaság elengedhetetlen követelmény az élelmiszerbiztonság garantálásához.

Megértem képviselőtársam, Turmes úr bioüzemanyagokkal kapcsolatos aggodalmát és ellenzékét is, akik viszont ezek 10%-os használati arányát akarják elérni a teljes üzemanyag-felhasználásból, amit a Bizottság is támogatott. Vannak, akik az energianövényeket okolják az élelmiszerválság és a magas élelmiszerárak kialakulásáért. Holott ezek a növények csupán 2%-át teszik ki a jelenlegi mezőgazdasági termelésnek.

Megvan a veszélye annak, hogy indokolatlanul megemelkedő a bioüzemanyag-termelés versenybe kerül az élelmiszertermeléssel. Ez a veszély megfelelően megalkotott jogszabályokkal és a nemzeti cselekvési tervekben meghatározott pontos célkitűzésekkel elkerülhető.

Nem szabad a bioüzemanyagok olyan előnyeit figyelmen kívül hagyni, mint például azt, hogy csökkenti a fosszilis üzemanyagtól való függésünket és az üvegházhatású gázok kibocsátást. A nagy mezőgazdasági potenciállal rendelkező országokban, például Romániában, Bulgáriában és Lengyelországban a bioüzemanyagok használata életképes társadalmi és gazdasági alternatívát jelent a fejlődő vidéki területek számára, és a környezetvédelmet is előmozdítja, mivel kihasználja az energiahatékonyság és a megújuló energiaforrások által kínált lehetőségeket.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) Ezen irányelv elfogadásával növeljük a befektetők bizalmát és jogi keretet teremtünk, amely létfontosságú a 2020-as ambíciózus célkitűzések elérése érdekében tervezett jövőbeli befektetések tervezéséhez. A megújuló energiaforrásokról szóló irányelv gazdasági lehetőségeket teremt a fejlődő új iparágak számára, és 2020-ra hozzávetőleg 2 millió munkahelyet teremt. A jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság miatt ez most egy nagyon fontos feladat.

A megújuló energiaforrásokból előállított energia használatának előmozdításáról szóló irányelvre irányuló javaslat minden tagállam számára kötelező jogi célokat határoz meg a megújulóenergia-felhasználás általános aránya szempontjából. Ennek eredményeképpen Romániának a 2005-ben elért, a teljes energiafelhasználás tekintetében 17,8%-os megújuló energia felhasználási arányát 2020-ra 24%-ra kell növelnie. Az ország bruttó nemzeti energiafelhasználását pedig 2010-re 11%-ban megújuló energiaforrásokból kell fedeznie.

Az ezt követő időszakban a villamos energia termelésében felhasználandó megújuló energiaforrásokkal kapcsolatos célkitűzés akkor lesz megvalósítható, ha meg tesszük a következő intézkedéseket:

- emeljük az energiahatékonyság fejlesztésére szánt befektetéseket az egész termelési láncon (erőforrások, termelés, szállítás, elosztás és felhasználás) keresztül;
- előmozdítjuk a folyékony bioüzemanyagok, a biogáz és a geotermális energia használatát;
- támogatjuk kutatási tevékenységet, beleértve a K+F-t és az ezzel kapcsolatos kutatási eredmények megosztását is.

11. Az üvegházhatású gázok kibocsátási kvótáinak kereskedelme (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Doyle asszony által a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság nevében a 2003/87/EK irányelvnek az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének továbbfejlesztése és kiterjesztése tekintetében történő módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelv iránti javaslatról (COM(2008)0016 – C6-0043/2008 – 2008/0013(COD)) készített jelentés (A6-0406/2008).

Avril Doyle, előadó. – Elnök úr! A széndioxid-kibocsátás csökkentésének, valamint gazdaságaink fosszilis tüzelőanyagoktól való függősége megszüntetésének költsége hozzávetőleg a GDP 1%-ának felel majd meg, amennyiben az elkövetkezendő 10 évben cselekszünk, és azt határozottan tesszük.

Ha mi, politikusok, halogatjuk azon döntések meghozatalát, amelyek a szakértői értékelések készítői szerint nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy biztosítani tudjuk a legfeljebb 2°C-os globális hőmérséklet-emelkedést, a költségek 2020-ra legalább a GDP 10%-ára nőnek majd, és meredeken tovább fognak emelkedni, amint a környezetvédelmi fordulópontokat a pénzügyiek is követik majd.

Igen, az energia- és forráshatékony ágazatok gazdaságilag is hatékonyak, és igen, forradalmi változásokra van szükség az energiaiparban. Ebben a kérdésben nincs választásunk. Az EU ma az egyetlen olyan régió a világon, ahol működő kibocsátáskereskedelmi rendszer van érvényben, amely meghatározta a szén-dioxid árát, és amely elkötelezett azon vállalása iránt, hogy egyoldalúan 20%-kal csökkentse széndioxid kibocsátását.

Valójában kísérleti projektként szolgálunk a világ, a többi régió számára. Ezeken a területeken is megkezdődött az elkülönítési és kereskedelmi rendszerek kidolgozása, és nagy várakozással tekintek az új amerikai elnökségnek az Obama elnök választási manifesztuma alapján a következő év elején várható javaslata elé. John Kerry szenátor úr az elmúlt héten Poznańban biztosított bennünket arról, hogy legkésőbb ekkorra számíthatunk rá.

Üdvözlöm az ausztrál kormány által ma előterjesztett, ETS-re vonatkozó javaslatot is, amely a mi kibocsátáskereskedelmi rendszerünk mintájára készült, és őszintén remélem, hogy sikerrel járnak vele.

Örömmre szolgál a Kínában, Indiában és a világ sok más iparosodott és kevésbé fejlett országában tapasztalható szándék és elszántság, amellyel a szokásos üzletmenettől eltérően komolyan csökkenteni kívánják a széndioxid-kibocsátás mennyiségét.

Közel egy éve a Bizottság elfogadott egy klíma- és energiacsomagot, e 11 hónapban pedig hosszú utat tettünk meg. A francia elnökség júliusban bejelentette, hogy a csomagot prioritásként kezelik majd, és keményen dolgozunk azért, hogy az év végére közös megállapodásra juthassunk.

Már közel a cél. A rendkívüli körülmények rendkívüli intézkedéseket tettek szükségessé. Az uniós intézmények tagjai egyértelműen belátták, hogy Európának előre kell vinnie ezt a folyamatot, és még az ENSZ 15. éghajlatváltozásról szóló konferenciájának megkezdése előtt döntésre kell jutnia, amely jövőre kerül megrendezésre Koppenhágában.

Az első olvasatban történő megállapodások, különösen az ilyen bonyolult és szakmai kérdésekben, nem válhatnak megszokássá. Megértem azon kollégáimat, akik arról panaszkodnak, hogy az ütemezés teljesen figyelmen kívül hagyja az általunk végzett munka jellegét. Ha más témáról lenne szó, egészen biztos, hogy a legtöbb meglátásukkal egyetértenék. Ebben az esetben azonban mindannyian ismerjük a miérteket. Nincs választásunk; tisztában vagyunk vele, miért olyan az ütemezés, amilyen.

Már megkezdődtek a mindent eldöntő nemzetközi megállapodás elérését célzó előkészületek, a klímacsomag elfogadása pedig megerősítené az EU-nak a kijelölt célok és a fejlődő világgal szembeni felelősségvállalása iránti határozott elkötelezettségét.

Számos alkalommal beszéltem már erről a francia elnökséggel, és mindig egyetértettünk abban, hogy az európai csúcs eredményeiről semmiképpen nem kész tényként fogják tájékoztatni a Parlamentet. Ez a csúcsot megelőzően is világos volt. Az Európai Unió kibocsátáskereskedelmi rendszerének felülvizsgálatát vezető előadóként el szeretném mondani, hogy a francia elnökség és a Lélise-Costa nagykövet úr által vezetett kiváló csapat ezt a kezdetektől fogva tiszteletben tartotta. A csúcsra szögletes zárójelben küldött pontok az Európai Parlament és jómagam, a vezető bizottság, vagyis a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság előadója számára is elfogadható paraméterek keretein belül voltak.

Azon kollégáimhoz szólva tehát, akik kétségeiknek adtak hangot arra vonatkozóan, vajon tiszteletben tartottuk-e az együtdöntési eljárás szabályait, nem csupán jogelméleti, de joggyakorlati szempontból is, megnyugtathatom Önöket, hogy a csúcs eredményei semmiféle meglepetéssel nem szolgáltak, hiszen a találkozót megelőző öt vagy hat háromoldalú megbeszélés során minden kérdést és feltételt alaposan megvitattunk.

Jean-Louis Borloo, a Tanács soro elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! El szeretném mondani, hogy a Doyle asszony és az összes képviselő által az irányelven végzett, kétségtelenül nehéz munka rendkívül fontos és teljességgel nélkülözhetetlen. Igen, Doyle asszony, úgy gondolom, hogy tiszteletben tartottuk a bizalmi paktumot. Két igazán fontos kérdés merült fel.

Az első az volt, vajon az ütemezés miatt továbbra is együtdöntés folyik-e. Megerősíthetem, hogy valódi együtdöntési eljárás folyik. Az idő mindenki számára kevés volt, mégpedig olyan nemzetközi események miatt, amelyekről senki sem tehet, sem a Parlament, sem a Tanács, sem pedig a Bizottság; az ok Koppenhága és az európai demokrácia haladási üteme.

Őszintén szólva nem vagyok biztos benne, hogy több idővel sokkal jobb eredményeket értünk volna el. Bizonyos esetekben a gyorsaság megkönnyíti a manőverezést. Jól tudják ezt a síelők, és úgy gondolom, előadó asszony, Ön sikeresen megtalálta a módját, hogyan érvényesítheti a Parlament erejét a háromoldalú tárgyalásokon, különösen a második szakasz fontos kérdésében. A többi megtalálható a szövegben.

A valódi kérdés a 20-ról 30%-ra történő növekedés, illetve a komitológia és az együtdöntés között van akkor, amikor Európának mozgástérre van szüksége a tárgyalásokon. Valószínűleg szerveznünk kell majd egy némileg informális utazó háromoldalú megbeszélési folyamatot Koppenhága körül, egy kicsivel a csúcs előtt és után, hogy ott tényleges nemzetközi sikert érhesünk el, és megteremtjük a változás valódi feltételeit.

Mindenestre Önök is tudják, hogy ezen a ponton a komitológiai eljárásról áttértünk az együtdöntésre, ami véleményem szerint mind a szóban forgó jelentés, mind pedig az irányelv szempontjából nélkülözhetetlen.

Egy utolsó megjegyzés: Önök is, mi is azt szeretnénk, ha a háromoldalú megbeszélések során az árverési egységek kiosztása határozottabb és jelentősebb szerepet kapna, amely törekvésben a Bizottság egyértelmű támogatását élvezzük. Időközben pedig a tagállamok nyilatkozatainak értelmében 20-ról 50%-ra emeltük az árverés céljára felhasználható kapacitást.

Röviden ezt szerettem volna elmondani. Nem gondolom, hogy az ütemezés bármikor és bármilyen módon befolyásolta volna az együtdöntési eljárás folyamatát, amely legalább olyan lényeges, mint a – jelen esetben nem kötelező – egyhangú döntés volt az állam- és kormányfők és a Tanács számára.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök úr! Az Európai Tanács által az Európai Unió üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmi rendszerének felülvizsgálatára vonatkozó javaslatokkal kapcsolatban tett következtetések rendkívül kielégítőek, különösen ha figyelembe vesszük, milyen összetett és szakmai rendszerről van szó. Amikor a Bizottság egy évvel ezelőtt benyújtotta a javaslatát, az volt a célja, hogy egyszerre fejlessze és bővítse az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszerét annak érdekében, hogy az jelentősen elősegítse az Európai Unió széndioxid-kibocsátási célkitűzéseinek megvalósítását, valamint hogy alapvető normává válhasson a világ más részein alkalmazott kibocsátáskereskedelmi rendszerek számára.

A kompromisszumos megállapodás megőrizte a javaslat összes fontosabb pontját, különösen a széndioxid-kibocsátás mennyiségére vonatkozó átfogó felső korlátot és a lineáris módon történő csökkentést, amelyek biztosítják az átlagos 20 százalékos csökkentési cél elérését. Fenntartja továbbá a teljes árverés fokozatos bevezetésének elképzelését is. Kiemelném, hogy az első és második kereskedelmi időszakban az

árverésre bocsátott egységek aránya mintegy 5% volt. A 2013-ban kezdődő harmadik időszakban az egységek legalább 50 százaléka árverés útján kerül majd forgalomba, amely arány évről évre fokozatosan növekedni fog. A kompromisszumos javaslat értelmében sor kerül továbbá a kiosztási szabályok harmonizációjára, hogy mindenki azonos képességekkel rendelkezzen, ami szintén jelentős eredmény. A kompromisszumos javaslat teljes körűen biztosítja a környezet megővését és a védelmi célkitűzéseket, valamint megoldást kínál az ágazati aggodalmakra is, amennyiben hosszú távon garantálja a biztonságot, és különleges rendelkezésekkel gondoskodik azokról az ágazatokról, amelyeket az áttelepítés kényszere fenyeget amiatt, hogy jelenleg nincs érvényben a szén-dioxid és egyéb üvegházhatású gázok kibocsátásának korlátozására vonatkozó nemzetközi megállapodás.

Az Európai Unió kibocsátáskereskedelmi rendszere mára a legnagyobb a világon, és természetesen a javaslatban meghatározott, majd korrigált hibákkal még hatékonyabbá válhat, illetve összekapcsolható lesz más különböző, nemzetközileg kialakított rendszerekkel. Még egyszer köszönetet szeretnék mondani a francia elnökségnek az általuk tett hatalmas erőfeszítésekért, és különösen előadónknak, Doyle asszonynak a kompromisszumos javaslat kidolgozásában nyújtott figyelemre méltó hozzájárulásáért, valamint természetesen mindenkinek, aki a javaslat elfogadására szavazott.

Corien Wortmann-Kool, a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság véleményének előadója. – (NL) Elnök úr! Jómagam is azzal kezdeném, hogy hálás köszönetemet fejezem ki az előadónak, a Bizottságnak és nem utolsósorban a Tanács elnökségének az elért eredményekért. Míg a fő törekvés és célkitűzések továbbra is változatlanok, a stratégia jóval kidolgozottabb lett.

A Nemzetközi Kereskedelmi Bizottságban külön kértük, hogy erre több figyelmet szenteljünk. Ha túl nagy terhekkel sújtanánk az európai ipart, amelynek helyt kell állnia a világpiaci versenyben, egyes ágazati szereplők kivonulnának Európából. Ez ellentétes a céljainkkal, vagyis azzal, hogy Európán belül és kívül tisztább termelést valósítsunk meg. Ezért üdvözlendő, hogy az árverési rendszer jelentős teret nyitott a referenciaértékek kialakításához. Gratulálok a végeredményhez, amely megegyezik a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság által szorgalmazott célokkal.

Másodszor, fel szeretném hívni a figyelmüket a világszintű erőfeszítésekre és elkötelezettségekre. A Poznańban történt lépéseket sokan csupán kelletlenül tették meg. Ha világméretű megállapodást szeretnénk elérni, valódi összefogást kell kialakítanunk az Egyesült Államok elnökével, máskülönben nem fogjuk tudni megvalósítani globális céljainkat.

Elisa Ferreira, a Gazdasági és Monetáris Bizottság véleményének előadója. – (PT) Elnök úr! A gazdasági és pénzügyi válság ellenére az Európai Unió nem adta fel az éghajlatváltozást érintő kötelezettségvállalásait. Az Egyesült Államok új elnöke által tett nyilatkozatok, valamint a Kína, Brazília, Mexikó és más országok részéről Poznańban tanúsított hozzáállás bizonyítja, hogy Európa környezetvédelemmel kapcsolatos úttörő tevékenysége lassan meghozza a gyümölcsét. A Parlament egyértelműen növelte a bizottsági javaslat értékét, és köszönetet mondok az előadónak, Doyle asszonynak, amiért ennyire nyitott volt a Gazdasági és Monetáris Bizottságtól érkező javaslatokra. Ésszerű megoldásokat javasolt a Parlament számára az ipari szén-szívárgással kapcsolatban, minőségi követelményeket határozott meg, valamint a kompenzációs és tiszta fejlesztési mechanizmusok alkalmazására vonatkozóan 50%-os korlátot irányzott elő, és megpróbálta fenntartani, hogy a tagállamok a kibocsátási egységek árveréséből származó bevételeknek hozzávetőleg 50%-át használhassák fel saját célra.

Sok még a tennivaló, amelyek elvégzésére reményeim szerint a Parlament aktív közreműködésével kerül majd sor. Elsősorban részletezni kell a szén-szívárgás által érintett ágazatok besorolásának feltételeit, valamint a növekvő energiaáraknak a gazdaságra és a polgárok életére gyakorolt hatását. Mindenekfelett pedig Európa diplomáciai erejének segítségével biztosítanunk kell, hogy főbb partnereink valódi, mérhető és a sajátjainkkal megegyező környezetvédelmi kötelezettségvállalásokat tegyenek. E folyamat meghatározó elemei lehetnek az ágazati megállapodások. Továbbra is jó úton haladunk azonban, és meggyőződésem, hogy az eddigi munka minősége megfelelő.

Lena Ek, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményének előadója. – (SV) Európában 2005 óta működik a kibocsátási egységek kereskedelmének rendszere. A tárgyalások ezen szabályok továbbfejlesztését célozták. Mindazonáltal olyan érzésem volt, mintha a „Gyilkos mezők” című film forgatásán lennénk, és minden irányból érkező lövések kereszttüzeiben állnánk.

Sok megbeszélést folytattunk az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottságban, és a végső tárgyalási eredmények egy-egy elemére részletesen is kitérnék. A világszintű megállapodás prioritásainak megállapítása létfontosságú. Nagyon fontos, hogy Koppenhágát követően rendelkezésünkre áll majd a versenyképes ágazatok listája.

Elértük, hogy a kisvállalkozások számára egyszerűsödjének a szabályok, és csökkenjen a bürokrácia. A bennfentes kereskedelem tilalmának köszönhetően a rendszer nyitottabbá és átláthatóbbá vált, ami biztosítja hitelességét és hatékonyságát. Ágazati ösztönzőket javasoltunk, amelyek elősegítik a főleg gáz és hő kombinált hő- és energiatermelés során történő felhasználását. A hajózást fokozottabban bevontuk a rendszerbe, és lehetőségünk nyílt rá, hogy az uniós országokkal tárgyalásokat kezdjünk a kibocsátáskereskedelemről.

A szerkezet már kiépült, a környezetvédelmi célokat is megfogalmaztuk, az eszközök azonban a tagállamok tevékenysége nyomán veszítettek erejükből. Bár véleményem szerint ez sajnálatos, mégis arra biztatom Önöket, szavazzanak a javaslat mellett, a klímacsomag hiányában ugyanis ennél jelentősen nagyobb árat kellene fizetnünk. Köszönöm, elnök úr.

John Bowis, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Minden okunk megvan rá, hogy méltassuk a francia elnökség munkáját. Jean-Louis a Napkirály foglal ott lent helyet, és remélem, hogy e címet elfogadván megosztja majd azt az ügy előadójával, Avril Doyle asszonnyal. A klímacsomaggal kapcsolatos összes dokumentum közül – amelyeket kivétel nélkül támogatok – ez volt a leginkább erőt próbáló. Úgy gondolom, Doyle asszonynak jutott a legnehezebb feladat. A múlt heti poznaói találkozón ennek a kimenetele volt kérdéses, de sikerrel vettük az akadályt; az elért eredmények a bizalomnak és a kemény munkának köszönhetők.

Képviselőcsoportom néhány tagja szerint e kérdésben és a csomag egyéb elemeiben túl gyorsan és túl messzire mentünk, túl nagy áldozatok árán. Mások, köztük saját pártom is, úgy gondolják, hogy sok tekintetben ennél jóval messzebb is mehettünk volna. A Brit Iparosok Szövetségével együtt bátrabb árverési politikát szerettünk volna látni. Szerettük volna, ha a bevételek egy részét elkülönítjük az öko-innováció és az új technológiák kidolgozása számára. Célunk volt az alacsony jövedelmű országok támogatása. Szerettük volna, ha az erdővédelemre és -fejlesztésre is jutnak források, és az új erőművekre vonatkozóan egyértelmű teljesítménykövetelményeket kívántunk látni, hogy működő széndioxid-elkülönítési technológia hiányában ne legyen lehetőség széntüzelésű erőművek építésére.

Sikerült azonban forrásokat biztosítani a széndioxid-elkülönítési és -tárolási demonstrációs projektek finanszírozásához. A bioüzemanyagokra vonatkozóan szigorú feltételeket szabtuk. Gondoskodtunk a kisvállalkozások védelméről, mentességben részesítettük a kórházakat, és az ipari szereplők is megkapták azokat a kért biztosítékokat, amelyekre az általunk támasztott követelmények teljesítése során szükségük lesz. Egy év múlva Koppenhágába utazunk. A kezdeti lépéseket megtettük. Mostantól Koppenhágán a sor.

Linda McAvan, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Azzal kezdeném, hogy „köszönöm”. Köszönetet mondok Dimas biztos úrnak, csapatának és Jos Delbeke úrnak. Kiváló munkát végeztek, és egy kedvező kiindulási javaslatot kaptunk tőlük. Köszönet illeti Avril Doyle-t is, aki, mint tudják, igen kemény asszony, nagyon elszánt és kitartó. Nem volt könnyű dolgunk, ahogyan azt John Bowis az imént említette. Köszönetet mondok az összes közreműködő árnyékelőadónak, Virpi Köykkének a bizottság titkárságától, Ulrike Schönernek a Szocialista Képviselőcsoportból és asszisztensemnek, Elizabeth Colebournnek. Az elmúlt hetekben emberfeletti munkát végeztek annak érdekében, hogy a holnapi szavazásra sor kerülhessen – és szinte mindannyian nők! Néhány férfi is segítette a munkánkat. Nagyszerű csapatot alkottunk, és jó együttműködést sikerült megvalósítanunk. Köszönetet mondok a miniszter úrnak, csapatának és Léglise-Costa úrnak, a holnapi csomag ugyanis elismerésre méltó.

Mik tehát az eredmények? John Bowis úr már említett közülük néhányat. Az is eredmény azonban, hogy ma itt lehetünk, és holnap szavazni fogunk a kérdésben. Nem volt könnyű idáig eljutni, mivel e Ház néhány tagja nem szívesen szavaz holnap – sőt, egyáltalán nem óhajtottak a választások előtt voksolni. Egy kiegyensúlyozott csomagról döntünk majd, amely egyensúlyban tartja a környezetvédelmi és a foglalkoztatási igényeket. Való igaz, az árverések terén engedményeket tettünk, az árverés azonban csak azt határozza meg, „hogyan” lépünk fel – és nem azt, „vajon” fellépünk-e – az éghajlatváltozással szemben. Elfogadtuk a felső korlátot és a csökkentési ütemtervet, amelyek a 20/20/20-as célkitűzés elérésének legfőbb zálogai.

Nem szeretném, ha csütörtökön bárki úgy menne haza innen a Parlamentből, hogy azt gondolja, szabad kezét adtuk az iparnak – ez nem így van. Az ágazati célok igen szigorúak, és ahogyan a Bizottság is kifejtette, mi vagyunk az első olyan országcsoporthoz a világon, ahol ilyen átfogó kibocsátáskereskedelmi rendszer van érvényben. Képviselőcsoportom ezt támogatni fogja, és remélem, hogy a Parlament egésze is így tesz majd.

A folyamat elején azt mondtam, a német elnökség idején Európa jól megfogalmazta a célokat, most itt az ideje, hogy a jogszabályra és a csomag többi részére vonatkozó határozott döntések meghozatalával a tettek mezejére lépünk. Holnap reményeim szerint meghozzuk ezt a döntést, megteesszük az első lépést Koppenhága

felé, amely úton, bízom benne, többen csatlakozni fognak hozzánk, és végül olyan éghajlat-változási csomagot fogadunk el, amely méltó e Ház képviselői által tett erőfeszítésekhez.

ELNÖKÖL: Diana WALLIS

alelnök

Lena Ek, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (SV) A svéd Nobel-díjas író, Selma Lagerlöf a következő felkiáltással kezdi egyik leghíresebb regényét: „Végre!”. Azt hiszem, ezt mondhatjuk mi is mindannyian, akik a klímacsomag egyes elemein dolgoztunk. Nagy köszönet illeti természetesen a francia elnökséget, a Bizottságot és Dimas biztos urat, aki személyesen rendkívül sokat tett az ügyben, valamint természetesen Doyle asszonyt, összes kollégámat, és nem utolsósorban a kemény munkát végző munkatársakat.

Sokan többet szerettünk volna elérni, de hadd emlékeztessenek arra, hogy ezzel egy időben sokan nem hisznek az éghajlatváltozás következményeiben, nem szeretnék döntést hozni, és örömmel halogatnák a fellépést, a szabályozást, illetve elsősorban a holnapi szavazást. E helyzet tükrében kell tehát összehasonlításokat tennünk. Egy tökéletes világban azt szeretném, ha nagyobb mértékű kibocsátáscsökkentés valósulna meg Európában, és kevesebb ingyenes kibocsátási egységet osztanánk ki, ugyanakkor rámutathatok arra is, hogy számos pozitív eredményt is elértünk; ilyen például a nagyobb nyitottság, az egyszerűbb szabályozás, a kisvállalkozásokat érintő mentességek, az ipar energiahatékonyágát elősegítő ösztönzők és kedvezmények, valamint a fejlődő országoknak nyújtandó segély minimális szintje. Néhány éven belül a hajózásra is kiterjesztjük a rendszert. Egyértelmű, hogy a mostaninál több kibocsátási egységet értékesítünk majd árverések keretén belül. A bevételekből sajnálatos módon nem különítettünk el összegeket fontos beruházások és projektek megvalósítására. A tagállamok azonban ígéretet tettek arra, hogy az átláthatóság elvének megfelelően bizonyítani fogják, hogy a jövedelem legalább felét a fejlődő országok megsegítésére, valamint az erdőtelepítés, az új kutatások és technológiák terén történő befektetésekre fordítják. A tagállamoknak eleget kell tenniük ezen vállalásuknak. A Parlament részéről folyamatosan ellenőrizzük majd őket, és kíméletlenül felelősségre vonjuk azokat, akik megszegik az itt tett ígéreteket.

A holnapi szavazás tárgya nem egy tökéletes megállapodás, ha azonban elutasítjuk, azzal a tétlenség mellett voksolunk. Ha így teszünk, a decemberi koppenhágai tárgyalásokon nem lesz kiindulópontunk. Ha nem kezdjük el már ma a munkát, hatalmas árat kell majd fizetnünk, ezért a holnapi szavazáson felelősséget kell vállalnunk a környezetért, az iparért és az európai lakosságért. A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport a csomagban szereplő összes javaslatot támogatni fogja. Köszönöm, elnök asszony.

Caroline Lucas, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Köszönetet szeretnék mondani Doyle asszonynak az általa végzett kemény munkáért. Ma reggel Sarkozy elnök úr úgy fogalmazott, hogy a kompromisszum az európai szellemiség meghatározója. Sajnos úgy gondolom, ez az észrevétel nem sok vigasszal fog szolgálni azok számára, akik néhány évtized múlva visszanéznek majd 2008-ra, és felteszik maguknak a kérdést, vajon mi járhatott a politikusok fejében. Tudván mindazt, amit akkor tudtak, miért nem tettek többet azért, hogy megkíméljenek bennünket a bolygó felmelegedésének elviselhetetlen következményeitől? Miért nem léptek gyorsabban és határozottabban?

Úgy gondolom, ezt a kérdést kell feltennünk magunknak, mivel a tudományos eredmények egyértelműek: a 2020-ra elérendő 20%-os kibocsátáscsökkentés egész egyszerűen közel sem elég merész célkitűzés ahhoz, hogy komolyan megelőzhesse a 2°C-os hőmérsékletemelkedést. Ha pedig a teljes csomagot nézzük, felhaborító, hogy e teljesen elégtelen kibocsátáscsökkentési aránynak jóval több mint fele egyszerűen kihelyezhető a fejlődő országokba. Ez nem csupán tudományos szempontból hibás, de etikailag is helytelen.

Mindeközben a kibocsátáskereskedelmi rendszer jól jövedelmező nyereséggépezetté válik Európa legszennyezőbb ágazatai számára. Ahelyett, hogy az ETS első szakaszaiban szerzett tapasztalatokból levontuk volna a megfelelő következtetéseket, úgy tűnik, olyan jogszabályokat alkotunk, amelyek támogatják ezeket az ágazatokat, és tovább halogatják a fenntarthatóbb gazdaságra történő átállást. Attól tartok tehát, nem tudok együtt örülni Sarkozy elnök úrral a kompromisszumnak, úgy semmiképpen sem, hogy az a vállalatoknak tett számtalan engedményből születik, amelyek az ágazati profitot szó szerint előbbre valónak tartják bolygónk élhetőségének megőrzésénél. És akkor sem tudok örülni, ha a kompromisszum azt jelenti, hogy a nem energia-előállításból származó kibocsátások 96%-át képviselő ágazatok teljesen ingyen kapják a kibocsátási engedélyeket. Nem, ha ez azt jelenti, hogy a szén-dioxid ára annyira lecsökken, hogy még minimálisan sem ösztönöz majd semmi az alternatív zöld energia terén történő befektetésekre.

Ma nincs ok az ünneplésre: azon kell elgondolkodnunk, mire van még szükség ahhoz, hogy kialakuljon a politikai akarat, és elkerülhessük a legrosszabb éghajlati katasztrófát. Valamint azon, hogy sajnos ismét elszalasztottuk az érdemi változás megvalósításának lehetőségét.

Salvatore Tatarella, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Jómagam nem lennék olyan borúlátó, mint az előttem felszólaló Lucas asszony. Köszönetet szeretnék mondani az előadónak, Dimas biztos úrnak és a francia elnökségnek, hiszen az elnökség kétségtelenül hivatali ideje újabb sikerét könyvelheti el.

Úgy gondolom, hogy a klíma- és energiacsomag, valamint az irányelv elfogadása rendkívül pozitív fejlemény. Európa immár világvezetőként tekinthet magára az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Megvannak a megfelelő alapok, amelyekkel jövőre tekintéllyel és erős pozícióban érkezhetünk Koppenhágába, és felszólíthatjuk a világ országait, hogy kövessék az európai példát.

Különösen ki szeretném emelni Olaszország pozitív szerepét mindebben, ami nem ellentmondás: Olaszországnak nem célja a közösen meghatározott ambiciózus célkitűzések visszavonása vagy akadályozása, ugyanakkor kötelességünk volt megvédeni saját nemzeti gyáripárunkat. Ahogyan azt Sarkozy elnök úr mondta ma reggel, Európa nem jöhet létre a tagállamokkal és a nemzeti érdekekkel szemben; szükség volt a kompromisszumra, és biztosak vagyunk benne, hogy el is értük azt.

Jens Holm, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) A kibocsátások mértéke soha nem látott ütemben növekszik. A széndioxid-kibocsátás évi 2,2 milliommód mértékű növekedése az elmúlt 650 ezer év során tapasztalt leggyorsabb emelkedés. Ennek véget kell vetnünk. El kell érniünk, hogy a légkör széndioxid-tartalma 350 milliommód rész alá csökkenjen. A kibocsátáskereskedelmi rendszer az EU leghatékonyabb eszköze a kibocsátás csökkentésére. Éppen ezért meghatározó, hogyan építjük fel a rendszert.

Következésképpen csalódottan veszem tudomásul, hogy az úgynevezett rugalmas mechanizmusoknak köszönhetően az uniós kibocsátáscsökkentés fele más országokban történik majd. Az Éghajlat-változási és Fejlesztési Bizottságnak, amely a rugalmas mechanizmusokról csupán kiegészítő intézkedésként beszélt, ez sosem volt szándéka. Csalódott vagyok továbbá, amiért ilyen hosszú ideig tart, hogy az árverési eljárás teljes körűen érvénybe léphessen, és hogy a pénzügyileg erős energiaügyi vállalkozások ingyenes kibocsátási egységeket kaphatnak, ha a CCS-ként ismert széndioxid-elkülönítésre és -tárolásra szolgáló kísérleti létesítményeket hoznak létre.

Ennek ellenére az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja és jómagam támogatni fogjuk a javaslatot. A javaslat mindenképpen javítja a jelenleg érvényben lévő, rosszul működő rendszert. A tiszta fejlesztési mechanizmus (CDM) keretén belül megvalósuló projektekre vonatkozóan felső korlátot és minőségi követelményeket határoztunk meg. Végso soron továbbra is a kibocsátási egységek árverésen történő értékesítése lesz a vezérelv. A kibocsátások felső korlátja szintén fokozatosan csökken majd, ami azt jelenti, hogy az európai kibocsátás mértékének folyamatosan csökkennie kell.

Befejezésképpen, jó irányba haladunk, de szerettem volna, ha ennél több valósul meg. Az ágazati lobbisták és a konzervatív tagállamok szokás szerint sikeresen felhígították az éghajlattal kapcsolatos céljainkat. Ez az EU dióhéjban. Sokat beszélünk, de az igazán fontos pillanatokban nagyon keveset teszünk. Köszönöm.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony! Először is őszinte köszönetet szeretnék mondani az előadónak, Doyle asszonynak a kitartásáért és a tárgyalásokon elért végső eredményért. Az eredménnyel azonban sajnos nem lehetünk teljesen elégedettek. Bár úgy gondolom, hogy már 2013-ra minden kibocsátási egységet árverés keretén belül kellene kiosztani, az előttünk lévő kompromisszum ennek ellenére elfogadható.

Örömmre szolgál az a döntés, amelynek értelmében 300 millió kibocsátási egységet bocsátunk rendelkezésre a széndioxid-elkülönítési és -tárolási (CCS) demonstrációs projektek céljára. Ez jó ösztönzőként szolgál majd ahhoz, hogy kipróbáljuk ezt az átmeneti technológiát. Őszintén remélem továbbá, hogy a tagállamok az árverésekből származó jövedelmük nagy részét valóban az éghajlati célok megvalósítására fogják fordítani. Erre különböző alapokon, például az ENSZ Alkalmazkodási Alapján keresztül van mód, vagy az ipar közvetett jellegű támogatásával az innováció és a kutatás elősegítése révén.

Mindent egybevéve holnap a jelen megállapodás mellett fogok szavazni. A javaslat jó irányba mutat. Borloo úrnak anélkül kellett áttolnia egy 26 békával teli talicskát a másik oldalra, hogy közülük egy is kiugrott volna, míg Doyle asszonynak ugyanezt egy több száz harapós békával teli talicskával kellett végrehajtania. Neki is sikerült. Szép munka volt.

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony! Kompromisszumot értünk el, és megragadnám az alkalmat, hogy elismerésemet fejezzem ki az előadónak, Doyle asszonynak. Ennek köszönhető, hogy Európa nem válik majd nevetség tárgyává Koppenhágában. A holnapot mindazonáltal némileg lélegzetvisszafojtva várom, és remélem, hogy képviselőtársaink megfelelően szavaznak majd. Ismét ellenérzésemnek adnék hangot azt illetően, hogy néhányan kifogást emeltek az alkalmazott eljárás ellen. Ez véleményem szerint sértő az előadóra és a Parlament egészére nézve.

Kiemelném még, hogy a Tanács ülését követően szombaton újabb háromoldalú megbeszélésre került sor az Európai Parlament részvételével, ahol számos dolog ismét módosult. Ez bizonyítja, hogy a Parlament jogos résztvevője az együttdöntési folyamatnak. Arra kérem ezért képviselőtársaimat, őrizzék meg objektivitásukat. Egy vagy két év múlva sem születne kedvezőbb megállapodás. Azt sem engedhetjük meg magunknak, hogy 2013-ig ölbe tett kézzel várjunk. Az iparban azonnali döntésekre, azonnali önszerveződésre van szükség.

Minden szükséges módosítás rendelkezésre áll. Ezek segítségével támogatjuk a kutatást és az innovációt, illetve elősegíthetjük, hogy vállalkozásaink és gazdaságunk a lehető legfájdalommentesebben vészelve át a fenntartható ipari forradalom ezen átmeneti időszakát. Továbbá lehetőségünk nyílik rá, hogy hatékonyabban felvértezzük magunkat a gazdasági válsággal szemben, anélkül, hogy kockára tennénk az üvegházhatású gázok kibocsátására vonatkozó 20%-os csökkentési célkitűzést.

Arra kérem tehát továbbra is habozó képviselőtársaimat, térjenek jobb belátásra, hiszen el sem tudom képzelni, mennyire nevetséges lenne, ha az az Európai Parlament, amely maga sem tudott megállapodásra jutni e kérdésben, a jövő évi koppenhágai csúcson mégis megpróbálná meggyőzni a többieket arról, hogy ezt kell tenniük. Nincs még egy kontinens a világon, amely a Tanács által egyhangúlag elfogadott és a háromoldalú megbeszéléseken is jóváhagyott előírásokhoz hasonlóan kötelező erejű szabályokat hozott volna létre. Európa most lendületben van, mert megtalálta azt, ami eddig hiányzott: az erőteljes politikai akaratot.

Ne szorítkozunk tehát pusztán az intézményi megfontolásokra. Emelkedjünk felül ezeken. Az Európai Unió a francia elnökség ösztönzése nyomán éppen most alakította át gazdaságának és energiaügyeinek jövőjét azáltal, hogy megerősítette az éghajlatváltozással szembeni küzdelemben vállalt nemzetközi vezető szerepét. Nem volt egyszerű feladat. Nagy kihívás volt 27 tagállamot egy asztalhoz ültetni, majd elérni, hogy megállapodjanak a kötelező erejű szabályokról. Minden elismerésem tehát a francia elnökségnek, és sok sikert Koppenhágában.

María Sornosa Martínez (PSE). – (ES) Elnök asszony, Dimas úr, Borloo úr, hölgyeim és uraim! Eljött a cselekvés ideje. A vita tárgyát képező jogszabálycsomag erre lehetőséget ad. Bár az elért eredmény nem kiemelkedő, azért igen elégedettek lehetünk.

Ha holnap elfogadjuk a csomagot, azzal egyértelműen jelezzük a többi ország számára, hogy az Európai Unió elkötelezett, és vezető szerepet vállal az éghajlatváltozás elleni küzdelemben.

Az éghajlatváltozás, valamint az alacsony fogyasztású és alacsony széndioxid-kibocsátású társadalommá való átalakulás kérdésének megoldása alapvető globális cél. E jogszabály segítségével olyan jövőbeli befektetéseket tervezhetünk, amelyek elsősorban az energiahatékonyságnak és a hatalmas mennyiségű szén-dioxidot kibocsátó, mindenütt jelenlévő erőművek fokozatos megszüntetésének köszönhetően lehetővé teszik majd a kibocsátás csökkentését.

Köszönetet szeretnék mondani mindenkinek – különösen Doyle asszonynak –, akik lehetővé tették, hogy ma itt legyünk, és örömmel veszem tudomásul, hogy elkészült egy jogszabálycsomag, amelyet holnap reményeim szerint elfogadunk majd.

Patrick Louis (IND/DEM). – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A környezetvédelmet és a versenyképességet nem szabadna különválasztani. Együtt ugyanis teljesítményt eredményeznek. Sajnálatos módon a Parlament által javasolt mechanizmus továbbra is egy esetlegesen alacsony határfokú kompromisszum lehet, mivel hiányzik belőle két összetevő.

Az egyik a határokon érvényes kompenzációs jogok meghatározása. E kulcselem nélkül nincs mód az általunk előírt követelmények globális szintű kompenzációjára. Így e követelmények további termelési költségként, a bővítés visszafogásaként, felgyorsult szénszivárgás és a munkahelyeinket veszélyeztető import formájában jelennek majd meg. Ha nem alkalmazunk kompenzációs jogokat az Unió határainál, félő, hogy erőnyeink hibákká válnak majd.

A mechanizmus ezen túl azt a bátor politikát sem merte felvállalni, hogy széndioxid-kibocsátási egységeket biztosítson az erdők és a faipar számára. Ez növelte volna az erdők értékét a fejlődő országokban, csökkentette volna a széndioxid-kibocsátást, és népszerűsítette volna a legegységesebb szénforrást.

E jőzőn ész diktálta két észrevétel azt mutatja, hogy a jó szándékkal készített jelentésből nagy energiapazarlás lehet.

Pilar Ayuso (PPE-DE). – (ES) Elnök asszony, biztos úr! A javaslatot a Bizottság több mint egy évvel ezelőtt készítette, néhány igen nagy ívű célkitűzéssel. Időközben az egész világot pénzügyi zavarok sújtották, amelyek nyomán, úgy tűnt, e célok semmibe vesznek. Végül azonban kiegyensúlyozott megállapodást sikerült kialakítani. Senkinek a kívánságait sem elégíti ki ugyan teljes mértékben, ám kedvező megállapodásról van szó, amely megőrizte a végső célokat, ezzel egyúttal pedig jobb hozzáférést biztosít a vállalkozások számára az ezek eléréséhez szükséges eszközökhöz.

Ezért hálás köszönet és rendkívüli elismerés illeti az előadót, Doyle asszonyt, a többi képviselőcsoport árnyékelőadóit, valamint különösképpen a francia elnökséget, mivel az általuk végzett munka lehetővé tette, hogy mindenki számára kedvező eredményt érhesünk el.

Bízom benne, hogy a közeljövőben tapasztalható körülmények jóval ambiciózusabb fellépésre is lehetőséget adnak majd, illetve hogy további országok is csatlakozni fognak az Európában oly lelkesen vívott, éghajlatváltozás elleni keresztes háborúhoz.

Atanas Paparizov (PSE). – (BG) Elnök asszony, tisztelt európai bizottsági és elnökségi képviselők! Először is támogatásomról szeretném biztosítani az Európai Tanács keretén belül, illetve az energia- és klímacsomagról folytatott háromoldalú tárgyalások során elért megállapodást.

A megállapodás megerősíti az Európai Uniónak az éghajlatváltozás elleni küzdelemben betöltött vezető szerepét. Ugyanakkor figyelembe veszi azt is, hogy Európának versenyképesnek kell maradnia, és meg kell őriznie munkahelyeit egy mély világgazdasági válság idején.

Ami a kibocsátáskereskedelmet illeti, az új közép- és kelet-európai tagállamokkal való szolidaritásról, illetve az 1990 utáni időszak során tett erőfeszítéseik elismeréséről szóló megállapodás bizonyítja azon európai értékek életképességét, amelyek Európát sok nemzet számára vonzóvá tették.

A szén-dioxid elkülönítésére és tárolására vonatkozóan fel szeretném szólítani az Európai Bizottságot, hogy tegyen eleget a 300 millió tonnányi kibocsátási egység felhasználásáról szóló megállapodásnak, és javasolom, hogy a 2008. évi költségvetés fennmaradó egyenlegéből társfinanszírozás keretén belül, illetve az Európai Beruházási Banktól kapott kedvezményes hitelek segítségével támogassa ezeket.

Remélem, elnök asszony, hogy a klímacsomag a hazámhoz, Bulgáriához hasonló országokban, illetve más közép- és kelet-európai tagállamokban is pozitív jövőbeli változások alapjául szolgál majd mind az éghajlat, mind pedig a gazdasági fejlődés szempontjából.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Elnök asszony! A széndioxid-kibocsátás csökkentését célzó rendszer egésze nem bizonyított feltételezéseken alapul. Nem teszi jobbá a környezetet és az emberek életkörülményeit. A dokumentum fő célja a széndioxid-kibocsátás csökkentésének maximalizálása, valamint a szén-dioxid elkülönítését és tárolását (CCS) lehetővé tevő technológia bevezetése lett. Ez utóbbi veszélyes, és környezetvédelmi szempontból egyáltalán nem indokolt.

Nem szeretnénk azzal károsítani a környezetet, hogy földtani képződményeket szemétlerakóként használunk. Ez teljesen értelmetlen. Azon gazdaságokat sem szeretnénk hátrányos helyzetbe kényszeríteni, amelyeknek versenyképessége elmarad majd a harmadik országokétól, és így még mélyebbre süllyednek a válságban. Saját lengyel csomagunk ára legalább 500 milliárd zloty. A kibocsátási egységek árveréséhez javasolt rendszer rendkívül költséges.

Ezenfelül, amint a kibocsátáskereskedelmi rendszer a tagállamok gazdaságának további ágazataiban is meghonosodik, hasznos eszközként szolgálhat majd ezen ágazatok számára ahhoz, hogy fokozatosan átvegyék a tagállami hatóságok szerepét a fiskális politika terén. Ezt úgy valósul majd meg, hogy fokozatosan megszűnnek az eddig fizetett adónemek, amelyeket önkényes alapon meghatározott környezetvédelmi adók váltanak fel.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony! Az Európai Bizottság javaslata értelmében a légkörbe szén-dioxidot bocsátó hatalmas ipari vállalkozások és erőműveknek speciális árverések keretében engedélyeket

kellene vásárolniuk e tevékenységük folytatásához. Ha a felvázolt rendszert valóban bevezetnénk, azzal csődsorozatot indítanánk el. Bebizonyosodott, hogy e katasztrofális helyzet elkerülhető, és van végrehajtható megoldás. Ez utóbbi valóban az energiaárak növekedésével jár, ennek mértéke azonban nem lesz drasztikus.

Fontos, hogy az energiakérdésben holisztikus megközelítést alkalmazzunk. Ezért javasolta korábban a Parlament egy magas rangú tisztviselő kinevezését, aki a külpolitikai megfontolások fényében foglalkozna az energiaügyekkel. A kinevezett személy feladata lenne az energiabiztonság külső szempontjait, például az energiát, a környezetvédelmet, a kereskedelmet, a közlekedést és a versenyt érintő összes politikai stratégia koordinálása.

Felmerül a kérdés, vajon milyen szerepet játszana mindebben az Európai Bizottság. Saját javaslatát teljesen elfogult módon állította össze, figyelmen kívül hagyva a szénelapú energiaiparral rendelkező országok helyzetét. Ilyen ország az Európai Unió tagjainak egyharmada. Ezért úgy gondolom, teljesen helyénvaló, ha felteszem a kérdést a Parlament elnökének, vajon a közös Európa a diktátumok vagy a megállapodások Európája. Véleményem szerint Dimas biztos úr elbukott a vizsgán. A tárgyalások kritikus pontján semmivel sem tudott hozzájárulni az üggyhöz. Csupán elismételte azokat az általánosan igaz állításokat, amelyek nem képezték a kompromisszum alapját. Ezzel pedig aláasta az európai problémák közösségi megközelítésének hitelét. Az éghajlat-változási kérdésekkel kapcsolatos közös megközelítés hitelét a francia elnökség mentette meg. Nekik köszönhető, hogy az energiaügyeket érintően megállapodás születhetett, amiért köszönetet szeretnék mondani Borloo úrnak és Kosciuszko-Morizet asszonynak.

Következő lépésként támogatni kell a tagállamok kormányait, hogy élhessenek az energiaipar terén megvalósult legújabb technológiai eredményekkel. Ebben a közelmúltban létrejött budapesti székhelyű Európai Technológiai Intézet nyújthat segítséget.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Elnök asszony! A kibocsátáskereskedelmi rendszerrel kapcsolatos és holnap szavazásra kerülő kompromisszum egyértelműen magán viseli az Európai Parlament kézjegyét. Ez az, amiért az előadó és az árnyékelőadó is dolgozott. Őszintén köszönöm a munkájukat.

A kibocsátáskereskedelmi rendszer felülvizsgálata és a teljes klímacsomag együtt az eddigi legmerészebb és legátfogóbb globális éghajlatvédelmi csomagot alkotják. Erre büszkéek lehetünk. Nem szabad lebecsülnünk ezt a sikert; éppen ellenkezőleg, itt az ideje, hogy megpihenjünk, és vegyünk egy nagy levegőt.

Ugyanakkor nem elégedhetünk meg az elért eredményekkel, amelyekről holnap szavazni fogunk. Szigorúan figyelemmel kell kísérnünk az éghajlat változását és az annak nyomán kialakuló gazdasági fejleményeket. Arra kérem ezért a Bizottságot, hogy a Stern-jelentés mintájára készítsen egy jelentést az Európai Unió számára annak érdekében, hogy mérlegelhessük, pontosan milyen pénzügyi következményekkel jár majd az éghajlatváltozás az Európai Unióban, és milyen intézkedésekre van szükség a jövőben e globális válság megoldásához.

Karl-Heinz Florenz (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Véleményem szerint nem sikerült igazán pontos ismertetést adnunk a csomaghoz kapcsolódó tényleges intézkedésekről. Sokak szerint az iparpolitikát kívánjuk büntetni. Valójában azonban a fellépés a világ széndioxid-politikáját és fenntarthatósági politikáját érinti. Ehhez forrásokra van szükség! Lehet, hogy ez áldozatokkal jár, ha azonban nem rendelkezünk a szükséges forrásokkal, nem léphetünk fel a világ hatalmas szénforrásaival szemben, amelyek léteznek, és nem bagatelizálhatjuk el a jelentőségüket. E célra vannak működő mechanizmusok, amelyekkel legalább annyira nem vagyok megelégedve, mint a végső eredménnyel, mindazonáltal holnap támogatni fogom a javaslatot.

A szénszivárgás kiindulási pontként szolgálhat egyfajta liberalizációhoz. Ez azonban még így sem jelenti azt, hogy az elképzelésünk szerint szabadságot kapó ipar valóban szabad kezet kap majd a Bizottságtól. Hasonló a helyzet a teljesítményértékelési rendszer esetében is. Miniszter úr és Doyle asszony, minden tisztelem az Önöké, mégis rendkívül körültekintően kell cselekednünk, ha nem szeretnénk, hogy a jövőben a Bizottság döntései uralják az európai gazdaságpolitikát. Megengedhetetlen, hogy efölött egyetlen intézmény határozzon! Ezért hát a bennem felmerült kétségek, mégis a jelentés elfogadása mellett voksolok majd, visszatekintve ugyanis az nem csupán a szén-dioxid, de a fenntarthatóság kérdését is érinti. Ijesztő ütemben égetjük fel gyermekeink erőforrásait, amivel veszélybe sodorjuk a bolygónkat. Ezt a tendenciát az ipari társadalom számára szóló új politikával meg kell fordítani. Itt a soha vissza nem térő alkalom!

Az azzal kapcsolatos kifogások, miszerint a Parlament nem mutatott megfelelő szakértelmet a kérdésben, lényegében helytállóak. Ugyanakkor, kedves szociáldemokrata barátaim, az elnöki konferencián többséggel

megszavazták a sietős tempót, míg mi elutasítottuk azt. Másfajta eljárást akartunk, amellyel a Tanács egészen bizonyosan megbirkózott volna. A panaszainkkal ezért forduljanak a megfelelő helyre.

Befejezésképpen, nem hiszem, hogy létezik olyan bölcsőbb javaslat, amely elnyerné egy elfogadható számú többség támogatását, ezért holnap igennel fogok szavazni.

Anne Ferreira (PSE). – (FR) Elnök asszony! Megállapodás született a klímacsomagról, ami mindannyiunk számára megkönnyebbülést jelent.

Ugyanakkor hadd hűtsem le kissé azt a lelkesedést, amellyel néhányan a javaslat iránt viselkednek. Alapvető szükség volt egy megállapodásra, hogy felvázoljuk, mi történik majd Kiotó után, ez azonban ahhoz nem elegendő, hogy elmondhassuk, immár kezelni tudjuk az éghajlatváltozás jelentette kihívást.

Meggyőződésem továbbá, hogy a szövegnek számos gyenge pontja van. Először is sajnálatosnak tartom, hogy az árverések 2020-ra elérendő szintjét 70%-ra csökkentettük, miközben az eredeti javaslat 100%-ot irányzott elő.

Másodszor, azzal, hogy elfogadjuk, hogy a kibocsátáscsökkentés 50%-a megvalósulhat a fejlődő országokban folyó projektek keretén belül, jelentősen korlátozzuk az Európai Unió éghajlatváltozással kapcsolatos felelősségét.

Egy harmadik példa a bevételek alacsony szintje és az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos, az Európai Unión belüli, illetve a fejlődő országokat segítő befektetések iránti szilárd elkötelezettség hiánya.

Kétlem, hogy ezek a rendelkezések, illetve átfogóan az energia- és klímacsomag rendelkezései arra ösztönöznék az európai gazdaságot, hogy megtegye a szükséges lépéseket, és olyan pályára állítsa az Európai Uniót, amelynek végén megvalósulhat a szén-dioxid-mentes társadalom elképzelése.

Ennek ellenére a teljes szöveg elfogadása mellett fogunk szavazni, úgy gondolom azonban, további kezdeményezésekre van szükség, ha az európai vállalatokat tényleges tartalommal kívánjuk megtölteni.

Elisabetta Gardini (PPE-DE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Az energia- és klímacsomaggal kapcsolatban elért megállapodás véleményem szerint igen ambiciózus, mivel egyrészt tisztetben tartja a meghatározott környezetvédelmi célokat, másrészt pedig jelzi, hogyan egyeztethető össze ezek elérése a gazdaság fenntarthatóságával. Számomra egyben olasz sikertörténet is, hiszen a csomag számos kritikus eleméről Olaszország tárgyalta, az elért eredmények pedig kedvezőek.

Az elfogadott szöveg valójában jelentős előrelépés a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság által készített változathoz képest, és sokkal inkább egyezik saját képviselőcsoportom nézeteivel. A koppenhágai konferencia fényében történő 2010. évi felülvizsgálatról rendelkező záradék például, amelyről Berlusconi elnök úr javaslata nyomán született megállapodás, lényeges pont, a kérdésben született egyhangú döntés pedig véleményem szerint jól mutatja, milyen érzékeny terület ez az ipar számára. Hasonlóképpen fontos az is, hogy elfogadtuk az árverési rendszernek a nemzetközi versenyben nem érintett ipari ágazatokban történő fokozatos bevezetését. Ezenfelül a szén-dioxid-mentesítés által veszélyeztetett ágazatok ingyenes kibocsátási egységeihez juthatnak.

Ez nem azt jelenti, hogy könnyű dolgunk lesz, hiszen országos szinten a csomag ennek ellenére jelentősen megnöveli majd a rendszerköltségeket. Az ingyenes kibocsátási egységek száma valójában a tárgyalt irányelvben megállapított magas teljesítménykövetelményektől függ, ezért az áttelepülés kockázata nem zárható ki teljes mértékben. Éppen ezért bír nagy jelentőséggel a felülvizsgálati záradék: lehetőséget nyújt majd, hogy megállapítsuk, túl nagyok-e a rendszerköltségek, hogy kiigazításokat végezzünk, és ezeknek megfelelően módosítsuk az erőforrásainkat.

A Parlamentnek érzésem szerint figyelemmel kell kísérnie a megállapodás végrehajtását, különös tekintettel az árverések lebonyolításának módjára; meggyőződésem, hogy ezek lesznek az eredményesség igazi fokmérői. Nagyok az elvárások a reálgazdasággal szemben, és ahogyan ezt mindig is hangsúlyoztuk, nem szeretnénk, hogy a törekvések nyomán a reálgazdaságtól teljesen elszakadt szélsőséges pénzügyi dominancia alakuljon ki.

Caroline Jackson (PPE-DE). – Elnök asszony! Köszönet és elismerés illeti Doyle asszonyt, mégis úgy gondolom, szomorú nap lesz a holnapi az európai parlamenti demokrácia számára.

Arra kérnek bennünket, hogy egy, a Tanáccsal zárt ajtók mögött elért megállapodást támogassunk. Tudatosan lemondunk arról a lehetőségről, hogy a teljes együtdöntési eljárás során tovább alakítsuk a Tanács

álláspontját. Nem látom értelmét, miért kérne a Parlament többet, bővebb hatáskört, ha a jelenleg rendelkezésre álló lehetőségekkel sem tud megfelelően élni.

Mivel egy téves ütemtervnek megfelelően sürgősen döntésre kellett jutni, elfeledkeztünk róla, hogy kötelességünk lenne gondoskodni az éghajlatváltozásról szóló csomaggal kapcsolatos, független felek által végzett átfogó hatástanulmány elkészítéséről. Példaként elmondanám, hogy a közelmúltban a hulladékokról szóló keretirányelv előadója voltam. Az irányelv az energiahatékony, hőt és villamos energiát kapcsoltan termelő erőművek elképzelését népszerűsíti, a felülvizsgált ETS keretén belül azonban elképzelhető, hogy az ilyen erőművek büntetésre számíthatnak. Megvittatták ezt a lényeges pontot? És mi lett az eredménye?

Általánosságban elmondható, hogy elfogadtuk azon tagállamok véleményét, amelyeket a leginkább aggaszt a csomag létrejötte. Elmulasztottuk, hogy hatékony hatástanulmány-apparátust léptessünk működésbe az Unión belül, és most megfizetjük az árát. Arról sincs még elképzelésünk sem, vajon a csomagban meghatározott célokat valóban be fogják-e majd tartani. Elhiszük, hogy a Dimas úr által elmondottak ellenére is szigorú ellenőrzés mellett zajlik majd a végrehajtás, és hogy gyors szankciókra számíthatnak azok az országok, amelyek még ezt a gyengített csomagot sem helyezik hatályba?

Hogyan szabályozható a fejlődő országokban megvalósuló, a terhek elosztását célzó számos projekt? Ha az éghajlatváltozás ennyire fontos kérdés, a környezeti politikákkal kapcsolatban korábban tapasztaltnál sokkal aktívabb megközelítésre van szükség a végrehajtás terén, erről azonban szó sem volt. Ha mindez bármilyen pozitív eredménnyel jár majd, akkor az a végrehajtásra vonatkozó kikezdetlen garanciák biztosítását, illetve az amerikai Kongresszusban alkalmazotthoz hasonló független hatástanulmányok szabványos rendszerének kialakítását célzó új elhatározás kell, hogy legyen.

Valaki úgy fogalmazott, hogy ez a sietős első olvasatban történő megállapodás nem válhat precedensértékűvé, és a Parlament nem mondhat le önként az egytt döntési eljárásban őt megillető jogokról a Tanács javára. Mégis így lesz, nem igaz, Borloo úr? És ennek a következő Parlamentek isszák majd meg a levét.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, miniszter úr, biztos úr! Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja üdvözlí a Tanács és a Parlament között a háromoldalú megbeszéléseken született megállapodást, amelynek értelmében az általános kibocsátáskereskedelmi rendszer (ETS) felülvizsgálatára vonatkozó új szabályokat nem terjesztenénk ki a légi közlekedésre; ehelyett erre az ágazatra új, egyelőre nyilvánosságra nem hozott különleges előírások vonatkoznának.

A légi közlekedésre vonatkozó, a Parlament és a Tanács által a nyár folyamán létrehozott és 2012. január 1-jén hatályba lépő különleges ETS-szabályok az első olyan világszintű előírások, amelyek révén a légi közlekedés egy kibocsátáskereskedelmi rendszer résztvevőjévé válik, és amelyek ezáltal megkövetelik a légitársaságoktól, hogy enyhítsék a légi közlekedés környezetre gyakorolt hatását. Ez így helyes. A következmények, vagyis a nemzetközi versenyben működő légitársaságokat, repülőtereket és végeredményben az utasokat érintő költségek a nyár folyamán elfogadott jogszabályok alapján épphogy elviselhetők.

Az új általános ETS-szabályok révén megvalósuló szigorúbb előírások nem csupán indokolatlanok lennének, de súlyos pénzügyi zavarba is sodorták volna az európai légitársaságokat. E tekintetben hálásak vagyunk a Parlamentnek és a Tanácsnak. Azért is ez volt a helyes döntés, mert a légi közlekedésre vonatkozó különleges ETS-szabályok lehetővé teszik, hogy teljesen megegyező feltételekről tárgyaljunk a harmadik országokkal, elkerülve a világméretű konfliktusokat, amely konfliktusok az európai légitársaságokat érintő megtorló intézkedésekhez vezethetnének. Hogy őszinte legyek, a világ légi közlekedésének terén megvalósított egyszerű környezetvédelmet célzó globális megoldások – vagy legalábbis részmegoldások – mindig hasznosabbak, mint a kizárólag az EU-n belül érvényes, szélsőségesen szigorú jogszabályok. Ezzel kapcsolatban rendkívül elégedettek vagyunk. Önök is tudják, hogy 2014-ben a légi közlekedésre vonatkozó különleges ETS-szabályokat mindenképpen újraértékeljük.

Hálás vagyok ezért az előadónak, Doyle asszonynak és a francia elnökségnek – amennyiben hallják ezt –, amiért a légi közlekedést kizárták a jogszabály hatálya alól. Megfelelő döntést hoztak, amelynek köszönhetően előreléphetünk. Nagyon köszönöm!

Richard Seeber (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony! Nem húznám azzal az időt, hogy gratuláljak a francia elnökségnek a sikeres tárgyalásokhoz. Ugyanakkor keserű szájjal kell megállapítanom, hogy az Európai Parlament részvétele a folyamatban nem volt megfelelő. Ez sajnálatos, különösen ebben a kérdésben. Nem igazán értem, mi volt a tapasztalt sietség oka, miközben szinte az összes tagállam már a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti kötelezettségvállalások betartásával is késésben van.

A messzi jövőre vonatkozó célkitűzésekről mindig nagyon könnyen megállapodunk. A kibocsátáskereskedelmi rendszer (ETS) 2013. január 1-jén lép érvénybe. A meghozott döntések erre, illetve egészen a 2020-ig tartó időszakra, valamint a távoli jövőre vonatkoznak. Jobb lett volna, ha arra bírjuk rá a tagállamokat, hogy meglévő vállalásaiknak eleget tegyenek, és hogy megfelelő módon bevonják az Európai Parlamentet egy igazságos, szabályos és demokratikus döntéshozatali folyamatba.

Ezenfelül úgy gondolom, hogy a Bizottságnak most nagy kihívásokkal kell szembenéznie, mivel egy átfogó keretet fogadtunk el. Elsősorban az önálló elemek, például a rugalmas mechanizmusok meghatározása nagymértékben azon fog múlni, hogyan állapítja meg a Bizottság az irányadó feltételeket. Itt is elmondható, hogy az ETS-ágazatban a csökkentésnek hozzávetőleg 50%-a kihelyezhető a világ más részeire; a teherelosztással együtt ez az arány 70%. A tagállamok e kérdésben ügyesen érvényre juttatták saját érdekeiket. E ponton ismét arra kérném a Bizottságot és Dimas biztos urat, hogy szigorúan kövessék figyelemmel a szabályoknak való megfelelést, és emlékeztessék a tagállamokat a világ éghajlatának javítása érdekében vállalt felelősségükre.

Továbbá még mindig nem tisztázott a szén-dioxid pontos meghatározása. Nagyon helyes, hogy egyes ágazatok mentességet kapnak, azt azonban még senki sem tudja, mely ágazatokról van szó. A Bizottságnak tehát átlátható folyamatot kell létrehoznia, hogy az elfogadható legyen az ipar és a tagállamok által, rendkívül nagy összegekről van ugyanis szó. Fontos, hogy a megfelelő alapot egy átlátható folyamat során tudjuk megteremtetni.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). – (FI) Elnök asszony! Köszönetet szeretnék mondani mindenkinek, aki itt a Parlamentben jelentős mértékben segítette a klímacsomag összeállítását. Külön méltatnám a Titkárságot, amelynek tagjai elismerésre méltó kemény munkát végeztek, és akiknek a munkaterhe egészen biztosan túllépné a munkaidőre vonatkozó jogszabályi előírások által szabott kereteket.

Az előttünk lévő eredmény igen kielégítő és környezetvédelmi szempontból ambiciózus, ahogy pedig az időnként előfordul, ezért a Tanácsot, és nem a Parlamentet illeti elismerés. A bizottsági javaslatban megbújó néhány igen komoly problémára a Tanács talált megoldást. Valójában továbbra is számos megoldatlan kérdés maradt, a többi pedig csak idővel derül majd ki.

Képviselőcsoportunk jelentős szerepet játszott a végeredmény kialakításában, jöllehet ezt a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság által elfogadott álláspont nem tükrözte. A Tanács álláspontjában és a végső eredményben azonban már egyértelműen látható a közreműködésünk hatása. Az általunk javasolt alternatív kibocsátáskereskedelmi modell lehetővé tette, hogy szabad véleménynyilvánítás és vita alakuljon ki. Így segítettük, és arra biztattuk a Tanácsot, hogy politikáját a teljesítményértékelési módszer irányában erősítse.

Köszönetet szeretnék mondani a tagállamoknak, köztük hazámnak, Finnországnak is, amiért nagy figyelmet fordítottak a Parlament szerteágazó nézeteire, és figyelembe vették az itt lezajlott változást. A Tanács kezdeményezései jóval nagyobb támogatást kaptak, mint arra kezdetben számítani lehetett.

Az éghajlat-politika fő célja egy egységes és egyetemes megállapodás létrehozása. Ez az egyetlen környezetvédelmi szempontból felelős kiindulópont. Csak így biztosíthatjuk, hogy az itt megvalósuló csökkentések máshol nem vezetnek növekedéshez, akkor ugyanis az áldozatok hiábavalók lennének.

Sajnálatos módon vannak olyan résztvevői a környezetvédelmi mozgalomnak, akik készek lennének ezen az úton elindulni. A tapasztalatok azonban azt mutatják, hogy a környezet nem hálálja meg az egyoldalú elhatározásokat és az éghajlati puritanizmust, mivel azok nem járnak eredménnyel. Átfogó frontot kell kialakítanunk, méltányos szabályokkal. Olyan szabályozásra van szükség, amely arra ösztönözheti a vállalatokat, hogy csatlakozzanak a legalacsonyabb kibocsátással járó technológiák létrehozását célzó versenyhez, és amely ezért jutalmazza – nem pedig bünteti – őket.

Hangsúlyozni szeretném, milyen nagy örömmel tölt el, hogy továbbra is ragaszkodunk a 20%-os kibocsátáscsökkentési célhoz, így ugyanis elmondhatjuk, hogy a Parlament és a Tanács nem gyengítette a célkitűzéseket.

Christofer Fjellner (PPE-DE). – (SV) Elnök asszony! El kell, hogy mondjam, az Európai Parlamentben töltött évek során megtanultam, hogy a dolgok nem mindig úgy alakulnak, ahogyan azt szeretnénk. Mindennek alapja a kompromisszum, ennek ellenére azonban a végeredmény többnyire igen kedvező. E pillanatban sokan panaszkodnak, azok is, akik szerint szigorúbb szabályokat kellett volna elfogadnunk, és azok is, akik szerint ezek a szabályok túlságosan ambiciózusak. Ennek ellenére úgy gondolom, alapvetően rendkívül

elégedettek lehetünk, hogy egyáltalán sikerült kompromisszumra jutnunk. Tettünk egy lépést a helyes irányba, mégpedig egy olyan lépést, amelyre én legalábbis büszke vagyok. Büszke vagyok rá, hogy ezzel ismét megerősítést nyert, miszerint Európán belül továbbra is Svédország vállalja a legtöbb felelősséget e kérdésben, egyben pedig az is, hogy világszinten Európa a legtöbb felelősséget vállaló régió. Svéd konzervatív képviselőként mind a Tanácsban, mind pedig itt, a Parlamentben keményen dolgoztunk azért, hogy ez a kompromisszum létrejöheszen.

Sok mindent mondhatnék erről a témáról, ha azonban azt szeretném megemlíteni, ami a legnagyobb elégedettséggel tölt el, akkor a gépjárművekkel kapcsolatos intézkedést emelném ki, vagyis azt, hogy figyelembe vesszük a gépjárművek környezeti előnyeit, ugyanakkor megfelelő időt biztosítunk az autógyártók számára az új modellek kidolgozásához. Mint az már elhangzott, nem szabad abba a tévhitbe esnünk, hogy elérkeztünk a folyamat végére. Mindez csupán bevezető a Koppenhágában ránk váró fontos munkához. Úgy gondolom, hogy ehhez megfelelő alapot teremtettünk. Nagyon köszönöm.

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony! Véleményem szerint az irányelv az Európai Unión belüli józan és hatékony párbeszéd jó példája. Talán az elmúlt parlamenti ciklus legnehezebb irányelve volt ez a mostani. A javasolt módosítások nem mindenki számára voltak világosak. Végül figyelmesen meghallgattuk egymást, elsősorban a Parlamentben, és azt is el kell ismernem, hogy a francia elnökség rendkívüli kötelességtudattal közelítette meg a kérdést. Köszönetet szeretnék mondani Dimas és Piebalgs biztos uraknak a vitában való részvételért.

Következő lépésként gondoskodnunk kell az irányelv végrehajtásáról. 2020-ra 20%-kal kell csökkenteni az üvegházhatású gázok kibocsátását. A 20%-os csökkentés a minimális követelmény! Ezzel létrehoztuk a közös európai uniós klímapolitikát. Mint minden közös politika esetében, itt is szisztematikus fellépésre, megfigyelésre és kölcsönös ellenőrzésre lesz szükség. Ezenfelül forrásokat kell biztosítani az energiatechnológiával kapcsolatos stratégiai program számára. Mindez a széndioxid-kibocsátásra vonatkozó értékelés nyomán tett fellépés, amely egy közös energiapolitika közös kiindulópontja lesz. Ez az, amire az Európai Uniónak szüksége van.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Az egyetlen lehetőség számunkra nem a termelés csökkentése, hanem az intelligensebb és zöldebb termelés megvalósítása. Fontos, hogy csökkentsük a szennyező kibocsátásokat, ugyanakkor biztosítanunk kell a gazdasági fejlődést, és meg kell őriznünk a munkahelyeket.

A Kiotói Jegyzőkönyvben meghatározott 8%-os csökkentéssel szemben 1990 és 2005 között Románia 43%-kal csökkentette az üvegházhatású gázok kibocsátását. Sajnálatos módon ez a nehézipari vállalatok által végrehajtott szerkezetátalakítási folyamatok révén, és a fosszilis tüzelőanyagoktól való függés ellenére valósult meg. Bár szerencsésebb lett volna, ha a referenciaév 1990, örömmel veszem az új tagállamok iránt tanúsított rugalmasságot és szolidaritást, amelynek köszönhetően a vállalatok hatékonyabb működését lehetővé tevő jelentős beruházások végrehajtásához átmeneti időszakot biztosítanak számunkra.

A módosításokkal elértük, hogy a lakossági távfűtés, valamint a hatékony kapcsolt energiatermelésen alapuló fűtő- vagy hűtőrendszerek számára ingyenes kibocsátási egységeket biztosítsunk, hogy az alacsony jövedelmű családok a kibocsátási egységek árveréséből származó bevételekből támogatásban részesüljenek, illetve hogy a kórházak és a kisvállalkozások mentességet kapjanak a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerében való részvétel alól. Köszönöm.

Chris Davies (ALDE). - Elnök asszony! A tárgyalások egyik eredménye az volt, hogy létrejött a szénelkülönítés és -tárolás demonstrációs projektjeire vonatkozó finanszírozási mechanizmus, amelyre később még visszatérnék. Míg azonban jómagam a CCS-ért felelős tárgyalóként és előadóként tevékenykedtem, a sikert az ETS-ről szóló irányelv felülvizsgálata révén értük el. Legfeljebb csak a navigátor szerepét töltöttem be. Néha sok múlik a szerencsén, és azt hiszem, szerencsésnek mondhatom magam, hogy Linda McAvannel, Lena Ekkal és másokkal – az árnyékelőadókkal – együtt dolgozhattam a kibocsátáskereskedelemről szóló irányelvben. Szerencsésnek mondhatom magam, hogy az új ötletek keresése iránt nyitott elnökséggel működhettem együtt, és különösen nagy szerencsém volt, hogy Avril Doyle asszonnyal, a jogszabály előadójaival folytathattam közös munkát, akinek rendkívül sokat köszönhetünk. Egy dologra szeretném felhívni a figyelmet, elnök úr, mégpedig arra, hogy nem sok olyan előadóról tudunk a Parlament történetében, akinek kezdeti benyújtott javaslata legfeljebb 1,5 milliárd euró összegű támogatásra lett volna elegendő, majd olyan végső csomaggal állt elő, amely ennek ötszörösét vagy hatszorosát is biztosítja.

Bart Staes (Verts/ALE). - (NL) Elnök asszony! Megőriztük az üvegházhatású gázok kibocsátásának 2020-ig történő 20%-os csökkentésére vonatkozó célkitűzést. Mindazonáltal nem érdemes hitegetni magunkat. Ez a célkitűzés már eredetileg sem volt elegendő. A tudomány álláspontja szerint 25%-os, illetve akár 40%-os

csökkentést kellene meghatároznunk. Sajnálattal veszem tudomásul, hogy az árverési rendszert a nem villamosenergia-ipari ágazatokban aláásták. 2020-ban még mindig ingyen fogjuk kiosztani a kibocsátási egységek 30%-át, a teljes árverés pedig legkorábban 2027-re valósulhat meg.

Ezzel igen kedvezőtlen jelzést küldünk mindazok számára, akik Koppenhágában részt vesznek majd a világ éghajlatváltozásáról szóló megállapodás tárgyalásán, jóllehet a széndioxid-szivárgás problémájára adott legmegfelelőbb válasz valójában éppen egy világszintű megállapodás lenne. Világszintű megállapodás hiányában pedig az árverési rendszer eredményeit aláássuk majd az a tény, hogy a vállalatok 96%-a továbbra is ingyenesen juthat hozzá a kibocsátási jogokhoz. Az árverésekből származó bevételek alacsonyabb szintje nyomán kevesebb forrás jut majd a fenntartható energia és a kutatás-fejlesztés terén történő beruházásokra.

A következőt szeretném kérdezni Doyle asszonytól: van-e elképzelése róla, mekkora kieséssel kell számolnunk az árverésekből származó nyereséget illetően most, hogy teljesen ellehetetlenítették a rendszert?

Elnök. – Nagyon sajnálom, de időhiány miatt nincs lehetőség több felszólalásra. Most ismét a sokat méltatott Doyle előadó asszonyé a szó.

Avril Doyle, előadó. – Elnök asszony! Néhány gyors észrevételem lenne.

A kiváló eredeti javaslat környezetvédelmi hatékonysága továbbra is megkérdőjelezhetetlen, különösen a 30%-os csökkentési elképzelés esetén. Nincs értelme úgy Koppenhágába utazni jövő decemberben, ha a jogszabály megvalósításához nem biztosítunk komoly forrásokat – Önökön a sor, tisztelt Bizottság.

A 300 millió kibocsátási egységre vonatkozó CCS-megállapodás a széndioxid-csökkentésről szóló vita egészét tekintve valószínűleg forradalmi jelentőségű lesz, amennyiben beválik a szóban forgó 12 erőműben alkalmazott technológia.

A jelenleg előttünk lévő megállapodásnak köszönhetően az EU egyértelmű mandátummal fog rendelkezni a jövő évi megállapodást megelőző időszakban a harmadik országokkal folytatott tárgyalásokhoz. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy kudarcot valljunk, mivel a történelem számon kéri majd rajtunk, ha nem teszünk eleget a vállalásainknak; politikai vezetők olyan generációja leszünk, akik tisztában voltak a problémákkal, ismerték a szakértők által értékelt tudományos eredményeket, mégsem cselekedtek.

Néhányak számára a jelentésem végső formájában túl messzire megy; mások szerint nem elég ambiciózus. Az ipar számára azonban még a teljesítményértékeléstől független kibocsátási egységekkel együtt sem lesz egyszerű a csökkentési célok betartása. Ne essünk abba a hibába, hogy a legjobbat a jó ellenségévé tesszük. Mindent egybevéve az eredmény kedvező. A világon ma mindenképpen ez a legjobb, hiszen ez idáig nem létezik más működő kibocsátáskereskedelmi rendszer. Állok elébe, hogy az USA és Ausztrália ennél jobbat találjon ki, és Koppenhágában annyira zavarba hozzák az Unió képviselőit, hogy emelnünk kelljen a tétet.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap, 2008. december 17-én, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Jorgo Chatzimarkakis, Wolf Klinz, Holger Krahmer, Alexander Graf Lambsdorff és Willem Schuth (ALDE), írásban. – (DE) Elnök asszony! A klímacsomaggal kapcsolatos megállapodás szerény eredmény.

Az EU a 20%-os csökkentési célt az 1990-ben tapasztalt helyzethez képest határozta meg. Ennek csaknem felét máris teljesítettük. A megoldás kulcsa a keleti irányú terjeszkedés, ahol a kibocsátás mértéke abszolút értékben alacsonyabb, így az 1990-hez viszonyított csökkentési célból 12% lesz.

A csökkentés 3–4%-át az EU-nak a fejlődő országokban kell megvalósítania, így az arány már kevesebb mint 9%. A céloktól legfeljebb 5%-kal el lehet maradni. A végső szám így már csupán 4%.

Ezen a ponton alapvetően elmondhatjuk, helyes, milyen szerencse, hogy az EU úgy döntött, nem helyezi ki teljes gazdaságát Ázsiába. A kompromisszum egyértelműen kevesebbe kerül, mint a bizottsági javaslat. Ennek köszönhető, hogy a Német Szabaddemokrata Párt (FDP) el tudja fogadni a javaslatot.

Ehelyett azonban az EU most saját tagállamait játssza ki egymás ellen; az energia-összetétel, a mentességi szabályok és a körmönfont tárgyalási módszerek eredményeképpen egyes tagállamok előnybe kerültek másokkal szemben. Hamarosan megtörténhet, hogy a német energiaszolgáltatók Németország helyett Lengyelország számára termelik majd az energiát, hacsak nem a franciáktól vásárolják meg.

Figyelembe véve, hogy az EU tagállamai effajta lóvászár szereplőivé válnak, kevés remény van a globális megállapodásra, és felmerül a forráshatékonyság kérdése is.

A kormányoknak, a Tanácsnak és az Európai Unió Bizottságának kötelessége a hatékonyság biztosítása mind környezetvédelmi, mind pedig gazdasági és növekedési szempontból.

Magor Imre Csibi (ALDE), írásban. – Az elmúlt héten a Tanács és az EP tárgyalói történelmi jelentőségű megállapodásra jutottak az éghajlatváltozásról szóló csomagot illetően. Kissé nehéz szívvel fogadom a kompromisszumot, mivel a csomag tartalma a Bizottság kezdeti javaslatához és a parlamenti bizottságok által megszavazott változathoz képest jelentősen gyengült. Most, amikor az éghajlatváltozás problémájának megoldásához sürgős és következetes fellépésre van szükség, Európa a kis széndioxid-kibocsátású gazdaságra való lassú, eltérések és ingyenes kibocsátási egységek révén történő átállás mellett döntött. E hátrányok ellenére a kompromisszum így is fontos áttörést jelent, amely megteremti egy fenntarthatóbb gazdaság alapjait. A legjelentősebb eredmény az, hogy a jogszabály rendelkezik a célkitűzésekről és a végrehajtási elvekről, valamint hogy minden szereplő elismerte a tisztább fejlesztésre történő átállás szükségességét. Továbbá az éghajlatváltozás elleni küzdelem csak akkor lehet hatékony, ha mindenki részt vesz benne, a kompromisszumnak köszönhetően pedig az EU erőteljesebb tárgyalási pozícióból szólíthatja fel nemzetközi partnereit a csatlakozásra. Végül, de nem utolsósorban támogatni fogom a megállapodást, mert szilárd meggyőződéseim, hogy nem tartalmatlan kijelentésekből álló, hanem ténylegesen megvalósítható kompromisszumról van szó.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) A klímacsomagról folytatott intézményközi tárgyalások eredménye kiegyensúlyozott kompromisszumot tükröz, amelynek köszönhetően az Európai Unió jelentős mértékben elősegítheti a globális felmelegedés elleni küzdelmet, tekintve, hogy ez az első államközösség, amely e feladatokat jogszabályi kötelezettségként vállalja. Jelenleg világméretű pénzügyi válsággal küzdünk, amelynek nyomán a legtöbb tagállamban aggodalmak merültek fel a kibocsátáscsökkentés célját illetően. A csúcstól követően elért megállapodás azonban egyensúlyt teremt az éghajlat védelmének és a gazdasági patthelyzet megoldásának szükségessége között. Véleményem szerint a válsággal kapcsolatos érveknek nem szabad megakadályozniuk a csomag elfogadását. Remélem, hogy az összes parlamenti képviselőcsoport az elfogadás mellett szavaz majd. Hálás vagyok érte, hogy az 1990 és 2005 között a kibocsátásuk szintjét csökkentő országok, köztük Románia is, úgy érték el, hogy az árverésekből származó jövedelem elosztására vonatkozó módosításnak köszönhetően elismerjék erőfeszítéseiket, hogy a csomag alapvető felépítésén nem változtattak. Ezzel egy időben úgy érzem, hogy a kibocsátáskereskedelemről szóló irányelvvel kapcsolatos, a tagállamok számára nehézséget okozó kérdésekre megfelelő választ találtunk, a végeredmény pedig igazságos, és lehetővé teszi majd az Európai Unió számára, hogy valódi küldetesként folytassa az éghajlatváltozás elleni küzdelmet.

Esko Seppänen (GUE/NGL), írásban. – (FI) A Parlament által tárgyalta, kibocsátáskereskedelemről szóló irányelv kapitalista „zöldre festés”, és ennek ellenére nem több, mint kaszinó-kapitalizmus, illetve legalizált csalás. Mivel a Bizottság eredeti javaslata olyan formában készült el, amelynek köszönhetően az európai iparnak – a villamosenergia-költségektől eltekintve – nem kell majd megfizetnie a spekuláció árát, a javaslat mellett fogok szavazni, jóllehet ellenzem a kibocsátáskereskedelmet. A kibocsátáscsökkentési célkitűzésekkel egyetértek, azokat azonban adók segítségével és nem spekuláció révén kellett volna elérnünk.

12. Az üvegházhatást okozó gázkibocsátás csökkentésére irányuló közös törekvések (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Satu Hassi által a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság nevében az üvegházhatású gázok kibocsátásának a 2020-ig terjedő időszakra szóló közösségi kötelezettségvállalásoknak megfelelő szintre történő csökkentésére irányuló tagállami törekvésekről szóló európai parlamenti és tanácsi határozat iránti javaslatról (COM(2008)0017 - C6-0041/2008 - 2008/0014(COD)) készített jelentés (A6-0411/2008).

Satu Hassi, előadó. – (FI) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Összintén köszönetemet szeretném kifejezni az árnyékelőadóknak a kiváló együttműködésért. Köszönetet szeretnék mondani a Bizottságnak és az Európai Unió Tanácsa francia elnökségének az általuk tett erőfeszítésekért.

El kell azonban mondanom, hogy nem vagyok maradéktalanul elégedett. A klímacsomaggal az EU-nak határozott globális vezető szerepet kellett volna vállalnia. Ez a vezető szerep sajnálatos módon erősen meggyengült, amikor a francia elnökség úgy határozott, hogy a döntést tagállami konszenzussal hozza meg.

Szinte minden miniszterelnök azzal a nemzeti érdekeken alapuló szándékkal érkezett a csúcsra, hogy enyhítsen a klímacsomagon, és ez sikerült is nekik. A végeredmény természetesen így is előrelépést jelent, de kisebbet annál, mint amire a tudományos javaslatok értelmében szükség lenne.

A terhek elosztásáról szóló határozat legnagyobb hátránya az, hogy a tagállamok szabadon figyelmen kívül hagyhatják saját nemzeti csökkentési kötelezettségeiket, és kompenzálhatják ezeket a fejlődő országokban megvalósuló projektek finanszírozásával. A legrosszabb esetben ez odáig vezethet, hogy házon belül stabilizálódik a kibocsátás szintje, és minden marad a régiben.

A tárgyalási eredmények ennek ellenére megőrzik a bizottsági javaslat ésszerű alapszerkezetét: a kibocsátáscsökkentés lineáris növelését és a kibocsátásoknak az uniós szabályozásban először megvalósuló, éves szinten megállapított kötelező felső határát.

A Parlament ezenkívül keresztülvitt számos, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság szinte egyhangúlag elfogadott jelentésén alapuló fontos javító módosítást is. A következőkben ezek közül említenék néhányat. A 30%-os kibocsátáscsökkentési cél a nemzetközi megállapodást követően immár szerepelni fog a jogszabály szövegében. A tagállamoknak mostantól mérlegelniük kell a kibocsátáscsökkentést célzó fellépés drasztikusabb módjait, amelyek eredményeiről jelentést is kell tenniük. A tagállamoknak határozott érdeke lesz a kibocsátások jogilag engedélyezett szintjének betartása, hiszen a határ túllépése esetén a következő évi kvóta jelentősebb mértékű csökkentésére számíthatnak. A tiszta fejlesztési mechanizmus (CDM) egységeinek felhasználására vonatkozó minőségi követelmények szigorúbbá válnak. A nemzetközi megállapodást követően az EU vállalja, hogy olyan módon segíti elő a fejlődő országok kibocsátáscsökkentését, amelynek révén a hőmérséklet emelkedése 2 fok alatt tartható. A hajózásból származó kibocsátás korlátozására meghatározott időszak áll majd rendelkezésre. Amennyiben a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet (IMO) 2011-ig nem köt nemzetközi megállapodást, az EU saját jogalkotása keretén belül intézkedik.

Mindezek jelentős előrelépést jelentenek, amit a Parlament követeléseinek köszönhetünk. Ennek megfelelően a végső szavazáskor javaslok a teljes csomag támogatását, jóllehet más részről egyetértek a saját képviselőcsoportom, valamint **az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja** által benyújtott módosítással is, amelynek értelmében a CDM-egységek csökkentésével biztosítható lenne, hogy a kibocsátáscsökkentés nagy része Európában valósuljon meg.

Ez a határozat kedvező és kedvezőtlen elemeitől függetlenül azt jelenti, hogy valóságos birokarcot fogunk vívni arra vonatkozóan, vajon az EU által elért kibocsátáscsökkentés módjának meg kell-e felelnie a klímakutatás eredményeinek, és vajon ennek csupán a megállapodásról folytatott nemzetközi megbeszélések után kell-e megvalósulnia. Másodszor, a határozat azt jelenti, hogy a tagállamok politikai felelőssége eldönteni, a kibocsátáscsökkentésnek mekkora hányada valósul meg Európán belül.

Arra kérem a tagállamokat, ne helyezték ki a kibocsátáscsökkentés túlnyomó részét a fejlődő országokba, hanem a tömegközlekedés, a vasutak és az energiahatékonyabb épületek terén saját országukban fektessenek be a zöld megoldásokba, ezzel egy időben pedig teremtsenek „zöldgalléros” munkahelyeket Európában.

Ne feledjük, hogy a Föld nem ismeri a kompromisszumokat. A bolygótól kapott ultimátumok teljes körűek, a kibocsátáscsökkentési célok gyengítése és halogatása pedig a lehető legköltségesebb megoldás.

Jean-Louis Borloo, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Először is hálás köszönetet szeretnék mondani Hassi asszonynak az általa végzett kemény munkáért, és miért is ne mondjuk ki, a kompromisszum iránti elkötelezettségéért, amelynek köszönhetően közelíteni tudtuk álláspontunkat a legfontosabb célok irányában.

Mindenki tisztában van vele, hogy egyes kérdésekben Hassi asszony még szigorúbbá kívánta volna tenni a rendszert, úgy gondolom azonban, hogy a háromoldalú megbeszélések és az együttdöntési eljárás során elért eredmény a lehető legkedvezőbb.

Két észrevételt szeretnék tenni. Először is a csökkentések, a rugalmasság és a szankciók kérdését érintő vita alakulásáról, amely ügyek a hétvégi háromoldalú megbeszélés fő tárgyát képezték. Néhány tagállam számára szükséges volt a rugalmasság. A Parlament azt szerette volna, hogy ezzel párhuzamosan megerősödjenek a korrekciós mechanizmusok, amiről úgy gondolom, sikerült megállapodni.

Másodszor, kis mértékben, kizárólag néhány államot érintően és csupán néhány esetben módosult a tiszta fejlesztési mechanizmus alkalmazása, különös tekintettel egyes, valóban a fejlődés időszakában lévő területekre: ezek a leginkább hátrányos helyzetű területek és a kis szigetek. A vita véleményem szerint nyitott

marad az egyes országokban, és úgy érzem, hogy a lényegi kérdés e szövegtől függetlenül a tiszta fejlesztési mechanizmusokról szóló általános vita, illetve az ezek befogadására és megfelelő feltételek szerint történő irányítására alkalmas kapacitás.

Végezetül kiemelném, hogy Koppenhágát követően együttdöntési eljárás keretén belül kell majd határoznunk arról, felvállaljuk-e a magasabb szintű célkitűzéseket. Ezért úgy gondolom, Hassi asszony, nem kell attól tartanunk, hogy olyan helyzetbe kerülünk, amelyben a szöveg felülvizsgálata visszalépést eredményezhet.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök asszony! Köszönetet szeretnék mondani, és gratulálni szeretnék Hassi asszonynak az által végzett kiváló munkáért, valamint a kezdeti bizottsági javaslat alapelveinek és szerkezetének megőrzését célzó erőfeszítéseit; a terhek elosztásáról szóló határozatot érintő kompromisszumos megállapodásban ezek véleményem szerint megtalálhatók. Ismét hangsúlyoznám, hogy az Európai Unió széndioxid-kibocsátásának 2020-ig történő 20%-os csökkentésére vonatkozó környezetvédelmi célkitűzés a csomaggal megvalósítható, és e cél elérésében természetesen ez a határozat is segítséget nyújt majd. A célok elérését illetően nem bocsátkoztunk kompromisszumokba.

Valaki korábban úgy fogalmazott, hogy a csomag két részből áll. Felosztható egyrészt a környezetvédelmi célokra – ahol nem történt változás, és amelyeket a tervek szerint el is fogunk érni –, másrészt pedig egyéb kérdéseket is tartalmaz, például az árveréseket, illetve azt, vajon a befektetések megvalósíthatók-e az Európai Unión kívül; ez a rész néhány tekintetben módosult, ám olyan módon, hogy az nem befolyásolja a csomag alapszerkezetét, illetve a környezetvédelmi célokat.

A konkrét határozat tekintetében elmondható, hogy a tagállamokra vonatkozó javaslat által előírt nemzeti célok a Bizottság eredeti javaslatához képest nem változtak. A tagállamoknak a 2013 és 2020 közötti időszakban egy kötelező éves célokkal rendelkező lineáris tervnek megfelelően kell korlátozniuk az üvegházhatású gázok kibocsátását. Ezzel biztosítható, hogy a tagállamok részarányosan minden ágazatban elősegítsék a 2020-ra vonatkozó 20%-os uniós csökkentési cél elérését.

A tagállamok által a terhek elosztásáról folytatott viták során felmerült legfőbb probléma az volt, hogyan teremthető meg az egyensúly a céljaikat hatékony ellenőrzési és megfelelési intézkedések segítségével elérő tagállamok között annak érdekében, hogy biztosítani lehessen a kérdéses célok végrehajtását. A terhek elosztásáról szóló kompromisszumos megállapodás kellően kiegyensúlyozott. Elegendő rugalmasságot kínál a tagállamok számára ahhoz, hogy pénzügyi szempontból elfogadható módon valósíthassák meg a csökkentési célokat, ugyanakkor hatékony ellenőrzési és megfelelési rendszert biztosít. Ezenfelül a javaslat megőrizte és tovább erősítette a Bizottság által a tagállami ellenőrzési feladatokat érintően javasolt rendelkezéseket, valamint a szükséges korrekciós intézkedések esetén a tagállamoknak nyújtott segítség elképzelését is.

A terhek elosztásáról szóló határozatot érintő kompromisszumos megállapodás jelentős eredmény, amely az Európai Parlament és elsősorban az előadó, Satu Hassi részéről tapasztalt kitartó erőfeszítések hiányában nem jöhetett volna létre. Éppen ezért arra kérem Önöket, szavazzanak a megállapodás elfogadása mellett.

Cornelis Visser, a Gazdasági és Monetáris Bizottság véleményének előadója. – (NL) Elnök asszony! Örömmel fogadtuk a klímacsomaggal kapcsolatos eredményt, az ugyanis egyértelműen tükrözi a holland Kereszténydemokrata Párt (CDA), valamint az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja álláspontját. Elengedhetetlen, hogy Európa elkötelezze magát a 2020-ig történő legalább 20%-os csökkentési cél mellett, amely egy nemzetközi megállapodás létrejötte esetén akár 30%-os is lehet.

A feladatunk azonban az, hogy biztosítsuk, az egyes tagállamok egyenlő mértékben járulnak hozzá a cél eléréséhez. Más szóval gondoskodnunk kell róla, hogy minden tagállam azonos módon tegyen eleget a megfelelési előírásoknak. A csökkentésre vonatkozó követelményeket az egyes tagállamok számára külön határoztuk meg. Ennek eredményeképpen elvben megvalósult a terhek igazságos elosztása, és továbbra is fontos ezek fenntartása. Ellenkező esetben a tagállamok túl nagy szabadságot kapnának. Ha valamely tagállam betartja a megállapodást, egy másik azonban nem, akkor a verseny torzulásával kell számolnunk.

Ennek tehát nem csupán az éghajlat látja kárát. Az egyes vállalatok és ágazatok különböző tagállamok közötti versenyfeltételei is hátrányt szenvednek. A Gazdasági és Monetáris Bizottság jelentésében kértem, hogy erre a szempontra különös figyelmet fordítsunk. A Bizottságnak szigorúan figyelemmel kell kísérnie a megfelelést, és szükség esetén további követelményeket kell előírnia. A Parlamentben ezt szorosan nyomon fogjuk követni.

Sepp Kustatscher, a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság véleményének előadója. – (DE) Elnök asszony! A Foglalkoztatási és Szociális Bizottság örömmel fogadja az éghajlatváltozás lassítását, illetve a következményeinek enyhítését elősegítő célokat és intézkedéseket.

Csupán egyetlen szociálpolitikai szempontot emelnék ki: az éghajlatra veszélyes üvegházhatású gázok mennyiségének növekedéséért elsősorban az úgynevezett első világ növekedése, a túlermelés és a túlzott fogyasztás – különösen a hatalmas mennyiségű fosszilis tüzelőanyagot felhasználó közlekedés – a felelős. Másrészt a közelgő éghajlati katasztrófa következményei éppen a szociálisan leginkább kiszolgáltatottakat és a legszegényebbeket sújtják. Ők nem rendelkeznek az alkalmazkodáshoz szükséges eszközökkel. Az energia- és élelmiszerárak nagy terhet rónak rájuk, sokkal nagyobb, mint a tehetősekre. Idővel a már jelenleg is létező éhínségek drámai mértékben súlyosbodni fognak.

Éppen ezért globális támadást kell indítanunk a világban tapasztalható éhezés ellen. Azt kérjük, hogy az üvegházhatású gázokra vonatkozó csökkentési terhek elosztása szociális szempontból elfogadható módon történjen.

ELNÖKÖL: MAURO ÚR

alelnök

Robert Goebbels, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményének előadója. – (FR) Elnök úr! Az energia- és klímacsomagról folytatott tárgyalások lebonyolításához választott eljárás miatt a Parlamentnek nem volt módja rá, hogy valóban demokratikus módon végezze a feladatát.

Az informális háromoldalú megbeszéléseken született kompromisszumot el kell majd fogadnunk. Továbbra is meggyőződésem, hogy egy első olvasat esetén a Parlament jobb megoldásokat érhetett volna el a Tanáccsal szemben, különös tekintettel a fejlődő országok számára történő technológiaátadásra.

A kibocsátások csökkentésének világszinten kell megvalósulnia, ami azt jelenti, hogy el kell fogadnunk a Kiotói Jegyzőkönyv által is elismert tiszta fejlesztési mechanizmusok eszköze révén létrejövő eredményeket.

A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság jelentése sok szempontból ésszerűtlen volt, alapját pedig a Sarkozy elnök úr által leleplezett fundamentalista megközelítés képezte. Az előadónak visszavonulót kellett fújni, és meg kellett elégednie csupán 20 preambulumbeközléssel. Az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság jelentése jóval közelebb állt a végső eredményhez. Ez az eredmény még kedvezőbb lehetett volna, ha a Parlament a demokratikus átláthatóság elképzelésének megfelelően végezheti a munkáját.

Az energia- és klímacsomag kérdését keserű szájjal zárjuk le, mert a tárgyalások zárt ajtók mögött, valódi nyilvános vita nélkül zajlottak.

Antonio De Blasio, a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (HU) Az előterjesztésről a Parlament Regionális Fejlesztési Bizottsága is hosszú vitákat folytatott. Javasataink többsége arra a felismerésre irányult, hogy ez a célkitűzés alapjaiban érinti az egyes régiók gazdasági, társadalmi kohézióját, ezért a széndioxid-kibocsátás csökkentését csak a kohéziós politikába integráltan lehet eredményesen megvalósítani. A strukturális fejlesztésekre szánt támogatások feltételrendszerébe szükséges lenne beépíteni az üvegházhatású gázkibocsátás csökkentésének szempontjait is. Ugyan az Európai Unió ezen vállalása a tagállamok kormányait kötelezi, a tagállami helyi és regionális önkormányzatokra és egyéb helyi és regionális képviselői fórumokra és szervekre is komoly terhet ró. Az ambiciózus célkitűzés csak olyan módon teljesíthető, ha a feladatok összehangolása és megvalósítása során mind a központi kormányzati és a helyi regionális szervek közti vertikális, mind pedig az egyes helyi regionális szervek közötti horizontális együttműködés folyamatos. Az öröme az adhat okot, hogy elmozdultunk, még hozzá jó irányba, de a közös gondolkodás mellett az erőfeszítéseket tovább kell fokozni az EU minden tagállamában.

Péter Olajos, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (HU) Nagyon sajnálom, hogy a miniszter úr nincs a teremben, de a frakcióm üdvözlí és támogatja az Európai Unió új klíma- és energiacsomagját, és annak részeként a tagországok közötti teherelosztás jogszabályát. Ez EPP-ED szerint ez egy lényegi előrehaladás, hiszen eddig nem szabályozott területek kerülnek szabályozás alá, így 2013-tól minden széndioxid-kibocsátási forrás mérve és szabályozva lesz. A legnagyobb erénye a csomagnak, hogy javaslatomra az „effort sharing” területén is kereskedési rendszer lesz, ez lehetővé teszi, hogy az ETS-hez hasonlóan itt is piaci mechanizmusok segítségével is ösztönözhető a széndioxid-csökkentés.

Az EPP elsődleges célja az Unión belüli ökoinnováció növelése, az, hogy az EU gazdasága legyen a legversenyképesebb az alacsony széndioxid-kibocsátású technológiákban. Sajnos ez csak részben sikerült, mivel a Tanács és a szocialista frakció túl sok CDM – majd 80%-nyi – felhasználásához ragaszkodott. Ez a CDM mennyiség az ETS-sel együtt 63 milliárd euró értékű, ami véleményem szerint eltűzött. Ugyancsak sajnálatos, hogy a miniszterelnökök döntése értelmében a jogszabálycsomag két és félszer akkora kibocsátás-csökkenést vár el az európai cégektől, mint a tagállamoktól, ez a jelenlegi gazdasági gondok mellett különösen egyenlőtlen teher-elosztás az európai ipar kárára. A tagállamok egymással szemben is részrehajlóak voltak, nem jutalmazták meg azokat, akik teljesítették a vállalásokat, és nem büntették meg azokat, akik aláásták az Unió szavahihetőségét klímaügyben. Ugyanakkor a kvótakereskedelem jelentős forráslehetőséget biztosít az eddig is jól teljesítő kelet-közép-európai országok számára, arra, hogy további széndioxid-csökkentést érhessenek el, nagy megtakarítási potenciállal rendelkező háztartási-közlekedési és mezőgazdasági szektoraikban. Összességében ez a jogszabály hiánypótló, és minden hiányossága ellenére úttörő jelentőségű, mellyel az Európai Unió elindult egy hosszú úton, egy klímaszempontból is fenntartható, alacsony széndioxid-kibocsátású európai társadalom felé.

Edite Estrela, a PSE képviselőcsoport nevében. – (PT) Először is őszinte elismeréssel adóznék az előadónak, Hassi asszonynak az általa végzett nehéz munkáért és a kompromisszumról folytatott tárgyalások során tanúsított elszántságáért. Köszönetet mondok a Bizottságnak és a Tanácsnak is az erőfeszítéseikért. Csupán az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjának árnyékelőadója által elmondottakra szeretnék reagálni. Megértem, hogy kellemetlenül érzi magát saját képviselőcsoportjában, mégsem teheti meg bűnbakként az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportját.

Nem volt könnyű ez a folyamat, ha azonban létrejöhet egy nemzetközi megállapodás, amelynek értelmében a tagállamok jogi kötelezettségként vállalják a szén-dioxid-kibocsátás 30%-os csökkentésének elérését, akkor megérte az erőfeszítést. A Parlament javaslatai is javítottak az eredeti szövegen, amelyeknek köszönhetően az immár a 2035-ig történő 50%-os, illetve a 2050-ig történő 60-80%-os, hosszú távú kibocsátáscsökkentési célokat is tartalmazza. A szöveg kitér még az energiahatékonyságra, a CDM (tisza fejlesztési mechanizmus) projektek minőségére, valamint a harmadik országok számára a kibocsátáscsökkentés és az éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodás elősegítése céljából nyújtandó tervezett támogatások kérdésére is. A szabályszegők szigorúbb büntetése érdekében javaslat született egy 1,08-as tényező alkalmazó korrekciós intézkedési mechanizmusról is. A megállapodás kétségtelenül lehetne jobb is, a legrosszabb azonban az lett volna, ha egyáltalán nem születik meg.

A klíma- és energiacsomag a polgárok, a környezet és a gazdaság szempontjából is kiemelkedő fontosságú. Éppen ezért üdvözlünk kell a Tanácsban létrejött megállapodást. Ahogyan azt Kerry szenátor úr Poznańban megfogalmazta, az Európai Unió elismerésre méltó példát mutat másoknak. Ezzel a megállapodással az Unió rendkívül pozitív jelet küldött nemzetközi partnerei felé. Bizonyította, hogy továbbra is az éghajlatváltozás elleni küzdelem élvonalába tartozik, és hogy a többiekől is hasonló erőfeszítéseket vár el. Remélem, hogy holnap az Európai Unió a Szocialista Képviselőcsoport szándékának megfelelően elfogadja majd a csomagot.

Johannes Lebech, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr! Igen drámai és izgalmas hónapokat töltöttünk a klímacsomagról folytatott tárgyalásokkal, és köszönetet szeretnék mondani Hassi asszonynak és az árnyékelőadóknak az építő jellegű és nyitott együttműködésért. Örömmel tölt el, hogy megállapodásra jutottunk, még akkor is, ha a Parlament részéről ennél némileg ambiciózusabb eredményre számítottunk. A kezdetektől fogva egy ambiciózus klímacsomagot szorgalmaztunk annak érdekében, hogy Koppenhágában hitelesen léphessünk fel. Különösképpen szeretnénk volna megakadályozni, hogy a tagállamok a széndioxidkibocsátás-csökkentés túlságosan nagy részét Európán kívülről vásárolhassák meg. A kialakított rugalmas megközelítés ezt végül lehetővé teszi számukra, e lehetőséggel azonban természetesen nem kell élniük. A rugalmas mechanizmusok alapvetően sürgősségi intézkedésként kezelendők, és nem a célok elérésére szolgálnak. Ezenkívül szigorúbb szankciókat szeretnénk volna megállapítani a tagállamokra vonatkozóan, amivel azt szeretnénk volna elkerülni, hogy 2019-ben néhány tagállam esetleg még mindig messze járjon a kitűzött célok elérésétől. A tagállamoknak vállalniuk kell a felelősséget, és azonnal meg kell kezdeniük a tervek kidolgozását arra vonatkozóan, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszer keretein kívül hogyan kívánják csökkenteni az üvegházhatású gázok kibocsátását. A hatékonyabb energiafelhasználás és a fenntarthatóbb energiaformák segítségével létre kell hozniuk az alacsony széndioxid-felhasználású növekedés szükséges kereteit. A holnapi szavazás az európai klímacsomag elkészítésének végét jelzi, ez azonban csak egy lépés a bolygónk számára kedvezőbb éghajlat-változási politika megvalósítása felé. Kiosztottuk az elvégzendő feladatokat, rendelkezésre állnak a célok eléréséhez szükséges eszközök is, mostantól a tagállamokon a sor, hogy cselekedjenek. Ehhez politikai akaratra és vezetői irányításra van szükség. Ne feledjék: a klímacsomag kiindulópont a koppenhágai tárgyalásokhoz, ahol mindenképpen el kell érniük a

nemzetközi megállapodást. Befejezésképp emlékeztetném Önöket, hogy a nemzetközi megállapodásra vonatkozó cél nem a sokat méltatott 20%-os, hanem a 30%-os csökkentés, ezt az ambiciózus célkitűzést pedig már a holnap szavazásra kerülő megállapodás szövege is tartalmazza.

Liam Aylward, az UEN képviselőcsoport nevében. – (GA) Elnök úr! Az egységes európai pénzügyi rendszerrel kapcsolatos munka során a tagállamok kormányai mind igen zaklatottak voltak. Átütő jelentőségű javaslatról volt szó, és aggodalommal töltötte el őket az eljárás jellege, valamint a várható eredmények körüli bizonytalanság. Ma nap mint nap 320 millió ember használja az eurorendszert. Közel 10 év telt el a bevezetése óta.

Ma a tagállamok egy másik rendkívüli javaslat végrehajtására készülnek, amelynek célja környezetünk jövőjének védelme. E cél eléréséhez mindenkinek aktívan hozzá kell járulnia. Gondoskodnunk kell a környezetvédelmi és a gazdasági megfontolások közötti egyensúly fenntartásáról. A vállalatok számára is védelmet kell nyújtanunk, hiszen fennáll a veszélye, hogy egyik tagállamból a másikba vándorolnak majd.

Ez a kihívás lehetőséget ad számunkra a tiszta ipar megteremtésére és a foglalkoztatás növelésére. Mostantól kezdve a tagállamoknak nagyobb hangsúlyt kell fektetniük a kutatásra és a fejlesztésre. Nagy örömmel tölt el, hogy figyelembe vettük Írország mezőgazdasággal kapcsolatos szükségleteit. Ez a különleges rendelkezés egy esetleges későbbi nemzetközi megállapodás létrejöttékor is érvényben marad. Ennek köszönhetően Írország erdőgazdálkodási terv kidolgozásával csökkentheti az üvegházhatású gázok kibocsátásának mértékét.

A nemzeti erdőgazdálkodási terv rendkívül fontos, és a Kiotói Jegyzőkönyvnek is központi eleme. Ugyanakkor a gazdálkodók érdekei is védelemben részesülnek, ami szintén igen jelentős.

Roberto Musacchio, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Mai parlamenti felszólalásában Sarkozy elnök úr őszinte jellemzést adott a klímacsomaggal kapcsolatos kompromisszum jellegéről.

A terhek elosztása e kompromisszum részét képezi. Minden kompromisszum lényege az, hogy lássuk, mi halad, milyen irányban, és vajon az megfelel-e a kihívásoknak. A környezeti és éghajlati válság mértékét elnézve önkéntelenül is aggodalmat kelt bennünk az engedmények nagysága. A dolgok jelen állása szerint, ha például az olasz miniszterelnök, Berlusconi úr szavait hallgatjuk, úgy tűnik, mintha az lenne a cél, hogy minden maradjon a régiben, szinte mintha félre kívánnánk vezetni az embereket: ez áll a tagállamok úgynevezett egyhangú döntése mögött, amelyről Sarkozy elnök úr beszélt. Tudjuk, hogy Berlusconi úr beszéde csupán propaganda, hiszen a csomag valójában nem tükrözi az általa elmondottakat. Ezzel ellentétben azonban kiemelt elismerés illeti a Parlamentet, amely nem csupán európaibb, de haladóbb szelleműnek is bizonyult, mint a Tanács és a tagállamok.

A kérdés tehát nem csupán az intézmények közötti egyensúly, hanem a köztük megvalósuló dinamika. A Parlamentnek éppen azért kellene nagyobb szerepet kapnia, mert erőteljesebb demokráciára van szükség. Szavazatainkkal ezért a parlamenti szövegeket fogjuk támogatni, és ki szeretném jelteni itt, a képviselők előtt, hogy a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság lenyűgöző munkát végzett az ügy előmozdítása érdekében, és Goebels úr állításával ellentétben Hassi asszony különösen eredményesen és hatékonyan járt el e kérdésben.

Riitta Myller (PSE). – (FI) Elnök úr! Jómagam is köszönetet mondanék az előadónak, Hassi asszonynak, valamint mindenkinek, aki részt vett ezen igen bonyolult irányelvről folytatott megbeszélésekben.

Egyértelmű, hogy a kibocsátáskereskedelembe részt nem vevő ágazatokban is szigorú, kézzelfogható célokra van szükség, hiszen ezek révén sokat tehetünk az energiahatékony társadalom megvalósulásáért.

Az irányelv rendelkezéseinek tárgyát képező ágazatok, például az építőipar, a közlekedés, a mezőgazdaság és a hulladékkezelés azok, ahol lehetőségünk nyílik új készségek és szaktudás kifejlesztésére, amelyek nagyrészt már most is rendelkezésre állnak. Ha létezik megfelelő szabályozás, ezek a készségek és szaktudás is felhasználhatók. Ebből a szempontból nagyszerű, hogy a Parlament munkája nyomán egyértelműen belekerült az irányelvbe az „energiahatékonyaság” kifejezés.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). – Elnök úr! Üdvözlöm az elmúlt héten az éghajlatváltozásról szóló csomaggal kapcsolatban elért megállapodást, és gratulálok az előadóknak és a francia elnökségnek a hatékony munkához.

Lényeges volt, hogy megtartsuk az ambiciózus célokat, a jelenlegi viharos gazdasági események közt azonban nem engedhetjük meg magunknak, hogy lehetetlen terhekkel sújtsuk az ipart, és akadályozzuk az európai versenyképességet. Éppen ezért nagy örömmel fogadom a tagállamokkal szemben tanúsított rugalmasságot,

különösképpen a terhek elosztásáról szóló határozatban, amelynek segítségével az egyes országok könnyebben megvalósíthatják céljaikat, és szankciók helyett korrekciós intézkedésekre számíthatnak.

Az Ipari Bizottságban végig ezt az elvet vallottam, most azonban még egyszer elismételném. Szükség van a rugalmasságra, legfőképpen az új ágazatokra vonatkozó szabályozás esetében, a szigorúbb rendelkezések előírását megelőzően pedig hatástanulmányokat kell végezni.

Nagy elégedettséggel tölt el továbbá, hogy a magasabb csökkentési célok meghatározására vonatkozóan biztosítottuk az együttdöntési eljárást. Ez elvi kérdés. Polgáraink nem azért küldtek ide bennünket, hogy ilyen fontos kérdésekben még a hangunkat se hallathassuk.

Anni Podimata (PSE). – (EL) Elnök úr, biztosok, soros tanácselnök úr! A ma megvitatott energiaügyi és éghajlat-változási javaslatcsomag nem tükrözi pontosan az Európai Bizottság által az Európai Tanács kérésére egy évvel ezelőtt előírt ambiciózus célokat. Ezenfelül az illetékes parlamenti bizottságok által tett ajánlásoktól is sok tekintetben elmarad. A Parlament javaslatai – itt meg is ragadnám az alkalmat, hogy gratuláljak az előadónak, Hassi asszonynak, és a munkában közreműködőknek – realisztikusak, hasznosak, ezzel egy időben pedig ambiciózusak voltak, valamint tükrözték az Európai Unió az iránti elkötelezettségét, hogy megőrizze és megerősítse az éghajlatváltozás enyhítését célzó globális küzdelemben játszott vezető szerepét. A ma tárgyalt javaslatokban az egyensúly eltolódott, ami azt jelenti, hogy azok az ambiciózus célkitűzések, amelyekre az Európai Unió polgárainak mindenképpen szüksége van, a kompromisszumban korlátozott mértékben vannak jelen. A tiszta fejlesztési mechanizmusokat illetően az a tény, hogy e mechanizmusok lehetővé teszik a tagállamok számára, hogy az általuk megvalósítandó csökkentés nagy részét harmadik országokban végzett kibocsátási tevékenységből kompenzálják, azzal a kockázattal jár, hogy Koppenhága közeledtével esetleg nem a megfelelő üzenetet közvetítjük a külvilág felé.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Bár az előadó némileg pesszimistán mutatta be jelentését, véleményem szerint kiváló munkát végzett. A kompromisszum végül is meghatározza, mekkora részt kell vállalniuk az egyes tagállamoknak ahhoz, hogy teljesíthető legyen az Unió azon vállalása, amelynek értelmében bizonyos ágazatokban egyötödével csökkenti az éghajlatváltozást okozó üvegházhatású gázok kibocsátását.

Az összes alacsony egy főre jutó GDP-vel rendelkező 21. századi uniós tagállamhoz hasonlóan Litvániát is megilleti a jog, hogy kibocsátási szintjét 15%-kal növelje. A kvótáknak való megfelelés azonban mind az új, mind pedig a régi EU-tagállamok számára nagy terhet jelent majd. Ezért ne felejtjük el, hogy a legolcsóbb és legtisztább energia a megtakarított energia. Az állandó energiaforrásokról, a fűtőanyagok minőségéről és a környezetbarát járművekről szóló irányelveket szigorúbb módon és magasabb minőségi elvárásokkal kell végrehajtani. Nagyon fontos továbbá, különösen a 21. századi uniós tagállamok számára, hogy a lakóházak energiahatékonyságának fokozása érdekében növeljük az Európai Unió által megítélt támogatások mértékét.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök úr! Csupán ki szeretném emelni, hogy bár figyelembe kell vennünk az egyes tagállamok eltérő helyzetét, ezt a GDP értéke alapján kell tennünk. Németországban például jelentős mennyiségű szén használunk az energiatermelésre, míg Franciaországban az ellátást túlnyomórészt a nukleáris energia biztosítja. Európa-szerte szükség van az atomerőművekre vonatkozó biztonsági szabványokra, és egy olyan független szabályozó szervre is, amelynek feladata lenne a szükséges előírások kiadása is.

Még mindig nem teljesült az a célkitűzés, amelynek értelmében 50 ezer tonnánál kevesebb szén-dioxidot kibocsátó kis- és középvállalatokat mentességekben részesítenénk. Ez komoly aggodalomra ad okot, mivel a kisebb vállalkozások nem tudják vállalni a bürokratikus költségeket.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (SV) Köszönetet szeretnék mondani Hassi asszonynak, hiszen minden tőle telhetőt megtett, sajnálatos módon azonban a Tanács nem hajlandó az együttműködésre. Sajnos a Tanács szemet huny afelett, hogy nekünk, európaiaknak ki kell vennünk a részünket az éghajlati problémák megoldásából. Elfogadhatatlan, hogy az éghajlattal kapcsolatos feladataink 80%-át kihelyezzük a határainkon kívülre, és hagyjuk, hogy az éghajlat-változási piacra vonatkozó követelmények végrehajtásával a világ legszegényebb országai drágán megfizessenek saját feladataik elvégzéséért, miközben mi a könnyű és olcsó megoldásokat választjuk. Ez a gyarmatosítás leggyalázatosabb formája.

Saját kibocsátásaink szintjét 70–80%-kal kell csökkentenünk, ha valóban el akarjuk érni a meghatározott éghajlati célokat. E politika alapján ehelyett meg kell elégednünk 7–8%-kal. Ez teljesen helytelen, és a szolidaritás teljes hiányáról tanúskodik. Az a kérdés, vajon a jövő generációk nem vonják-e majd felelősségre a Miniszterek Tanácsát a Hágai Nemzetközi Bíróságon e teljességgel felelőtlen politika miatt, amely nem csupán az emberiségre, de a bolygóra nézve is káros. Köszönöm.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - Elnök úr! A klíma- és energiacsomag, különösen az üvegházhatású gázok csökkentése diadalmas lépésnek tekinthető, és egyetérték azzal, miszerint az erőfeszítések az éghajlatváltozás problémájának megoldását célzó komoly szándékot tükrözik. Ugyanakkor sokan hajlanak arra, hogy a mezőgazdaságból származó nagy mértékű kibocsátások miatt elmarasztalják hazámat és Új-Zélandot.

Mindkét ország népessége alacsony, viszont nagy állatállománnyal rendelkezik, ami torzítja a kibocsátási adatokat. Nem egyértelmű talán, hogy az ír és az új-zélandi mezőgazdaság messze a két ország saját határain túl is ellátja a világot élelemmel? Az élelmiszerbiztonság és az éghajlatváltozás szempontjából is örült ötlet még csak utalni is arra, hogy ezeket az országokat állatállományuk csökkentésére kényszerítsük. A főalapú takarmányozás révén e két ország állattartása a lehető legfenntarthatóbb módon valósul meg. Az állatok elpusztítása helyett támogatnunk kell a kutatás-fejlesztést, hogy ahol ez lehetséges, megtaláljuk az állatokból származó kibocsátás csökkentésének módját – például másfajta takarmányozás, más növekedési ütem formájában.

Charles Tannock (PPE-DE). - Elnök úr! Az európai polgárokat komolyan aggasztják az éghajlatváltozás hatásai, és a jövőre vonatkozóan támogatják az alacsony széndioxid-felhasználású, tiszta energiatermelést. Közös kötelezettségeinkről éppen ezért határozott jelzést kell küldenünk a Tanács felé.

Az általunk képviselt személyek számára ugyanakkor a világméretű gazdasági válság is súlyos aggodalmakat okoz. A munkahelyek biztonsága, legalábbis jelenleg, mindenképpen sürgetőbb kérdés számukra, mint a globális felmelegedés és a megújuló energia. Mindazonáltal nem hagyhatjuk, hogy az európai gazdaságok helyzete miatt az éghajlatváltozás kérdése leszoruljon a napirendről. Ezzel egy időben a legfőbb ágazatokat és a munkaerőpiacokat sem lehetetleníthetjük el még inkább azáltal, hogy kapkodva cselekszünk.

Összességében úgy gondolom, hogy a csomag – a „három 20-as” éghajlat-változási csomag – tükrözi ezt a dilemmát, és csökkenti annak kockázatát, hogy az európai ágazati szereplők megengedőbb joghatóság alá tartozó külföldi területekre települjenek át. Az általam képviselt London városa szintén határozottan támogatja a széndioxid-kibocsátási egységeknek az ETS-rendszeren belül megvalósuló kereskedelmét.

Ezenfelül a David Cameron pártelnök, és reményeink szerint Nagy-Britannia leendő miniszterelnöke által vezetett pártom által az Európai Unióval szemben tanúsított magatartásnak is szerves részét képezi az éghajlatváltozás kérdésének közös megközelítése.

Anders Wijkman (PPE-DE). – Elnök úr! A most tárgyalt irányelvnek van egy jelentős hiányossága. Kíváncsi vagyok, hová vezet majd az a rendkívüli mértékű rugalmasság, amelyet a harmadik országokban megvalósuló csökkentések eredményeznek. Fontos a költséghatékonyság elve, és az előttünk lévő kompromisszum javasolt formájában elfogadható is lenne, ha valóban a világ kibocsátásainak 20%-os csökkentését tűztük volna ki célul. Akkor megfelelő lenne a jelenlegi javaslat.

A tudomány álláspontja szerint azonban hosszú távon a csökkentésnek 80–95%-os szintet kell elérnie. Nem tudom, hogy lesz ez lehetséges, ha az intézkedések nagy részét 2020-ig, illetve még későbbig halogatjuk. Az ipari termelés, az építőipar stb. területén az energiaszállítás alapvető átalakítására van szükség. Ha engedélyezzük, hogy az ETS-rendszerbe nem tartozó ágazatokban elérendő csökkentések 60–80%-a a világban máshol valósuljon meg, ez nem fog megtörténni.

Satu Hassi, előadó. – (FI) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Köszönöm, hogy részt vettek a mai vitában.

Amint azt már említettem, a határozat egy jó irányba tett lépést jelent, még akkor is, ha ez a lépés nem olyan nagy, mint azt szerettem volna. Támogatom a határozatot, jóllehet az azzal kapcsolatos, továbbra is érvényes legfőbb hiányosság, vagyis a rugalmasság tekintetében elmondtam az észrevételeimet.

Miért jelent problémát ez a kellemes kis szó, a „rugalmasság”? Úgy tűnik, számos kormány nem tudta pontosan értelmezni az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport (IPCC) iránymutatásait. Az ENSZ éghajlatváltozással foglalkozó munkacsoportja (IPCC) szerint az iparosodott nemzeteknek 2020-ig 25–40%-kal kell csökkenteniük összes kibocsátásukat. Ezenfelül a kibocsátások normál szintjéhez képest a fejlődő országokban 15–30%-os csökkentésnek kell megvalósulnia. Ezek a számadatok az érintett országok területén történő kibocsátáscsökkentésre vonatkoznak.

Ha a kibocsátáscsökkentés több mint felét a fejlődő országokba helyezzük át, olyan szintre növeljük a számukra kötelező csökkentési követelményeket, amelyek teljesítése fizikailag képtelenség.

Mindez az értelmezés komoly hiányosságát jelzi azt az elképzelést illetően, hogy a gépjármű-közlekedés mértéke nem növekedhet az idők végezetéig, mivel a terhek elosztásáról szóló határozat tárgyát képező kibocsátások jelentős része elsősorban a közúti közlekedésből származik.

Ahogy azt a kezdeti felszólalásomban is említettem, remélem, hogy a kormányok nagyobb mértékben felvállalják majd a rájuk háruló felelősséget, mint azt a határozat megkívánja tőlük, és befektetések révén saját országukban fogják csökkenteni a kibocsátás mértékét. Így maradandó kibocsátáscsökkenés érhető el, nem pedig olyan, amelyet minden évben külföldről kell megvásárolnunk. Ezáltal további munkahelyeket is teremthetünk saját határainkon belül.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. december 17-én, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

András Gyürk (PPE-DE), írásban. – (HU) Az Európai Unió a klíma- és energiacsomag elfogadásával immár tényleg is elkötelezte magát az éghajlatváltozás elleni küzdelem mellett. A hosszú hónapok alatt tető alatt hozott megállapodás minden kétséget kizáróan történelmi jelentőségűnek tekinthető. Ugyanakkor nem mehetünk el szó nélkül amellett, hogy a kompromisszum számos esetben a következtetlenség jegyeit hordozza magán.

Miközben a klímacsomag jelentős változáson ment keresztül a Bizottság előterjesztéséhez képest, a leginkább szembeötlő ellentmondást nem sikerült feloldani. A Tanács által elfogadott szabályozás ugyanis a bázisév helytelen kijelölésével elfedi a tagállamok eddigi erőfeszítéseit a károsanyag-kibocsátás terén. Mindez azt az üzenetet hordozza magában, hogy nem számítanak az eddigi eredmények, egy új szabályozással mindenki tiszta lappal indulhat. Mindez nem a szükséges cselekvésre ösztönzi a döntéshozókat, hanem a szabályok állandó változtatására.

Elfogadhatatlannak tartjuk, hogy a jelenlegi előterjesztés egyenlő módon kezeli azokat, akik nagymértékben csökkentették a kibocsátásukat, azokkal, akik még növelték is azt. Úgy véljük, hogy az Európai Unió a saját hitelességét rontja, amennyiben olyan szabályozást fogad el, amely nem veszi figyelembe a kiotói vállalások teljesítését.

Úgy gondoljuk, hogy az unió ambiciózus éghajlatvédelmi céljainak jogszabályba öntése előremutató lépés. Örömrünk ugyanakkor teljesebb lenne, ha a megállapodás nem vált volna a kettős mérce és következtetlenség újabb emlékeztetőjévé.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), írásban. – (PL) Elnök úr, biztos úr! Az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését célzó intézkedésekről szóló vita fényében a következő kérdésekre szeretném felhívni a figyelmet:

1. Azáltal, hogy a széndioxidkibocsátás-csökkentés mértékére vonatkozóan elfogadták a 2005. év referenciapontként történő kijelölését, az új tagállamok beleegyeztek, hogy az 1990 óta tartó ipari szerkezetátalakítás során általuk elért kibocsátáscsökkentést nem veszik figyelembe. Lengyelország esetében a széndioxid-kibocsátás csökkentésének mértéke 1990 és 2005 között elérte a 30%-ot. Ennek jelentős társadalmi ára volt, nevezetesen a több mint 20%-os munkanélküliség.

2. A 2020-ig megvalósítandó további 20%-os csökkentési cél, illetve ezzel egy időben a 2013-ig 30%-nak megfelelő, majd ezt követően 2020-ig fokozatosan növekvő mennyiségű kibocsátási egység vásárlására vonatkozó kötelezettségvállalás sajnálatos módon jelentősen megnöveli majd a lakossági fűtés- és energiaárakat. Ezenkívül az ipari energia árában is nagy mértékű emelkedéshez vezet majd. Az áremelkedésnek köszönhetően a gyártóipar számos magas energiaigényű területe, például az acélgyártás, a cementgyártás, a mész- és műtrágyagyártás eltűnhet ezekben az országokban, ami társadalmi szempontból igen hátrányos következményekkel járna.

3. Ha az Egyesült Államok és Délkelet-Ázsia nem az EU-val azonos feltételekkel vesz részt a kialakított széndioxid-kibocsátási programban, az Unió által tett hatalmas pénzügyi és gazdasági erőfeszítések mind hiábavalók lesznek. Az EU csupán a világ széndioxid-kibocsátásának 14%-áért felelős, míg az Egyesült Államokból és Délkelet-Ázsiából származik a kibocsátások több mint 80%-a.

13. A szén-dioxid geológiai tárolása (vita)

Elnök. – Következő napirendi pontunk Davies úrnak a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság nevében benyújtott, az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a szén-dioxid geológiai tárolásáról szóló, a Tanács 85/337/EGK, 96/61/EK irányelveit, a 2000/60/EK, 2001/80/EK, 2004/35/EK, 2006/12/EK irányelveket, valamint az 1013/2006/EK (COM(2008)0018 - C6-0040/2008 - 2008/0015(COD)) számú rendeletet módosító irányelv-javaslatával foglalkozó jelentése (A6-0414/2008).

Chris Davies, előadó. – Elnök úr, a légköri CO₂-kibocsátás drasztikus mérvű csökkentését és mérséklését előmozdítani képes szén-dioxid-megkötési és -tárolási technológiák kidolgozása terén adódó lehetőségeinkkel egyszerűen meg kell barátkoznunk. El kell mondanom, hogy a szén-dioxid végleges föld alatti tárolásának ötlete nekem sem tűnik ideális megoldásnak. Örölnék, ha egyből egy másik korba léphetnénk át. Olyanba, amelyben az energiát megújuló, tiszta, zöld forrásokból nyerjük. Nem hunyhatunk azonban szemet a szén jelentette valóság fölött. Kína energiájának 80%-át szénből nyeri. Halad előre a megújuló forrásokra épülő energiaprogramjaival is, de heti szinten jelentkezik újabb és újabb szénre alapozott erőművekkel.

Hazámban élénk vita folyik arról, hogy épüljön-e új szénerőmű Kingsnorthban. Ennek az egyetlen erőműnek a CO₂-kibocsátása megfelel annak, amelyet az országunkban most működő szélerőműparkok bármelyike kivált. Az emberek felteszik majd a kérdést: miért foglalkozunk ezekkel a megújuló energiákkal, miért foglalkozunk mindezekkel a problémákkal, ha még mindig szénerőműveket építünk?

Fejlesztünk kell a széndioxid-leválasztási és tárolási (CLT) technológiákat! A Nemzetközi Energiaügynökség azt állítja, hogy ennek révén 2050-re fel tudná vállalni a gázkibocsátás legfeljebb 50%-os mérséklését, amely egyébként a maga – lassabb – formájában valósulna meg.

Most, e jogszabállyal foglalkozva, figyelmünket elsősorban a biztonságra kell fordítanunk. Bizonyos biztonsági kérdéseket egyszerű eltúlozni. Hiszen a CO₂ maga természetes állapotú: be- és kilélegezzük azt. Robbanásveszélyes metánt használunk otthonunkban, amelyet azután meggyújtunk. Ehhez képest tehát a széndioxid jövőjét nem kérdőjelezhetjük meg. A jelentésben azonban megpróbáltunk a szivárgás kérdésével is foglalkozni, egyértelművé téve, hogy számunkra teljesen elfogadhatatlan az emberi egészség kockáztatása.

Igyekeztünk – az ellentmondások kiküszöbölését és az alkalmazási folyamatok felgyorsítását szolgáló – elemek beépítésével javítani a rendeleten. Ugyanakkor kiemeltük, hogy a tagállamok végső soron maguk felelősek sorsukért. Ők döntenek arról, hogy saját területükön engedélyezik-e a széndioxid tárolását vagy sem.

A Bizottság eredeti előterjesztése is jó volt. Remélem, a Tanács, a Bizottság és a Parlament együttesen tovább javította azt. Nincs azonban semmi értelme a szén-dioxid tárolásának – vagy rendelkezni a CO₂-tárolásról – főleg akkor, ha nem kötjük meg azt. Az elmúlt hónapokban szembenéztünk e kihívással, és olyan pénzügyi megoldásra tettünk javaslatot, amelynek segítségével felgyorsítható annak a demonstrációs projektnek a megvalósítása, amelyre a kormányfők tavaly ígéretet tettek.

El kell mondanom, hogy esetenként ez sziszifuszi munkának tűnt. Az emberek gyanúsán tekintettek arra a javaslatra, hogy felhasználhassuk a gázkibocsátási kereskedelmi rendszerben az új kibocsátók tartalékából származó kibocsátási egységeket. Végül azonban keresztülverekedtük magunkat az akadályokon, a Tanács pedig a múlt héten döntést hozott 300 millió kibocsátási egység kiosztásáról. Hogy ez mennyit ér majd, azt a szén-dioxid ára dönti el. Nekem azt jelezték, hogy ez 6 és 9 milliárd euró közötti tőkebefektetési támogatást eredményezhet.

Fontos lépést teszünk előre – és ez az eddigi tárgyalások egyik tényleges eredménye. Úgy gondolom, e házbeli képviselőtársaim mindegyikét örömmel töltheti el, hogy az eredeti javaslat a Parlamentiől származott. A téma a Tanács napirendjére került, mivel mi intézkedtünk erről. Az elnökség felkarolta javaslatunkat. Talán nem feltétlenül lelkesen, de legalább elfogadta, hogy megoldást kell találnia egy nagyon is élő problémára.

Lépünk tovább előre! Lássuk mielőbb e demonstrációs projekt tenderkiírását! Lássuk az építkezés megkezdését! Próbáljuk ki az új technológiát, és imádkozzunk azért, hogy az működőképes legyen!

Jean-Louis Borloo, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, elsőként is szeretném megköszönni az előadónak, Davies úrnak, hogy állhatatosságával elérte azt, amit én igen egyszerűen sikernek nevezek.

Elmondhatjuk, hogy valóban az Európai Parlament meghatározó közreműködésének vagyunk a tanúi. Igaz, hogy kezdetben a Tanácsban nem alakult ki egyetértés az elvekről, majd később a mértékekről. Az elvet azonban végül a tagállamok egyhangúan elfogadták, és viszonylag széles körű egyetértés mutatkozott a 100 millió tonna vagy azzal egyenértékű, illetve azzal megegyező kiosztás mellett.

Végül is e tárgyban – amelyre vonatkozóan az előadó maga is azt mondta, hogy az nem tekinthető végérvényesen tökéletes vagy ideális megoldásnak, de amelyet a tudomány nyolc kiemelkedő szakértője gyakorlatilag elkerülhetetlennek ítélt – egyetértés született a 300 millió tonnát vagy annak pénzügyi megfelelőjét illetően. Ennek lehetővé kell tennie számunkra egy tucatnyi bemutató projekt létrehozását, amint azt Dimas biztos, de a Bizottság egésze is szorgalmazta. Úgy vélem, hogy eljutottunk az együtdöntés, a nézetek összehangolása, az egyetértés szakaszához.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök úr, a szén-dioxid megkötésével és tárolásával kapcsolatban elért kompromisszumos megállapodás feltétlenül kielégítő. Elmondhatom, hogy javít a Bizottság eredeti javaslatán, miközben megőrzi az abban foglalt összes kulcsfontosságú rendelkezést. A szöveg szigorú kötelezettségeket ír elő a szén-dioxid tárolásával összefüggésben annak érdekében, hogy biztosítsa a környezet és a közegészségügy magas szintű védelmét anélkül, hogy különösebben nehéz adminisztratív vagy pénzügyi terheket róna a vállalatokra.

Az Európai Parlamentet – mint ezt Chris Davis említette – különösen foglalkoztató finanszírozás kérdéséről: a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszeréről szóló irányelv alapján 300 millió egységet bocsátunk rendelkezésre az új kibocsátók tartalékából annak érdekében, hogy innovatív szén-dioxid-megkötő és tároló technológiákat fejlesszünk ki, ilyen megújuló energiaforrásokat kutassunk fel. A várakozások szerint ez a mennyiség elegendő lesz az Európai Unióban tervezett 12 szén-dioxid-megkötő és -tároló üzem felépítéséhez és működtetéséhez. A javasolt jogi keretokről és a szén-dioxid-megkötő és -tároló üzemek finanszírozásáról folytatott tárgyalások végeredménye szabad utat enged a környezetvédelmi szempontokból biztonságos technológiáknak, amelyek viszont jelentősen elősegítik a CO₂-kibocsátás mérséklését.

Szeretném ismét megköszönni Davies úrnak erőfeszítéseit, amelyek az itt érintett kompromisszumos megoldáshoz vezettek. Felszólítom Önöket, szavazzanak a javaslat mellett! És szeretném még – Davies úr fohászára – válaszként hozzáfűzni, hogy miként az ókori görögök mondták, Isten megsegíti azokat, akik segítenek önmagukon.

Françoise Grossetête, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményének megfogalmazója. – (FR) Elnök úr, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében üdvözlöm az elért kompromisszumot, amely lefekteti a szén-dioxid-leválasztási és -tárolási technológiák kifejlesztésének alapjait, miközben kialakítja a CO₂ állandó és biztonságos föld alatti tárolásának jogi feltételeit megteremtő új szabályozási keretet is.

A kísérletezések korát éljük. Minden lehetőséget meg kell tehát ragadnunk, hogy kipróbáljuk ezt a technológiát és bemutassuk megbízhatóságát. Sikertől biztosítanunk a 12 európai demonstrációs projekt felállításához szükséges pénzügyi forrásokat.

Üdvözlöm tehát az elért, 300 milliós kibocsátási egységről szóló megállapodást, és szeretném ezt az alkalmat megragadni, hogy gratuláljak a két előadónak, Davies úrnak és Doyle asszonynak. A köztük kialakult, kiválóan összehangolt munka tette lehetővé, hogy a jelzett sikereket elérjük.

Amennyiben a szén-dioxid-leválasztási és -tárolási technológia kereskedelmi szempontok alapján is életképesnek bizonyul, akkor harmadik országoknak, így Kínának, Indiának és másoknak is javasolható annak átvétele. E technológia révén az is lehetővé válna az Európai Unió számára, hogy globális szinten is vezető szerephez jusson a tiszta, hatékony és alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiák széles körét illetően.

Amennyiben a kísérleti kutatások tekintetében megszerezünk a szükséges ismereteket, akkor módunk nyílik arra is, hogy e technológia alkalmazását kötelezővé tegyük számos erőmű számára.

Karsten Friedrich Hoppenstedt, a PPE-DE Képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, a szén-dioxid leválasztásáról és tárolásáról (CLT) szóló egész vita és jelentés csupán apró fogaskerek az éghajlat-csomag hatalmas gépezetén belül. Viszont rendkívül fontos és alapvető fogaskerek, hiszen a CLT az elkövetkező 50-80 év átmeneti technológiájaként válhat hasznosíthatóvá. A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságban megtartott szavazás eredménye egészében pozitív volt. Chris Davies jó jelentést terjesztett elő, és álláspontunk igen jól érvényesült a háromoldalú tárgyalások folyamán.

Magam azonban kezdetektől fogva elleneztem, hogy már 2015-től kibocsátási minimum-értéket határozzunk meg. Most mégis értelmes döntés született. Ez a CLT kötelező bevezetésével járhatott volna még azt megelőzően, hogy a demonstrációs projektek eredményeit valaki is bemutatta volna. S amennyiben ez megtörtént volna, akkor elmozdulhattunk volna a széntüzelésű erőművektől a gáztüzelésűek irányába.

A CLT-technológia bevezetése, amint hallottunk, a forrásoktól függ. Ezzel összefüggésben Avril Doyle kissé kötekedő hangot ütött meg. Nem kívánom megismételni a számokat, hiszen azokat már többször felidéztek. A kérdés természetesen az, mikor láthatunk munkához. Ugyanis a kibocsátás-kereskedelem kezdetének ideje meghatározott, így azzal nem számolhatunk azonnal. Ugyancsak fontosnak tartom, hogy 2016-ig a tagállamok a teljes beruházások 50%-át a CLT-technológiákat alkalmazni képes, magas hatékonyságú üzemek fejlesztésére fordítsák.

A tárolóhelyek bezárását követő felelősségátadás ideje most 20 évben került meghatározásra, amely ugyancsak igen pozitív. Amint éppen most hallottuk, Kína esetében azzal kell számolnunk, hogy – egyes becslések szerint – az elkövetkező 50 évben energiaszükségletének legalább 60%-át szénből tervezi kinyerni. Ami a további technológiai fejlesztéseket illeti, India, Dél-Afrika, Ausztrália, Amerika és Oroszország ugyancsak élni akar ezen technológiák alkalmazásával. Ez lehetővé teszi Európa számára, hogy további beruházásokat és fejlesztéseket eszközöljön a CO₂-leválasztás és -tárolás terén.

Evangelia Tzampazi, a PSE Képviselőcsoport nevében – (EL) Elnök úr, Biztos úr, hölgyeim és uraim, a szén-dioxid földtani alakulatokban való leválasztása és tárolása az éghajlatváltozás elleni küzdelem egyik fegyvere. A tárgyalások során az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportja arra törekedett, hogy javítsa és kiegészítse a Tanács javaslatait. E tekintetben sikereket értünk el. Célunk az, hogy a környezetvédelmi tekintetben biztonságos szén-dioxid-leválasztási és -tárolási technológiára vonatkozóan olyan koherens törvénykezési környezetet alakítsunk ki, amely kizárja a közegészségügyre és a környezetre nézve kedvezőtlen hatások bekövetkezését. Alapvető politikai prioritásunk az, és az is kell, hogy maradjon, hogy növeljük az energiahatékonyságot és erősítsük a megújuló energiaforrásokat. Mostani megállapodásunk középtávú megoldásként értékelhető. Felszólítom valamennyi képviselőtársunkat, támogassa azt!

A megállapodás alapvető pontjai mindenekelőtt a következők: annak kivizsgálása, hogy van-e mód – már az irányelv első felülvizsgálati szakaszában és valamennyi új erőműre vonatkozóan – széndioxid-kibocsátási küszöb meghatározására; az ellenőrzéssel és a lehetséges károk helyreállításával kapcsolatos költségek finanszírozási mechanizmusának elfogadása; az Európai Bizottság kötelező véleményének benyújtása a tárolási engedélyekre, a kockázatelemzésre, a tiszta energia értékelésre, a tárolóhelyek szigorúbb ellenőrzési követelményeire, a jelentések beterjesztésére, a lehetséges szivárgások kiküszöbölésére, és végül a tárolóhelyek működtetőinek – a telephely működtetésének ideje alatt, a felelősségnek a nemzeti hatóságokra történő átruházásáig fennálló – felelősségét szabályozó egyértelmű keretek kialakítására vonatkozóan. Mi teljesítettük feladatunkat, most Istene a sor, hogy elvégezze a magáét.

Anne Laperrouze, az ALDE Képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, amennyire támogatom azt az elképzelést, hogy az Európai Unió bátorítsa a CO₂-leválasztással és -tárolással kapcsolatos demonstrációs üzemek kialakítását, olyannyira kétségeim is vannak e technológiáknak az éghajlatváltozással szembeni küzdelemben történő széleskörű alkalmazhatóságára vonatkozóan. Különösen aggaszt az, hogy jelentős fejlesztések történhetnek a szén-tüzelésű elektromos erőművek terén arra hivatkozva, hogy hosszú távon képesek leszünk a szén-dioxidot megkötni és tárolni.

Úgy gondolom, rendkívül óvatossá kell lennünk. Aggodalmaimat csak fokozza, hogy lesújtó véleményem van az energia- és éghajlat-változási csomagról. Igen nagyratörő célokat tűztünk magunk elé annak érdekében, hogy megmutassuk az egész világnak, Európa nagy elánnal veti bele magát az éghajlatváltozás elleni küzdelembe. Azonban a tartalmat vizsgálva, más szavakkal, azokat az eszközöket tekintve, amelyek képessé tennének bennünket az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentésére, az az érzésem támad, hogy lehetetlen lesz a 2020-as célkitűzések elérése, például amiatt, hogy nem tudjuk mérsékelni a gépjárművek szén-dioxid-kibocsátását, vagy különösen mivel hiányosak az energiatermelőkre vonatkozó eltérések.

Mi is marad, ami segíthet bennünket a 2020-as célkitűzések elérésében? A szén-dioxid-leválasztás, új, tiszta technológiák kifejlesztése? Az időnk ehhez túl rövid. Szerencsére, ami továbbra is érvényesül, az az európai gazdálkodók és polgárok közreműködése. Ők ugyanis feltétlenül, az őket irányító politikusoknál erőteljesebben elkötelezettek az energiatakarékosság, a zöld energia használata, és az új közlekedési eszközökre való áttérés mellett. Továbbra is biztosítanunk kell számukra az ehhez szükséges eszközöket!

Kathalijne Maria Buitenweg, a Verts/ALE Képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, képviselőcsoportom nagy lelkesedéssel kezdte a tárgyalásokat, bízva abban, hogy a szén-dioxid-leválasztás és -tárolás kérdésében jó feltételeket biztosíthatunk. Jobb ugyanis, ha a CO₂-ot a föld alá szorítjuk, mintha az a légkörben lenne. A kérdés most az, hogy a tárgyalások jelenlegi eredményei haszonnal járnak-e környezetünkre nézve. Úgy gondoljuk, hogy nem.

Sajnálatos, hogy nem Davies úr volt a kibocsátás-kereskedelmi rendszerrel foglalkozó irányelv előadója, mivel a pénzügyi ösztönző intézkedések kérdésében mutatott állhatatosságát ott is kamatoztathatta volna. Amikor rászánta magát arra, hogy a kibocsátási jogok terén zajló sakkjátszmába bekapcsolódjon, úgy tűnt, hajlandó több gyalogot is feláldozni, hogy majd – a végén – saját sakkjátszmájában ezt saját királyával is megtegye.

Ennek megfelelően az új erőművekre vonatkozóan nem került sor semmiféle megállapodásra a CO₂-kibocsátás legnagyobb értékét illetően. Elhangzott azonban, hogy az erőműveknek készen kell állniuk a szén-dioxid-leválasztásra. Mit is jelent ez? Mindenekelőtt, pontos meghatározás nélkül is azt, hogy mindössze egy futballpálya nagyságú térré van szüksége az erőműveknek. A jelentés eredményeképpen semmi sem tiltja még több és még erőteljesebben szennyező széntüzelésű erőművek építését, és e tekintetben a futballpálya csak fügefalevelet jelent a távoli jövőre nézve.

Szeretnék azonban az előadónak gratulálni a húszéves felelősségi időszak bevezetéséért, és a bezárt telepek ellenőrzésének további harminc évi finanszírozására szolgáló pénzügyi alap miatt. Ezeket azonban ellensúlyozza az a tény, hogy az irányelv lehetővé teszi a CO₂ föld alá pumpálását még több gáz és olaj kitermelése érdekében azzal az eljárással, amelyet úgy ismerünk, hogy kőolajkihozatal-fokozás. Ez az éghajlat-változási csomagnak igen groteszk eleme, hiszen ezzel az eljárással – természetesen – még több CO₂ kerül kibocsátásra. Végül is, a Davies-alapnak köszönhetően, az olajtársaságok felhasználhatják a szén-dioxid-leválasztáshoz és tároláshoz (CLT) kapcsolódó ösztönzőket olajmezőik még hosszabb távú kihasználása és kimerítése érdekében.

A Shell elégedett lesz, környezetünk aligha. Ez magyarázza, hogy képviselőcsoportunk miért szavaz „nemmel”!

Bairbre de Brún, a GUE/NGL Képviselőcsoport nevében. – (GA) Az éghajlatváltozás elleni küzdelem kritikus pontjához érkeztünk. Megszületett egy jogi keret, amely segíti az országokat, hogy a szennyező gazdaságtól elmozduljanak és egy tisztább jövőbe tekinthessenek. Függetlenül attól, hogy milyen hiányosságok is mutatkoznak a csomag egyes elemeiben, az Európai Unió számára elérkezett a cselekvés ideje.

A szén-dioxid-leválasztást és -tárolást nem tekinthetjük csodaszernek, amellyel az éghajlat-változási célok elérhetők. Prioritásként mindenkor a megújuló energiaforrásokat kell kezelnünk. A technológia még nem teljesen kiforrott, de igen nagy valószínűséggel a szén-dioxid-kibocsátás elleni összehangolt fellépésünk során rákényszerülünk alkalmazására.

Üdvözlöm Chris Davies jelentését, és megköszönöm munkáját. Ez a jelentés a Bizottság által javasoltnál bizonyos tekintetben keményebb és egyértelműbb szabályokat fektet le. Ez tény azzal együtt, hogy nem kaptunk meg mindent, amit akartunk.

Elégedett vagyok, hogy az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja nevében társaláíró lehetek, és kérem képviselőtársaimat, szavazzanak a jelentés mellett.

Hanne Dahl, az IND/DEM Képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr, szégyenletes, hogy a Tanács múlt heti ülését követően az éghajlat-változási tervek ennyire felhígultak. Ami most van, az az ipar vágyálmait testesíti meg. Lehetővé válik ugyanis a jó szándék szimbolikus formában való megjelenítése, miközben a gyakorlatban nagyon kevés történik majd. Az elképzelés, hogy a CO₂-ot föld alatt tároljuk, teljesen abszurd. A CO₂ szennyező anyag, függetlenül attól, hogy a levegőben vagy a föld alatt jelenik meg. Nem alapozhatjuk az éghajlat védelmét szolgáló erőfeszítéseinket arra, hogy a szennyet az elkövetkező nemzedékek elől eldugjuk. Ráadásul az előttünk fekvő javaslat még egy nem-létező technológián is alapul. Bizonytalan előrejelzések azt sugallják, hogy e technológia legkorábban 2015-re születethet meg, vagy csak 2020-ra. Ráadásul az energiahatékonyságot is csökkenti, ami pedig szöges ellentétben áll az éghajlat-változási tervek általános célkitűzéseivel. A technológiák ilyen összefüggésben való áthidalása azt jelenti, hogy valami olyanba ruházunk be, aminek nincs jövője. Ezt a pénzt inkább a megújuló energiák ágazatának fejlesztésére fordítanánk! Remélem, a jelentés ellen szavazunk!

Norbert Glante (PSE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a CO₂ nem mérgező, nem robban. Van azonban egy kedvezőtlen tulajdonsága: amennyiben nagy mennyiségben a légkörbe kerül, megváltoztatja éghajlatunkat. Ezért is tekinthető fontos áthidaló technológiának a szén-dioxid-leválasztás és -tárolás.

Ebben a tekintetben Hoppenstedt úrnak igaza van: áthidaló megoldást jelent az elkövetkező 50-80 évre. Nem tekinthető *non plus ultra*-nak, de gondjaink megoldásának részét képezi. Úgy vélem, jó kompromisszumot kötöttünk, legalábbis a kibocsátás-kereskedelmi rendszerhez való kapcsolódást illetően. A kibocsátás-kereskedelmi rendszer szavatolja, hogy lesznek források a CLT-hez, miközben a CLT maga is garantálja, hogy előrelépünk a CO₂-kibocsátásban, és képesek leszünk elérni célkitűzéseinket.

Úgy vélem, az ipar részéről a demonstrációs üzemek felállítása érdekében tett erőfeszítésekkel párhuzamosan a tagállamoknak is lépniük kell a most kidolgozás alatt álló irányelvnek a nemzeti jogszabályokba való beillesztésével kapcsolatban. Mindenekelőtt, nekünk – mind a közvélemény, mind az ipar felé – egyértelmű, világos politikát kell folytatnunk, hogy feloldjuk az emberek CLT-vel szembeni féltelmét. A CLT nem veszélyes, hanem bennünket szolgálni képes technológia.

Jill Evans (Verts/ALE). – Elnök úr, a szén-dioxid-leválasztás és -tárolás képezi jelenlegi, az éghajlatváltozás elleni küzdelemről szóló vitánk központi témáját. Magam egyértelműen támogatom e technológia kutatását és fejlesztését. Amennyiben sikerek születnek, egy napon e technológia fontos szerephez jut majd, és megfelelő jogi keretekkel kell biztosítanunk e kérdéskör megfelelő szabályozását.

Ugyanakkor a CLT-t ne lehessen ürügyként felhasználni további szennyező, még több CO₂-ot kibocsátó széntüzelésű erőművek építésére! A CLT-kutatásban való előrelépésnek az előbbieket kizáró egyetlen módja az lehet, ha egyértelmű kibocsátás-teljesítményre vonatkozó normákat fogadunk el. Ezért is nyújtott be a Zöldek/ALE Képviselőcsoport módosítási javaslatot az új szénhidrogén-alapú erőművek kibocsátási szintjének ellenőrzésére vonatkozóan. Más szavakkal, a tüzelőanyaguktól függetlenül, kizárólag a leghatékonyabb erőművek épülhessenek meg. Ennek a feltételnek a beillesztése meghatározó volt ahhoz, hogy képviselőcsoportunk a bizottságban a jelentés mellett szavazzon.

Elégedetlenek vagyunk, hogy számos más jó, a bizottság által beillesztett felvetés kihullott a tárgyalások során. Köztük olyanok is, mint az erőteljesebb felelősség és ellenőrzés, a közlekedés, vagy a kőolajkihozatal-fokozás kizárása.

Rendkívüli nyomást tapasztaltunk e téma lezárása érdekében. Nekünk azonban a megfelelő végeredmény a fontos, és ez számunkra nyilvánvalóan a kibocsátásteljesítmény-norma beépítésével azonosítható.

Adam Gierek (PSE). – (PL) Elnök úr, az egyforma kibocsátási küszöbök meghatározása a 2015-öt követő időszakra, valamennyi szénhidrogén-alapú erőműre, hiba. Tulajdonképpen a széntüzelésű erőművek esetében az 500 gramm CO₂/kWh-s határ elérése technikailag lehetetlen. Ez lényegében egy *sui generis* moratóriummal ér fel az új széntüzelésű erőművek építését illetően. Lehetséges, hogy éppen ebben áll a jelentés lényege, és ez magyarázza a teljesítményértékelési módszer elvetését? A beruházók türelmetlenek, mivel az erőművek építése éveket vesz igénybe és igen költséges. A széntől leginkább függő országoknak tehát – sürgősen – tapasztalatokat kell szerezniük a szén-dioxid-leválasztás és szén-dioxid-tárolás (CLT) terén.

Ez azonnali pénzügyi támogatást igényel, és ebben a tekintetben – miután a kibocsátás-kereskedelemből származó bevételek túl későn érkeznek – egy kéréssel fordulok Biztos úr felé. Lengyelország területén azonnal jöjjön létre két vagy három kísérleti CLT-projekt. Ezek tevékenysége terjedjen ki a szén integrált átalakítására, a szénnek a szénhidrogének melléktermékként való és egyéb jellegű termeléséhez kapcsolt villamosenergiává alakítására, amelyet – szükség esetén – a CO₂ geológiai tárolása követhet. Csakis ebben az esetben érhető el a bölcs 3x20-as célkitűzés.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) A szén-dioxid geológiai tárolását illetően annak lehetőségéről folytatunk eszmecsere, hogy kipróbálható-e ez az új technológia egy kezdeti időszakban.

A kezdeti időszakban a Bizottság 12 kísérleti projektet kíván beindítani. A Tanács 300 milliós kibocsátási egység kiosztását javasolta a demonstrációs projektek finanszírozásához. A Parlament azt igényelte, hogy csökkenjen az új technológia alkalmazásával a környezetvédelemmel és a humán egészségüggyel összekapcsolható kockázatok szintje, illetve szülessen szigorú jogi szabályozás a szén-dioxid leválasztásával és geológiai tárolásával kapcsolatos projektekkel való kísérletezésre és fejlesztésre, valamint a demonstrációs projektek finanszírozására.

Úgy gondolom, e telephelyek biztonságának kérdése rendkívül fontos. Hasonlóan fontos a szén-dioxid ezen telephelyekre történő szállításának biztonsága is. Valamennyi tagállam illetékes hatóságainak katasztrófavédelmi kitelepítési tervet kell végrehajtania, ha széndioxid-szivárgás következik be. A telephelyek lezárásakor is különleges intézkedéseket kell elfogadni, illetve finanszírozni.

Avril Doyle. – Elnök úr, egyetértek azzal, hogy tudomásul kell vennünk a szénnel kapcsolatos realitásokat, a széntartalékok létét, számos tagország és a világ más államainak, így Oroszországnak, Kínának, Ausztráliának, az Egyesült Államoknak széntől való függését. Miközben a megújítható forrásokhoz kötődő technológiákat ösztönözzük, azzal párhuzamosan a szénmegkötés technológiáját is fejlesztenünk kell.

A Bizottság két évvel ezelőtti, legfeljebb 12 CLT-erőműre vonatkozó javaslata eddig a finanszírozási kérdés rendezésére várt. Nagyon örültem a jelentéssel kapcsolatos megállapodásnak, miszerint 300 milliónyi kibocsátási egységgel mozdítjuk elő a technológiában rejlő lehetőségek kiaknázását. Eredeti, az új üzemekhez kötött tekintélyes tartalékok felhasználásával kapcsolatos, meglehetősen szerény javaslatomat Davies úr és más képviselők is támogatták, és ezen felbátorodva, jelentésemet jóval magasabb számokkal módosítottam.

Köszönet az elnökségnek, köszönet a Bizottságnak, köszönet Davies úrnak, McAvan asszonynak, és a kollégáknak is a témához nyújtott támogatásukért!

Miután gyorsan kimerítjük bolygónknak a biológiai szénmegkötés révén mutakozó szén-dioxid-elnyelő tartalékait, saját eszünkre, így az új szénmegkötési technológiákra, s különösen a CLT átalakító technológiájára kell hagyatkoznunk. Feltéve, hogy az ilyen eljárások környezetvédelemben illeszthetősége és kereskedelmi életképessége a 12 projekten keresztül bizonyítást nyer.

Claude Turmes (Verts/ALE). – Elnök úr, fennáll annak kockázata, hogy a szénmegkötés mint valami kísértet ismét elfogadtatja a közvéleménnyel a szennyező szénerőműveket. Miért? Először is, Önök tudatában vannak-e annak, hogy a valaha épített, általunk modernizált CLT-erőmű kibocsátása is megközelíti a 150-200 grammos CO₂ értéket? Ez magasabb, mint a működő gázüzemű CHP-erőművéké (kombinált hő- és villamos erőművek), meghaladja a mai gázüzemű CHP-technológiák mértékét. Másodszor – és ezzel, Davies úr, önmagának is el kell számolnia – a parlamenti állásfoglalásban szerepelt egy CO₂-kibocsátási plafon, amely kimaradt a jelentésből.

Most tehát úgy állunk, hogy nincs már kibocsátási plafon, és az ETS-rendszer alapján 15%-os támogatást nyújtunk az új szénerőműveknek, például Németországban 2013-2016 között. Ezzel a hagyományos szénerőművek építése és működtetése gazdaságilag elfogadható szinten marad. Most így nem igazán értem, hogy ez miként illeszthető bele az éghajlatváltozás elleni erőteljes fellépésünk politikájába.

Vladimir Urutchev (PPE-DE). – (BG) Szeretném elismerésemet kifejezni azért a nagyszerű munkáért, melyet az előadók, a tárgyalók és számos más, a színpalak mögött tevékenykedő, az ügyszor hozzájáruló személy végzett, és amelyeknek köszönhetően ma a végső vitát folytathatjuk az energia- és éghajlat-változási csomagról.

Kétségtelen, hogy ez a csomag nem pusztán az energiaágazatra, hanem az ipar egészére és a szállításra is hatást gyakorol. Ezeknek az ágazatoknak még erőteljesebben alacsony szén-dioxid-kibocsátásúvá kell válniuk, de ehhez kezdünk kiszaladni az időből. A francia elnökségnek köszönhetően sikerült a szükséges kompromisszumokat megkötnünk.

Nem zárhatom felszólalásomat anélkül, hogy nem említsem meg, mennyire tisztességesen vették figyelembe a közép- és kelet-európai országok érdekeit. Szeretném azt javasolni a Bizottságnak, hogy a 12 projekt egyike kerüljön Bulgáriába.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, hatékony és innovatív megoldásokra van szükség az energia- és éghajlat-változási csomagban foglalt ambiciózus célok végrehajtásához.

Úgy vélem, jelenleg a szén-dioxid-leválasztás és -tárolás (CLT) technológiája jelenti a megfelelő megoldást az üvegházhatások viszonylag rövid időn belüli semlegesítésére. Ugyanakkor nem téveszthetjük szem elől a CLT-ben rejlő lehetséges kockázatokat sem. Bizonyítást nyert például, hogy a helytelenül tárolt gáz felrobbanhat. Vagy, amennyiben a tároló tartályok szivárognak, akkor a talaj vízáadó rétegei elsavasodnak. Ez pedig fenyegetést jelent az emberi egészségre. Alapvető fontosságú tehát, hogy ilyen jellegű vállalkozásaink tervezésénél és kivitelezésénél kiküszöböljük vagy minimálisra szorítsuk az ilyen természetű veszélyeket.

Úgy hiszem, a geológiai szén-dioxid-leválasztás és -tárolás rendszere – a jelenlegi feltételek között – talán a lehető legjobb megoldás. Ahhoz azonban, hogy ez sikeres legyen, meg kell győznünk a legnagyobb károkozó államokat is, hogy fogadják el ezt a technológiát. Itt például az USA-ra, Kínára, Indiára gondolok. Ezek az országok nemcsak, hogy nem zárják be szénerőműveiket, de riasztó ütemben építenek újakat is.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, ezen a ponton szeretném a Házat egy, a pozitív éghajlat-változási világkonferencián felvetett kérdésre emlékeztetni, miután számomra abszurdnak tűnik, hogy olyan technológia mellett korteskedünk, amely még nem is működik. Ugyanakkor, amennyiben

következésként fellépünk a déli országokban végbemenő erdőirtásokkal szemben, akkor hatalmas lehetőségeink nyílnának a CO₂-leválasztásra. Jóval nagyobbak, mint amit a szén-dioxid-leválasztással és -tárolással (CLT) valaha is elérhetünk. Amennyiben a CO₂-befogásnál eredményekre törekszünk, akkor ebben az Európa-központú CLT vitában a mostaninál jóval erőteljesebb elkötelezettséget kellene mutatnunk az esőerdő-irtás és a fakitermelés megállítása irányában.

Chris Davies, előadó. – Elnök úr, amikor a parlamenti előadó feladatkörét megkaptam, úgy döntöttem, túllépek megbízatásomon, és megvizsgálom, valamint felgyorsítom a szén-dioxid-leválasztási és -tárolási technológia fejlesztését. A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság az ikerpályás megközelítést alkalmazta: az egyik pályán olyan pénzügyi mechanizmus kialakítására törekedtünk, melynek révén a demonstrációs projektek megvalósítását támogathattuk, míg a másikon olyan szabályozó eszköz (azaz a kibocsátásteljesítmény-norma) elfogadására törekedtünk, amelynek segítségével megakadályozhatjuk a legszennyezőbb erőművek megépítését. A Bizottság és a Tanács eredetileg mindkét javaslatot ellenezte.

Most az egyik legfőbb érv a kibocsátásteljesítmény-norma bevezetésével szemben az, hogy a CLT-technológiát elsőként ki kell próbálni és igazolni kell.

Úgy gondolom, a Parlament elégedett lehet, hiszen jelentős lépést tett előre a demonstrációs projektek megvalósítását segítő pénzügyi mechanizmus elfogadásával. Továbbra is meggyőződésem, hogy előbb-utóbb szükségünk lesz a kibocsátásteljesítmény-nomára.

Köszönöm Grossetête asszonynak és az árnyékelőadóknak a közösen elért sikerekhez nyújtott segítségüket. A szén-dioxid-leválasztási és -tárolási technológia kritikusaik pedig azt mondják: gondolkodjanak józanul! Nézzék és lássák a világot olyannak, amilyen, azt a hatalmas mennyiségű szén, amely felhasználásra kerül, és azt a tényt, hogy a Nemzetközi Energiaügynökség előrejelzései szerint az elkövetkező 20 évben 70%-kal emelkedik a szénfelhasználás.

Szükségünk van e technológia fejlesztésére. Nem igazán szeretem ezt, nem tartom ideális megoldásnak, de ki kell fejlesztenünk valamit, amellyel arányaiban megfelelő módon kezelhetjük a CO₂-kibocsátást!

A CLT-technológia hatékony eszközt adhat kezünkbe a globális felmelegedés elleni küzdelmünk megnyeréséhez. Tovább kell azt fejlesztenünk! Nem engedhetjük meg, hogy akár egy pillanatra is szem elől té vesszük az abban rejlő lehetőséget!

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. december 17-én, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Gyula Hegyi (PSE), írásban. – (HU) A széndioxid geológiai tárolása kétségkívül izgalmas technikai kihívás. Nem szabad azonban elfelejteni, hogy a környezet megmentése és a klímaváltozás mérséklése érdekében végső soron csökkenteni kell az üvegházhatású gázok kibocsátását. Vagyis a fosszilis energia felhasználását kell mérsékelni, s nem pótmegoldásokat kitalálni a kibocsátott gázok föld alatti tárolására. Ez a technológia ráadásul igen drága. Üzemi mértékben eddig csak Norvégiában sikerült megvalósítani, s becslések szerint tonnánként 100 euróba is belekerülhet a tárolás. Ennyi pénzt alighanem hasznosabban is el lehetne költeni, például a megújuló energiák támogatására. Különösen helytelen lenne, ha közösségi pénzeket fordítanának a leggazdagabb tagállamokban folyó kutatások finanszírozására. Ha a széndioxid geológiai tárolása valóban olyan jó megoldás, mint hívei állítják, akkor a piacon, a piaci versenyben is meg kell élnie.

14. Az üzemanyagokból (közúti közlekedés és belvízi hajózás) származó üvegházhatású gázok kibocsátásának ellenőrzése és mérséklése (vita)

Elnök. – Következő napirendi pontunk Corbay asszonynak a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság nevében benyújtott, az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a benzinre, a dízelolajra és a gázolajra vonatkozó követelmények, illetőleg a közúti szállítmányozásban használt tüzelőanyagokból származó üvegházhatású gázok mennyiségének nyomon követését és mérséklését célzó mechanizmus bevezetése tekintetében a 98/70/EK irányelv módosításáról, továbbá a belvízi hajókban felhasznált tüzelőanyagokra vonatkozó követelmények tekintetében az 1999/32/EK tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 93/12/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló irányelv-javaslatával foglalkozó jelentése ((A6-0496/2007) (BIZ(2007)0018 - C6-0061/2007 - 2007/0019(COD))).

Dorette Corbey, előadó. – (NL) Elnök úr, Biztos úr, hölgyeim és uraim, a holnapi napon egy hosszú folyamatot zárunk le. Hálás köszönetemet fejezem ki az árnyékelőadóknak, a személyzet minden tagjának, a Bizottságnak és a francia elnökségnek erőfeszítéseikért, hozzájárulásukért és együttműködési készségükért.

Holnap alkalmunk lesz egy megállapodást első olvasatban elfogadnunk, és ezzel szabaddá tesszük az utat egy különleges irányelv előtt. Most fordul elő első alkalommal, hogy a CO₂-követelmények egy termékhez, egy termelési folyamathoz kötődnek. A Parlament pedig elkötelezte magát amellett, hogy tovább erősíti az irányelvet.

Az irányelv bátorítja a rendkívüli megtakarítás lehetőségét magában foglaló zöld és elfogadható bioüzemanyagok használatát, a közúti közlekedésben pedig az elektromosság alkalmazását. Eközben ellenzi a metángázok égetésének gyakorlatát. Ezek csodálatos eredmények, amelyek bizonyítják, hogy Európa a fenntarthatóság útját követi.

Menjünk azonban vissza a kezdetekig! Az üzemanyagok minőségéről szóló irányelvhez két cél kapcsolódik: a levegő minőségének javítása és a CO₂-kibocsátás csökkentése. A levegő minőségét illetően az eredeti előterjesztéshez képest három javítás történt. Elsőként, a hajózásban rövidesen tisztább üzemanyag kerül felhasználásra. A második pont: az etanol-mentességre vonatkozóan a Bizottság azt javasolta, hogy az etanol adalékként való felhasználásakor emelkedjék a benzingőznyomás felső határértéke. E kérdésben éles viták bontakoztak ki. Különösen a déli országok szeretnék mentességet elérni az etanol adalékként való használatukra, miközben pontosan ezek az országok szenvednek az ózon káros hatásaitól. Az elért kompromisszum szerint mentesség csak akkor engedélyezett, ha a levegő minőségére vonatkozó követelmények teljesülnek.

A harmadik pont a ciklopentadienil-mangán-trikarbonilt (MMT), az egészséget és a gépkocsikat egyaránt károsító üzemanyag-adalékot érinti. Előbbiek miatt azt gondolhatnánk, hogy ezt be kellene tiltani. Sajnálatos módon azonban a Világkereskedelmi Szervezet szabályai miatt ez nem olyan egyszerű. Ezért került sor most egy küszöbérték meghatározására, amely feltétlenül előnyös az egészségre, és hozzájárul a neurotoxikus anyagok csökkentéséhez.

Rátérnék most a második kiemelkedő célkitűzésre, nevezetesen az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére. Amint azt egy pillanattal korábban említettem, ez az a terület, ahol az előterjesztés jelentősen megerősödött. Először fordul el, hogy a konkrét CO₂-követelmények összekapcsolódnak a termelés folyamatával. Az elkövetkező években az olajiparnak be kell jelentenie az olajkitermelés, a közlekedés, az elosztás, a finomítás és a dízel- vagy benzinfelhasználás által okozott üvegházhatású gázok kibocsátásának szintjét. Ezt követően, az üzemanyag teljes életciklusának elemzése alapján referenciaérték kerül megállapításra. Ráadásul a teljes vertikumban 2020-ra 10%-kal csökkenteni kell a kibocsátást.

Talán mondanom sem kell, hogy ezt a 10%-os célkitűzést részletekbe menően megvitattuk. Ennek 6%-a kötelező jellegű, és utóbbi egy része elérhető a hatékonyságnak a teljes vertikumon belüli javításával, így a visszafogott égetéssel, a hatékonyabb finomítókkal és a szivárgások elhárításával. A célkitűzés másik részének teljesítése a bioüzemanyagok hasznosításával biztosítható, feltéve, hogy a leghatékonyabb fajtákat alkalmazzuk! Az olyan bioüzemanyagok szorgalmazása, amelyek – mérlegelve a dolgokat – csak mérsékelten jobbak, számunkra értéktelenek. Hatalmas lépéseket tennénk például hátrafelé, ha kiírtanánk a trópusi erdőket csak azért, hogy a bioüzemanyagok felhasználását fokozzuk.

Tehát szigorú fenntarthatósági követelményeket kell alkalmaznunk! Ezek a követelmények most megtalálhatók az irányelvben. Lefedik a CO₂-hatékonyság, a biodiverzitás, de a szociális kritériumok kérdéskörét is. A 10%-os csökkentés fennmaradó 4%-a – az első szakaszban – nem kötelező jellegű. Viszont ezt a 4%-ot két összetevő alkotja: az 1. részt a láncolatban belüli tiszta fejlesztési mechanizmus (CDM) képezi. Kevesebb gáz elégetése az üvegházhatások mérséklésének leghatékonyabb módszere, de ez nem mindenkor vezethető vissza az európai piacon értékesített benzín- és dízel üzemanyagokra. Ez magyarázza a CDM-projektek –ellenőrzéstől függő – engedélyezését.

A másik 2% az új technológiákhoz kötődik. Így például a szén-dioxid-leválasztáshoz (CLT) vagy az elektromosság közúti szállításban való alkalmazásához. Az elektromosság felhasználása ígéretesnek mutatkozik, de a technológiának még igazolnia kell értékeit, hogy sor kerülhessen tömeges mértékű kereskedelmi jellegű felhasználására. E kérdésnek egyértelműen el kell dőlnie 2014-re, amikor is az irányadó célkitűzések kötelezővé válnak.

Mindent egybevetve azt gondolom, hogy ez az irányelv jelentősen hozzájárul a közúti közlekedés által keltett CO₂-kibocsátás csökkentéséhez. Jó tudni, hogy e lépések összhangban állnak azokkal, amelyeket most az

Egyesült Államokban tesznek. Kalifornia alacsony szén-dioxid-tartalmú üzemanyagnormáját USA-szerte átveszik.

Még egyszer szeretném megköszönni az árnyékelőadók hozzájárulását, a kiváló csoportmunkát, és érdeklődéssel várom a vitát!

Jean-Louis Borloo, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném elismeréssel kifejezni az előadónak, Corbey asszonynak technikai szempontból rendkívül összetett, ugyanakkor a jövőbeni kibocsátás tekintetében feltétlenül alapvető jelentőségű munkájáért!

Egyszerűen kifejezve, kompromisszum született a 6 + 4-es rendszerben. Hat feltétel azonnal kötelezővé válik, míg négy az időszakos felülvizsgálati záradékban foglaltak szerint. Mutatkozik még haladás, például magában – az általunk alapvetőként és minimális igényként meghatározott – megújuló energia-irányelvben is a bioüzemanyagok fenntarthatóságára vonatkozóan. Úgy vélem, nagyon jó kompromisszumokat kötöttünk, amiért szeretném köszönetemet kifejezni a Bizottságnak!

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök úr, a Bizottság üdvözlí az üzemanyagok minőségéről szóló irányelvről született megállapodást, amely megőrzi a Bizottság javaslatában megfogalmazott lényegi elemeket, és egyben jelentősen előrelép a környezetvédelmi ágazaton belül. Ezért szeretném megköszönni az előadó, Dorette Corbey asszony közreműködését a megállapodás kimunkálásában. A kompromisszumos megállapodás központi eleme az a kötelelem, amely az energiaellátók számára az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését írja elő az üzemanyagok életciklusának egészére vonatkozóan. Ez fontos hozzájárulás éghajlat-változási politikánkhoz, és előmozdítja a technológiai fejlődést is. Egyidejűleg, ez az első azon kiegészítő intézkedések között, amelyek elfogadása folyamatban van, és amelyek a gépkocsik szén-dioxid-kibocsátásával kapcsolatban, felülvizsgált stratégiánkban megfogalmazódnak.

Az üzemanyagokat érintő fenntarthatóság feltételének beépítésével nemcsak – az üvegházhatású gázok kibocsátása tekintetében a legjobb teljesítményű – bioüzemanyagok felhasználását ösztönözzük, de egyben kiiktatjuk az ezek előállítása során jelentkező környezetvédelmi veszélyeket is. A kompromisszumos megállapodás – elsődlegesen a kéntartalom és a policiklikus aromás szénhidrogén tartalom alacsonyabb szintjének elfogadásával – lehetővé teszi a szennyező anyagok kibocsátásának mérséklését, ösztönzi az etanol felhasználását, hatékonyabbá teszi a fogyasztók tájékoztatását, és meghatározza az adalék MMT (ciklopentadienil-mangán-trikarbonil) alsó küszöbértékét. Röviden, a kompromisszumos megállapodás belefér hagyományos, a légekört szennyező anyagok ellenőrzését célzó politikánk kereteibe, és fontos előrelépést jelent éghajlatpolitikánk terén. Felszólítom Önöket, holnap szavazzanak a megállapodás mellett!

Pilar Ayuso, a PPE-DE Képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, Biztos úr, ez jó javaslat volt abban a formában, ahogyan a Bizottságtól érkezett. Nem csupán a kén mérséklése, hanem az új 7a. cikk miatt is, amely a szállítóktól megkövetelte az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését, és amely feloldotta a benzin-bioetanol keverékek tekintetében a gőznyomás régóta jelentkező problémáját olyan országok esetében is, mint hazám, ahol forrók a nyarak.

Ezt a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságban tartott szavazásnál kiejtették, sokunk nagy aggodalmára.

Ma egy olyan megállapodás áll rendelkezésünkre, amely felpuhítja a 7a. cikk alkalmazását, és visszahozza a gőznyomásra vonatkozó mentességet, miközben természetesen szigorítja a derogáció feltételeit. Az éghajlatváltozási csomag más részeihez hasonlóan ezt nem mindenki találja teljesen kielégítőnek, mégis ez valami olyan, amit mindenki el tud fogadni.

Szeretném megköszönni Corbey asszonynak kitűnő munkáját, rugalmasságát a problémák megoldása terén, szeretném továbbá Turmes úrnak, valamint az e területen nagy hatékonyságot felmutató francia elnökségnek is megköszönni hozzájárulásukat!

Marios Matsakis, az ALDE Képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, végre sokan közülünk kezdik felismerni, hogy földgolyónk nem elpusztíthatatlan, és van egy szavatossági ideje, amelyet mi, emberek – nem túl bölcs tetteinkkel – drasztikus módon közelebb hoztunk. Természetesen, akadnak tamáskodók még ebben a Házban is, de számuk gyorsan csökken, amint sikerül túllépniük az önmagukra kényszerített szélsőséges dogmatizmusukon, vagy megszabadulnak harmadik felek – néha gyanús – manipulációjától.

Az EU-nak a környezetünk védelméért folyó küzdelem élén kell állnia, de ott is van, amint ezt a Parlamentben jelenleg vita tárgyát képező, az éghajlatváltozás elleni küzdelmet segítő törvénykezési elemek igen üdvözlendő módon alátámasztják. Ahhoz, hogy ezek a jogszabályok elérjék céljukat, érdemi tartalommal kell

rendelkezniük, és hatékonyan, a megfelelő időben kell őket végrehajtani! Mint mindig, bizonyos kompromisszumok elkerülhetetlenek, és ez történt az üzemanyagok által kibocsátott üvegházhatású gázok nyomon követéséről és mérsékléséről szóló Corbey-jelentés esetében is.

El kell mondani, hogy az előadó igen kitartóan folyamatos küzdelmet vívott a Tanács álláspontjának felhígítására irányuló erőfeszítések semlegesítése érdekében. Harcát – megítélésem szerint – jelentős mértékben siker koronázta. Teljesítményéért szeretném elismerésemet kifejezni. Azt is el kell mondani, hogy az előadó a kemény tárgyalások során az árnyék előadókat rendszeresen és teljes körűen tájékoztatta, és az így kialakult együttműködéssel Corbey asszony megerősítette helyzetét a tárgyalóasztalnál.

Az elért kompromisszumos csomag – az adott körülmények között megnyugtatóan – a kérdéskör legvitatottabb témaival foglalkozik. Így a bioüzemanyagokkal, a fémtartalmú adalékokkal, és egyes üzemanyagok kéntartalmával. Képviselőcsoportom egyértelműen támogatja azt!

Neil Parish (PPE-DE). - Elnök úr, elsőként is szeretném megköszönni Corbey asszonynak és a francia elnökségnek azt a hatalmas erőfeszítést, amelyet az éghajlatváltozás elleni küzdelem részét képező úttörő anyag kapcsán a megállapodás biztosítása érdekében tettek. Ugyancsak szeretném elismerésemet kifejezni a most általam képviselt Joseph Daul úrnak is azért a kemény munkáért, amelyet az üzemanyag-minőségről szóló Corbey-jelentés kapcsán a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság véleményének megfogalmazójaként kifejtett.

Végül is a jelentés, valamint az ahhoz szorosan kapcsolódó, a megújuló energiaforrásokról szóló Turmes-jelentés kapcsán elért megállapodásokkal mi, a mezőgazdaság világából érkezettek igen elégedettek lehetünk. Úgy hiszem, van jövője a fenntartható bioüzemanyag-iparnak, és ez a két irányelv megfelelő jogi keretet teremt az ipar olyan irányú fejlődéséhez, amely elősegíti a még több, másodgenerációs bioüzemanyagra való jövőbeni áttérést. Üdvözlöm azt a tényt, hogy elköteleztük magunkat az átfogó uniós energiaszerkezeten belül a megújítható energiaforrásokra vonatkozóan a 20%-os részesedés célkitűzése mellett. Igen erőteljesen támogatom a jelentést!

Claude Turmes (Verts/ALE). - Elnök úr, első elismerésem Dorette Corbey asszonyt illeti. A megújulóenergia-irányelv előadójaként alapvető jelentőségű volt számomra, hogy szorosan együttműködjünk a fenntarthatóság követelményének kifejezett és mindkét irányelvben hasonló módon történő megőrzése érdekében. Corbey asszony harcosságának köszönhetően végül sikerült biztosítanunk, hogy az üzemanyagok minőségéről szóló irányelvben most teljes egészében, minden részletében megjelenik a fenntarthatóság kritériuma. Ez nagyon fontos az uniós jogszabályok értelmezhetősége és átláthatósága szempontjából.

A fenntarthatóság kritériumát illetően – véleményem szerint – nagyon jelentősen előreléptünk a bizottsági javaslatához képest. A „szénlábnym”, azaz a környezeti hatás nagyon pontosan meghatározottá vált, s nem pusztán a közvetlen, hanem a közvetett földhasználat esetében is. Ez létfontosságú a jövőre nézve. Úgy gondolom, sikerült azt is szavatolnunk, hogy a Bizottság Közlekedési- és Környezetvédelmi Főigazgatóságának, illetve a környezetvédelmi és energiaágazatok nemzeti szakértői szorosan együttműködnek majd a fenntarthatóság követelményével kapcsolatban. Ez pedig ugyancsak létfontosságú!

Kathy Sinnott (IND/DEM). - Elnök úr, napjainkban tekintélyes figyelem irányul az éghajlatváltozás hatásainak alternatív üzemanyagok kifejlesztésével való mérséklése technológiai kérdéseire. Elismerésemet fejezem ki ezekkel az erőfeszítésekkel kapcsolatban, és hozzászólásommal szeretnék a vitához hozzájárulni.

Szeretném ráirányítani a figyelmet az algákból nyerhető, üzemanyaggá alakítható olajra, amelynek révén a szénhidrogén-eredetű olaj kiváltható. Ez minden fél számára előnyös üzemanyag abban az értelemben, hogy előállításának teljes folyamatában CO₂-ot köt meg, tehát az energia-előállítás szén-dioxid-mérséklő forrását jelenti. Ráadásul a mind ellentmondásosabbnak mutató bioüzemanyagokkal szemben ez nem megy az élelmiszertermelés rovására. Az alga előállítható természetes tavakban és mesterséges létesítményekben egyaránt. Azért is egyértelműen hasznos, mert különösen alkalmas a tengerparti közösségek általi előállításra, ahol is a halászati ágazat nehézségei rákényszerítenek bennünket új iparágak felkutatására.

E tényekre alapozva, felszólítom a Bizottságot, vegye nagyon komolyan az alga-olaj kérdését! További előnye, hogy magas energiaértékű, kis súlyú üzemanyag, és azon kevés üzemanyagok egyike, amelyekkel talán kiválthatók a rakéta- és repülőgép-üzemanyagok.

Dorette Corbey, előadó. - (NL) Elnök úr, a Bizottság és a Tanács képviselői, hölgyeim és uraim, köszönöm elismerő szavait! Őszintén hiszem, hogy az egymással kialakított kedvező együttműködésnek köszönhetjük a végeredményt. Csak egyesült erővel leszünk erősek! S ebben az esetben ez érvényesült is. Az üzemanyagok

minőségéről szóló irányelv tekintetében létfontosságú, hogy azt az éghajlatváltozási csomag egészével összefüggésben vizsgáljuk.

Mindenekelőtt a Turmes-jelentésnek – a megújulóenergia-irányelvvel együtt – természetesen igen nagy a jelentősége. Ugyanazon fenntarthatósági követelmény jelenik meg e két dokumentumban, és ez – véleményem szerint – rendkívüli hatással lesz világszerte. Megítélésem szerint végtelenül fontos, hogy ezt holnap – összekapcsoltan – elfogadjuk!

Osztom Sinnott asszony lelkesedését az algából nyert olajat illetően. Magam tulajdonképpen legalább akkora izgalommal várom a fejleményeket, mint ő. Ennek az üzemanyag minőségéről szóló irányelvnek a szépsége abban rejlik, hogy pontosan az új technológiák fellendülését segíti elő, és ösztönözheti ténylegesen az alga-technológia kifejlesztését. Elvileg az algából készült olaj előállításakor jóval kevesebb CO₂ felhasználására kerül sor, és ezért is oly vonzó technológiai befektetés ez az olajtársaságok és mások számára.

Ami az éghajlatváltozási csomagot illeti, nagyon fontos összekapcsolnunk azt a következő, az új személygépkocsikkal foglalkozó Seccani jelentéssel. Kifejezetten küzdöttünk azért, hogy az elektromos meghajtás kérdése bekerüljön az irányelvbe. Az elektromos gépkocsiké a jövő! A közúti közlekedésben az elektromosság felhasználása sokkalta hatékonyabb, mint a benziné vagy a dízelé. Valóban el kell mozdulnunk ebbe az irányba!

Tudom, hogy Sacconi úr jelentése számos ösztönzőt tartalmaz az elmozdulás érdekében, és ezzel feloldhatjuk a tyúk és a tojás problémáját. Megfelelő ösztönzőket kell találnunk mind a gépkocsigyártó-, mind az üzemanyag-ágazat számára, hogy valóban tisztább közúti fuvarozást alakíthassunk ki tisztább üzemanyagokkal. Remélem, hogy az éghajlatváltozási csomag ezen közlekedési elemeinek beillesztésével feltétlenül hasznosan járulunk hozzá az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentéséhez. Még egyszer szeretném mindenkinek megköszönni együttműködését!

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. december 17-én, szerdán kerül sor.

15. Új személygépkocsikra vonatkozó kibocsátási követelmények (vita)

Elnök. – Következő napirendi pontunk Sacconi úrnak a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság nevében benyújtott, európai parlamenti és tanácsi, az új személygépkocsikra vonatkozó kibocsátási követelményeknek a könnyű haszongépjárművek szén-dioxid-kibocsátásának csökkentésére irányuló közösségi integrált megközelítés keretében történő meghatározását tartalmazó rendelet-tervezetéről szóló jelentése (COM(2007)0856 - C6-0022/2008 - 2007/0297(COD)).

Guido Sacconi, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, amint mondják, „a végére maradt a java”. Ezt a jelentést zártuk le elsőként, két héttel ezelőtt, és érdekes módon mégis ez kerül utoljára megvitatásra.

Mindenekelőtt és teljes őszinteséggel, minden közreműködőnek megköszönöm a jelentéshez való hozzájárulását. Különösen nagy köszönettel tartozom – sokak mellett – a francia elnökség küldöttségének. Szeretném külön is megemlíteni Léglise-Costa úr nevét, aki végtelen nagy profizmussal vezényelte le ezt a folyamatot. Vele együtt – s talán elmondhatjuk, hogy a lehető legkeményebb időkben, éppen amikor a gépjárműipar a rettentő válság terhét nyögi – értelmes megoldásokat találtunk a kérdésekre.

Közelről megvizsgálva a dolgot – és különösen annak fényében, hogy a Bizottság múlt decemberben elfogadott, hasonló tartalmú anyaga keltette ellentmondások következtében ez a jelentés miként is indult útjára – elmondható, hogy a végeredményt korántsem lehetett eleve borítékolni. S mindenek ellenére nemcsak, hogy sikerült a jelentést végigvinni, de egy csapásra három dolgot is elértünk: fokoztuk erőfeszítéseinket, megerősítettük saját stratégiánkat, és nagyobb rugalmasságot vezettünk be.

Azt mondom, növeltük erőfeszítéseinket, és ez – mint Önök is tudják – a Parlament által javasolt prioritás elfogadásában meg is mutatkozott. Azaz a hosszú távú, négyzetkilométerenként 95 gramm CO₂-kibocsátással

kapcsolatos, széndioxid-csökkentési célkitűzés beépült a jelentésbe. Ez egyértelműen fontos eredmény, mivel e döntéssel ez az ágazat összhangba kerül más, egyéb jogi eszközök – mint például a kibocsátás-kereskedelmi rendszer – hatálya alá tartozó ágazatokkal. De fontos ez mindenekelőtt azért is, mert lehetővé teszi a vállalatok számára, hogy megtervezhessék befektetéseiket, innovációs és kutatási tevékenységüket. Úgy vélem, ez – ezekben a rendkívüli időkben – nagyon fontos.

Másodszor arra utalok, hogy – a Corbey asszony által röviddel ezelőtt említettek okán – hatékonyabbá tettük stratégiánkat: az öko-innovációk bátorításával és a szigorú ellenőrzésnek való alávetésével valójában a jövő

formálását segítettük elő: bátorítjuk az új motorokkal, vagy mondjuk úgy, az új üzemanyagokkal kapcsolatos kutatásokat; és bevezettük a csúcshitelek rendszerét a különösen alacsony CO₂-kibocsátású gépjárművekre vonatkozóan. Mindez olyan stratégiai szemlélethez vezet, amely – természetesen a pontos és megbízható mérési eredményeket biztosító ellenőrző rendszerek 2015-ös felülvizsgálatától függően – jelzi, hogy a különböző technológiák miként játszanak közre a kibocsátás csökkentésében.

Végül, mint mondtam, rugalmasabbá is váltunk, mert miután sikerült megerősítenünk a rendeletben foglaltakat, megvalósíthatóvá, ésszerűvé, de egyben tisztességesebbé is vált, hogy lehetővé tegyük a gazdálkodók számára a fokozatosságot, hogy a 2012-2015 közötti új intézkedésekhez szakaszosan alkalmazkodjanak. Ugyanakkor, amint majd Önök is tudomást szereznek róla, az eljárásokat úgy alakítottuk át, hogy azok még mindig lehetővé tegyék számunkra a vállalatok meggyőzését olyan beruházásokban való részvételre, amelyek révén teljesíteni tudják a rájuk vonatkozó konkrét csökkentési célkitűzéseket, miközben – ezzel egyidejűleg – segítséget kapnak az új rendszerre való áttéréshez is.

Szeretném még egyszer elmondani, mennyire örülök ennek az előterjesztésnek, amely szerintem hatalmas teljesítmény az iparpolitika terén. Szégyen, hogy nem rendelkezünk megfelelő erővel és minden szükséges eszközzel ahhoz, hogy más eszközöket és befolyást is igénybe vegyünk a beavatkozás érdekében. Ugyanakkor remélem, hogy a Bizottság koordinációs munkája révén valamennyi tagállam hatékony politikával bátorítja majd az igények növekedését. Például az öko-adózás különböző formáit alkalmazza, miként tette ezt maga részéről a francia kormány annak érdekében, hogy a verseny bármilyen torzulásának elejét vegye. Az itt elfogadottak rendkívül hasznos kiegészítő intézkedést jelentenek a most futó, elmaradott gépjárművek lecserélésénél, miközben elősegítik, hogy a hatékonyabban üzemelő gépjárművek nagy számban kerüljenek piacra.

Remélem, ma abban a megtiszteltetésben részesülünk, hogy a Bizottság megosztja velünk e kompromisszummal kapcsolatos nézeteit, miután eddig erre hivatalos formában még nem került sor.

Jean-Louis Borloo, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, szeretném legőszintébb köszönetemet kifejezni az előadónak, Sacconi úrnak. Az általa feldolgozott téma rendkívül bonyolult, és napjaink valóságos és súlyos ipari és szociális válsága semmit sem enyhített az úgy komolyságán.

Ráadásul valami olyannal foglalkozunk, amely alapvetően jellemző városi létünkre, arra, ahogyan helyet változtatunk, életmódunkra, iparunkra, társadalmunkra. Ennélfogva szinte lehetetlen volt megjósolni, miként alakul az a kérdés, amelyben ténylegesen sok fogyasztó, és kevesebb termelő ország érdekelt. Magyarán, igen bonyolult a kérdés.

A Bizottság, amennyire csak lehetett, már az elején végrehajtotta ezt a nagyon bonyolult feladatot. Az előadó és a Parlament a lehetőségek határain belül kiigazításokat eszközölt, és úgy vélem, a 95 grammos határ megszabásával – amelynek részleteit 2013-ban ugyan újrazivizsgálják, de amely most egyértelműen adott – a termelők számára a helyzet teljesen átlátható, és képesek lesznek a technológiai váltásokra, hogy a 2020-as elvárásokat teljesítsék.

Jelenleg még nem tudjuk pontosan, hogy a kibocsátás milyen része ered a mostani készletekből. Mindössze a már értékesített készletekről van információnk, és eszerint az alig marad el a 160 grammtól. A cél 95 gramm, és a jelenlegi készletek értékszáma, valószínűleg, meghaladja a 200 grammot. Ez önmagában jelzi a kihívás nagyságát – azt, hogy itt valóban rendkívüli előrelépésről van szó! Nem tudom a Bizottság most milyen álláspontot képvisel majd, de amilyen bölcsen, szakértelemmel és fortéllyal ezt a kérdést kezdetektől fogva kezelte, az nem hagy kétséget afelől, hogy végül konszenzusos megállapodásra jutunk!

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök úr, a szén-dioxidra és a gépkocsikra vonatkozó törvényjavaslat első alkalommal határoz meg kötelező érvényű kibocsátási célokat a gépjárműipar számára. Ugyanakkor fontos szerephez jut a tagállamok megsegítésében is azáltal, hogy a köztük végbemenő együttes erőfeszítésekre vonatkozó javaslattal összhangban előmozdítja kibocsátási céljaik elérését.

Az elért kompromisszumos megállapodás egy sor változást hoz a bizottsági javaslatban foglaltakhoz képest. Így a jelentésbe beépül az, hogy a célok 2012-2015 között fokozatosan kerülnek teljesítésre, egészen 2018-ig alacsonyabb lesz a gyártók büntetése a számukra meghatározott célok túllépésekor az első 3 grammra vonatkozóan, és végül beilleszkedik az ökoinnovációk figyelembe vételére vonatkozó rendelkezés is, ugyanis a tesztelési ciklus során végzett kibocsátás-méréseknél ezek most figyelmen kívül maradnak.

Ezeket a módosításokat akár a bizottsági javaslatok felhívításának is tekinthetnénk. Azonban a hosszú távú kompromisszumos javaslat, amely 2020-ra minden új gépkocsira vonatkozóan a 95 gramm/kilométeres

hosszú távú célt tűzi ki, ellensúlyozza a veszteségeket. A szóban forgó célkitűzés beépítésével a jogszabály megközelítőleg a szükséges kibocsátás-csökkentés egyharmadát éri el a kibocsátás-kereskedelmi rendszeren kívül eső ágazatokban, és ez megközelítőleg egyenértékű azzal, amellyel 2020-ra eredetileg magunk is számoltunk.

Az elért kompromisszumos megállapodás kedvező mind a környezet, mind az üzemanyagért kevesebbet fizető fogyasztók számára. Egyben előmozdítja a beruházások stabilizálását is, lehetővé téve a gyártók számára a folyamatok előrejelzését, erősítve az innovációs hajlamot, és növelve a kutatás-fejlesztés terén a beruházásokat. Így azzal az előnnyel is jár a gyártók részére, hogy megkönnyíti kilépésüket a világpiacra, ahol a várakozások szerint fokozódik az igény a környezetbarát gépjárművek iránt, és ennek továbbgyűrűzéseként Európában javul a gépjárműipar versenyképessége. Szeretném megköszönni az előadónak, Guido Sacconi úrnak komoly hozzájárulását a megállapodás eléréséhez, és bízom abban, hogy a holnapi szavazásnál támogatják a kompromisszumos megállapodást.

Werner Langen, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményének megfogalmazója. – (DE) Elnök úr, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében szeretném az előadónak, Guido Sacconi úrnak kifejezni köszönetünket. Sikeres és tisztességes tárgyalásokat vezetett, és úgy vélem, az eredmények magukért beszélnek. A háromoldalú megbeszélések végeredményében számos, az Ipari Bizottság által megkövetelt alapvető pont is visszatükröződik. Ambiciózus célokat igényeltünk 2020-ra, mint ahogyan ragaszkodtunk a lassú átálláshoz is. A terhek igazságos elosztását akartuk, továbbá az ökológiai innovációk számának emelkedését. Az ökoinnovációk elismerése mögött a széles többség szintén felsorakozott. A speciális és a kis sorozatgyártású gépkocsikat külön kívánjuk választani, és az egyetlen még nyitott kérdés a büntetések mértéke. Meggyőződésem, hogy a büntetések mértéke tovább csökkenthető, miközben a hatások nem változik. Ez az első alkalom, hogy kötelezően előírt célokkal dolgozunk, és ezek a kötelező célok kifejtik majd a szükséges nyomást. Nagyratörő programunk van, megérdemelt megállapodással.

Ha mindehhez a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoport gondolkodása mentén közelednénk, azt mondhatnánk, hogy ők le akarják ölni azt a tehenet, amelytől a tejet várják. Mások viszont csak fejni szeretnék ezt a tehenet, anélkül, hogy etetnék. Sikerült egy ésszerű kompromisszumot kidolgoznunk, és ennek így is kell lennie!

Martin Callanan, a PPE-DE Képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, hadd kezdjem azzal, hogy őszinte és legmélyebb elismerésemet fejezem ki Guido Sacconi úrnak e témakörben végzett munkájáért. Nagy élvezet volt vele dolgozni. Talán egyszer még olaszul is megtanulok, és így megfelelően beszélgethetünk majd egymással. Bár igaz, jövőre ő elhagyja a Parlamentet. E rendelet kapcsán fantasztikus munkát végzett.

Európa gépjárműipara különös jelentőséggel bír. Számos tekintetben nagyon fontosnak tekinthető: Európában emberek millióinak munkája, megélhetése függ ettől a nagyon fontos és bizonyos vonatkozásokban borotvaélen táncoló ipartól. Az tény, hogy feldolgozott-termék-kivitelünk jelentős hányadát ez az iparág adja. Különböző intézkedésekkel sikerült Európán kívülre telepítenünk feldolgozó kapacitásaink tekintélyes részét. Nagyon gondosan kell eljárunk azonban, hogy ez ne ismétlődhesen meg a gépjárműipar esetében is!

El kell mondanom, hogy az eredeti bizottsági javaslatot túl szigorúnak találtam, amely túlságosan nagy terheket rótt a gépjárműiparra, és rendelkezéseinek jelentős része aligha lett volna teljesíthető az ipar mélyreható átalakítása nélkül.

Most viszont egy nagyszerű és elfogadható kompromisszum van a kezünkben. Általában is nagyon fontos, hogy a furkósbót állandó lóbálása mellett hagyjunk helyet a mézesmadzagnak is. Most, úgy vélem, ezt tettük: a hatalmas büntetésekkel való fenyegetés helyett ösztönzőkkel bátorítjuk a gyártókat tisztább és zöldebb technológiák kifejlesztésére.

Nem feledkezhetünk meg arról a fontos szerepről, amelyet a tagállamoknak kell majd játszaniuk e kérdés kapcsán abban a tekintetben, hogy adózási rendszerük kiigazításával ösztönözzenek a tisztább és zöldebb gépkocsik vásárlására.

Mostani állapotában jó ez a javaslat, és képviselőcsoportom támogatja majd a holnapi szavazáskor. Még egyszer köszönöm Guido Sacconinak munkáját. Úgy vélem, hogy hosszú tárgyalásokat, sok eszmecsere, és még több vitát követően elfogadható kompromisszum született. Elismerésemet fejezem ki ezért a francia elnökségnek is. Ámbár azt hiszem, hogy az egész elsőolvasatos eljárásban súlyos hibák rejlenek, és remélem, hogy a jövőbeni törvénykezési eljárásoknál ezt nem fogadjuk el!

Pierre Pribetich, a PSE Képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, „amikor Európának jó ötlete támad, ezek együtt járják be a világot”. Mikor Mitterand elnök e gondolatát idézem, arra szeretnék rámutatni, hogy az éghajlat-változási csomag egy lehetőség, tényleges alkalom övezetünk fejlesztésére.

Az ehhez a gondolatmenethez illeszkedő, új gépkocsikra vonatkozó CO₂-rendelet – mint azt Guido Sacconi képviselőtársam, akinek szívből gratulálok, mondotta – kompromisszum eredménye.

Mint bármely kompromisszum esetében, itt is felvetődik a kérdés, hogy az üveg félig tele van, avagy félig üres. Azonban a 2020-ra megjelölt kilométerenkénti 95 grammos CO₂-os célkitűzés tökéletesen megfelel a technológiai forradalomnak, azon törekvéseknek és filozófiának, amelyek megjelenését a válság által súlyosan érintett gépjárműágazaton belüli iparpolitikában látni szeretnénk, és utat nyit a megállapodás felé.

A felvázolt ipari helyzet kialakulásához több elem érvényesülése is szükséges. Így az EU azon pénzügyi képessége, hogy – a nem szén-dioxidon alapuló gazdaság, és különös tekintettel a gépjárműipar számára – beruházásokat hajtson végre és létrehozzon egy működőképes Európai Alkalmazkodási Alapot, továbbá az Unió egy éghajlatváltozással foglalkozó konzultatív bizottság felállításával kapcsolja össze az érintett ágazatok munkavállalóit a szociális párbeszéd irányának kijelölése céljából.

A válság és az éghajlatváltozással szembeni küzdelem követelményei azt jelentik, hogy sürgősen olyan új iparpolitikát kell kialakítanunk, amelynek alapját éppen az előrelátás képessége, a szociális párbeszéd megvalósítása, és a foglalkoztatás bővítése képezi. „Az okos ember a becsvágyat magával a becsvágygal orvosolja”.

Az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjának tagjai tehát emlékeztetnek ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Jorgo Chatzimarkakis, az ALDE Képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, napirendi témánk az éghajlat-változási csomag egyik legfontosabb része, hiszen a gépjárműipar számos tagállam gazdaságának központi elemét képezi. Azért is volt szükség e fejezet mostani lezárására, hogy az autóipar figyelmét a hatalmas károkkal járó válságra összpontosíthassa, és ne azzal kelljen foglalkoznia, hogy milyen számokat kell vagy tud elérni.

Szükségünk van a tervezés biztonságára, és ez a csomag ezt megadja számunkra. Ez egy „most vagy soha” típusú csomag. Ez egy „most vagy soha” típusú döntés, azaz, ha most nem jutunk túl rajta, ha most rákényszerülünk a második olvasatra, akkor aligha lesz gépjármű-szabályozási rendeletünk. Ennél fogva, s bízva abban, hogy ez szerencsét hoz, szeretném elismerésemet kifejezni Guido Sacconinak.

Nem volt könnyű kiegyensúlyozottságra törekednie, amikor előadóként átvette ezt a bonyolult területet, de mégis sikerült ezt elérnie. El kell mondanom, hogy a legnagyobb elismeréssel adózom az Önök munkáját illetően, mert ebben a jelentésben sikerült ösztönzőkkel kiszolgálniuk az ipart, miközben büntetéseket is kilátásba helyeznek, amelyek – amint ezt Werner Langen kifejtette – ugyan kissé súlyosak, de mégis paradigmaváltást hoznak, és nekünk pontosan erre van szükségünk.

Nem folytathatjuk az autóipar további szapulását arra hivatkozva, hogy folytonosan azt vágjuk az arcukba, hogy nem érték el saját célkitűzéseiket. Mert mi is történt akkor, amikor az autóipar előállt a Smartokkal, a Lupóval, az A2-essel, és senki sem vette azokat az autókat? A bemutatótermi gépjárművek nem sokat érnek! Most azonban eljutottunk egy olyan szakaszba, amelyben a gazdasági helyzet és a most kidolgozás alatt álló törvénytervezet következményeként a mobilitás új korszakába való átmenet is elérhető.

Ezért gondolom azt, hogy itt nem beszélhetünk a javaslat felhígításáról. Itt paradigmaváltás megy végbe, amelyet magunk is elősegítettünk. Ez a paradigmaváltás a történelemben Stavros Dimas nevéhez fűződően kerül majd rögzítésre. Szeretném Biztos úrnak megköszönni kitartását, makacsságát, mert mindenekelőtt ennek köszönhetjük ezt az eredményt.

Rebecca Harms, a Verts/ALE. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, magam is szeretném elismerni Stavros Dimas úr kiemelkedő teljesítményét. Nagyon ésszerű javaslattal állt elő. Szégyen, hogy Borloo úr, környezetvédelmi miniszter nem nyújtott határozott támogatást Dimas úrnak olyan vaskalapos reakciókkal szemben, mint amilyen Németország, és különösen Olaszország államfője. Berlusconi úr és Merkel asszony gondoskodott arról, hogy most egy olyan irányelv legyen a kezünkben, amely 2012-ben hozza meg eredményeit, mikorra is ennek az irányelvnek a rendelkezései már kimerülnek, és az új európai gépkocsiflották átlagos kibocsátása magasabb lesz, mint amilyen ma számolhatunk. Hol vannak a nagyratörő tervek?

Langen úr, múlt alkalommal kértem, bizonyítsa be, hogy képes az itt szükséges alapfokú számítások elvégzésére. Mindenesetre magam, egyenleget vonva arra a következtetésre jutottam, hogy ez az irányelv semmiféle innovációs nyomást nem gyakorol, mert – a határértékek kisényű szabályozásától eltekintve – nem jelöl ki semmiféle bírságolási mechanizmust, és mert a 2020-ra megszabott határértéket sem tette kötelezővé.

Az európai gépjárműipar jelenlegi válságát maga az autóipar idézte elő. Évtizedes innovációs nyomást aludt át ugyanis, és teljesen kimaradt az újítások bevezetéséből. Nem tudott megfelelni a környezetvédelem igényeinek, az energiaválság kiváltotta követelményeknek, és most újabb alkalmat szalasztunk el annak biztosítására, hogy messze a jövő évtizedbe nyúlóan építő jellegű nyomás alá kerüljön az iparág.

Amennyiben holnap nem sikerül egy kötelező érvényű hosszú távú célt elfogadni, képviselőcsoportom nem szavazhatja meg az irányelvet. Sajnálom, Dimas úr, hogy ezt kell tennünk! Ezzel az irányelvvel példát kell statuálnunk! Fel kell magunknak tenni a kérdést, hogy az európaiak valóban komolyan gondolják-e az éghajlat védelmét célzó törekvéseiket, és ha nem lépnek fel bátrabban az üzemanyagfalo és státuszszimbólumot jelentő gépkocsikkal szemben, mit is akarunk ezzel az irányelvvel!

Alessandro Foglietta, az UEN Képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném megköszönni az előadónak, Sacconi úrnak a határozottságnak, eltökéltségnek, és valóban a kitartásnak betudható kompromisszum kialakításában való kiemelkedő közreműködését.

A könnyű járművek CO₂-kibocsátásának mérséklésével foglalkozó jelentés fontos részlettel egészítette ki anyagunkat: az éghajlatváltozás elleni küzdelem kérdésével. A kilométerenkénti 95 grammos CO₂-kibocsátás 2020-ig elérendő, ambiciózus és kötelező érvényű célkitűzésével, lényegében az első alkalommal, szabályoztuk a személygépjárművek CO₂-kibocsátását, és tettük ezt egy olyan időszakban, amikor a súlyos pénzügyi válság és a nem uniós államokban a járműiparnak biztosított állami támogatások együttesen komoly próba elé állítják saját gépjárműiparunkat is. Sikeresen küzdöttünk azért, hogy csökkentsük a meghatározott céloktól való mérsékelt eltéréssel kapcsolatos büntetések mértékét.

Úgy hisszük, hogy a Bizottság által a csökkentési célok meghatározásához kiválasztott, az átlagos gépjárművek terheletlen üzemkésztömegét alapul vevő módszer környezetvédelmi megfontolások alapján megkérdőjelezhető és igazolhatatlan. Az ilyen jellegű intézkedések ugyanis olyan ellentmondásos helyzetet idézhetnek elő, amelyben a könnyebb és kisebb, ennél fogva kevésbé szennyező gépjárműveket büntetjük. Ezzel együtt, úgy vélem és remélem, hogy ha egyszer a szöveg megfelelően kiegyensúlyozottá válik, akkor erőteljesebb ösztönzést jelent majd a célirányos erőfeszítésekhez. Ezen okok miatt, magam a gépjárművek CO₂-kibocsátásának mérsékléséről szóló jelentést kiemelkedő eredményként könyvelem el, és annak elfogadását pártolom.

Jens Holm, a GUE/NGL Képviselőcsoport nevében. – (SV) 1990 óta az európai közlekedési ágazat kibocsátása több mint 30%-kal megemelkedett. Az Európai Bizottság már 1995-ben javasolta európai gépkocsik esetében a kilométerenkénti 120 grammos kibocsátás követelményként való elfogadását. Azonban, amiről holnap szavazunk, az egy elvesztegetett esély. Az úgynevezett ökoinnovációkkal a gépjárműgyártók akár még nagyobb kibocsátást is megengedhetnek maguknak. A büntetések olyan alacsonyak, hogy olcsóbb a törvény figyelmen kívül hagyása, mint a termelés átállítása. Mi történik majd a Parlament 2020-ra szóló kilométerenkénti 95 grammos elvárásával? Semmi!

Szavazzunk az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal, valamint a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja által benyújtott 50. számú módosításra! Ennek elfogadásakor valóban kötelező érvénnyel a 95 gramm/kilométeres szén-dioxid kibocsátási kötelezettségek terhelik majd a gépkocsikat 2020-ra! Amennyiben a javaslat megszavazásra kerül, a GUE/NGL Képviselőcsoport támogatja a jelentést. Ellenkező esetben nem!

Azt mondják, hogy ha két vállalatigazgatót bezárnak egy szobába, azonnal arról kezdenek el vitatkozni, miként osszák fel egymás között a piacot, és alakítsanak kartellt. Sajnos, ez érvényes a Parlament két nagy politikai csoportjára, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták, valamint az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjaira is. A két frakció ismét azt választotta, hogy átgázol a többiekén. Kik is lesznek így a nagy vesztesek? Feltétlenül a környezetvédelem és a szociáldemokrácia. A környezetvédelem tekintetében ez azt jelenti, hogy elvesztettünk egy lehetőséget a gépkocsik szén-dioxid-kibocsátásának ellenőrzésére. Ami a Szocialista Képviselőcsoportot illeti, ez a megállapodás azt igazolja, hogy az mind erőteljesebben kezd hasonlítani a PPE-DE képviselőcsoportban helyet foglaló, környezetvédelem-ellenes politikai ellenfeleire. Ez nem sok jót sejtet!

Johannes Blokland, az IND/DEM Képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, már az 1990-es években önkéntes megállapodás született a gépjárműgyártók között a gépkocsik szén-dioxid kibocsátásának mérséklésére vonatkozóan. E megállapodások értelmében mostanra már jelentős kibocsátás-csökkentést kellett volna elérni.

A gyakorlatban nagyon kevés bizonyíték támasztja ezt alá. A gépkocsik mai átlagos kibocsátása alig különbözik a 10 évvel korábbiaktól. Ezért vagyunk kénytelenek most szigorú, kötelező érvényű szabályokat hozni. Az erős ipari lobbinak azonban sikerült meggyengítenie a Bizottság eredeti javaslatában foglaltakat, amit igen sajnálók.

A szövegbe ennek ellenére – hosszú távú célként – 95 gramm/kilométeres 2020-ra elérendő határérték került, aminek nagyon örülök. Az persze értelmezés kérdése, hogy a jelenlegi szöveg megfogalmazása milyen hatékonyságot biztosít majd. Emellett a rövid távú megállapodások is felhígultak, ami részben a mennyiségi és a büntetési tételek bevezetési folyamatának tudható be, és mindennek következtében kevesebb erőfeszítéssel számolhatunk.

Következésképpen nem támogathatom a Tanács és a Parlament közötti jelenlegi megállapodást, és sajnálom, hogy a Bizottság javaslata semmivé lett.

Amalia Sartori, (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, magam is feltétlenül szóhoz kívántam jutni, hogy kifejezhessem köszönetemet az elvégzett munkáért. Mindenekelőtt Sacconi úrnak, aki mostanra olyan tapasztalatokat halmozott fel, hogy képessé vált a legbonyolultabb ügyek megoldására is. S természetesen megköszönöm a francia elnökség, a Tanács és a Bizottság munkáját is. Ezen intézmények összehangolt erőfeszítései tették számunkra lehetővé az összes éghajlat-változási témakörnek, de különösen ennek, a gépjárműágazattal foglalkozó mostaninak a lezárását, amely kérdéskör – mint ezt többen kifejtették – a jelenlegi gazdasági feltételek közepette aggodalmat keltett.

A mai felszólalók közül sokan azt fejtették, hogy ezek – a kezdeti 2012-esektől egészen a végső 2020-asokig – nagyratörő célkitűzések, továbbá, hogy bölcs döntés volt ennek, az elkövetkező napokban még elfogadásra kerülő egyéb jelentések esetében is alkalmazott egységes időkeretnek a kiválasztása. Egyetérték azzal a döntéssel is, hogy a szabályozott bírságolási rendszert szakaszosan vezessük be, illetve lehessen élni az ökoinnovációk alkalmazása révén elért mérséklések figyelembevételével. Mindezen eredmények az intézmények közötti háromoldalú párbeszédből származnak, és véleményem szerint ez vezetett el bennünket olyan megoldásokhoz, amelyek révén ezekben a nehéz időkben anélkül mérsékelhetjük a termelők gazdasági költségeit, hogy engednünk kellene az általános célokból. Ezt példázza a 50 gramm/kilométernél alacsonyabb CO₂-kibocsátású gépkocsiknak nyújtandó szuperhitelek bevezetése.

Mindezt elmondva, magam is rámutatnék arra, hogy az alkalmazott eljárás, miszerint a kibocsátás határértéke a gépkocsi súlyával együtt emelkedik, minden valószínűség szerint oda vezet, hogy a kisebb járművek nem követik „a legtöbbet szennyező fizessen a legtöbbet” általános szabályát. Mindenesetre, mi elégedettek vagyunk a végeredménnyel, és örömmel szavazunk a jelentés mellett.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Elnök úr, mindenekelőtt szeretném megköszönni Sacconi úrnak végtelen türelmét, bölcsességét, amellyel nemcsak egy, a környezetvédelem, a gazdaság, a foglalkoztatás és az ipar számára rendkívül fontos rendelkezést sikerült megmentenünk, hanem a teljes energia- és éghajlat-változási csomagot is, amelynek sorsa gyakorlatilag ettől, a bölcsök követől függött.

Szeretnék gratulálni neki, de magunknak is, hiszen Sacconi úr ragyogóan egyensúlyt teremtett a furkósbot és a mézesmadzag alkalmazásában, és mindenekelőtt a mézesmadzag mozgatásában bizonyult igen ügyesnek, elérve ennek a nagyon bonyolult szövegnek a kidolgozását.

Ez a jelentés előmozdítja a CO₂-kibocsátás csökkentésével kapcsolatos ökoinnovációkat, támogatja a kibocsátás mérséklésével foglalkozó kutatásokat és újításokat, és ugyancsak bátorítja a bioüzemanyagok használatát, valamint az azokhoz szükséges üzemanyagotlító állomások létesítését.

Az elérendő célok meghatározásával megállapítja az új gépkocsi-flottával kapcsolatos elvárásokat, amelyhez kapcsolódóan a Bizottságtól 2014-ig annak felülvizsgálatát, a jelenlegi kereteket is szem előtt tartó javaslatok kimunkálását is várja.

Foglalkozik a jelentés a nulla-, vagy nagyon alacsony kibocsátású gépkocsikkal, azoknak az ipart segítő multiplikátor hatásával is. Azonban nem pusztán mézesmadzagot húz el az ipar orra előtt, de kötelezettséget is teremt. Gondoskodik továbbá a fogyasztók információkhoz való könnyebb hozzájutásáról is.

Mindössze az maradt hátra számomra, hogy könyörögve kérjem Sacconi urat, tegyen meg mindent, hogy visszatérhessen e Parlamentbe!

Chris Davies (ALDE). - Elnök úr, ha a gépkocsik szén-dioxid-kibocsátásával kapcsolatosan mindössze pár hónappal ezelőtt képviselt törekvéseinket nézzük, azokhoz képest a mostani javaslatok rendkívül kiábrándítók. E javaslatok cserbenhagyják a környezetvédelmet, cserbenhagyják a gépjárművezetőket, akik arra kényszerülnek, hogy többet fizessenek a szükségesnél több üzemanyagot felő autók használatáért. De cserbenhagyják az európai gépjárműipart is, és fennáll annak a veszélye, hogy az iparágat az innovatívabb versenytársak egyszerűen maguk mögött hagyják.

Elhangzik, hogy az autóipar pénzügyi válságban van. De bármit teszünk, bármit javasolunk, bármilyen jogszabályt is fogadunk el, mindez nem befolyásolja az ipar jelenlegi helyzetét. Mindössze azt tehetjük, szólunk az autótervezőknek, üljenek számítógépeik elé, és kezdjenek hozzá a jövő gépkocsijának felépítéséhez, megtervezéséhez.

Ez a törvényjavaslat elszomorító. Rossz. És tekintve, hogy a Nemzetközi Energiaügynökség közelmúltbeli becslése szerint a világ olajtartalékai 10 éven belül elérik a csúcsmennyiséget, még az is kijelenthető, hogy a jelentés teljesen őriült. Nem szavazom meg!

Matthias Groote (PSE). - (DE) Elnök úr, szeretném köszönetemet kifejezni Guido Sacconi úrnak, mert neki itt sikerült a kört négyyszögösítenie. Ha a Davies-jelentésben és a CARS 21-jelentésben foglalt megállapodásokat figyeljük, amelyek szerint tulajdonképpen 2015-ben szeretnénk elkezdni a jogalkotást, akkor azt látjuk, hogy a Bizottság javaslatának lényege – egészében – fennmaradt, és egyensúly van a szociális, ökológiai és gazdasági követelmények között.

Ami az innovációt illeti, azt kell mondanom, hogy Guido Sacconi az innovációs bónusszal egy ragyogó eszközt teremtett, mert az 50 grammos határnál kevesebb szén-dioxidot kibocsátó járművek gyártói akkor részesülnek juttatásokban, ha termékeiket eladják, és azok nem – mint Jorgo Chatzimarkakis mondta – a bemutatótermekben várakoznak, vagy autókiállításon várnak bemutatásra. A bónusz megszerzéséhez a gépjárműveket értékesíteni kell. Ezzel nyomás nehezedik az iparra, hogy ezeket az autókat gyorsan átadják a fogyasztóknak.

Bogusław Liberadzki (PSE). - (PL) Elnök úr, úgy alakult, hogy éppen tegnap vitattuk meg Groote úr jelentését. Nagyon jó jelentés volt az, és ugyancsak az autóiparhoz kapcsolódott, de a nehézgépjárművekhez.

Ma Sacconi úr jelentése fekszik előttünk. Minden okunk megvan annak hangos és egyértelmű kinyilatkoztatására, hogy az Európai Unió, a Parlament képviselőjében eljárva mindent megteszünk azért, hogy népeinknek, tehát állampolgárainknak – a környezetvédelemmel is összefüggésben – folyamatosan emelkedő életminőséget biztosítsunk. Szavatolnunk kell, hogy az ipar ténylegesen teljesítse az itt elfogadott lépéseket. Nem lesz könnyű elérnünk ezt, de mégis kivitelezhetőnek tűnik.

Egy további pont, amelyet érintenek, ahhoz kapcsolódik, hogy a tervezett termékekhez vásárlók is kellenek. Sacconi úr munkája azt sugallja, hogy e pozitív kifejelet sikerét illetően van okunk a reménykedésre. Magyarán, adott a környezet védelmének, és az ilyen típusú, a piacon majdan elfogadásra találó gépkocsik előállításának lehetősége. Szeretném neki mindezt megköszönni!

Juan Fraile Cantón (PSE). - (ES) Elnök úr, szeretnék gratulálni Sacconi úrnak az általa végzett munkáért, az erőfeszítéseivel elért eredményekért.

Az általunk most vizsgált javaslat két fő célt tűz maga elé: az új gépkocsikban végrehajtott technológiai fejlesztések révén 2020-ra elérni a 95 gramm/kilométeres határt, és más rendszerek és részekységek, mint a gumiabroncsok vagy légkondicionálók javításával további kibocsátás-csökkentést végrehajtani, továbbá a gazdaságosabb vezetési stílust bátorítani.

Támogatjuk a megállapodást, mert az kiegyensúlyozott. Elősegíti a CO₂-kibocsátás tekintélyes csökkentését, és megőrzi az európai autóipar versenyképességét.

Nagyratörő megállapodást szeretnénk 2020-ra vonatkozóan. Amit az autóipartól kérünk, az összehasonlítható azzal, amit más termelési ágazatoktól is igényeltünk. Most pedig magán az iparon a sor, hogy stratégiát dolgozzon ki a meghatározott célok elérését illetően.

Most Európa állítja elő a világ teljes autótermelésének harmadát. Amennyiben meg akarjuk őrizni ezt az előkelő helyezést, biztosítanunk kell, hogy mindezek között a mi gépjárműveink legyenek a legtisztábbak

és legbiztonságosabbak. Következésképpen be kell ruháznunk a technológiai fejlesztésbe, és elő kell mozdítanunk gépjárműparkunk megújulását.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) *(a mikrofon kezdetben nincs bekapcsolva)* ... felelős a légkörbe jutó üvegházhatású gázok kibocsátásának körülbelül harmadáért. Nem lehet kétséges, hogy támogatni kell a környezetbarát technológia bevezetését célzó innovatív megoldásokat!

Az elmúlt időszakban tekintélyes sikereket értünk el ezen a területen. A gépkocsik számának folyamatos emelkedése azonban azt jelenti, hogy a pozitív hatásokat még nemigen lehet érezni. Ezért úgy tűnik, a Bizottságnak a változások felgyorsítására vonatkozó előterjesztése a helyes irányban tett lépés.

Szem előtt kell tartanunk a csúcstalálkozón megfogalmazott célkitűzésben foglaltakat, azaz, hogy a káros anyagok kibocsátását korlátoznunk kell. Emellett számításba kell vennünk az autógyártók érvelését is. Ők arra hivatkoznak, hogy az európai autóipar Európa gazdasági erejének egyik jelképe, s hogy munkások ezreit foglalkoztatja. A túlságosan szigorú követelmények, a gyártott járművek magasabb árából következően, az iparág versenyképességét csökkenthetik. Ez viszont hatalmas mérvű elbocsátásokkal járhat.

Az ilyen aggodalmak feltétlenül igazoltnak tűnnek, ha felidézzük a gazdasági válságnak a gépjárműágazatra gyakorolt negatív hatásait.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Szeretnék gratulálni Sacconi úrnak jelentése kapcsán, mely olyan területet érint, amely mind gazdasági, mind szociális szempontból kiemelkedően fontos. Ezt a tényt az európai gazdaságélénkítési terv is elismeri. Magát a célt a motorteknológia fejlesztésével és technológiai újításokkal tudjuk elérni.

2012-re a személygépkocsik által kibocsátott szén-dioxid nem haladhatja meg a 130 g/km-es értéket. A gépjárműgyártóknak – fokozatosan – szavatolniuk kell, hogy 2012-re az új járművek 65%-a megfelel ennek az elvárásnak, és 2015-re az összes új gépjármű eleget tesz e követelménynek. Az adott alsó határ alatti kibocsátási értékkel bíró gépkocsik esetében bónuszrendszer kerül alkalmazásra, míg a határértéken felüli kibocsátású autóknál a gyártó büntetésben részesül. A gépjárműipar tehát új technológiai fejlesztésekre kényszerül a zöld gépjárművek előállítása érdekében. Köszönöm.

Marios Matsakis (ALDE). – Elnök úr, igen csodálom Sacconi urat, és általában egyet szoktam érteni vele. Most azonban nem ez a helyzet.

A 95 g/km-os célkitűzés 12 éven belüli elérése, sajnos, nem előrelépés. Ez komoly kudarc, és azon gondolkodom, hogy ennek a törvényjavaslatnak a célja a környezet, avagy a gépjárműgyártók megmentése.

Az a benyomásom, hogy ezen alkalommal a környezetvédők, nem kizárva közülük Dimas biztost sem, felvették a harcot a környezet megmentése érdekében, de veszítettek a befolyásos gépjárműgyártókkal szemben. Ez igen szomorú, mivel alkalmunk lett volna változtatni a helyzeten, de nem éltünk a lehetőséggel!

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (SV) Elnök úr, kit is akarunk megvédeni azzal, hogy korlátozott kötelmeket írunk elő az autóipar számára? Jogszabályi kibúvókról beszélünk, de itt most nem kibúvókról van szó. Itt egyértelműen olyan pályákról van szó, amelyek vészkijáratokat biztosítanak az autóipar számára anélkül, hogy bármilyen felelősség vagy kötelezettség hárulna az ágazatra. Kinek van haszna mindebből? Gyártsunk továbbra is olyan gépkocsikat, amelyeket a világon senki sem kíván vezetni? Nem! A jövőben a legtöbb gépkocsit Indiában, Kínában és más fejlődő országokban értékesítik, és ott alacsony energiafelhasználású autókat keresnek. Megengedhetjük-e akkor az autóiparnak, hogy olyan álmvilágban éljen, amelyben továbbra is gyárthat senkinek sem kellő gépkocsikat? Nem! Ez a környezetre, a fogyasztókra, a gazdaságra és a kutatásra nézve káros politika. Más szavakkal, teljes kudarc. Ennélfogva nem támogathatjuk a javaslatot!

President. – Sacconi úr, úgy hiszem, vitánk, de nem ismereteink végére értünk.

Guido Sacconi, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, egy egyszerű számítással állok elő, amelyet mindenki papírral és tollal egymaga is elvégezhet. Kiindulva abból, hogy a 2005-ben értékesített gépkocsik átlagos CO₂-kibocsátása 159 gramm/kilométer volt, ennek a – kötelező célkitűzésként 95 gramm/kilométeres korlátot megszabó – rendeletnek alapján a gépkocsik átlagos kibocsátását 2020-ra 38%-kal csökkentjük. Nagyon egyszerű számolgatni, és nincs szükségük hatástanulmányra az eredmény megállapításához. Az ugyanis rendkívüli.

Elnézést kérek azoktól, akik dicsérrettel halmoztak el és köszönetüket fejezték ki a munkámért, akik elfogadják ezt a kompromisszumos megállapodást. Úgy látom, ők vannak nagy többségben. Amennyiben azonban

megengedik, mégis inkább az eltérő véleményt képviselőkhöz, illetve a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoportbeli barátaimhoz, mindenekelőtt Davies úrhoz fordulnék, mert ők ismételtén azt igazolják, hogy képtelenek felvállalni a felelősséget. Ők csodálatos célok teljesítését igénylik, de amikor eljön a döntés ideje, ránk testálják a döntések meghozatalának ódiúját.

Csak remélni merem, hogy nem ismétlődik meg az a komédia, amely a REACH-rendelet (a vegyi anyagok regisztrálásáról, értékeléséről, engedélyezéséről és korlátozásáról szóló rendelet) esetében lezajlott. Mert ugyanezen képviselőcsoport volt az, amely a REACH-rendelet esetében is behódolásról, árulásról beszélt. Majd egy hónappal később hatalmas uniós környezetvédelmi sikerként állították azt be honlapjukon, mondhatnánk, az EU-t a világ vezetőjének kiáltva ki a vegyi anyagok ellenőrzése terén. Remélem, ez alkalommal megmenekülök ettől a komédiától.

Köszönöm Önöknek is, Borloo úr és Dimas úr! Álláspontjuk, mint ismertették, világos, és segít majd bennünket, hogy a holnapi szavazáskor e bonyolult feladatot teljesíthessük!

President. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. december 17-én, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Ivo Belet (PPE-DE), írásban. – (NL) Ma reggel egy limburgi főiskolán a tiszta mobilitással foglalkozó konferencián vettem részt. A konferencia az elektromos gépjárművek kérdését állította középpontba. Nyilvánvaló, elérkezett az idő, hogy erre a környezetbarát technológiára váltsunk át. A szénhidrogén alapú üzemanyagok kora lejárt.

Az autóiparban jelentkező mostani válság is arra teremt lehetőséget, hogy teljesen új pályára álljunk. A termelőknek – a nekik nyújtott kormányzati támogatásért és garanciáért cserébe – jóval többet kell ebbe a jövőt jelentő technológiába, más szavakkal, a megfizethető, nagyobb kapacitású akkumulátorokba invesztálniuk!

A kormánynak viszont sokkal eltökéltebben kell ezt az átállást támogatnia, nem utolsósorban pénzügyileg!

2005 óta fekszik az asztalon egy bizottsági javaslat a gépjárműadók reformjáról, és ennek európai szintű összehangolásáról. Ezt a javaslatot ismét a miniszterek elé kellene terjeszteni! A gépjárműadót a kibocsátási kritérium alapján újra kellene számolni! Az elektromos meghajtású autók vezetőit, miután járművük mozgása igen mérsékelt, vagy szinte nullával egyenlő CO₂-, illetve koromkibocsátást eredményez, pénzügyileg jutalmazni kellene ezért.

Eljött a radikális változtatás ideje! A mérnökök megtették a magukét. Most a kormánynak a sor, hogy a gépjárműgyártókat továbbléptesse, a helyes irányba fordítsa, és mindezt gyorsan tegye!

Krzysztof Hołowczyc (PPE-DE), írásban. – (PL) Az úgynevezett környezetvédelmi csomagról folyó mostani vita megerősíti azokat a nagyratörő célokat, amelyeket Európa az éghajlatváltozás elleni küzdelemben önmaga számára kijelölt. Az európai autóipar az üvegházhatású gázok 20%-os csökkentéséhez, gazdaságunk energia-szükségletének mérsékléséhez, valamint az 1990-hez képest 2020-ra a megújuló energiaforrásokból nyert energia részarányának növeléséhez kapcsolódó európai stratégia szerves elemét képezi.

Ez különösen fontos a CO₂-kibocsátás mérséklését illetően. Uniós adatok szerint a Közösség területén belül a magántulajdonban lévő személygépkocsikból származik a kibocsátott szén-dioxid 12%-a. A kibocsátásnak ezért a magas szintjéért mindenekelőtt az autók növekvő száma, a közúti fuvarozás nagyobb fokú igénybevétele felel, és mindezt nem ellensúlyozta a motorok teljesítményének javulása vagy a gépkocsik súlyának csökkenése.

A tervek szerint 2012-re 120 gramm/kilométerre csökken a magán személygépkocsik CO₂-kibocsátásának szintje. Az is a tervekben szerepel, hogy a hosszú távú stratégia részeként ez a küszöb 2020-ra 95 gramm/kilométerre süllyed. Mindez összhangban van az Európai Parlament véleményével, miszerint öt-hét évbe kerül az új típusú gépjárművek termelésének beindítása. Ez persze hatással van a gépjárműipar fejlődésére és termelési ciklusaira is.

Az elfogadott elvek környezetvédelmi szempontból nyilvánvalóan nagyratörőek. Másrészt viszont, az új szabványok miatt megnövekedett kutatási és fejlesztési beruházások ösztönzően hatnak majd az

üzemanyag-megtakarítást célzó műszaki megoldásokkal kapcsolatos tudományos kutatásokra. Ez emeli a gépjárműiparban az innovációs szintet, amely viszont az európai gazdaság versenyképességét javítja.

Martin Kastler (PPE-DE), írásban. – (DE) A jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság komoly kihívást jelent az autó- és a kiszolgálóipar számára. Az értékesítési adatok csökkennek, és számos gyár az év végéig felfüggesztette termelését. Németországban minden hetedik munkahely közvetlenül vagy közvetve az autógyártástól függ. Az egyik kiemelt politikai cél szükségszerűen az, hogy még a válság időszakában is megteremtődjenek a németországi munkahelyek védelmének keretfeltételei. Ebből kiindulva a szabályozás a lehető legrosszabb időben érkezik.

Sajnálom, de az asztalon fekvő jelentés nem teremt ösztönzőket a kibocsátás visszaszorítására. Véleményem szerint ez helyes eljárás lehetett volna az éghajlatváltozás esetében, akár a gazdasági válság idején is. Az iszonyú büntetésekkel való fenyegetés azonban nem jelent megoldást.

Magam azt feltételezem, hogy itt nehezen beazonosítható érdekek védelmében járunk el, a német gazdaság kárára. Nekem fontos az, hogy fokozzuk az éghajlat védelmét, de nem az egyes uniós tagállamok rovására. Ez a rendelet nem pusztán a német autógyártókat sújtja, hanem – mindenekelőtt – a többnyire közepes méretű beszállítókat, amelyek közül sokan a nürnbergi agglomerációban helyezkednek el. Ennél fogva, mint Nürnbergből érkezett új képviselő, én nem szavazhatok a jelentés mellett.

16. Klímaváltozás és energia (lezárás)

Elnök. – Következő napirendi pontunk: a Tanács és a Bizottság klímaváltozás és energia témakörben hozott következtetései.

Jean-Louis Borloo, A Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Három fő témáról szólok.

Az első magára a módszerre, a folyamatra és az együttdöntésre vonatkozik. Néhány helyen említésre került az a felvetés, hogy ez az elsőolvasatú egyetértés nem szolgálhat precedensül. De nincs is senki, aki ezt különösebben akarná. Véleményem szerint a jelenlegi, a Koppenhága és a parlamenti demokratikus folyamat közötti időben érvényesülő különleges feltételek azt jelezték, hogy a kérdést feltétlenül le kellett zárunk már az első olvasatkor, különben nem lett volna megállapodás, aminek egyébként fennállt a lehetősége. Magam azonban úgy vélekedem, hogy a rendkívül alapos bizottsági javaslatba fektetett komoly munka, továbbá a Tanács különböző energiai és környezetvédelmi kérdésekkel foglalkozó szervei által végzett munka azt igazolta, hogy minden készen állt a megállapodás elérésére. A három héttel ezelőtt a háromoldalú párbeszéd során létrejött kölcsönös bizalmon alapuló megállapodás bizonyos tekintetben lehetőséget biztosított a kérdés lezárására.

És valóban a Parlament az, amely végül is – mint szokásos – a végső döntést meghozza. Erre a szavazásra holnap kerül sor.

Második észrevételem a szövegek egészére vonatkozik. Tudom, hogy bármelyik téma felvetésekor külön is foglalkozhatunk a módszertannal. Elsődlegesen azonban nem maga a módszer, hanem annak biztosítása a fontos, hogy megteremtsük magunk számára a célok elérését szolgáló eszközöket.

Példaként a gépkocsik által kibocsátott szén-dioxid kérdését említem, amely a legkeményebb vita tárgyát képezi. Én nem osztom az ezzel kapcsolatos nézeteket, hiszen – amint ezt Önök is tudják – a gépjárműgyártás terén éveket vesz igénybe a tervezés és a gyártás is. Davies úr, ezt Ön is jól tudja. Harms asszony támogatta a Bizottság javaslatát, mely azonban nem tett említést a 95 grammról. Alapjában véve a háromoldalú megbeszélés során elért egyetértés nem más, mint a rövid távú vagy azonnali büntetések enyhe mérséklése, amely aligha gyakorol azonnali közvetlen hatást a termelésre, de ennek ellentételezéseként egy markáns, fajsúlyos stratégiai döntés született, ráadásul 95, és már nem 120 grammról.

Talán folytathatnánk eszmecserét és rájöhetnénk, hogy tehetünk volna többet is. Ezt nem vitatom, de nem hiszem, hogy a mind a hat szövegnél alkalmazott módszer visszalépést jelent a bizottsági álláspontokhoz képest.

A Bizottság egy átfogó javaslatot tett, mivel a probléma, a hat tagállam helyzete, az iparaink és a társadalmi légkör állapota is összetett. Magam azonban úgy gondolom, valamennyien rendelkezünk azokkal az eszközökkel, melyekkel eljuthatunk a klíma- és energiaváltozási csomag első szakaszáig.

A harmadik dolog, melyről szólnom kell, az a téma külső megjelenítése, lényegében a Koppenhágára való felkészülés. Ezt személyes tapasztalataim alapján mondom, mivel három nappal ezelőtt Poznanban voltam. Nem folytathatunk erőteljes tárgyalásokat Koppenhágában, ha mi magunk, európaiak nem vagyunk abszolút büszkéek erőfeszítéseink első szakaszára. Ha az amerikai, kanadai, ausztrál, kínai, orosz és számos más partnerünk felé alábecsüljük az alapvető áttörés első szakaszát, ne lepődjünk meg, ha a koppenhágai tárgyalásokon mások nem vesznek minket komolyan. Az ő oldalukon nem lesz egy Európai Bíróság, amely biztosítja az érintett irányelvek megfelelő végrehajtását.

Kérem tehát, folytassunk le egy belső vitát! Ez rendben van. Nyilvánvaló, ott van még a szavazás is, de higgyék el, az egész ipar megértette üzenetünket. Az európai állampolgárok, mindentől függetlenül, bármi is történjék, értik már üzenetünket, és ennek semmi köze nincs hozzánk vagy az irányelveinkhez. Egészen egyszerűen a világ többi része már hallgat ránk! Ezért kérem Önöket, hogy ne becsüljenek alá egy rendkívüli teljesítményt!

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – Elnök úr! A mai napi megbeszélés valamennyi résztvevőjének szeretnék köszönetet mondani az igen konstruktív hozzájárulásért, és felszólítom Önöket, hogy támogassák a mai napon előttünk fekvő kompromisszumos csomagot. E kompromisszumos megállapodás elfogadásával az Európai Unió bizonyítja, hogy megfelelő politikai eltökéltséggel lehetséges az éghajlatváltozással szembeni küzdelemhez szükséges konkrét intézkedések elfogadása, s mindez ésszerű pénzügyi kereteken belül is megvalósítható. Ha az igencsak különböző társadalmi és gazdasági háttérrel rendelkező 27 ország viszonylag rövid időn belül képes egyezsége jutni egy nagyon összetett és jelentős hatású intézkedéssorozat tekintetében, miért ne lenne lehetséges egy hasonló megállapodás elérése nemzetközi szinten? A múlt héten Poznanban megrendezett ENSZ konferencián egyértelművé vált, hogy az egész világ Európára figyel, és lépéseink meghatározó és pozitív hatást gyakorolnak a nemzetközi tárgyalásokra.

Tennék néhány rövid megjegyzést a mai este folyamán gyakrabban érintett kérdések kapcsán.

Először a gépkocsikra vonatkozóan: a kompromisszumos javaslat révén elért első sikerünk az lesz, hogy kötelező szabványokat határozzunk meg az európai autógyártók számára. Ez nagyon fontos! Már önmagában ez is elegendő ok arra, hogy a csomag részét jelentő javaslatot megszavazzák! A javaslat az eredeti bizottsági javaslatához képest egyharmadával segítette csak elő a célkitűzések elérését az ETS hatálya alá nem tartozó ágazatban. Igaz, még mindig legalább negyedével többet ad a javaslat mostani állapotában. Amennyiben a 95 grammos hosszú távú célt vesszük, akkor ismét csak a harmadát értük el annak, amit eredetileg megcéloltunk. Természetesen, mint Chris Davies úr említette – az európai autógyártóknak érdekében áll, hogy a gépkocsik üzemanyag-fogyasztásának csökkentése érdekében gyorsan előrelépjenek a technológiai innovációk terén, hiszen ezzel gyorsabban előnyhöz jutnak a társadalomnak a tisztább gépkocsik felé fordulása kapcsán, tehát nyereségüket növelik. És, természetesen, a fogyasztóknak alacsonyabb lesz az üzemanyagszámlájuk, a környezet pedig jól jár a tisztább gépkocsik előállításával. Ezért, még mostani állapotában is, a teljes csomag részeként a javaslatot Önöknek meg kellene szavazniuk!

Másodszor, az árverésről: nagyon sok bírálatban megfogalmazódik, hogy fogjuk vissza az árverést. Összességében, az első és második kereskedelmi szakaszban az árverezett kvóták részaránya legfeljebb 4 % volt. A megengedett mennyiség 4%-a került árverésre. Most az 50%-os szint fölé emelkedünk, még a csökkentés után is. Az árverés rendkívül fontos, hiszen ez az engedélyek elosztásának legjobb módja. Ezáltal érvényesül a „szennyező fizet” elv. Ez nem tesz lehetővé különleges nyereségeket, és olyan alapok képzését segíti elő, amelyekre az éghajlatváltozás elleni küzdelemben és egyéb hasznos területen szükség van. Azonban ez az ösztönző megmarad: átlépjük az 50%-os szintet, és a százalékos arány évről évre emelkedik. Amennyiben az energiaágazatból kívül maradni kívánó országok némelyike nem él ezzel a lehetőséggel, akkor – és ez az én véleményem – ez az arány még magasabbra is emelkedhet.

A különleges, a kibocsátási egységek szabad elosztásából, szabad engedélyezéséből eredő nyereséget illetően: azoknak a tagállamoknak, amelyeket különösen aggasztanak ezek a bevételek, még mindig lehetőségük van az így keletkezett nyereség megadóztatására. Amennyiben megvan a politikai akarat, ez a kérdés kezelhető, és Önöknek, az Európai Parlament tagjainak saját hazájukban is van szavuk.

A külföldi hiteleknek az ETS hatálya alá nem tartozó, a terhek elosztását szolgáló ágazatban való felhasználásáról: az itt elhangzott érvelések némelyike zavarba ejtett. Nem támogatjuk a CDM-eket (tisztta fejlesztési mechanizmusok)? Nem támogatjuk Kiotó rugalmas mechanizmusát? Szembe megyünk azokkal a koppenhágai nemzetközi megállapodásban? Úgy gondolják, hogy Koppenhágában egy igen nehéz megállapodás lehetetlen volna az említett rugalmas mechanizmusok nélkül?

Tehát mi az Önök álláspontja? Nem értem! Ellenzik ezeket a rugalmas mechanizmusokat, a fejlődő országokban eszközölt beruházásokat, a technológia oda történő átadását, a kibocsátás mérséklését, és azt

is, hogy mindezeket érdemnek tekintsük? Természetesen szükségünk van a kiegyensúlyozottságra, hogy a lépések nagyobb részének megtételére ne ott kerüljön sor! A lépések javát itt kell megtennünk, itthon, az Európai Unióban, mert ez a kedvezőbb gazdaságaink számára, ez jobb a jövőbeni alacsony szén-dioxid-kibocsátáshoz való alkalmazkodás tekintetében, és gazdálkodóink, valamint termelőink számára megteremti az elsőként lépők helyzeti előnyét. Ez ösztönzi új technológiák kifejlesztését, az energiahatékonyságot, és előmozdítja a megújuló energiaforrások felhasználását.

Tehát természetesen egyensúlyt kell tartanunk, és úgy gondolom, az egyensúlyi állapotot nem zavarja meg az, ha 10%-kal növeljük az ETS hatálya alá nem tartozó ágazatokban a külföldi hitelek felhasználását, mert hiszen most erről beszélünk. És most ismét – az Európai Parlament olyan országból érkezett képviselőinek érvelésére válaszolva, amelyek e kérdésben derogációt kértek – azt mondom: rendben, vegyék rá országukat, hogy ne éljenek ezzel a derogációval! Az Önök dolga, hogy a közvéleményt befolyásolják, és országaik kormányáé, hogy ne éljen ezzel a kiegészítő 1%-kal.

Úgy hiszem, hogy a végén – miután oly sok feltételt támasztunk a pótlólagos 1%-kal szemben – az esetek többségében ezt nem érvényesítik. Emlékeztetem Önöket arra, hogy ezen kiegészítő 1% felhasználására CDM-projektekben csak a legkevésbé fejlett országokban kerülhet sor. Ha emlékezetem nem csal, akkor a poznani ENSZ-konferencián a fejlődő országokkal való legfőbb vitatémát az jelentette, hogy nem sok projektet valósítunk meg azokban az országokban. Az egyik megvitattott kérdés éppen az volt, hogy miként oszthatjuk szét igazságosabban ezeket a projekteket a fejlődő, de mindenekelőtt a legkevésbé fejlett országok körén belül. Természetesen nagyon fontos, hogy a CDM-projektek minősége magas szintet érjen el. Ezt is megvitattuk a poznani ENSZ-konferencián, és némi haladást értünk el. Remélem, hogy a Koppenhágai Konferencia idejére sikerül lezárnunk a CDM-projektek minőségének javításával és átláthatóságával, valamint az elengedhetetlenül fontos járulékosági feltétellel kapcsolatos vitákat.

Az utolsó pont, melyet érinteni szeretnék, azzal kapcsolatos, hogy a csomag fenyegetésnek tekinthető-e vagy sem. Hallottam ugyanis néhány kollégánktól, miszerint ez a csomag, de különösen az árverés, fenyegetést jelent gazdaságuk számára. Emlékeztetném Önöket arra, hogy az árverésből származó jövedelmek a tagállamoknál maradnak, nem jutnak külföldre vagy egy másik államhoz. Az országon belül maradnak, a pénzügyminisztériumnál, és hasznos célokra, akár a szociális gondok kezelésére is fordíthatók. Energiahiány esetén, amennyiben az elektromos áram ára emelkedik, akkor az áramár-emelkedés egy része visszaigényelhető. Következésképpen nem értem azt a „fenyegetést”, amelyet az árverés okozhat ezen országok gazdaságának: a csomag egésze összhangban van a gazdasági válság kezelésének követelményeivel. Nincs több időm, hogy ebben a vitában elmerüljek. Igen terjedelmes vita folyt erről, és nem vagyok hajlandó visszatérni ahhoz.

Hadd zárjam le felszólalásomat azzal, hogy őszinte köszönetemet fejezem ki az Európai Parlamentnek, az elnökségnek és a Tanácsnak azért a kiváló együttműködésért, amelyet e csomag kapcsán, és a szén-dioxid és a gépjárművek, valamint az üzemanyagok minőségéről szóló irányelvhez kötődő javaslatokkal összefüggésben tanúsítottak. Különösen nagyra értékelem azt a konstruktív szerepet, amelyet a Ház és az előadók játszottak az intézmények közötti megállapodás biztosításában e kritikus csomag esetében. E csomag elfogadásával Önök szavatolják, hogy az Európai Unió konkrét intézkedésekkel készül fel a kibocsátás csökkentéséhez kapcsolódó kötelezettségeinek teljesítésére, és a nemzetközi tárgyalások egy igen izgalmas szakaszában újból megerősíti Európa vezető helyét az éghajlatváltozási kérdésekben. Minél nagyobb többség sorakozik fel ezen intézkedések mögött, annál erősebb jelzést küldhetünk nemzetközi partnereink felé az éghajlatváltozás kezelése iránti elkötelezettségünket illetően, és annál hatékonyabban győzhetjük meg őket, hogy kövessék példánkat. Ennélfogva határozottan kérem Önöket, támogassák a ma előttünk fekvő kompromisszumos csomagot!

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Elnök úr, megtiszteltetés számomra, hogy én zárhatom le ezt az igen építő szellemű vitát. Hatalmas teljesítményről van itt szó! Ki hinné el, hogy egyet tudtunk érteni egy ilyen nagyigényű intézkedéscsomagról, s nem csupán tanácsi konszenzus mellett, de a Parlamenttel való elsősorlatos megállapodásban egy ilyen komplex témakörben. Valóban kiemelkedő teljesítmény ez!

Mindössze azt szeretném megemlíteni, hogy a megállapodás folyamán a Bizottság közzétett néhány nyilatkozatot. Ezeket átnyújtottuk a Parlamentnek, hogy vitánk jegyzőkönyvének mellékletét képezzék.

Együtt nagyszerű megállapodást értünk el, és örülök, hogy elfogadásra ajánlhatom azt Önöknek. Sok sikert kívánok Önöknek a holnapi szavazás során!

A Bizottság nyilatkozata az éghajlat- és energiacsomag tárgyában

*Kibocsátás-kereskedelem – Doyle-jelentés**A Bizottság nyilatkozata a módosított KKR-irányelv 10. cikkének (3) bekezdésével kapcsolatban*

2013 és 2016 között a tagállamok a kibocsátási egységek árverezés útján történő értékesítéséből származó bevételeket magas hatékonyságú, köztük CLT-kész, új típusú erőművek építési támogatására is felhasználhatják. Azon új berendezések esetében, amelyeknek hatékonysága meghaladja a Bizottság 2006. december 21-i határozata (2007/74/EK)⁽¹⁾ 1. számú melléklete szerinti erőmű hatékonyságát, a tagállamok a CLT-kész új berendezések teljes beruházási költségének 15%-a erejéig nyújthatnak támogatást.

A Bizottság nyilatkozata a környezetvédelem állami támogatására vonatkozó közösségi iránymutatás módosításával foglalkozó 10a. cikk (4a) bekezdésével kapcsolatban

A tagállamok szükségesnek ítélik egyes létesítményeknek a villamosenergia-árakban megjelenő költségeikre vonatkozó ideiglenes kompenzálását, ha a szén-dioxiddal kapcsolatos költségek miatt egyébként szénzivárgási kockázatnak lennének kitéve. Nemzetközi megállapodás hiányában – a tagállamokkal folytatott konzultációkat követően – a Bizottság 2010 végéig módosítja a környezetvédelem állami támogatására vonatkozó iránymutatást annak érdekében, hogy részletes rendelkezés szülessen, amelynek keretében a tagállam állami támogatást nyújthat ilyen megfontolásból. A rendelkezések követik a Tanács 2008. november 19-i munkanyagában (2. sz. melléklet 15713/1/08) megállapított elveket.

*Szén-dioxid-leválasztás és -tárolás – Davies-jelentés**A Bizottság nyilatkozata a CLT-technológia alkalmazásának legújabb fejleményeiről*

2010-től a Bizottság – a CLT demonstrációs projektek hálózatának működtetésével kapcsolatos tevékenységének részeként – rendszeresen jelentést tesz közzé a CLT-technológia alkalmazásával összefüggő legfrissebb fejleményekről. E jelentésben helyet kapnak a CLT demonstrációs erőművek alkalmazásának előrehaladásáról, a CLT-technológiai fejlesztések kibontakozásáról, a költségbecslésekről, valamint a CO₂-szállításról és a tárolási infrastruktúráról szóló információk.

A Bizottság nyilatkozata az irányelv 10. cikkének (1) bekezdése és 18. cikkének (2) bekezdése értelmében az engedélyezési határozattervezetről és a transzferálási határozattervezetről

Az irányelv 10. cikkének (1) bekezdése értelmében a Bizottság az engedélyezési határozattervezettel, a 18. cikk (2) bekezdése értelmében a transzferálási határozattervezettel kapcsolatos összes véleményt nyilvánosságra hozza. A vélemények közzétett változata azonban nem tartalmaz olyan információt, amelynek bizalmas jellegét az információk nyilvános hozzáférhetősége alól fennálló kivételek alapján az 1049/2001/EK és az 1367/2006/EK számú, az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférhetőségről (HL L 145, 43. old.), illetve az „A környezeti ügyekben az információhoz való hozzáférésről, a nyilvánosságnak a döntéshozatalban történő részvételéről és az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosításáról szóló Aarhusi Egyezmény” (HL L 264, 13. old.) rendelkezéseinek a közösségi intézmények és testületek által történő alkalmazásáról szóló rendeletek szavatolják.

A Bizottság nyilatkozata abban a kérdésben, hogy a szén-dioxid anyagként nevesítésre kerüljön-e a módosított Seveso irányelvben, megfelelő küszöbérték megadásával

A CO₂ közönséges anyag, amely jelenleg nem szerepel a veszélyes anyagok listáján. Ennek megfelelően a veszélyes anyagokkal kapcsolatos súlyos balesetek veszélyeinek ellenőrzéséről szóló, 1996. december 9-i 96/82/EK tanácsi irányelv (Seveso-irányelv) a CO₂-szállításra és -tárolásra nem tér ki. A CO₂ szállításával kapcsolatban rendelkezésre álló információk előzetes bizottsági elemzése alapján kijelenthető, hogy mind az empirikus, mind a modellezett számítások szerint a csővezeték szállítás során jelentkező kockázat nem nagyobb, mint amekkora földgáz hasonló módon történő szállításakor mutatkozik. Ugyanez a CO₂ tengeri szállítására is igaznak tűnik, összehasonlítva a cseppfolyós földgáz vagy a cseppfolyós propán-bután gáz tengeri szállításával. A jelek szerint a CO₂-tárolóhelyeken mutatkozó balesetveszély, számoljunk bár a betöltéskor valamiféle töréssel, vagy a betöltést követően szivárgással, valószínűsíthetően igen mérsékelt. Ugyanakkor azt a kérdést, hogy a Seveso-irányelvben a CO₂ nevesítésre kerüljön-e, az irányelv 2009 végére, 2010 elejére tervezett módosítási javaslata részletesebben áttekinti. Amennyiben az értékelés a szén-dioxidot

(1) Az „energiabírság” fogalma azon tény jelzésére szolgál, hogy egy CO₂-ot leválasztó vagy mineralizáló üzem az általa előállított energia egy részét ennek a folyamatnak során használja fel, és emiatt több energiát fogyaszt, mint egy hasonló teljesítményű, de nem leválasztással vagy mineralizálással működtetett üzem.

tényleges baleseti veszélyforrásként jelöli meg, akkor a Bizottság javaslatot terjeszt elő a CO₂-nak a módosított Seveso-irányelvben nevesített anyagként való megjelenítésére, megfelelő küszöbértékek megadásával. Ebben az esetben a Bizottság megfelelő javaslatokat dolgoz ki a környezeti károk megelőzése és felszámolása tekintetében a környezeti felelősségről szóló, 2004. április 21-i 2004/35/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (környezeti felelősség-irányelv) III. mellékletében foglaltak módosítására annak érdekében, hogy szavatolja a környezeti felelősség-irányelv kiterjesztését az összes szuperkritikus CO₂-dal foglalkozó Seveso-létesítményre.

A Bizottság nyilatkozata a CO₂-ásványi megkötése tárgyában

A CO₂-ásványi megkötése (a CO₂ rögzítése szervesen karbonátok formájában) olyan lehetséges éghajlat-kímélő technológia, amely – elméletileg – ugyanazon ipari létesítménytípusoknál elképzelhető, amelyek a CO₂ geológiai tárolására is alkalmasak. E technológia jelenleg a fejlesztési szakaszban tart. A CO₂-megkötéshez kapcsolódó energiabírság⁽²⁾ mellett létezik egy, magával a szén-dioxidgázzal való dúsításhoz kötött, jelentős energiabírság is, amelynek kérdésével még azelőtt foglalkozni kell, hogy a technológia kereskedelmi forgalomba hozatalára sor kerülne. Ahogyan a geológiai tárolás esetében, a technológia környezetvédelmi biztonságának szavatolásához szükséges ellenőrzési módszereket ebben az esetben is még ki kell alakítani. Valószínűsíthető, hogy ez az ellenőrzés – tekintve a technológiák közötti alapvető különbségeket – jelentősen eltér majd a geológiai tárolásoknál alkalmazottakétól. Ezen megfontolások tükrében a Bizottság folyamatosan figyelemmel kíséri az ásványi megkötéssel kapcsolatos technológiai fejlődést annak érdekében is, hogy olyan jogi kereteket teremtsen, amelyek lehetővé teszik a környezetvédelmi szempontból biztonságos ásványi CO₂-megkötést, annak a kibocsátás-kereskedelmi rendszerben való elismerését akkor, ha a technológia fejlesztése már a megfelelő szintre jutott. Tekintve a tagállamok körében a technológia iránt mutatkozó érdeklődést, valamint a technológiai változások ütemét, az első értékelésre valószínűsíthetően 2014 körül kerülne sor, esetleg előbb, ha a körülmények ezt indokolják.

Az üzemanyagok minőségéről szóló irányelv – Corbey-jelentés

A Bizottság nyilatkozata az új irányelvhez kapcsolódóan

A Bizottság megerősíti, hogy a 7a. cikk (2) bekezdésének b) és c) pontjában említett 2%-os csökkentés nem kötelező érvényű, és a felülvizsgálat során e nem-kötelező jellegnek a kérdése napirendre kerül.

CO₂ és autók – A Sacconi-jelentés

A Bizottság megerősíti, hogy – az új személygépkocsik értékesítésével összefüggésben – 2009-ben javaslatot kíván előterjeszteni az üzemanyag-fogyasztásról és CO₂-kibocsátásról szóló vásárlói információk rendelkezésre állásáról szóló, 1999. december 13-i 1999/94/EK irányelv felülvizsgálatára vonatkozóan. Ezzel azt kívánja biztosítani, hogy a fogyasztók megfelelő tájékoztatáshoz jussanak az új személygépkocsik CO₂-kibocsátásáról.

A Bizottság 2010-re felülvizsgálja a 2007/46/EK irányelvet annak érdekében, hogy a tagállamoknak a rendelettel összhangban az ellenőrzésért és jelentéstételért felelős hatóságai tájékoztatáshoz jussanak a gépkocsikban alkalmazott innovatív technológiákról (az „öko-innovációról”), és azoknak a gépjármű CO₂-kibocsátására gyakorolt hatásáról.

A Bizottság ugyancsak foglalkozik majd az üzemanyag-takarékosabb vezetésre ösztönző üzemanyagmérővel felszerelt gépjárművekkel szembeni követelmények előkészítésével és végrehajtásával. Ebben az összefüggésben a Bizottság megfontolja, hogy 2010-re végrehajtsa a típusjóváhagyás keretszabályozásnak módosítását, illetve a szükséges műszaki paraméterek elfogadását.

A Bizottság elkötelezett a szabályozás javítását célzó kezdeményezésében foglalt célok, továbbá aziránt, hogy javaslatait alá kell támasztani a hatások és előnyök átfogó értékelésével. Ebben a tekintetben és az Európai Közösséget létrehozó Szerződéssel összhangban a Bizottság a jövőben is foglalkozik az új törvénykezési javaslatok időbeni előrehozatala szükségességével, de fenntartja magának a jogot annak eldöntésére, hogy az ilyen javaslatok előterjesztésének mikor jön el az ideje.

A megújuló forrásokból származó energia használatának előmozdítása – Turmes-jelentés

(2) Az „energiabírság” fogalma azon tény jelzésére szolgál, hogy egy CO₂-t leválasztó vagy mineralizáló üzem az általa előállított energia egy részét ennek a folyamatnak során használja fel, és emiatt több energiát fogyaszt, mint egy hasonló teljesítményű, de nem leválasztással vagy mineralizálással működtetett üzem.

A Bizottság nyilatkozata a 2. cikk (b) bekezdésével kapcsolatban

A Bizottság álláspontja szerint ezen irányelv céljaival összhangban az „ipari és közösségi hulladék” fogalmába beleérthető a „kereskedelmi hulladék” elnevezéssel lefedett hulladék is.

A Bizottság nyilatkozata a 20. cikk (6) bekezdése (d) pontjával kapcsolatban

A Bizottság álláspontja szerint a 20. cikk (6) bekezdése (d) pontja utolsó albekezdésében említett 20 %-os cél nem értelmezhető az irányelv 3. cikke (1) bekezdésében foglaltaktól eltérően.

A Bizottság nyilatkozata a 20. cikk (6) bekezdése (d) pontjával, valamint a (7) és (8) bekezdéssel kapcsolatban

A Bizottság elismeri, hogy egyes tagországok nemzeti szinten már 2005-re elérték a megújuló energiaforrások magas részesedését. Amikor a 20. cikk (6) bekezdése (d) pontjában, valamint (7) és (8) bekezdésében hivatkozott jelentések készülnek, a Bizottság – a leghatékonyabb költség-haszon bázis elemzése részeként – megfelelő figyelmet fordít a megújuló energiaforrások növelésének határköltségeire, és – szükség szerint – az érintett tagállamok számára is megfelelő megoldásokat indítványoz minden olyan javaslatban, amelyet az irányelv fent említett cikkével összhangban terjeszt elő.

A Bizottság nyilatkozata a VIIb. melléklettel kapcsolatban

A Bizottság 2011-re igyekszik kialakítani az irányelv VIIb. mellékletében említett iránymutatásokat, és együttműködik a tagállamokkal azon adatbázis és módszertan kialakításában, amely a hőszivattyúknak az irányelv célkitűzései végrehajtásához való hozzájárulása értékeléséhez és ellenőrzéséhez szükséges.

Az iránymutatások lehetővé teszik a nem árammal működtetett hőszivattyúk felhasználásának értékelésénél alkalmazott szezonális teljesítmény faktor (SPF) értékeinek kiigazítását, és így számításba veszik azt a ténytet, miszerint az ilyen hőszivattyúk elsődleges energiaszükségletét a villamosenergia-rendszer hatékonysága nem befolyásolja. Ezen iránymutatások kidolgozása során a Bizottság felméri még olyan módszertan elrendelésének megvalósíthatóságát, amelynek révén az egy adott hőszivattyú rendszerbe állításának értékelésekor alkalmazott SPF-érték az átlagos uniós éghajlati feltételeket veszi alapul.

Marios Matsakis (ALDE). - Elnök úr! Ügyrendi javaslatként számos alkalommal panaszkodtunk, hogy a Tanács és a Bizottság nem képviselteti magát megfelelően plenáris vitáinkon. Sajnálatos módon ma, noha két bizottsági tag és egy miniszter is velünk volt, mindössze öt képviselő jelent meg a plenárison. Úgy vélem, ez igen szomorú, és azt gondolom, hogy bocsánatkéréssel tartozunk a biztosoknak és a miniszternek is.

Elnök. – Teljes mértékben egyetérték: a helyzet azt mutatja, hogy a Bizottság és a Tanács mennyire szakszerűen végzik munkájukat.

Szeretném Önöket tájékoztatni arról, hogy Karin Scheele asszony 2008. december 11-i hatállyal benyújtotta lemondását a parlamenti képviselőségről. Az eljárási szabályok 4. cikkének (1) bekezdésével összhangban a Parlament tudomásul veszi, hogy helye az adott időpontban megüresedik. Eközben az illetékes osztrák hatóságok arról tájékoztattak bennünket, hogy Maria Berger asszonyt, Scheele asszony utódjaként, 2008. december 11-i dátummal, beválasztották az Európai Parlamentbe.

A 3. cikk (2) bekezdésével összhangban mindaddig, amíg megbízólevelének ellenőrzése zajlik, vagy bármely vitában döntés születik, Berger asszony teljes jogkörrel elfoglalja helyét a Parlamentben, annak testületeiben, feltéve, hogy aláírta azt a nyilatkozatot, amelyben igazolja, hogy nem visel semmiféle, az európai parlamenti képviselőséggel összeegyeztethetetlen tisztséget.

17. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülés berekesztésre kerül 20.20 perckor, és 21 órakor folytatódik)

ELNÖKÖL: COCILOVO ÚR

alelnök

18. Jogalkotási eljárás a harmadik energiaügyi csomag tárgyában (vita)

Elnök. – Következő napirendi pontunk Hannes Swobodának, Reino Paasilinnának, Eluned Morgannak, Atanas Paparizovnak, Giles Chichesternek, Alejo Vidal-Quadrasnak, Herbert Reulnak, Angelika Nieblernek,

Gunnar Hökmarknak és Jerzy Buzeknek az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja, és az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja nevében a Tanácshoz intézett szóbeli kérdése a harmadik energiaügyi csomaghoz kapcsolódó jogszabályalkotási folyamat folytatásával és időben történő lezárásával kapcsolatban (O-0120/2008 - B6-0493/2008).

Atanas Papanicolas, előadó. – Elnök úr, 2008. június 18-án és július 9-én az Európai Parlament első olvasatban jogalkotó állásfoglalást fogadott el a harmadik energiaügyi csomag irányelveivel és rendeleteivel kapcsolatban. A csomag kiemelkedő jelentőséggel bír az elektromos áram és a gáz európai belső piaca megteremtése, továbbá az átviteli rendszerekbe történő beruházásokhoz kapcsolódó, valamint a regionális és pán-európai együttműködést előmozdító, átlátható és világos szabályozási keret biztosítása tekintetében. Ennek révén az energiaügyi csomag jelentősen fokozza az uniós tagállamok energiaellátásának biztonságát.

A csomag elfogadása jelentős mértékben elősegíti az ambiciózus energiaügyi és éghajlat-változási jogalkotási csomag végrehajtására irányuló erőfeszítések megvalósítását. Magam bízom abban, hogy ezt a csomagot a Parlament holnap elfogadja.

Ezzel összefüggésben szeretnénk felkérni a francia elnökséget, adjon számunkra tájékoztatást, miként kívánja az Európai Parlament elé terjeszteni a Tanácsnak az öt jogalkotási javaslattal kapcsolatos közös álláspontját! Ugyancsak nagyra értékelnénk a Tanács, és különösen a cseh elnökség részletes tájékoztatását arról, milyen lépéseket terveznek a harmadik energiaügyi csomag jogalkotási folyamatának folytatását és lezárását illetően.

Az Európai Parlament számtalan alkalommal jelét adta készségének, hogy konstruktív párbeszédet folytasson a Tanáccsal. E készség jeleként az Európai Parlament előadói – július 17-én – Borloo miniszter úrnak címzett levél elküldését kezdeményezték, amelyben azt kérték a soros elnöktől, hogy az általános politikai egyetértés kialakítása és a Tanács közös álláspontjának hivatalos közzététele közötti időszakban szervezze meg a két intézmény nem hivatalos tárgyalásait. Bátorítottuk a Tanácsot arra is, hogy az informális tárgyalásoknak már 2008. szeptemberi megkezdésével is igazolja e jogalkotási csomag elsőrendű fontosságát. Meggyőződésünk volt, hogy ez szolgálja mindhárom intézmény, a francia elnökség, és általában az uniós állampolgárok érdekeit is. Később számtalan alkalommal felhívtuk a figyelmet ezen aktuális egyeztetések megkezdésének szükségességére.

Szeretném kiemelni az Európai Parlamentnek az Európai Tanács 2008. október 15-16-i brüsszeli találkozójaival foglalkozó állásfoglalását, amelyben felhívjuk a Tanácsot a tárgyalások megkezdésére.

Az október 10-én elért politikai megállapodást követően az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság elnöke november 7-i levelében felvetette, hogy az első ülésre háromoldalú informális párbeszéd formájában, még az év vége előtt kerüljön sor. Sajnáljuk, hogy ez mindeddig nem következett be.

A magunk részéről a Tanács közös álláspontjának kézhezvételét követően készek vagyunk háromoldalú párbeszédet folytatni egy intézményközi megállapodás kialakítása érdekében.

Ma, az előadóknak és valamennyi képviselőcsoport képviselőjének az Ipari Bizottság elnöke, Niebler asszony által szervezett találkozóán egyhangúan elfogadtuk, hogy – az idő szorítását is szem előtt tartva – javasoljuk a háromoldalú párbeszéd mielőbbi, lehetőség szerint strasbourgi, a 2009. január 12-én kezdődő héten való megnyitását. Reméljük, a cseh elnökség elfogadhatónak találja javaslatunkat.

A folyamat mostani szakaszában tudatában vagyunk annak, hogy a Tanács közös álláspontjában olyan súlyos politikai jelentőséggel bíró kérdéseket is érintett, mint a szétválasztás kérdése, a harmadik államra vonatkozó szabály, vagy az egyenlő versenyfeltételek témája. Nem foglalkozott azonban a dokumentum olyan, az Európai Parlament által az első olvasatkor felvetett témákkal, mint amilyen a szabályozó ügynökség szerepének erősítése, a fogyasztók védelme, az energiahiány stb. Reméljük, hogy januárban és februárban intenzív párbeszédet folytathatunk e témákban!

Engedjék meg, hogy kifejezzem reményemet, hogy a Tanács gyorsan és pozitívan reagál a csomag végrehajtásának biztosításához és az európai fogyasztók milliói érdekeinek védelméhez kapcsolódó, az Európai Parlament által felvetett kérdésekre.

Gunnar Hökmark, előadó. – (SV) Elnök úr, a Parlament holnap dönt az éghajlat-változási csomag különböző elemeiről. Ez azt jelenti, hogy nagyon rövid időn belül egyetértésre jutottunk az előrevivő út mibenlétét illetően, és döntöttünk a majdani európai energia- és környezetvédelmi politika fontos elemeiről. Jelenti ez azt is, hogy a Parlament és a Tanács már jóval azt megelőzően lezárja az éghajlat-változási csomagot, hogy messzire jutottunk volna az energiapiac kialakítása és a kapcsolódó döntések meghozatala terén. Tulajdonképpen mindennek pont ellentétesen kellett volna megtörténnie. Azaz, az elektromos energia- és

gázpiaccal, valamint a határokon átnyúló piaccal kapcsolatos döntéseinket jóval azelőtt le kellett volna zárunk, hogy idáig eljutottunk. Az éghajlat-változási csomag keretében most általunk kialakítandó energiapiac az európai határokon átnyúlóan is megfelelően működő energiapiacot követel meg. Versennyel kiegészülve, amely alacsonyan tartja az árakat! Szavatolnunk kell továbbá, hogy képesek vagyunk minden, Európában rendelkezésünkre álló energiaforrást kihasználni. Ezen a területen, a piaci csomag és az éghajlat-változási csomag között a rendszer kissé zavarosabbá vált.

Most legfeljebb azt tehetjük, hogy minél gyorsabban előrelépünk a tárgyalásokon. Természetesen a cseh soros elnökségtől függ, hogy mihamarabb megkezdje-e a tárgyalásokat, netalán – mint ezt korábban egyik képviselőtársam javasolta – már Strasbourgban, januárban sort kerít azokra. Holnap azonban, amikor az éghajlat-változási csomagról döntünk, a francia elnökségtől is azt várjuk, hogy kezelje úgy a helyzetet, kezdeményezzen olyan folyamatokat, amelyek lehetővé teszik a tárgyalások azonnali beindítását, a szétválasztás, a hatékonyabb verseny és a határon átnyúló kapcsolatok kérdése megvitatásának lehető legkorábbi elkezdését.

Ez nemcsak az árak leszorítása és a szabadabb verseny feltételeinek megteremtése érdekében fontos, hanem annak biztosításához is, hogy mindazok a tagállamok, amelyek az éghajlat-változási csomag következtében kedvezőtlenebb helyzetbe kerülnek, ne szigetelődjenek el a többiektől. Olyan lépésről van itt szó, amelyet meg kell tennünk, és remélem, a munka java részét a cseh elnökség ideje alatt elvégezzük!

Azonban Elnök úr, Miniszter úr, nem szeretnénk hagyni, hogy 2008 decemberének utolsó napjaiban a francia elnökség kibújjon felelőssége alól. Nagyon szépen köszönöm!

Jean-Louis Borloo, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, biztosíthatom Önöket arról, hogy nem célunk kitérni felelősségünk elől. Ellenkezőleg.

A Tanács számos alkalommal, így az utóbbi hat hónap során is hangsúlyozta, milyen nagy jelentőséget tulajdonít az elektromos energia és gázipar belső piaca megteremtésének, a szállító hálózatokba beruházók és az azokat működtetők számára átlátható és világos szabályozórendszer megteremtésének, valamint a szabályozó hatóságok szerepe, illetve egymás közti együttműködése megerősítésének. A téma fontosságát most, amikor remélhetőleg az éghajlat-változási és energiacsomag elfogadásra kerül, ismét meg kell erősítenünk. Annál is inkább, mivel a belső piac kiteljesedése előfeltételül szolgál ahhoz, hogy az e területhez kapcsolódó céljainkat elérjük.

Tehát az, hogy a francia elnökség nagy fontosságot tulajdonított az európai energiapolitika alapvető elemének tekintett csomag sikeres lezárásának, aligha kérdőjelezhető meg. Amint az sem vitatható, hogy nagyon fontosnak tartja az elfogadott határidők betartását, más szavakkal, hogy még a törvénykezési ciklus vége előtt megállapodás szülessen. Ennek következtében az elnökség mindent megtett annak érdekében, hogy mind az öt, október 10-én a Tanács elé kerülő szövegre vonatkozóan politikai megállapodás szülessen.

Emlékeztetnem kell Önöket arra, hogy a szlovén elnökség kiváló és mindenre kiterjedő munkája ellenére két kérdés még nyitott maradt az általános megközelítést alkalmazó szövegen belül. Ennek oka az volt, hogy a Parlament állásfoglalása nem érkezett meg a Tanács június 6-i ülésére. E két kérdés a harmadik országok által az energiaágazaton belül eszközölt beruházásokhoz és a tisztességes versenyhez kapcsolódott. Mindent megtettünk az előrelépés érdekében, és sikerült elérnünk, hogy az októberi tanácsülésen egyhangú megállapodás szülessen. Szeretnék rámutatni arra, hogy a Bizottság erőteljesen felsorakozott az októberi közös álláspontban foglaltak mögött.

A megállapodás elérését követő napon a francia elnökség igénybe vette a Tanács Főtitkárságának szolgálatait a 300 oldalt kitevő jogszabálycsomag véglegesítéséhez szükséges technikai és jogi munka elvégzéséhez, hogy decemberben a Parlament elé terjeszthesse a közös álláspontot. E munka gyors lezárása tehát a Parlament és a tagállamok szolgálataitól függ.

Az intézmények munkájának összehangolásáért felelős bizottság titkárságától kapott jelzés szerint, valamint a jövőbeli cseh elnökséggel való egyetértésben döntés született arról, hogy a közös álláspontot a következő napokban, január elején küldjük meg a Parlamentnek. Ami a Tanácsot illeti, az elfogadási folyamatot a maga részéről január 9-én törekszik lezárni. Aligha kell emlékeztetnem Önöket arra, hogy egyidejűleg több csomagról folytatunk tárgyalásokat, beleértve azt is, amelyről ma már szó esett, valamint a tengeri szállításokról szóló csomagot is, amely igencsak feltűzelte az összes tárgyaló felet.

Azzal együtt, hogy a csomagról fizikailag lehetetlen volt a tárgyalásokat megkezdni, egy november 17-i keltezésű, a Coreper elnökéhez és az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság elnökéhez írt levelében a francia elnökség kifejezte készségét egy előzetes, háromoldalú egyeztetés formájában zajló találkozón való részvételre

annak érdekében, hogy – az Önök kérésének megfelelően – a kezdeti véleménycserékre sor kerülhessen. A feltételek mostanra teljesültek, és teljes erőnkkel nekiláthatunk a csomag vizsgálatának, bízva abban, hogy a második olvasatban, jövő májusban megállapodásra jutunk. Legalábbis ez az, amiben a francia elnökség reménykedik.

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Elnök úr, mindenekelőtt szeretném a tisztelt képviselőknek megköszönni ezen aktuális kérdés napirendre tűzését. Nagyon fontos, hogy még ebben a törvényhozási ciklusban lezárjuk a belső energiapiacról folyó vitát. Igen bonyolult intézkedéscsomagra vonatkozóan születtek javaslatok, és a vita most arra utal, hogy a második olvasatban születhet megállapodás, és amint arra számítani lehetett, a vitában megmutatkozott a javaslatok összetett jellege.

Az eredményeket számba véve azt mondhatom, nagyon fontos, hogy a Tanácson belül most politikai megállapodás érvényesül, és közös álláspontot fogadnak el január elején. A Bizottság ugyancsak január elején fogadja el a Parlamenthez eljuttatandó, a közös állásponttal kapcsolatos saját közleményét. Ezzel nem kési le az első januári ülészakot. Tehát ebből a szempontból mi készen állunk arra, hogy közös állásponttal jöjjünk a Parlament elé, és így a Parlament tanulmányozhatja ezeket az álláspontokat és továbbléphet a hivatalos megbeszélések irányába.

A második, hangsúlyozni kívánt pont az, hogy az elkövetkező cseh elnökség igen nagy hangsúlyt fektet a céltudatos munkára annak érdekében, hogy márciusra, vagy ha lehet még korábban eredményeket mutathasson fel. A csehek is terveznek háromoldalú megbeszéléseket. Örömeikre szolgálna, ha ilyenre minden héten sor kerülne. Valóban igen ambiciózusak, a kérdést első számú prioritásként kezelik.

Harmadszor, szeretném elismerésemet kifejezni a francia elnökségnek, hogy az energia- és éghajlat-változási csomag hatalmas terhével a vállukon is teljesítették ígéretüket a belső piaci csomaggal összefüggésben. Nem volt könnyű a Tanácson belül politikai megállapodásra jutni. A szlovén elnökség alatt egyetértés született bizonyos pontokban, de némelyik témában még bizonytalanság mutatkozott. Most a Tanácson belül szilárd megegyezés mutatkozik, és a Tanács készen áll a tárgyalásokra.

A következőkben szeretném a Parlamentet köszönteni. Szeretnék köszönetet mondani Niebler asszonynak a háromoldalú egyeztetéseknél tanúsított türelméért, hiszen az első megállapodás részben az Ön kemény munkájának tudható be. Elnézésüket kérem, és remélem, nem futunk bele a késő éjszakába a belső energiapiac megvitatásakor. Úgy hiszem azonban, hogy jó anyaggal van dolgunk, amely lehetővé teszi megállapodás elérését, már csak azért is, mert az összes előadó szorosan együttműködik a többiekkel. Remélem, a vita nem húzódik át holnap hajnalra.

A Bizottság részéről megígérem, hogy keményen dolgozunk elfogadható kompromisszumok felkutatásán, mert a Bizottság álláspontja szerint létfontosságú, hogy az Európai Unió stabil belső energiapiaccal rendelkezzen. Olyannal, amely szavatolja az ellátás biztonságát, az alacsonyabb fogyasztói árakat, és mindenekelőtt garantálja azt, hogy az ETS-en keresztül általunk javasolni kívánt valamennyi intézkedés hatékonyan bizonyul. A Bizottság teljes mértékben érdekelt a megállapodás elérésében, az Európai Parlament és a Tanács közötti megegyezés előmozdításában.

Angelika Niebler, a PPE-DE Képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, a Tanács soros Elnöke, Biztos úr, hölgyeim és uraim, a mai nap egészét az éghajlat-változási csomaggal foglalkozó tárgyalásoknak szenteltük, a szavazásra pedig holnap kerül sor. Az előrejelzések szerint tekintélyes támogatottságot élvez ez a csomag, ami – mindent egybevetve – jó dolog.

Az éghajlat-változási csomag egésze, a csomagban foglalt nemes célok azonban csak akkor valósulhatnak meg, ha óriási előrelépés történik olyan ügyekben, mint a kiterjesztett hálózatok és a kiterjesztett infrastruktúra. Ezért is örülök annak, hogy októberben a Tanácsban megszületett a közös álláspont, és ezzel mi, itt a Parlamentben – ahogy ebben mindig is reménykedtünk – gyorsan előrehaladhatunk a konzultációk lefolytatásában. Remélem, hogy az egyeztetések gyorsan megkezdődnek. Hálás vagyok Önnek, a Tanács elnökének, azért, hogy a gépezetet mozgásba hozta.

A kidolgozás szintjén azt látom, hogy a titkárságok már együttműködnek egymással és megteszik az előkészületeket annak érdekében, hogy a cseh elnökség alatt, január-februárban a tárgyalások megkezdődhessenek. Amennyiben a Bizottság, mint oly sok esetben, a tisztességes közvetítő szerepét betölti, a végén jó kompromisszumokkal számolhatunk.

Anyagi szempontból bizonyos alapkérdésekben természetesen hatalmas eltérések mutatkoznak a Tanács és az Európai Parlament álláspontja között. Hökmark úr már foglalkozott a tulajdonjogok szétválasztásának

kérdésével, s azzal, hogy e téren van-e más járható út. A Tanács a Parlamentével ellentétes álláspontot közvetített felénk mind a gáz-, mind a villamosenergia-ágazat vonatkozásában. Az a kérdés, hogy az ügynökségnek milyen szerepet kell betöltenie, az egyik kulcskérdés lesz. Jelenleg a Tanács és a Parlament igencsak eltérő álláspontot képvisel. Még a fogyasztói jogok átfogó és komplex kérdéskörén belül is eltérő hangsúlyok érvényesülnek.

Bizakodó vagyok, hogy itt is érvényesül a megállapodás eléréséhez szükséges politikai akarat. Ha mindannyian összefogunk, és olyan építő szellemben, mint ez történt az éghajlat-változási csomag esetében, akkor hasonló sikert érhetünk el. Remélem, nem kényszerülünk rá, hogy az egész hétvégét itt töltsük. Nekem bőven elég volt az, hogy egyszer egy szombaton, hajnali 4.40-kor kellett felkelnem az éghajlat-változási csomag megvitatására. Ebben a tekintetben is jó együttműködésre számítok.

Atanas Papanicolas, a PSE Képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, elsőként is meg kell köszönnöm Borloo úrnak konstruktív hozzáállását, s annak jelzését, hogy a Tanács kész még a törvénykezési ciklus vége előtt lezárni az itt érintett csomagról folyó tárgyalásokat.

a PSE Képviselőcsoport nevében. – Ugyancsak hálás vagyok – képviselőcsoportom nevében – Piebalgs biztos úr nyilatkozatáért, miszerint támogatna egy kompromisszum megállapodást, noha igen sok kérdés van még, amit a Tanács még nem érintett, és amelyeket illetően a Bizottság fenntartásokkal élt.

Az Európai Parlament, és magunk a PSE Képviselőcsoportban különösen, ragaszkodunk az olyan kérdésekhez, mint a fogyasztók jogai és az energiaszegénység, amelyeket a végső dokumentumban is szeretnénk látni. Szeretném biztosítani Önöket, hogy magunk készek vagyunk január legelejétől részt venni a háromoldalú párbeszédben, és ahogyan ezt Niebler asszony az imént említette, ez a törekvése minden előadónak és minden frakciónak. Nagyon elégedettek lennénk, ha a cseh elnökség kész volna január elejétől csatlakozni hozzánk, hogy munkánkat érdemben március végére lezárhassuk, majd április folyamán, talán a második ülészakon, a csomagtól véglegesíthessük. Ez lenne az ideális megoldás.

Szeretném biztosítani Önöket arról, hogy mindkét csomagot illetően készen állunk kompromisszumok és megoldások kimunkálására, de itt természetesen csak olyan folyamat jöhet szóba, amely versenyképesebb piacot, erőteljesebb átláthatóságot eredményez, valamennyi érintett fél életképességének erősödéséhez vezet, és lehetővé teszi utóbbiak számára, hogy beleszólhassanak a majdani energiapiac alakulásába. Meggyőződésünk, hogy az Ügynökség szerepe a Meroni-ügy szabta kereteken belül erősíthető, és erre vonatkozóan jó javaslatok születtek a Parlamentben.

Reméljük, hogy a Bizottság támogat bennünket, és olyan csomagot alkotunk, amelynek szabályait a szereplők elfogadják és végrehajtják. Reméljük, hogy a szabályokat kötelező érvényű döntések támasztják alá, és a végrehajtás nem az önkéntességre épül. Úgy vélem, ez jó megoldást jelent egy értelmes, a másodikok túlmutatató harmadik energiacsomaghoz, amely valóban működő és versenyképes piacot alapozhat meg.

Rebecca Harms, a Verts/ALE Képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, úgy vélem, nagyon jó dolog, hogy az energiacsomag visszakérült élénk. Mindenekelőtt, szeretném megragadni az alkalmat, hogy emlékeztessen a Házra arra, a villamosenergia belső piacát illetően az Európai Parlament igen-igen meggyőző többséggel szavazott az ellen a harmadik út ellen, amelyben Angela Merkel és Nicolas Sarkozy megállapodott. Úgy hiszem, erről nem feledkezhetünk el az előttünk álló konzultációk során.

Igen felbosszantott az, hogy a francia elnökség kényes ügyként kezelte e témát az elmúlt hat hónapban, és most ezt a kényes ügyet egyszerűen átdobta a cseh elnökség asztalára. Ez nem lehet módja egy ilyen igen fontos téma kezelésének, mert ezzel a szétválasztással – amelyet a Parlament kitartóan támogatott – sokkalta jobb versenyfeltételeket teremtenénk a villamos energia európai belső piacán, és megítélesem szerint biztosíthatnánk azt is, hogy az árak tisztességesebben és átláthatóbban kerüljenek megállapításra.

Gyakran felvetődik, hogy ennek eredményeként az energia olcsóbbá tehető. A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja sohasem állította ezt, de továbbra is álláspontunk részének tartjuk azt a követelést, hogy legyen tisztességesebb árképzés és verseny, és az állampolgárok számára tegyük mindezt érthetőbbé.

Most, Képviselőcsoportom nevében is, határozottan síkraszálllok az energiapiaci csomaggal kapcsolatos további konzultációk januári vagy legalábbis a lehető leggyorsabb felújítása mellett – sajnos nem tudom, mi hangzott el korábban, mivel későn érkeztem –, mert véleményem szerint az egységes energia- és éghajlat-változási stratégia csak akkor működhet és lehet tökéletes, ha az éghajlat-változási és energiacsomagban megfogalmazott politikai célkitűzésekkel összhangban fejlesztjük a piacot is.

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, mindenekelőtt is szeretném Borloo úrnak megköszönni az éghajlat-változási csomaggal kapcsolatos tárgyalások kitűnő előkészítését, a megbeszéléseknek a megállapodásig való levezetését.

Sajnos a francia elnökség alatt a harmadik éghajlat-változási csomag ügye nem jól alakult. Viszont meg kell ragadnom az alkalmat, hogy Piebalgs biztos úrnak megköszönjem az év első felében kifejtett munkáját. A Bizottsággal való folyamatos egyeztetéseknek és számos módosítás előterjesztésünknek köszönhetően ugyanis jórészt sikerült a harmadik éghajlat-változási csomagot a Parlamentben elfogadtatnunk.

Magam úgy látom, hogy az éghajlat-változási csomag kapcsán szembesülnünk kell a jogosulatlan – „váratlan nyereségként” emlegetett – jövedelmek kérdésével. A nyereség ezen formájának legfőbb előidézője a valóságos piac és a megfelelő rendszabályok hiánya. Például, nehéz elképzelni váratlan nyereség képződését a gépjárművek, az almák vagy éppen a narancsok értékesítésével összefüggésben, mert ezek esetében ténylegesen működik a piac, és az ilyen nyereség keletkezése lehetetlen volna.

Mivel az éghajlat-változási csomagnál sikerült a természetes környezet védelemével kapcsolatban ilyen komolyan előrelépni, most a piaccal kapcsolatos intézkedésekkel kell foglalkoznunk. Kötelességünk ezt megtenni! A közös piacnak számunkra nagyobb versenyt és nagyobb energiabiztonságot kell eredményeznie, hiszen ezt fogyasztóink különösen várják.

Szeretnék egy kérdést feltenni a francia elnökségnek. Egyes tagállamok módosították-e álláspontjukat az energia- és éghajlat-változási csomagról folyó viták során a harmadik energiacsomaggal összefüggésben? Azért kérdezem ezt, mert most abszolút világos, hogy az éghajlat-változási csomag végrehajtása érdekében parancsoló szükségszerűség a harmadik energiacsomaggal kapcsolatos munka lezárása.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, a Tanács soros Elnöke, Biztos úr, a mai vita során több alkalommal, teljes joggal, utalás történt az energiacsomag és az éghajlat-változási kérdések közti összefüggésekre. Magam ezt a kötődést feloldhatatlannak tartom, és remélem, hogy a most előterjesztett menetrend végül is az elkövetkező hónapokban a belső energiapiac kérdése terén elvezet az európai intézmények közötti tisztességes megállapodásokhoz.

Ezzel kapcsolatban szeretném külön is hangsúlyozni, hogy – még ha ma ezt többen üdvözlötték is – nem tartom helyesnek az éghajlat-változási téma kapcsán a közelmúltban alkalmazott, gyors döntések módszerének követését. Az elsőolvasatos megállapodások nagyon jó dolgok lehetnek. Amennyiben azonban azok eredményeként minden többségi nézet módosításra kerül, és az egyes intézmények szerepe és feladatai igen kiegyensúlyozatlan módon érvényesülnek, akkor ezt az eljárást nem tudom hasznosnak ítélni.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Az energiacsomag küldjön határozott jelzést, s különösen az energiaágazat beruházóinak. Sajnálatos, hogy az éghajlat-változási csomag addig nem lesz teljes, amíg az energiacsomag nem kerül lezárásra. Azért is említem ezt, mert az Európai Uniónak szüksége van beruházásokra az energia-infrastruktúrában. Ez olyan tény, amit az európai gazdasági fellendülési terv is megerősített.

Fontos beruháznunk az Európai Unió energia-infrastruktúráinak összekapcsolásába. Erősíteni kívánjuk a megújuló energiaforrásokat, de ennek eléréséhez a megújuló energia előállítóinak oly módon kell becsatlakozniuk az erőforrás-hálózatba, hogy az általuk előállított áram elérhesse a végfelhasználót. Ezért is reménykedem abban, hogy az előttünk álló időszakban sürgős intézkedések történnek e csomag elfogadása érdekében. Köszönöm!

Jean-Louis Borloo, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, válaszolnom kell Harms asszonynak e csomaggal kapcsolatos felvetésére, mert úgy látom, tájékoztatási probléma áll fenn közöttünk.

Megismételném, hogy a szlovén elnökség rendkívüli munkája ellenére két meghatározó kérdés nyitva maradt, és ezekkel a Bizottságon kívül egyik intézmény sem foglalkozott. Ezek a következők: a szabad és tisztességes piacra jutás, valamint harmadik országok beruházásai az uniós energiaágazatba.

Hadd mondjam el, hogy ezek nem kis problémák voltak. Két olyan kérdésről van ugyanis szó, amelyeket éppen azért halasztottak el, mert bonyolultak voltak. Megoldásukra nem került sor, és ezekre vonatkozóan nem született megállapodás a Tanács 2008. június 6-i ülésén sem. A francia elnökség teljes meggyőződéssel képviseli, hogy a belső piac szerves módon kapcsolódik mindazon intézkedésekhez, amelyeken most dolgozunk, és amelyekről – remélhetőleg – a Parlament holnap szavaz majd.

Azt mondanám Harms asszonynak, hogy a Tanács októberi ülésén kemény órákat töltöttünk egyhangú álláspont kialakításával, mivel az álláspontok oly messzire estek egymástól. Piebals biztos úr ezt igen jól tudja. A különböző testületek – a Tanács Főtitkársága, a Bizottság szolgálatai, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság titkársága – ezt követően végezheték el saját munkájukat.

Az ügy most elindult, és a cseh elnökséggel együtt határozott előrelépést tehetünk. Ennek érdekében már postáztunk egy koordinációra hívó levelet, és így januárban már hozzáfoghatunk egy, még a jogalkotási ciklus vége előtt elfogadandó megállapodás kimunkálásához. Mindez az Európai Parlament számára egy nagyon sikeres törvényhozási időszak lezárását jelenthetné.

Ez volt az, amit Paparizov úr kérdésével összefüggésben egy pillanattal korábban lehetőségem volt elmondani.

Andris Piebals, a Bizottság tagja. – Elnök úr, ismét szeretném megköszönni a francia elnökségnek a belső piaci energiacsomag ügyében végzett jó munkáját. Valóban akadtak nehéz pillanataink is az Energiaügyi Tanácsban. Továbbá a politikai megállapodáshoz és a közös állásponthoz kapcsolódó összes szöveget le kellett fordítani ahhoz, hogy azokat a Parlamentnek megküldhessük. Mindez nagyon sok munkával járt. Szeretném azt is kiemelni, hogy mindenkor nagyon szoros volt az együttműködés a francia és a következő cseh elnökség között. Úgy látom, a napirendi témák a megfelelő formában kerülnek átadásra a cseh elnökségnek, amely arra törekszik, hogy – megfelelő parlamenti és tanácsi politikai akarat esetén – mind az öt javaslatban kompromisszumos megállapodás szülessen. Ezt én megvalósíthatónak tartom, és a Bizottság a rendelkezésére álló minden eszközzel igyekszik előmozdítani ennek bekövetkeztét.

Közben szeretnék egy konkrét, általam nagyon fontosnak tartott témára kitérni. Paparizov úr joggal szólt a fogyasztókról, és magunk ősszel, fogyasztóvédelmi szervezetekkel összefogva létrehoztuk a Polgárok Energiaforumát, amelyen valamennyi fogyasztóvédelmi szervezet részt vesz az energiapiaci csomag megvitatásában. Ki kell tehát szélesítenünk a megállapodás kereteit – nemcsak a Parlament és a Tanács miatt, hanem azért is, hogy a polgárok részéről növeljük az energiapiac elfogadottságát. Azt is nagyon fontos látnunk, hogy a folyamat révén nemcsak a cégek, de a polgárok, sőt egész iparágak is nyernek majd. A viták néha félrevezetők, mert a szétválasztás egésze tulajdonképpen a fogyasztók érdekében történik. Ezt magam nagyon fontos elemnek tekintem, és javaslatunk megerősítése érdekében foglalkoznunk kell ezzel a januárban kezdődő háromoldalú megbeszéléseken. Meggyőződéseim, hogy az első héten, amikor itt találkozunk, már sor kerül a háromoldalú találkozóra. Mindez a cseh elnökségtől függ, de ismerem annak törekvéseit, ahogyan azt is tudom, hogy a Bizottság is kész az előrelépésre. Bízom abban, Strasbourgban mindent elvégezhetünk. A cseh elnökséghez pedig továbbítom elvárásaikat és jelzem, hogy készen állnak keményen dolgozni e témákör kapcsán.

Elnök. – A vitát lezárom.

19. A közúti közlekedésbiztonságra vonatkozó szabályok határokon átnyúló végrehajtása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Ayala Sender asszonynak a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében beterjesztett jelentése (A6-0371/2008) az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a közúti közlekedésbiztonságra vonatkozó szabályok határokon átnyúló végrehajtását előmozdító irányelvre vonatkozó javaslatáról (COM(2008)0151 - C6-0149/2008 - 2008/0062(COD)).

Inés Ayala Sender, előadó. – (ES) Elnök úr, elismerő szavak hosszú sorával kezdem felszólalásomat. Mindenekelőtt a Bizottságnak kell köszönetet mondanom azért, hogy olyan anyagot terjesztett elő, amely ellát bennünket a számunkra rendkívül fontos eszközzel. Meg kell tehát köszönnöm a most Tajani alelnök úr által képviselt Bizottságnak, hogy megtette számunkra azt a szívességet, hogy olyan eszközt bocsátott rendelkezésünkre, amelyre most, 2008-ban – a közúti közlekedésbiztonság terén korábban elérték tekintetében is igencsak ígéretesnek mutató 2007-es évet követően – feltétlenül szükségünk van. Ez már csak azért is különösen fontos, mert nagyon közel kerültünk az Európai Unió összes tagállama által vállalt kötelezettség, illetve kitűzött cél, azaz a közúti halálozások felére csökkentése teljesítésének – mindössze két évre lévő – határidejéhez. Köszönöm ezt a Bizottságnak!

Ugyancsak köszönettel tartozom a francia elnökségnek (bár az elnökség éppen most hagyta el az üléstermet), mert úgy gondolom, hogy erőfeszítéseikkel és szívósságukkal sikerült meggyőzniük bennünket arról, hogy lehetséges haladást elérni e témakörben is. Kezdetben minden igen bonyolultnak tűnt a kölcsönhatások miatt, de az elnökség meggyőzött bennünket arról, hogy érdemes előrelépniük.

El kell azonban mondanom, hogy a kezdeteket követően – figyelembe véve, hogy voltak ennél fontosabb témakörök is – gondjaink adódtak a Jogi Szolgálat indítékainak megértésével. Azt feltételeztük, hogy a Szolgálatnak mindenkor a soros elnökséget kell támogatnia annak prioritásai és célkitűzései megvalósításában, de ebben az esetben azt tapasztaltuk, hogy a Szolgálat munkájának kevésbé vettük hasznát.

Egy ponton a Bel- és Igazságügyi Tanács – a legjobb szándékkal – olyan következtetésekkel állt elő, amelyek ellehetlenítették azon szigorú álláspontunk fenntartását, miszerint a szöveg és az eszköz, amelyen dolgoztunk, kizárólag egy közúti közlekedésbiztonsággal kapcsolatos eszközként fogható fel, amely azt a célt szolgálja, hogy megelőzze a közúti közlekedési problémákat és baleseteket, valamint elejét vegye a vezetők büntetlenül maradásának.

Végül igen meleg szavakkal köszönöm meg az árnyékelőadók, és különösen a velem szorosan együttműködő Fouré asszony munkáját, akivel kiváló csapatot alkottunk a szöveg javítása során. Köszönet illeti még Bizottságom más tagjait, így Cocilovo urat, Lichtenberger asszonyt, de a többi képviselőt is. Úgy vélem, együttesen végül is sikerült a korábbinál jobb szöveget kialakítanunk.

Úgy hiszem, sikerült kiegészítenünk a folyamat vagy a rendszer bizonyos hiányosságait. Például a közigazgatási vétség majdani megállapítására vonatkozóan akkor, amikor már sor került az információcserére, és a hivatalos tájékoztatás is megtörtént. Azon tagállamok esetében, amelyeknél az ilyen jellegű vétségek közigazgatási természetűek, hiányzott a kiegészítő eljárás. Azt hiszem, mi legalább javaslatot tettünk egy lehetséges megoldásra.

Ugyancsak fontos, hogy megerősítettük az ellenőrzést. Tudatában vagyunk annak, hogy általában nincs lehetőségünk a közúti közlekedésbiztonság terén az ellenőrzést kiterjeszteni. Ez alkalommal azonban a Bizottság segítségünkre sietett.

Szükséges volt a személyes adatok védelmének szavatolása, a sértetteket segítő csoportok munkájának elismerése, és annak elmagyarázása, hogy a rendszer miként érinti az autósokat.

Nemigen értjük, hogy a Tanács miért döntött egy olyan állásponthoz és jogalaphoz való ragaszkodás mellett, amely semmilyen formában nem segít bennünket. Ellenkezőleg, minden lehetséges módon akadályozza a haladást. Ebben a tekintetben rá kell mutatnom arra, hogy mi itt, a Parlamentben és a Bizottságban meggyőződéssel valljuk, hogy a helyes alapot a közúti biztonság képezi, és javaslatunk az első fontos lépés éppen e terület helyzetének javítása terén. Minden uniós polgár reménykedik abban, hogy itt javulás érhető el. E témának továbbra is a harmadik pillérhez kell kötődnie. A harmadik pillér azonban létének végéhez közeledik, hiszen a Lisszaboni Szerződés (amelyet a tagállamok, köztük a Tanácsban most vonakodók is már ratifikáltak) a harmadik pillér felszámolását célozza. A tagállamok némelyike most úgy látja, ez olyan eszköz, amelynek hangoztatásával a szövegezési munka leállítható.

Reméljük és bízunk abban, hogy a jogalapból fakadó problémák megoldást nyernek. (Az emberek nem értik meg magyarázkodásunkat, hogy miért nem biztosítjuk nekik azt az alapvető eszközt, amellyel a közúti közlekedés biztonsága erősíthető, és amellyel elejét lehet venni annak, hogy az országukon keresztül hajtó külföldi illetőségű vezetők megsértsék a jogszabályokat, mert úgy érzik, hogy elkerülik a büntetést.) Valóban nem értjük, hogy ezek a kérdések miért nem nyernek megoldást. Felszólítjuk tehát a következő cseh elnökséget, tegye félre fenntartásait, és cselekedjen a közúti közlekedésbiztonság érdekében!

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, elsőként is szeretném megköszönni Ayala Sender asszonynak azt az elkötelezettséget, amelyet e munka során tanúsított.

A Bizottság törekvéseinek középpontjában – és ezt ismét el kell mondanom Önöknek – egyetlen kiemelt cél szerepel: a közúti közlekedés biztonsága. Ami azonban a tartalmat illeti, megvizsgáltuk Ayala Sender asszony szövegét, az általa benyújtott módosításokat, és azokat nem kifogásoljuk. Ellenkezőleg, a Bizottság úgy véli, hogy ez a jelentés pontosan ugyanazon irányba mutat, mint az általunk beterjesztett javaslat. Sőt, bizonyos tekintetben még segít is javítani annak szövegén.

Például, az Európai Parlament az információcsera érdekében felállított elektronikus hálózatot közösségi szinten kezelendő eszköznek tekinti az európai polgárok személyes adatai védelmének szavatolása érdekében. Csak azt tudom mondani, támogatom ezeket a javaslat hatásköri kereteit kialakító és pontosító módosításokat. Ténylegesen úgy gondolom, hogy a módosítások némelyike megerősíti az általunk előterjesztett javaslatokat.

Azokra a módosításokra utalok, amelyek a közigazgatási hatóságok jogköréhez tartozó közúti közlekedési kihágások követését biztosítják, továbbá amelyek a tagországok ellenőrzési módszerével és gyakorlatával kapcsolatos irányelvek megszövegezését javasolják. Mindezek kulcsfontosságú elemek a közúti közlekedés

biztonságának szavatolása, valamint az európai utakon a halálos balesetek számának felére csökkentését előirányzó célkitűzésünk elérése tekintetében. Emlékeztetném Önöket arra, hogy évente Európa útjain több mint 40.000 ember leli halálát. 2007-ben ez a szám 42.500 volt. Ha belegondolunk abba, hogy ez többé-kevésbé egyenlő azzal, mintha naponta egy repülőgép zuhanna le, világossá válik, hogy ezt a tragédiát gyakran alábecsüljük. Egyszerűen nem akarjuk felfogni, milyen mérvű is ez a probléma.

Természetesen a mostaninál jóval többet kellene tennünk. Ezért is üdvözlöm a Parlament gyors intézkedését e kérdésre vonatkozóan. Még egyszer szeretném megköszönni Ayala Sender asszonynak, de a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságnak is a munkáját, továbbá azt, hogy megértették azt, ami itt kockán forog: ez az európai állampolgárok biztonsága. A Parlament és a Bizottság között tökéletes az összhang ebben a kérdésben: mindketten ragaszkodnak olyan jogszabályok sürgősséggel történő elfogadásához, amelyek tényleges változásokat eredményeznek a közúti közlekedési balesetek csökkentésében.

Sajnos a Miniszterek Tanácsának legutóbbi ülésén nem sikerült konszenzust elérnünk a tagállamok között. A francia elnökség megpróbált közvetíteni, de december 9-én szembe kellett néznünk azzal, hogy noha egyetértés született a halálos balesetek számának mérsékléséről szóló általános stratégiát illetően, számos tagország ragaszkodott a téma harmadik pilléres kezeléséhez. Miközben a Bizottság és a Parlament azonos álláspontot foglal el az első pillérrel illetően, több tagállam még mindig arról beszél, hogy a kérdést a harmadik pillér keretében kell szabályozni.

Ez a megközelítés számomra abszolút ellentmondó. Szeretném e Ház előtt nyilvánosan újra megismételni a Miniszterek Tanácsa előtt általam elmondottakat. Érthetetlen számunkra, hogy az Európai Tanács miként törekedhet új egyetértés kialakítására a Lisszaboni Szerződés elfogadása tárgyában egy új írországi népszavazás révén – mint tudják, a Lisszaboni Szerződés felszámolja a harmadik pillért –, miközben a tagállamok azzal érvelnek, hogy a határokon átnyúló büntetések beszedésével kapcsolatos minden lépést a harmadik pillér alapján kell szabályoznunk. Ez rendkívüli ellentmondás, amely nem vezethet kedvező végkifejlethez. A jogi veszekedés miatt elvesztegetjük az időt, és képtelenek vagyunk gyakorlati lépésekkel a polgárok számára gyakorlati segítséget is nyújtani.

A közúti balesetek nem elméleti felvetések, hanem az élet valóságát jelentik. Ezek bármely európai családot érinthetnek, így a sajátunkat is, és bármikor. A mi gyermekeink járják az utakat, jönnek haza szombat éjjelente a klubból, mennek focizni vagy partikra. Erről a gondolatról nem szabad megfeledkeznünk! Ez a probléma nem jogi vitakozás kérdése. Egyszerűen nincs vesztegetnivaló időnk.

Sajnálom, hogy senki sincs itt ma este a Tanács részéről, ugyanis szeretnék még egy érzékeny kérést előterjeszteni. Úgy vélem, az egész Parlament nevében megtehetem, hogy felszólítom a Tanácsot álláspontjának módosítására, továbbá a Közlekedési Tanácsot, hogy kövesse az Európai Tanács által felvállalt irányt! A jövőbe kell néznünk! Szem előtt kell tartanunk a Lisszaboni Szerződést! Mindannyian reménykedünk abban, hogy az hamarosan hatályba léphet. Nem hiszem ugyanis, hogy megengedhetjük magunknak az állandó hátrafelé tekintést akkor, amikor mindannyiunk életének védelméről van szó!

Brigitte Fouré, a PPE-DE Képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, elsőként is meg kell köszönnöm Ayala Sender asszonynak jelentését, miután munkánk végül is igen hasznosnak bizonyult. Sender asszony a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság különböző tagjaitól érkezett módosító javaslatok többségét figyelembe vette annak biztosítása érdekében, hogy a kidolgozott irányelvtervezet, ha nem is teljes egyhangúság mellett, de legalább a Közlekedési Bizottság meghatározó többsége által elfogadásra kerülhessen.

Emlékeztetném Önöket arra, amint ez már említésre került, hogy ennek az irányelvnek a célja a közúti biztonság javítása. A cél elsődlegesen az, hogy az európai utakon bekövetkező halálos és sérüléssel járó balesetek száma csökkenjen, mert valóságos katasztrófa és tragédia, ami évente a szemünk előtt lezajlik. Ezt a célt nyilvánvalóan mind a 27 tagország, az Európai Parlament valamennyi tagja magáénak vallja. Ezt nem árt megismételni. A cél tehát egyrészt életek megmentése, másrészt azon megkülönböztetés felszámolása, amely mindmáig érvényesül a hazai, illetve más tagállamból érkezett gépjárművezetők között. Elfogadhatatlan, hogy két különböző vezető eltérően kezelnek egy ország ugyanazon útján. Ez teljességgel tűrhetetlen, és ez a gyakorlat nem folytatható tovább! Különösen akkor nem – és ezt ismét kiemelem – amikor életek forognak kockán.

Az irányelv hatálya alá tartozó kihágások kiválasztása megfelelő, mivel ezek okozzák a legtöbb balesetet: a gyorshajtás, az ittas vezetés, a piros lámpán való áthajtás, és végül a biztonsági öv használatának hiánya. Létfontosságú, hogy szorgalmazzuk ezen irányelv véglegesítését.

Végül, emlékeztetném Önöket arra, amint a Biztos úr ezt megtette egy pillanattal korábban, hogy a Miniszterek Tanácsa fenntartásokkal élt a harmadik pillér tekintetében, de más témákban is. Magam azonban úgy vélem, hogy az emberéletek védelmében jogi megoldást kell találnunk, és e tekintetben néha az a benyomásom, hogy a jogi csűrés-csavarást egyesek csak ürügyként használják. Úgy hiszem, számunkra az a kihívás, hogy megszüntessük útjainkon ezeket a tragédiákat, mivel ezek a mi Európánkban elfogadhatatlanok. Európának minden tőle telhetőt meg kell tennie, hogy segítsen megakadályozni, hogy évente életeteket így veszítsünk el!

Ez jelenti ezzel az irányelvvel kapcsolatban a kihívást. Remélem, az Európai Parlament nagyon nagy többséggel, ha nem egyhangúan, felsorakozik e jelentés mögé, hogy a cseh elnökség időszakában előreléphessünk e témában.

Silvia-Adriana Țicău, a PSE Képviselőcsoport nevében. – (RO) Elsőként is szeretném megköszönni Ayala Sender asszonynak a rendkívül fontos tárgyban készített jelentését. Évente mintegy 43 ezer ember veszíti életét Európa útjain, és megközelítőleg 1,3 millió érintett balesetekben. A 43 ezres halálszám megközelítőleg olyan, mintha hetente egy közepes méretű repülőgép lezuhanna. Ebbe a helyzetbe nem nyugodhatunk bele!

Szeretném megemlíteni, hogy a javasolt irányelvben nem történik utalás a büntetőjogi szankciókra vagy a pontrendszerekre azon országok esetében, ahol az már létezik. Olyan tagállamok közötti adatcserét szeretnék látni, amely szavatolja az adatok bizalmas jellegének fenntartását és biztonságát! A tagországok közötti kommunikációnak ki kell terjednie az alkalmazandó fizetési módra, valamint a fizetésnél használt valutára is.

Kiegészítésként, amennyiben a tartózkodási hely szerinti tagállam központi hatóságai úgy döntenek, hogy nem teljesítik, nem alkalmazzák a kihágás helyszíne szerinti tagállam által kiszabott pénzügyi szankciókat, akkor ezt – kötelességszerűen – jelenteni kell az Európai Bizottságnak. Úgy gondolom, ez az irányelv végtelenül fontos. Ezért is remélem, az Európai Parlament szavazása e tárgyban ösztönzést jelent az Európai Tanács számára, hogy a megfelelő irányú lépést tegyette. Más szavakkal, fogadja el ezt az irányelvet! Erre feltétlenül szükség van. Köszönöm.

Bilyana Ilieva Raeva, az ALDE Képviselőcsoport nevében. – (BG) Ayala Sender asszony, szeretném elismerésemet kifejezni Önnek azért, hogy egyik letragikusabb társadalmi gondunkat sikerült közös politikai prioritássá változtatnia. Mostanában az emberéletek elvesztése, mint ezt Ön, Biztos úr, kifejtette, magasan felülmúlja azt a számot, amelyet mi általános európai szinten látni akarunk.

Csaknem 70 különféle szabvánnyal rendelkezünk a különböző gépjárműalkatrészekre vonatkozóan, de jelenleg nincs olyan irányelvünk, melynek révén mérsékelhetnénk az Európai Unió közútjain életüket veszítők számát. Ez képtelenség! Az emberélet biztonsága közútjainkon semmivel sem kevésbé fontos, mint a tagállamokra kényszerített környezetvédelmi szabványok. Ebben az összefüggésben a holnapi szavazás során támogatnunk kell Sender asszony jelentését, amely kötelező, határokon átívelően érvényesülő szankciókat javasol a közúti halálozások 75%-áért felelős négy kiemelkedő szabálysértéssel összefüggésben.

Az ilyen kihágásokkal szembeni, határokon átnyúló intézkedések végrehajtása mérsékelni fogja a súlyos és halálos balesetek számát, és közelebb visz ahhoz, hogy 2010-re teljesítsük az ilyen esetek 50%-os csökkentéséhez kapcsolódó célunkat. Az általános közúti politika az Európai Unió általános közúti szabályozásán és általános szabványain alapul, de nem szükségképpen ugyanazokat a referenciaértékeket használja. Mi itt piros lámpákról, gyorsajtásról beszélünk, miközben nem foglalkozunk a közlekedési lámpák működésével, a közforgalommal, a vezetés közbeni mobiltelefonálás és dohányzás tilalmával, az Európai Unió belüli autóvezetési tanfolyamokkal, vagy az olyan általános büntetésekkel, amelyek még a legelvetemültebb szabálysértőket is kijózanítanák.

Ha most egy magyar gépjárművezető még megengedheti magának, hogy büntetlenül hágja át a német autópályán érvényes szabályokat, akkor ez az irányelv és az Ön javaslata a jövőben együttesen azt szavatolják, hogy ilyen jogsértésért saját országában felelnie kell. Az Európai Uniónak a közúti biztonsággal kapcsolatban általános európai politikára van szüksége. Olyanra, amely megfelelő szintű biztonságot teremt az emberélet útjainkon való védelme tekintetében, amelytől a tagállamok nem térhetnek el.

Természetes módon számolhatunk azzal, hogy a Bizottság megbünteti azokat a tagállamokat, amelyek helytelenül kezelik a hulladékot, nem tartják be a munkaidő-irányelvet, vagy megkárosítják a környezetet. Nincs-e szükségünk tehát olyan mechanizmusokra, amelyek szavatolják, hogy a nemzeti közúti halálozási adatok értéke ne kullogjon semmiféle átlagos európai érték után?

Ezzel összefüggésben szeretném ismét kiemelni annak fontosságát, hogy iránymutatóként alkalmazzunk általánosan elfogadott európai baleseti mutatókat. Ayala Sender asszony, úgy hiszem, az Ön jelentése komoly előrelépést jelent egy integrált összeurópai közútbiztonsági politika megteremtése felé. Ez az irányelv megteremti az alapját egy olyan Európának, amelyben nincsenek közúti vétségek, nincsenek határok, és nincs semmiféle lehetőség a szabályok megsértésére.

Eva Lichtenberger, a Verts/ALE Képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, először is a köszönet az előadót illeti. Nagy erőfeszítéseket tett ezen, a váratlanul igen sok ellentmondásossá váló területen a konszenzus elérése érdekében, többek között a Tanácsot illetően is. A Tanács végtelenül ésszerűtlenül cselekszik és igen „európaiatlan” magatartást tanúsít e téma kapcsán, hiszen számos kormány számára az elsődleges cél nyilvánvalóan saját gyorsrajtójának, a követési távolságot nem betartó és ittas gépkocsivezetőknek védelme, függetlenül attól, hány életet is veszélyeztetnek.

Most az a helyzet, hogy az emberek saját hazájukban betartják a korlátozásokat, de amint átlépik a határt, ólomlábakat növesztenek és képtelenek leemelni talpukat a gázpedálról. Pontosan azért, mert nem kell félniük a büntetés megfizetése miatt. Egy dolgot világossá kell tennünk: a kis országok, vagy olyan államok, amelyek jelentős turizmussal rendelkeznek, különösen nehezen érik el saját polgáraiknál a büntetések, azaz a jogérvényesítés elfogadását, ha a polgárok pontosan tudják, hogy mások gyakorlatilag mentesülnek a büntetés alól.

Így, ha valaki – egy másik uniós tagország rendszámtábláját viselve – vezetés közben szorosan rám tapad az úton, közvetlen mögöttem hajt, fel kell-e tennem magamnak a kérdést, hogy mindez azért van-e, mert az én életem kevesebbet ér, mint általában az élet az ő hazájában, vagy esetleg ő kizárólag saját országában tartja be a biztonságos követési távolságot? Miközben mindez helytelen, nem európai magatartás, és csökkenti a közúti közlekedés biztonságát.

Sikerült jó szöveget kialakítanunk. Természetesen van, ami hiányzik belőle: például az adatvédelem kérdése nem megfelelően tisztázott. Végezetül szeretném felkérni Önöket, támogassák a 70 eurós korláttal összefüggésben benyújtott módosítási javaslatomat. Annak révén a kiegyensúlyozatlansággal kapcsolatos vitát jelentős mértékben tisztáznánk. A kérdés lényege az, hogy egy ésszerűen megválasztott büntetési szint értelmes korlátot szabna.

Sebastiano (Nello) Musumeci, az UEN Képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, Tajani úr, hölgyeim és uraim, 40 ezer halott évente – ez rémisztő statisztikai adat.

Noha katasztrófáról még nem beszélhetünk, a közúti halálozások akkor is igen súlyos társadalmi jelenségnek tekinthetők, amelyekkel szemben a tagállamok gyakran nem tehetnek mást, mint jegyzik az elszomorító tényeket, és riasztó statisztikákat állítanak össze. Egyesek azt mondják, mindez a nagyobb személyes mobilitás, mások szerint a megnövekedett gépesítés eredménye. Ebben van igazság, de azért következménye annak is, hogy a megelőzés terén nem tudunk lépést tartani a fejlődéssel, illetve a tagállamok, de maga az Európai Unió is, amely mindmáig képtelen volt közös közúti közlekedésbiztonsági politikát elfogadtatni, késlekedik a baleseteket visszaszorító büntetőeszközök alkalmazásával.

Az olasz statisztikai hivatal által a közelmúltban végzett felmérés szerint 2007-ben a péntek éjszakától vasárnap reggelig tartó időszak éjszakai balesetei tették ki az összes olaszországi közúti baleset 44%-át. A volán mögé ülők felelőtlen magatartása azonban, sajnos, nem egyetlen országra jellemzők. Létfontosságú tehát, hogy foglalkozzunk a 2010-re a közúti halálos balesetek számának megfelelését célzó irányelvjavaslattal, amely megkísérli elvenni a gépkocsivezetők kedvét – bárhol is vezessenek – közúti kihágások elkövetésétől.

A jelentés jó, de bizonyos kérdésekben további finomításokra van szükség. Hadd említsek csak egy példát: a kihágási ügyek követését. Tajani úr, véleményem az, hogy követnünk kellene Svájc példáját. Svájcban, ha valaki közlekedési kihágást követ el, pár kilométeren belül megállítja a közlekedési rendőrség és ekkor két dolog következhet be: a vezető a helyszínen kifizeti a kirótt bírságot, vagy a gépjárművet elkobozzák és a büntetés kifizetéséig visszatartják.

Abszolút tudatában vagyok annak, hogy nem könnyű egy ilyen politikát végrehajtani; drasztikusnak is tűnik, viszont feltétlenül hatásos. Tudjuk jól, hogy a rák nem gyógyítható aszpirinnel, itt pedig már áttételt van dolgunk. Mindazonáltal Ayala Sender asszony jelentése jó, és természetesen támogatásomat élvezi.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Elnök úr, kollégám Ari Vatanen, akiről köztudott, hogy a motorsport élharcosa, gyakran mondogatja, hogy egy nap mindenkiért eljön a kaszás, de hozzáfűzi, hogy ennek nem a volán mögött

ülve kell bekövetkeznie. 2005 óta a halálos közúti balesetek áldozatainak száma nem csökkent az elvárt mértékben. A 2007-es adatok megerősítik aggodalmainkat. Az itt tapasztalt mozgások igazolják legjobban, mennyi teendőnk is van még.

Mindannyian tudjuk, hogy a tagállamok területén elkövetett kihágásokkal kapcsolatos büntetések az esetek többségében nem érvényesíthetők, legfeljebb a vezető lakhelye szerinti országban. A most vitatott irányelvjavaslat helyesen vázol egy olyan elektronikus adatsere-rendszert, amely a közlekedés terén kirótt pénzügyi büntetések határokön átnyúló érvényesítésének előmozdítását célozza a négy, az emberélet tekintetében legsúlyosabb európai kihágástípusra vonatkozóan. A rendszernek önmagában is létjogosultsága van. Ugyanakkor a polgárok személyes adataikhoz kapcsolódó védelmét szavatolni kell!

Alapvető jelentőségű, hogy az Európai Bizottság értékeli az irányelv végrehajtását, illetve az igen szigorúan végrehajtásra kerüljön. Itt van azonban még a kihágások eltérő jogi minősítésének kérdése az elkövetés helye szerinti országokban. Egyes esetekben ezek a kihágások csupán közigazgatási szabálysértések, míg másokban bűncselekménynek minősülnek. Egyes esetekben kiegészítő büntetéseket vonnak maguk után, mint például a jogosítvány bevonása, másokban viszont nem. Most nincs idő a technikai részletek felemlítésére, de itt az ideje annak, hogy felszólítsunk az irányelv végrehajtására vonatkozó legjobb megoldások tanulmányozására – a jövő érdekében.

Az előadó, aki kiérdemli gratulációm, tulajdonképpen utal lehetséges megoldásokra. Közöttük megtalálhatók mind a rögzített büntetések, mind a közúti közlekedésbiztonsági ellenőrzési eljárások és eszközök összehangolásával kapcsolatosak is. Véleményünk szerint kétségek merülnek fel a fellebbezési jogok érvényesíthetősége tekintetében is olyankor, amikor a gépjárművezető nem ért egyet a kiszabott büntetéssel. Kérdéses, hogy megfelelően biztosított-e ez a jog akkor, amikor a fellebbezőnek olyan jogi környezetben és olyan jogszabályokkal szemben kell védekeznie, amelyek eltérnek az állandó tartózkodás szerinti országtól? E kérdés megválaszolását meghagyom Tajani biztos úrnak!

Végül, a gépjárművezetőknek megfelelő tájékoztatást kell kapniuk új jogaikról és kötelezettségeikről. Csak ennek teljesülésekor nem tekintik ezt a kezdeményezést megszorító eszköznek, hanem olyan, a volán mögötti magatartást befolyásoló módszernek, amely biztonságosabb, és jobban tiszteletben tartja mások és a vezető saját életét.

Elnök. – Köszönöm, Queiró úr. Hadd biztosítsam arról, hogy noha gyakrabban használok robogót, mint autót, magam sem szeretnék sem a robogómon, de a kocsimban sem meghalni.

Robert Evans (PSE). - Elnök úr, fontos témakörrel foglalkozunk, és sajnálom, hogy a Tanács képviselője nincs jelen, pedig meghatározó szerephez jutna, különösen amiatt, hogy a Tanács gondolkodásmódja – amint érzékelem – eltér a Parlamentétől.

Ayala Sender asszony utalt a joggal kapcsolatos aggodalmakra. Miközben támogatom a határokon átnyúló jogérvényesítés elvét, annak szilárd, a mostaninál erőteljesebb jogi alapokon kell nyugodnia.

A javaslatban érintett kihágások a gyorsajtásra, az ittas vezetésre, a biztonsági övek használatának mellőzésére és a piroson való áthajtásra korlátozódnak. Fouré úr kifejtette, hogy ezeket a kihágásokat nem tűrhetjük. Ayala Sender asszony pedig azokról szólt, akik megússzák a büntetést. Remélem, a vita következő szakaszához közeledve foglalkozunk a büntetés alóli mentesülés kérdésével is! Akik megússzák az ittas vezetés, a gyorsajtást vagy a piros lámpánál való áthajtást, veszélyt jelentenek a többi polgár számára; és hozzátenném, ők gyakran ugyanazok, akik azt hiszik, más közúti szabályok sem vonatkoznak rájuk. Gondoljunk itt a parkolási korlátozások, a dugódíjak, vagy mint Raeva asszony említette, a vezetés közbeni mobiltelefonálás tilalmát megszegőkre! Vagy ott vannak azok, akik figyelmen kívül hagyják az újító jellegű intézkedéseket, mint például az alacsony szén-dioxid-kibocsátású övezeteket. Ezek nagyon fontos kérdések, amelyeket senki sem kerülhet meg. Szükséges a határokon átnyúló, összeurópai jogérvényesítés az ilyen magatartás kiküszöbölése érdekében.

Mindenki, aki vét a szabályok ellen, hozzájárul a Biztos úr által korábban szintén említett 42 ezer halálesethez. Ha Európában a gépjárművezetésen kívüli bármely más területen ilyen tömegű haláleset fordulna elő, napról napra, hétről hétre, hónapról hónapra folyamatosan küzdenénk a helyzet orvoslásáért.

Képviselőtársaim, együtt kell fellépniünk e másodszor elénk kerülő jogszabály megerősítéséért, a 27 uniós tagállamban élő valamennyi polgár érdekében.

Elnök. – Szeretném, ha tudnák, a Tanács Főtitkárságának képviselője körünkben van, és jegyez mindent, ami itt elhangzik. Mindezt a már felszólalókra utalva, és az elmondottak fényében jegyzem meg. Rack úr, két percre Öné a szó.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, Biztos úr, jó dolog, hogy végül is megegyezünk négy általános kihágástípussal szembeni közös fellépésben. Fontosnak azonban azt kell tekinteni, hogy ezeket a közlekedési kihágásokat valóban kövesse is büntetés! Nem elég szólnunk arról, hogy megállapodunk számos szabálysértés megbüntetésére vonatkozóan.

A probléma központi eleme, hogy számos tagállam nem jár el olyan esetekben sem, amikor el kellene járnia. Ezzel kapcsolatban magam érthetetlennek nevezem, és ezt hangosan és nyíltan ki kell mondanunk, hogy egyes tagállamok – és pontosan azok, amelyek nem igyekeznek a más tagállamokból jöttek közlekedési kihágásait sem büntetni – a jogi érvelések és hatásköri bizonytalanságok kérdései mögé bújnak. Az a fontos, hogy tartsuk magunkat a Lisszaboni Szerződésbe foglalt alapvető állásponchoz.

Mindenesetre az a fontos, hogy a tagállamok ne védelmezzék polgáraikat akkor, ha más tagországban belekeverednek valamibe. Miután azonban ez nem így van, sajnálom, de ismét csak szemrehányást kell tennem a Bizottságnak, és ezt meg is kell tennem azért, hogy miért is nem foglalkozott eddig senki szabálysértési eljárás kezdeményezésével, vagy legalább annak fenyegetésével azon tagországokkal szemben, amelyek rendszeresen eltekintenek bizonyos kihágások megbüntetésétől.

Úgy vélem, ez ésszerű megközelítés lenne. Egyértelmű jelzése annak, hogy e probléma valóban aggodalmat kelt Európában és az Európai Közösségben. Ennél fogva igen határozottan javaslom e felvetés követését!

Véleményem szerint egy másik, ugyancsak fontos kérdés, hogy miért nem illesztjük be a tagjelölt országokat a rendszerbe. Olyan országból jövök, amelyben nagyon sok még nem, vagy már majdnem az Európai Unió tagállamának tekinthető, szomszédos országból érkezett gépjárművezető rója az utakat. Úgy gondolom, hogy országunkban számukra a *carte blanche* érvényesítése teljességgel indokolatlan.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Elnök úr, Biztos úr, gratulálnom kell Ayala Sender asszonynak kitűnő jelentéséért. Ez Bizottságunk egyik legkiválóbb tagja számos rendkívül jó jelentésének utolsó darabja.

A jelentés négy baleseti forrást és négy, európai szinten szabályozandó területet jelöl meg, ezek a következők: a gyorsajtás, a biztonsági öv használatának mellőzése, az ittas vezetés és a piros lámpánál való megállás elmulasztása. Ezek valóban igen fontos elemek a balesetek tekintetében.

Biztos úr, Ön rendkívül kemény hangot ütött meg az Európai Tanácsot illetően. A lehető legsajnálatosabb, hogy minisztereink az olyan alapvető ügyszor, mint a közúti közlekedési biztonság, így közelítenek. Ez a kérdés az Unió egyébként nyitott térségének egészét érinti. A büntetlenség vagy annak feltételezése a felelőtlen magatartás valódi forrása.

Utalnék egy másik nagyon fontos kérdésre is. Az Unió állampolgárai eltérő bánásmódban részesülnek attól függően, hogy melyik ország területén is találják magukat. Hatékony rendszerre van szükségünk! Meg kell értetni, hogy a büntetéseket attól függetlenül érvényesítik, hogy az Európai Unió mely földrajzi térségében is kerülnek kiszabásra. Amennyiben a most vitatott rendelkezés elősegíti ennek megvalósulását, akkor azt sikereink közé sorolhatjuk. Különösen örülök, hogy szót kaphattam, mert ismerem hazám, Lengyelország helyzetét, ahol is évente 5600-an veszítik életüket az utakon.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Az európai utakon bekövetkezett halálos baleseteket rögzítő fekete számláló fenyegető gyorsasággal pörög. Míg korábban folyamatosan csökkent a halálos balesetek száma, az elmúlt években egy adott szinten beállt a mutató. Új erőfeszítések kellene az uniós célkitűzések eléréséhez. Az Európai Bizottság megfogalmazta és előkészítette javaslatait, amelyeket az előadó megtoldott a sajátjaival. Most pedig rendelkezésünkre áll egy mindenki számára fontos jelentés, amellyel elérhető a közúti közlekedésben kihágást elkövető, más tagállamból érkezettekre kiszabott büntetések érvényesítése. A halálos balesetek száma jelentős szórást mutat az egyes tagállamok között. Ötször annyi ember hal meg Litvánia útjain, mint a korábbi tagállamokban. Nem kívánom a terhek túlnyomó részét Brüsszelre hárítani és kiemelem a tagállamok felelősségét is, mégis kétségem afelől, hogy az Uniónak fokozatosan egy közös, vagy legalábbis összehangolt politika irányába kellene elmozdulnia a gépjárművezetők közúti magatartásával, ennek szabályozásával kapcsolatban. Erről már esett szó, és ezzel magam is teljesen egyetértek.

Annál is inkább, mert a schengeni térség kiterjesztését követően növekvő számú, különböző tagállami rendszámot viselő gépjármű jelenik meg mind a régi, mind az új tagállamok útjain. Mindannyian érdekeltek vagyunk abban, hogy kulturált vezetési stílus érvényesüljön az Európai Unió egészében, hogy megszűnjön

a büntetlenség érzése, hogy „egy idegen országban úgy hajtok és úgy parkolok, ahogy szoktam, mert úgysem talál meg senki”. Azok a tagállamok, amelyek ellenzik ezt az irányelv-javaslatot, akarva-akaratlan felgyorsítják a fekete számláló pörgését.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Az Európai Unión belül a közlekedési kihágást elkövető külföldi gépjárművezetők megtalálása és megbüntetése talán népszerűtlen, de teljesen logikus és gyakorlatias felvetés. Hihetetlen, hogy a tagállamok a közlekedési balesetek hatásainak mérséklése érdekében meg tudnak állapodni az uniós utakon történő használatra gyártott járművek új biztonsági berendezéseinek összehangolásáról, mégsem akarnak megállapodni a megelőzésről. Olyan környezetben, ahol az emberek évek óta gyakorlatilag is szabadon mozognak, magától értetődőnek kell tekinteni azt a javaslatot, amely a közúti kihágásokkal kapcsolatos információk tagállamok közötti megosztását lehetővé tévő számítógépes rendszerre vonatkozik.

Hasznos volna még a közúti kihágások rendszerének összehangolása is. Tudatában vagyok annak, nehéz volna ugyanazon mértékkel mérni Dél-Olaszországban, mint Észak-Európában, ahogyan bizonyos szabályok nem is feltétlenül ugyanazon közlekedési kihágáshoz vezetnek, továbbá a bűncselekmények súlyossága sem azonos. Véleményem szerint azonban az uniós tagországoknak meg kellene tudniuk egyezni azon kiemelkedő kihágások terén, amelyek közismerten évről évre a legtöbb közúti balesetet előidézik. Természetesen támogatom a Bizottság és az előadó előterjesztését.

Marios Matsakis (ALDE). – Elnök úr, elképesztő, mennyi idő kellett annak megkísérléséhez, hogy olyan jogszabályt alkossunk, amely biztosítja – életek megmentése érdekében – a közlekedési szabályok uniós tagállami határokon átnyúló érvényesítésének lehetőségét. Még elképesztőbb, hogy maximalizáljuk a gépjárművek haladási sebességét, és eközben olyan autókat gyártunk, amelyek kétszer vagy háromszor is gyorsabban haladhatnak. Ugyancsak elképesztő, hogy korlátokat állítunk a vezetők alkoholfogyasztása elé, és eközben – különösen ünnepek idején – szeszszital-hirdetésekkal árasztjuk el polgárainkat. S ráadásul összekapcsoljuk az alkoholfogyasztást a szexuális vonzerővel, és egyes esetekben a férfiassággal is.

Biztos úr, ne adja fel a harcot! Kérem, küzdjön velünk, a ma itt nem képviselt Tanáccsal szemben, hogy életet mentünk meg és biztonságosabbá tegyük az utakat!

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, köszönetemet kell kifejeznem mindenkinek, aki részt vett ebben a vitában! Valódi súlyt kölcsönöztek annak a döntésnek, amelyet – remélhetőleg – holnap a Parlament meghoz, de a Bizottságnak a Tanáccsal kapcsolatban kifejtett munkájának is. Nem lesz könnyű, de hiszem azt, hogy együtt elérhetünk utunk végére!

Ki kell emelnem az általunk megvitatott, a halálos balesetek többségét okozó közúti közlekedési kihágások súlyosságát! Engedjék meg, hogy néhány statisztikai adatot megosszak Önökkel: a megelőző három év értékelését magában foglaló 2007. évi hatástanulmány alapján kimutatható, hogy a közúti halálozások 30%-át a gyorshajítás, 25%-át az ittas vezetés, és ehhez hozzá kell fűznöm, hogy a kábítószeres befolyásoltság okozta. Ezért is támogatom a Lichtenberger asszony által benyújtott 38. sz. módosítást, amely bizonyos mértékben kiterjeszti a biztonsági szöveget. Kétségeim vannak azonban a 70 eurós kérdéssel kapcsolatban, mivel ez egyenlőtlen elbírálást eredményezhet.

A balesetek 17%-a tudható be annak, hogy nem használták a biztonsági övet, és megközelítőleg 4% a piros lámpánál elkövetett kihágások aránya. Összességében a halálos közúti közlekedési balesetek 75%-a a közlekedési szabályok ezen négy esete egyike vagy több formája megsértésének következménye. Úgy gondolom, elegendő ennyit mondanom! Az egyértelműség kedvéért engedjék meg, hogy a Tanácshoz, a Tanácsot képviselő Főtitkársághoz forduljak, és megismételjem azt, amit néhány nappal korábban a Közlekedési Miniszterek Tanácsában kifejtettem! A Bizottságnak nem célja a tagállami hatáskörök szűkítése. Pusztán az Európai Unió útjain bekövetkező halálos események számának leszorításában vagyunk érdekeltek. S ennek során – és most Rack úrnak is válaszolok – sohasem akarunk a jogszabályok alkalmazása mögé bújni.

A kihágásokat illetően keményen szembeszálltunk a tagállamokkal, de csak azokban az esetekben, amikor nem a személygépjárművekről volt szó, mivel ez az első alkalom, hogy ily módon fellépünk a gépjárműipari ágazatban. Szabályok vannak a kamionok vezetésére vonatkozóan, de a személygépjárművek esetében nincsenek ilyenek. Úgy vélem tehát, hogy a Parlamenttől ma kapott bátorításnak is köszönhetően mi, a Bizottságnál – erről mindannyiukat, de különösen Matsakis urat is biztosíthatom – előrelépésre törekszünk. Nincs szándékunkban leállni, mert ismétlem, amikor emberéletek megmentéséről van szó, semmiféle jogi szembenállás nem akadályozhatja meg azok fellépését, akik félmilliárd európai polgár felé politikai felelősséggel tartoznak!

Befejezésül, Elnök úr, remélem, hogy az elkövetkező karácsony és újév gondolkodási időt biztosít mindazon minisztereknek, akiket érdekel a Bizottságnak a Parlament támogatásával a Tanács elé terjesztett szövege. Végül, miután ez az utolsó felszólalásom a karácsonyi szünet előtt, Elnök úr, a Bizottság nevében szeretném legjobb kívánságaimat továbbítani valamennyi tiszteletre méltó képviselőnek, az elnökségnek és a teljes Parlamentnek!

Elnök. – Köszönöm, Tajani úr. Magunk természetesen viszonzzuk jókívánságait, és ami a Tanácsot illeti, amennyiben tagjai rendetlenkednek, készek vagyunk jó adag virgáccsal üdvözölni őket!

Inés Ayala Sender, előadó. – (ES) Elnök úr, terveztem, hogy panasszal élek Önnél a Tanács távolléte miatt, de látom, hogy legalább egy fő képviseli azt. Igaz, szívesebben vettem volna, ha az elnökség képviselője is személyesen jelen van. Tény azonban, hogy Borloo úr nagyon fáradt volt.

Szeretném megköszönni képviselőtársaimnak észrevételeiket. Biztosíthatom némelyiküket, hogy már beszéltünk az európai adatvédelmi biztossal annak szavatolása érdekében, hogy a személyes adatok továbbra is teljes titkosságot élvezzenek. Az eljárási garanciákat különösen is érintően megkíséreltünk – a Bizottság és a Parlament jogi szolgálatának felbecsülhetetlen segítségével – minden olyan kérdést kezelni, amely az irányelv kidolgozásának ebben a szakaszában lehetséges volt.

A svájci rendszerről el kell mondanom Önöknek, jelenleg az okoz gondot, hogy a rendőrség általában nem jogosult az állandó lakhellyel nem rendelkezőkről adatokat cserélni vagy megkeresni őket. Akkor, amikor tetten érik őket, kikényszeríthetik a fizetést, és ez minden tagállamban így is történik. A radarral vagy kamerával, tehát mechanikus eszközökkel rögzített adatok azonban nem szerezhetők be, és pontosan ez az a rendszer, amelynek megvalósításával most foglalkozunk.

Szeretném mindenkinek megköszönni türelmét, mert bizonyos területeken képtelenek voltunk minden elvégzett munkát figyelembe venni. Itt különösen gondolok Evans úr, Lichtenberger és Ticău asszony hozzájárulására. Ugyanakkor ott a felülvizsgálati záradék. A Bizottság biztosított bennünket arról, hogy két évvel az irányelv végrehajtását követően lehetővé teszi a teljesítés értékelését, illetve majd akkor a szükségletek szerinti új elemek beillesztését.

Ahhoz, hogy erre sor kerüljön, először az irányelvet el kell fogadtatni. Ehhez politikai megoldásokra és nem semmitmondó jogi ügyeskedésekre van szükségünk. Köszönöm a Bizottságnak, a francia elnökségnek, de mindenekelőtt képviselőtársaimnak nemcsak türelmét és támogatását, de – bízom ebben – holnapi szavazatát is! A szavazás tükrözte a lehető legnagyobb mérvű egyhangúságot, hogy a Bizottsággal együtt állhassunk ki a cseh elnökség elé, és kifejezzük annak szükségességét, hogy az elnökségnek lépnie kell az irányelv elfogadtatása irányában!

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra december 17-én, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Zita Pleštinská (PPE-DE), írásban. – (SK) Gyorshajtás, ittas vezetés, a biztonsági öv használatának mellőzése, a piros lámpán való keresztülhajtás az európai utakon gyakran előforduló halálos balesetek legfőbb okai. Ennél fogva az EU – első lépésként – megkísérli harmonizálni a négy kihágással összefüggő szabályozást.

Az irányelv legfőbb értékének azt tartom, hogy egységes európai megközelítést érvényesít a büntetések összegyűjtésével és szintjével, valamint az információcseréhez szükséges számítógépes hálózat használatával. A negatívumok között említhető, hogy a gépjárművezetők nem tudnak arról, hogy a büntetések uniós kereteken belüli behajtásával kapcsolatos szabályok változnak.

Fontosnak tartom, hogy a Bizottság, a tagállamokkal együtt, információs kampány keretében nyújtson előzetes tájékoztatást a tagállamok közötti határokat átlépő autósoknak a törvénysértések jogi következményeiről, a lehetséges büntetések szintjéről és kiszabásáról. A gépjárművezetőknek joguk van ahhoz, hogy olyan nyelven kapjanak figyelmeztetést, amit megértenek. S ez különösen érvényes akkor, ha a figyelmeztetés jogi következménnyel jár. Elő kell segíteni, hogy ismerjék a szabályok érvényességét, a fellebbezési lehetőségeket, és annak következményeit, ha nem reagálnak a figyelmeztetésre.

Úgy gondolom, ez az irányelv a vezetőket óvatosabb, biztonságosabb vezetésre készíti, és hozzájárul a halálos közúti balesetek számának csökkentéséhez Európa útjain, ahol 2007-ben 40 ezren veszítették életüket.

Támogatom azon irányelv elfogadását, amely a közúti biztonság terén leegyszerűsíti a határokon átnyúlóan érvényesülő rendelkezéseket. Üdvözlöm Ayala Sender asszonynak, az előadónak a jelentését.

20. Az elszámolások véglegessége és a pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodások (vita)

Elnök. – Következő napirendi pontunk Kauppi asszonynak a Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében benyújtott jelentése (A6-0480/2008) az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a fizetési és értékpapír-elszámolási rendszerekben az elszámolások véglegességéről szóló 98/26/EK irányelvnek és a pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodásokról szóló 2002/47/EK irányelvnek a kapcsolódó rendszerek és hitelkövetelések tekintetében történő módosításáról szóló irányelvjavaslatáról (COM(2008)0213 - C6-0181/2008 - 2008/0082(COD)).

Piia-Noora Kauppi, előadó. – Elnök úr, megadott számomra az, hogy előadója legyek az elszámolások véglegességéről és a pénzügyi biztosítékokról szóló témának, valamint a pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodások irányelvének. Holnap elhagyom a Parlamentet, és ez az utolsó törvényhozási jelentésem az Európai Parlament számára. Ezért kérem, fogadják megértéssel, hogy ma este kissé megindult leszek.

E kérdés nem tartozik a leginkább politikai jellegű témák közé. Néha, amit az Európai Parlamentben teszünk, meglehetősen technikai jellegű, de nekem szent meggyőződése, hogy ez az irányelv, ez a törvénykezési aktus segíti Európát annak fejlődésében.

E jogalkotási aktus célja, hogy az irányelveket összhangba hozza a legutóbbi piaci és szabályozási fejleményekkel. Az elszámolások véglegességéről szóló irányelv főként azt a változást eredményezi, hogy kiterjeszti az irányelv védelmét az éjszakai órákban történő, valamint az egymáshoz kapcsolódó rendszerek közötti elszámolásokra. Ez pedig igen fontos, miután az elmúlt időszakban tekintélyes mértékben megnövekedett a kapcsolódások száma és a kölcsönös átjárhatóság iránti igény. A MIFID-irányelv, amelynek megtisztelő módon ugyancsak előadója lehettem e Házban, továbbá a klíring- és elszámolási rendszerrel kapcsolatos magatartási kódex esetében számítani lehet arra, hogy ezek egyre inkább működőképesek lesznek, ami azt jelenti, hogy még nagyobb szükségünk lesz az elszámolási és pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodások összehangolására.

A pénzügyi biztosítékokról szóló irányelvvel (FCD) kapcsolatban nagyon fontos, hogy a hiteligény pénzügyi biztosítékként kerülhessen elfogadásra. Az Európai Parlament ugyancsak ki kívánta terjeszteni a biztosítékként elfogadott dolgok hatókörét a bankközi hitelkövetelésekre. Számomra elfogadható volt a mikro- és a kisvállalkozások hiteleinek kizárása ebből a körből, ahogyan a fogyasztói hiteleké is.

Egy harmonizált jogi keret megteremtése, a hitelköveteléseknek biztosítékként való felhasználása a határokon átnyúló tranzakciók esetében elősegíti a piaci likviditás erősítését, és a gyorsan változó piacokon szavatolja az elszámolási rendszer megfelelő működését. Az új irányelvek több egyszerűsítést és pontosítást, valamint fogalmi meghatározást is tartalmaznak. Ezek a megoldások jelentősen hozzájárulnak a pénzpiaci bizonytalanságok kezeléséhez szükséges eszközök erősítéséhez.

Azt terveztem, hogy már az első olvasatkor kompromisszumos megoldást érjünk el. Ezért folyamatosan tárgyalunk a Tanáccsal és a Bizottsággal. Ugyancsak tárgyaltam a politikai képviselőcsoportokkal is, mindenekelőtt Berès és Starkevičiūtė asszonnyal, hogy e Parlamentben mindenkinek megfelelő kompromisszumot találjunk. Nagyon boldog vagyok, hogy a jelentést a Gazdasági és Monetáris Bizottság egyhangúan fogadta el.

Végül is, elégedett vagyok azzal a kompromisszummal, amelyről az e heti ülés szak dönt majd. A kérdések zömében a tárgyalások simán zajlottak le, és megegyeztünk a jogszabály lényegi körvonalaiban. Akadt néhány ellentmondásos kérdés is, így nem sikerült minden célt elérnem.

A tárgyalások folyamán nem tudtam biztosítani a rendszer-meghatározás módosításához kapcsolódó ECON-javaslat támogatását, amely lehetővé tette volna az irányelv védelmének kiterjesztését az EKB jogi aktusain alapuló rendszerekre is, és lehetővé tette volna maga az Európai Központi Bank számára is ilyen rendszerek kijelölését. Örömmel vettem, hogy az Európai Bizottság a tárgyalások során kinyilvánította elvi támogatását e módosítást illetően, és jelezte, hogy valószínűleg a közeljövőben ilyen értelmű javaslatot terjeszt elő.

A pénzügyi biztosítékokról szóló irányelvet és a bejelentéseket illetően, bárcsak valamennyi tagállam eltörülte volna már a bejelentési kötelezettségeket, amelyek szerintem csak a bürokráciát növelik és semmiféle célt nem szolgálnak. Miután azonban megtudtam, hogy ez a téma rendkívül érzékeny egyes tagországok számára, elégedettséggel tölt el, hogy sikerült egy felülvizsgálati záradékot a szövegbe illesztenünk.

Úgy vélem, hogy öt év múlva az a néhány tagállam, amely még ragaszkodik az előzetes bejelentéshez, meggyőződhet arról, hogy vessen véget e szükségtelen gyakorlatnak. Mint említettem, örülök, hogy mindenki számára elfogadható kompromisszumra jutottunk. Remélem, hogy Önök, tisztelt Képviselőtársaim, csütörtökön megszavazzák e jelentést!

Végül szeretném elmondani, milyen nagy örömmel tölt el, hogy az elmúlt években Önökkel mindannyiunkkal együtt dolgozhattam. Ez a huszadik jogalkotási jelentésem, egyben az utolsó is. Hiányozni fog a Parlament, ez a Ház, és Önök is.

Elnök. – Kauppi asszony, még egyszer köszönjük Önnek munkáját, és a legjobbakat kívánjuk Önnek a jövőre nézve!

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretném az előadóknak, Kauppi asszonynak, a Gazdasági és Monetáris Bizottság, és Sakalas úrnak, a Jogi Bizottság tagjának megköszönni az e témában végzett gyors és igen hatékony munkáját!

Az elszámolások véglegességéről és a pénzügyi biztosítékokról szóló irányelvek jól működnek, és széleskörű támogatottságot élveznek a piacon. Ezzel együtt örülök annak, hogy kevesebb, mint nyolc hónap alatt sikerült megállapodnunk a szükséges kiigazításokban, hogy az irányelvek teljes mértékben összhangba kerüljenek a legutóbbi szabályozási és piaci fejleményekkel. Ez fontos a pénzügyi stabilitás, de különösen a mind inkább egymáshoz kapcsolódó, de saját jellegzetességeiket mégis megőrző elszámolási rendszerek hatékony működésének fenntartása szempontjából. Nem volt szükség egy szuperrendszer kialakítására, és ez egyértelműen kiviláglik a módosításokból.

Szolgálataim 2007-ben fogtak hozzá a bizottsági javaslat előkészítéséhez, még a mostani pénzügyi felfordulás kezdete előtt. Úgy vélem azonban, változtatási javaslatainkat a zűrzavarban felmerült kihívások is igazolták. A hitelkövetelések határokön átnyúló tranzakciók során biztosítékként való kezelését előmozdító, harmonizált jogi keret létrehozása javítja a jelenlegi feltételek között oly nagyon áhított piaci likviditást.

Azt várjuk, hogy az egyszerűsített szabályok révén a jövőben a hitelkövetelések alkalmazására gyakrabban kerül sor. Természetesen ez az egyéb biztosítékformák iránti piaci kereslettől függ. Magunk a pénzügyi válság első hónapjaiban azt tapasztaltuk, hogy erősödött a hitelkövetelések iránti kereslet, például a hírhedt eszközalapú értékpapírokkal való összehasonlításban. A magyarázat egyszerű: mindaddig, amíg a hitelkövetelések nem kerülnek egy helyen felhalmozásra, ahogyan ez az értékpapírosítás esetében történt, a biztosítékot befogadó egyenként fel tudja mérni a hitelképességet még azt megelőzően, hogy elfogadná vagy elutasítaná azt. Amikor az a kérdés fogalmazódik meg Önök felé, hogy szavazzák meg Kauppi asszony jelentését, arra kapnak felszólítást, hogy bizonyos formai követelmények kiiktatásával segítsék elő a hitelkövetelések alkalmazását.

A Bizottság vállalja, hogy öt éven belül jelentést készít e változásokról az Önök számára. Különös figyelmet szentelünk annak, hogy miként érvényesül azon nyilvántartásba vételi vagy bejelentési kötelezettség megszüntetése, amelynek során az adóst tájékoztatni kell a hitelkövetelés pénzügyi biztosítékként való felhasználásáról, különös tekintettel azokra a tagországokra, amelyek – jelenleg még – haboznak, vagy kívülmaradási szándékot jeleznek a pénzügyi biztosítékokról szóló irányelv 3. cikk (1) bekezdését illetően.

Megragadom az alkalmat, hogy minden jót kívánjak Piia-Noora Kauppi asszonynak. Tudom, igen izgalmas poszt betöltése vár rá Finnországban. Bizottsági tagságom alatt Kauppi asszony kivételesen kooperatívnak és segítőkésznek bizonyult, és a lehető legtöbbet nyújtotta, bármilyen feladatot is kapott a Parlamenttől. Tudom, nagy sikerek várnak rá jövőbeni pályafutása során, és mind neki, mind családjának a legjobbakat kívánom!

Aloysz Sakalas, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – Elnök úr, a Jogi Bizottság engem nevezett ki Kauppi asszonynak a Gazdasági és Monetáris Bizottságban benyújtott központi jelentésével kapcsolatos véleményünk megfogalmazójának. Két módosítást terjesztettem elő. A Jogi Bizottság elfogadta a vélemény tervezetét, és támogatja előterjesztett módosító javaslataimat, hogy az Európai Központi Bank legyen jogosult saját rendszereit közvetlenül kijelölni és értesíteni, a német Bundesbank vagy más nemzeti hatóságok közbeavatkozása nélkül is.

Háromoldalú megbeszélést folytattunk a Központi Bank, a Tanács és az Európai Bizottság szakértőivel. A Központi Bank szakértői nyilatkozatot tettek közzé és erőteljes támogatásukról biztosították a Jogi Bizottság által előterjesztett módosításokat. Viszont a Tanácsnak nehézségei támadtak a munkacsoportokon belül kompromisszumos megállapodás kialakításában az egyik módosítási javaslattal összefüggésben. A tagállamok ugyanis nem támogatják azt, hogy az EKB jogot szerezzen saját rendszerei közvetlen kijelölésére és értesítésére. Sajnálom, hogy ez az előterjesztett módosítás nem nyert elfogadást a Tanácsban, de hiszem, hogy a közeljövőben lesz még lehetőség e kérdés felvetésére.

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR

alelnök

Othmar Karas, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. - (DE) Elnök úr, Biztos úr, Kauppi, asszony, hölgyeim és uraim, mivel most lehetőségem van a csoport nevében szólni, engedjék meg, hogy azzal kezdjem, szeretnék köszönetet mondani az egész képviselőcsoport nevében Piia-Noora Kauppinak. Nem csak mérhetetlen elkötelezettségéért, hanem – mindenekfölött – szakértelméért és odaadásáért, kompromisszum-készségéért, amellyel parlamenti munkáját végezte. Róla mindig lehet tudni, mit képvisel és azt is, hogy igyekszik álláspontját másokéhoz közelíteni. Most ismét izgalmas feladatra vállalkozik, de ami még fontosabb, anyaként több időhöz jut. Köszönöm Önnek a kiváló együttműködést és minden jót kívánok.

Ebben az értékelésben az Európai Unió újra megfelelő választ ad a pénzügyi piacokat érintő válságra. Még mindig túl sok az eltérés az egyes tagállamok között, de a megvalósuló harmonizáció a helyes irányba tett lépésnek tekinthető. Ahogyan ebből az esetből is kitűnik, a pénzügyi piacokat érintő válság újabb lehetőséget teremt az Európai Uniónak álláspontja kinyilvánítására és az európai pénzügyi rendszer folyamatos fejlesztésére. Világosan fogalmazva, a megfelelően működő elszámolási rendszer biztosítása, különösen a gyorsan változó piacokon, alapvető fontossággal bír a pénzügyi piacok stabilitása tekintetében. S a mostanihoz hasonló időkben ez különösen fontos.

Számomra három pont fontos. Elsőként, az ezekben a jelentésekben megmutatkozó következetes hozzáállás. Másodszor, mindkét irányelv alkalmazása során támogatom az egyszerűsítést és könnyítést. Harmadszor, a tőkekövetelményekre vonatkozó irányelvről szóló saját jelentésemben figyelembe veszem majd e jelentésnek és irányelvnek eredményeit is annak érdekében, hogy átfogó, következetes jelentés készüljön.

Pervenche Berès, a PSE képviselőcsoport nevében – (FR) Elnök úr, Biztos úr, Kauppi asszony, kérem, engedjék meg, hogy az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja nevében csatlakozzam az eddig elhangzott pozitív tartalmú hozzászólásokhoz. Az Önnel folytatott tárgyalások során valóban mindig lehet tudni, hol állunk. Önnek megvannak a saját nézetei, de – legalábbis az Önnel folytatott tárgyalások során – minden egyértelműen fekete vagy fehér. Végül mindig pontosan tudtuk, hol is állunk, s így lehetőség nyílt az előbbre jutásra. Ön újra bizonyította, hogy mindenkivel együtt tud dolgozni. Véleményem szerint ez e Parlament szellemiségének különleges sajátossága. Ennek köszönhető, hogy ebben a jelentésben is – ahogy azt mi kezdetől fogva szeretnénk volna – első olvasatra sikerült egyezsége jutni.

Alapjában véve ez a jelentés olyan kérdéskörrel foglalkozik, amellyel kapcsolatban a Bizottságnak sajnálatos mulasztásai vannak. Ez a forgalomba hozatal kérdésköre, amellyel kapcsolatban – a pénzügyi eszközök piacairól szóló irányelv elfogadását követően – szeretnénk volna, ha a Bizottság erőteljes javaslatokkal áll elő a piac szervezésével, strukturálásával, ellenőrzésével és szabályozásával, azaz a forgalomba hozatalt követő tevékenységekkel kapcsolatban.

Ez a jelentés nagyon kicsi, túlságosan jogi és nagyon technikai jellegű építőelem, amely ugyan hasznos, de nem rejtheti el az előttünk tornyosuló hatalmas feladatot, amellyel kapcsolatban továbbra is várjuk a Bizottság javaslatait. Az eredmények, amelyeket a Bizottság a magatartási kódexszel el kívánt érni, igen mérsékeltek. Most várjuk az erre vonatkozó értékelést, és épp olyan csalódottak vagyunk, mint számos érdekelt fél a piacon, aki világosan látja, hogy ezen a területen az önszabályozás nem elegendő.

A ma előttünk fekvő konkrét és nagyon alapos szöveg két fő nehézséget okozott. Az egyik annak eldöntése volt, hogy vajon az Európai Központi Bank kapjon-e különleges hatáskört ebben a kérdésben. Úgy hiszem, hasznos javaslatok hangzottak el. A Tanács azonban nem akart túllépni a jelenlegi helyzeten, és mi – bölcsességünk és felelősségérzetünk miatt – elfogadtuk ezt a kompromisszumot. Ennek köszönhető az asztalon fekvő kiegyensúlyozott javaslat, amelyet méltányolnunk kell.

A másik fontos tényezőt annak biztosítása jelentette, hogy a rendszerek kapcsolódásának módja önmagában ne hozzon létre önálló rendszereket. Ismétlem, a Parlament álláspontja ésszerű, és lehetővé teszi ezt az

összekapcsolódást anélkül, hogy olyan autonómiát eredményezne, amit ezzel a szöveggel nem akartunk biztosítani.

Egyértelmű, hogy még mindig számos kérdés vár megoldásra, és remélem, hogy az e területen kizárólagos kezdeményező szereppel bíró Bizottság eleget tesz kötelezettségeinek.

Margarita Starkevičiūtė, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (LT) A bemutatott dokumentum csak látszatra technikai jellegű. Valójában biztosítja egy biztonságos értékpapír-elszámolási rendszer működését, ami számos, nyugdíjalapban, biztosítási vagy befektetési rendszerben tagsággal rendelkező embernek fontos. Az előadó – csakúgy, mint minden anyagát – ezt is tökéletesen állította össze. Örömmel tölt el, hogy számos pénzügyi dokumentum előkészítése során az a megítéltetés ért, hogy együtt dolgozhattunk és nagyon sajnálom, hogy a mai az utolsó munkanapja az Európai Parlamentben. Mi – a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport – egyetértünk a dokumentumban foglaltakkal, mivel az álláspontunkat tükrözi. Miben áll ez az álláspont? Először is, hiszünk abban, hogy az Európai Unió értékpapír-elszámolási közös piacát ki kell terjeszteni, mivel az jelenleg túlzottan szerteágazó. Nem szeretnénk azonban egy monopólium létrejöttének tanúi lenni. Hisszük, hogy a benyújtott jelentésben megteremtődtek a feltételei a különböző rendszerekhez, valamint az új kapcsolódási pontok kialakításához kötődő rugalmas együttműködési megállapodásnak.

Ami a pénzügyi biztosítékokat illeti, nagyon fontosnak tartottuk az eljárások egyszerűsítését és egyértelműbbé tételét, valamint hogy fizetéseketelenség és más kritikus helyzetek bekövetkeztével könnyebben lehessen tisztázni a tulajdonnal kapcsolatos ellentéteket, illetve minden feltétel legyen világosabb. Úgy tűnik, e célunkat szintén sikerült elérni.

A többi előadóhoz hasonlóan magam is sajnálom, hogy az Európai Központi Bank által létrehozott elszámolási rendszerrel kapcsolatos problémát nem tudtuk megoldani. Szeretném arra ösztönözni a Bizottságot, hogy a lehető leggyorsabban terjesszen elő javaslatot kompromisszumos megoldásra ebben a kérdésben, mivel az Európai Központi Banknak egyre több figyelmet kell majd fordítania a rendszerek működésére, és azok fenntartásának kérdése is tisztázásra vár, mivel elképzelhető, hogy ez gátolja majd a meglévő rendeletek kiterjesztését az Európai Központi Bank befolyása alatt álló, már meglévő rendszerekre.

Dragoș Florin David (PPE-DE). – (RO) Szeretnék gratulálni az előadónak, Piia-Noora Kauppinak a pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodásokhoz kapcsolódó jelentéséhez, amely a jelenleg érvényben lévő irányelv három fontos módosítását tartalmazza. Ezek a következők: a kisebb üzleti vállalkozások és a fogyasztók hitelmegállapodásainak kizárása az irányelv hatálya alól; öt évre vonatkozó megszüntetési záradék bevezetése, tekintettel arra, hogy a tagállamok jogosultak megkövetelni az értesítést vagy a nyilvántartásba vételt; végül, de nem utolsósorban az irányelv alkalmazási körének a kiszélesítése azt javasolva, hogy a bankközi kölcsönök is szolgálhassanak elégséges biztosítékkal az eredeti javaslatban egyedül javasolt központi banki kölcsönök mellett.

Azt hiszem, az előterjesztett módosítások összhangban vannak a terület európai rendelkezéseivel, és ez az egyik oka annak, hogy támogatom a jelentés elfogadását. Végül szeretnék köszönetet mondani Kauppi asszonynak az Európai Parlamentben végzett fáradtságos munkájáért, és sok sikert kívánok új feladatköréhez! Köszönöm. <BRK>

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Szeretném megköszönni Kauppi asszony munkáját, szakértelmét és a pénzügyi piacok stabilizációját kétségkívül elősegítő irányelvjavaslattal kapcsolatos tárgyalások során a kompromisszum érdekében megnyilvánuló elhivatottságát. Gratulálok Kauppi asszonynak ahhoz, hogy az első olvasatban sikerült megegyezést kialakítani. Szeretnék ma köszönetet mondani az Európai Parlamentben végzett munkájáért is, nem csak a körülbelül 20 általa készített jelentésért, amelyek olyan témákat érintettek, mint a bankszektor helyes működésének kialakítása, melynek példája a ma említett kódex is. Piia Kauppi sok más jelentésről folytatott tárgyalás során is tanúsította szakértelmét. Nagyra tartom a szoftver-szabadalmaztatás ellen folytatott együttes harcunkban képviselt álláspontját, mely olyan időkben született, amikor az Európai Unióban még nem létezett ezzel kapcsolatos európai szabvány. Megérezzük Kauppi asszony hiányát, de talán egyszer a jövőben erről a szabványról is tárgyalunk majd! Köszönöm Önnek az együttműködést!

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. Elnök úr, szeretnék mindenkinek köszönetet mondani a vitában való részvételért, és – ahogy azt már korábban is említettem – teljes szívemből üdvözlöm a parlamenti jelentéseket.

Az elszámolások véglegességéről és a pénzügyi biztosítékokról szóló irányelvek a kereskedés utáni környezet két sarokkövét adják, és a jelen módosítások kétségtelenül nagyon lényeges fejlődést mutatnak.

A Bizottság támogatta az Európai Központi Banknak hozzá intézett, az alkalmazási rendszerek közvetlen kijelölésére vonatkozó kérését, de ez jelenleg a Tanácsban nem bír megfelelő támogatottsággal. A közeljövőben azonban visszatérünk a kérdésre, és újra megvizsgáljuk azt.

Piia-Noora Kauppi, előadó. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani kollégáimnak a kedves szavakért és a Biztos úrnak az éveken át tartó együttműködésért.

Szeretnék néhány politikai megállapítást tenni a tisztázás és elrendezés kedvéért, elsőként a magatartási kódexszel kapcsolatban. Nem hiszem, hogy az időpont megfelelő arra, hogy végső döntést hozzunk a kódex kihirdetéséről. Ez az egyik oka annak, hogy néhány piaci szereplő a kapcsolatok fejlesztése és az átjárhatóság ellen foglalt állást. Ők azt mondják, problémák vannak az elszámolások véglegességével és a különböző szabályok koordinálásával is. Azt hiszem, hogy most, amikor ez az irányelv elfogadásra kerül, a piaci szereplők is könnyebben tudomásul veszik a rendszerekhez való kapcsolódást és az átjárhatóságot.

A második téma az Európai Központi Bankkal kapcsolatos. Azt hiszem, képesek vagyunk még jobban is együttműködni a Bizottsággal, különösen a különböző témákkal kapcsolatos közösségi álláspont kialakításakor. Már van egy konkrét fejlesztésünk, amely egy közösségi rendszer létrejöttét eredményezi, miközben az Európai Központi Bank olyan, hálózati alapú rendszereket hoz létre, amelyek nem az egyes tagállamok törvényei szerint működnek. Butaság lenne nem elfogadni ezt a napi szinten működő konkrét rendszert, amikor az európai törvények korszerűsítésével próbálkozunk. Örömmre szolgál tehát, hogy a Bizottság vizsgálja ezt a kérdést. Talán a következő parlamenti időszak megfelelő időpont lesz arra, hogy az elszámolások véglegességéről szóló irányelvbe beillesszék ezeket az Európai Központi Bank által létrehozott rendszereket.

Végül a Hágai Egyezményrel kapcsolatban láthattuk, milyen nehéz is a részletekben megállapodni, amikor ezt az Európai Közösség irányelveire alapozva kell megtennünk. Nagyon fontos, hogy előbbre jussunk a Hágai Egyezményrel és a különböző magánjogi kérdésekben folytatott tárgyalásokkal. Különösen nehéz volt egyezségre jutni a belépés és a visszavonás időpontjával kapcsolatban. Ezek nagyon kis jelentőségű kérdések, de azt hiszem, hogy általuk a Bizottság a fontos témákban is előbbre léphet, talán már a következő ülészakon.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra csütörtökön kerül sor.

21. A betétbiztosítási rendszerek a fedezeti szint és a kifizetési határidő vonatkozásában (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont Ehler úrnak a Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében benyújtott jelentése (A6-0494/2008), az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a betétbiztosítási rendszereknek a fedezeti és a kifizetési határidő kérdéseivel foglalkozó 94/19/EK irányelvét módosító irányelvjavaslatáról (COM(2008)0661 -C6- 0361/2008 - 2008/0199(COD)).

Christian Ehler, előadó. – (DE) Elnök úr, Biztos úr, hölgyeim és uraim, a mai napon egy nagyon gyors, a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelv reformját célul kitűző folyamat zárul le. Az egész eljárásban visszatükröződnek az európai intézmények lehetőségei, de korlátai is. Csak október közepén történt, hogy a Bizottság elénk terjesztette az irányelv módosítását célzó, politikai és gazdasági célokat egyaránt megfogalmazó módosítását. Ezek a célok a következők: a betétesek bizalmának helyreállítása a pénzügyi piac, a határokon átvelő banki tevékenységek, valamint a pénzügyi piacok általános szabályozása iránt.

Sikerült elérnünk a betétbiztosítások szintjének emelését, válság esetén a kifizetési határidők egyértelmű rövidülését és a közös betétbiztosítások eltörlését. Elfogadhatatlan volt, hogy a nagy bankok nem látták előre saját intézményük bukását, és ebből következően a kis betétesek tönkrementek. Sikerült elérnünk, hogy 2010-től 100.000 euróra nőjenek a betétbiztosítások, ami az európai betétek 90 százalékára nyújt fedezetet.

Mi az Európai Parlamentben gyorsan és építő módon cselekedtünk. Számos parlamenti jogot feladtunk, de mozgásba lendítettük a gépezetet. Kezdetől fogva nem tartottuk reálisnak a háromnapos határidőt. Azt hiszem, a húsnapios ígéret tartható a gyakorlatban, és nem okoz csalódást a betéteseknek sem.

Fontos volt újra beemelni a javaslatba a kisvállalkozásokat is. A pénzügyi piacok folyamatos stabilizálása mellett végtelenül rossz döntés lett volna kizárólag a magánbetétekre garanciát vállalni. Észleltük – és ez különösen fontos – a sürgősségi kifizetések iránt mutatkozó igényt is, mivel közvetlen kapcsolat mutatkozott

a betétbiztosítási rendszer és az intézményeknél tapasztalható stabilizációs intézkedések között, és ez különösen igaz a múltban tapasztalt esetekre vonatkozóan.

Az általunk egyértelműen észlelt korlátok abból fakadnak, hogy az olyan messzemenő következményekkel bíró kérdést, mint a harmonizáció, igen rövid határidővel illesztjük be az eljárásba. Tagállamok sora akarta az irányelvvel elejét venni a verseny okozta lehetséges torzulásoknak, és egy felső határt kijelölni az európai betétbiztosításban. A csatolt vizsgálati anyagban megfogalmazott aggodalom indokolt volt. Ezzel együtt nem kellene előre sietni az eredmények megelőlegezésével!

A nézet, miszerint az elvárások és a néhány tagállam – köztük Németország és Írország – által a válságban elhamarkodottan beígért korlátlan garancia problémát okozhat és a piaci verseny torzulásához vezet, csak bizonyos mértékben tekinthető jogosnak, mivel világosan látnunk kell, hogy ezek nem kikényszeríthető, de nem is szankcionálható politikai ígéretek.

Gondoskodnunk kell arról is, hogy a lehető legteljesebb körű harmonizáció ne vezessen az egyes tagállamokban a garancia csökkenéséhez, ami viszont a rendszerek finanszírozása közötti különbségből eredően felerősítené a verseny torzulását. Ebben a vonatkozásban viszont bölcs lépés volt a harmonizációt ilyen szorosan követhető módon felvázolni, más szavakkal, hogy egész sor olyan kérdést foglaltunk meg, amelyre nagyon gyorsan választ kell adnunk, mert – ahogy említettem, ezek jelentik az eljárás korlátait – nem veszélytelen dolog egy kilenches maraton hosszúságú eljárás alatt olyan kérdéseket megvitatni, amelyekkel az elmúlt öt évben – helyzetünkkel fogva – nem állt módunkban foglalkozni.

Szeretném még egyszer kifejezni hálámat a parlamenti képviselőcsoportoknak ezért a komoly csapatmunkáért. Számos kompromisszumot kellett kötnünk, de sikerült a pénzügyi piacok stabilizálása szempontjából fontos üzenetet küldenünk. Mi itt a Parlamentben nagyban hozzájárultunk e kezdetleges tervezet világossá és kifejezetten hasznossá tételéhez.

Szeretnék még egyszer köszönetet mondani mindazoknak, akik az eljárás során készek voltak engedni parlamenti jogaikból.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretném megköszönni az előadónak a vártnál bonyolultabb témában végzett munkáját. Nagyon komolyan törekszünk arra, hogy a pénzügyi nyugtalanság időszakában helyreállítsuk a betétesek bizalmát és hálás vagyok, amiért a Parlament hajlandó gyorsan foglalkozni a kérdéssel.

Meg kell azonban jegyeznem, hogy a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelvhez javasolt módosító indítványok némelyike – különösen a fizetési késedelemmel kapcsolatban – nekem csalódást okozott.

Szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy a Parlament december 8-án megszavazta a maximum kéthetes kifizetési határidőt. Azonban a jelenleg előttünk fekvő kompromisszum négyhetes, esetleg hat hétre kitolható fizetési határidőt engedélyez. Ha ehhez még hozzáadjuk az illetékes hatóságok döntéshozatalához számolható egy hetet, héthetes időtartamot kapunk. Hét hét nagyon hosszú idő azoknak a betéteseknek, akik nem tudnak élelmet venni, nem tudják a számláikat kifizetni vagy a bankkártyájukat használni.

Ne felejtjük el, hogy a jelenleg érvényben lévő, a kifizetési határidőket háromtól kilenc hónapig terjedő időszakban megállapító szabályozás további két évig érvényben marad.

Aggaszt, hogy milyen üzenetet küldünk ezzel az európai polgároknak, és hogyan fogja ez befolyásolni a belénk fektetett bizalmat. Aggaszt továbbá annak az eshetősége is, hogy újra megtapasztalhatjuk a polgárok bank előtti sorban állását, mert felröppent a hír, hogy a bank bajban van. Álláspontom szerint válság esetén már néhány hét is túl hosszú a betétesek megnyugtatóhoz akkor, ha nem jutnak pénzükhöz.

Sajnálom továbbá, hogy az előttünk fekvő kompromisszum nem törekedett a fedezet szintjének növelésére. Ne feledjük, hogy 2008 októberére majdnem mindegyik tagállam 50.000 euróra emelte a fedezet összegét. Ezért javasolta a Bizottság annak egyértelmű jelzését a betétesek számára, hogy szinte azonnal nagyobb védelem terjed majd ki rájuk. Amit akkor mi azonnalra terveztünk, azt most 2009 közepéig kell elhalasztanunk.

A Bizottság mindazonáltal támogatni fogja a Parlament és a Tanács közötti megegyezést, amennyiben önök ezt szavazataikkal jóváhagyják. Továbbra is fontosnak tartom a fedezeti szint 2009 júniusának végéig 50.000 euróra, majd végül 100.000 euróra emelését és az együttbiztosítás június közepétől történő megszüntetését.

A Bizottság jövőre visszatér a jelentés egyéb kiemelkedő fontosságú kérdéseire. Várakozással tekintek a Parlamenttel együttes, nagy fontosságú, a polgáraink körében a pénzügyi rendszerbe vetett bizalom helyreállítását célul kitűző közös munka elé.

Cornelis Visser, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, nem lehet elégszer ismételni: pénzügyi válság idején az egységes európai hangon való megszólalás a legfontosabb. Ezért a betétbiztosítási rendszerek teljes körű európai harmonizációja mellett teszem le a voksomat. Az Európai Parlament és Ehler úr is ezt szeretné.

Válság idején a teljes körű harmonizáció két okból is kiemelkedően fontos. Először is, végső soron kötelesek vagyunk pénzügyi védelmet nyújtani a fogyasztóknak. Sok európai polgár a bizonytalansággal, valamint pénzeszközei és tulajdona elvesztésének eshetőségével kapcsolja össze a hitelválságot. Oldanunk kell az ilyen érzéseket!

Nemzeti szinten az egyes tagállamok már tettek a fogyasztók pénzügyi biztonságát célzó lépéseket. Ez történt Írországból és Hollandiából is, ahol a garantált összeget 40.000 euróról átmenetileg 100.000 euróra emelték. Ahogy az írek, a hollandok is felelősséget éreznek a kis és magáncégek védelméért.

Szükség van azonban arra, hogy egyetlen európai irányelvbe foglaljuk bele és megőrizzük a betétbiztosítási rendszerekkel kapcsolatban végrehajtott intézkedéseket. Végére is túlságosan jól ismerjük, hová vezethet az együttműködés és az ellenőrzés hiánya! Egységes intézkedésre van tehát szükség, és ezért vagyok magam a maximális összeg megállapítása mellett. Ez az összességét – feltéve, hogy az előadó javaslata elfogadásra kerül – 2010-ben lép érvénybe, s maximálisan 100.000 eurót jelent.

A jelen helyzet, amikor egyes tagállamok, köztük Írország és Németország, korlátlan fedezetet ígérnek, veszélyt jelent Európára nézve. E korlátlan garanciáknak köszönhetően például Hollandiából és az Egyesült Királyságból tőkeáramlás indulhat meg a szomszédos országok felé, és ez kedvezőtlen hatást gyakorol az ottani stabilitásra.

Megelégedéssel tölt el, hogy a Tanács egyetért velem ebben a kérdésben. Ehler úr ésszerű javaslatai tekintettel vannak a kis- és középvállalatokra is. Ezek a vállalatok a betétbiztosítási rendszer hatóköre alatt tovább növekedhetnek. Ezért gondolom tehát, hogy mi, az Európai Parlament, szép eredményeket értünk el a fogyasztók, valamint a kis- és közepes vállalkozások védelme terén, és remélem, a Bizottság támogatja majd a kezdeményezést!

Pervenche Berès, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, úgy gondolom, ebben a kérdésben nagy megelégedéssel töltheti el Biztos urat, hogy az Európai Parlament létezik. Elsősorban azért, mert néhány hónappal ezelőtt már elfogadtuk Ehler úrnak egy másik jelentését. Akkor – még azelőtt, hogy az Ön által tervezett hatástanulmányok eredménye ismertté lett volna – arra utaltam, hogy az Európai Unióba egyértelműen begyűrűző válság a kérdés átgondolására késztet majd minket. Sajnálatos, de igaz, hogy a Tanácsnak kellett Önt cselekvésre felszólítania. Sajnálatos továbbá, hogy miután az ország, ahonnan ön származik, bevezetett egy rendszert, amely majdnem megsemmisítette az Önnek munkát biztosító belső piacot, Ön hallgatott a nyilvánosság előtt.

De lépünk túl a múlton, inkább koncentráljunk a jövőre és az előttünk fekvő javaslatra! Ez egy méltányos, a jelen körülmények között megfelelő javaslat, és hálás vagyok az előadó elszántságáért, amellyel elérte, hogy első olvasatban megegyezés szülessen. Így biztosítva van a polgáraink – beszéljünk akár a helyi hatóságokról, akár a kis- vagy középvállalkozásokról - elvárását tükröző teljes körű harmonizáció, miközben a polgárokat – szembenézve a válság igaz természetével – aggasztja, hogy esetleg ez a betétbiztosítási rendszer negatívan érinti nagy, vagy éppen mérsékelt megtakarításaikat.

Örömmel tölt el, hogy sikerült a Tanáccsal egyezsége jutni a – Bizottság által eredetileg a magánszemélyekre korlátozott – irányelv hatályának kiterjesztéséről, mivel a kis- és középvállalkozások, valamint a helyi hatóságok szintén érdekeltek betéteik biztosításában.

Örülök annak is, hogy egy bizottsági kötelezettségvállalással – amely kétségkívül McCreevy úr sikereként könyvelhető el – összhangot tudtunk elérni előbb az 50.000 eurós, majd a jövőbeni 100.000 eurós maximalizálás kérdésében, ami lehetővé teszi számunkra a további harmonizáció feltételeinek átgondolását, és végül egy európai garanciaalap létrehozását. Egyértelmű aggodalmak fogalmazódnak meg a verseny torzulásával kapcsolatban; itt nem egyszerűen pusztán aggodalomról van szó, és ebben – remélem – az előadó is egyetért velem. Az Európai Unió most lehetőséget kap a válság kezelésére, a pánik elkerülésére, illetve a

betétesek jogainak szavatolására. Nekem úgy tűnik, az Európai Parlamentnek egyértelműen ez volt a legfőbb célja.

Azt viszont sajnálom, hogy a tárgyalások során az alapelemeket illetően csak az ír rossz példából tanultunk, az izlandiból nem. Izlandon túl magas kamatot ígértek a betétekre, ami arra kényszerítette az Európai Uniót, hogy tárgyalásokat kezdjen az országgal a betétbiztosítások fedezetének a normál piaci feltételek között érvényesnél magasabb árfolyamáról. A Bizottság által felénk továbbítandó jelentés alapján remélem, hogy ezek a tárgyalások továbbvihetők. Nem feledve, hogy az a csoport, amelynek vezetését a Bizottság Jacques de Larosière úrnak engedte át, menetközben olyan ajánlásokat tehet, hogy ezt a mechanizmust a jövőben harmonizált formában valósítsuk meg.

Sharon Bowles, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, mindegyik intézmény érdekelt volt ebben a témában, noha nem feltétlenül mozdultak egy irányba. A Bizottság 100.000 euróban minimalizált biztosítékot és háromnapos fizetési határidőt akart elérni. A Tanács a maximális harmonizáció melletti döntést szorgalmazta, a Parlament pedig a polgárok számára kedvező döntést szeretett volna. Szeretném megköszönni az előadó és a többi kolléga közreműködését.

A javaslat, mely szerint egy ugrással térjünk át a háromnapos kifizetési határidőre, miközben néhány ország még a jelenleg érvényben lévő kilencnapos határidővel sem tud megbirkózni, talán túlságosan idealisztikus volt. Végül megállapodunk egy maximálisan lehetséges 35 napos időkeretben, de mindezt kissé fájó szívvel tettük, ugyanis jobban szerettünk volna egy jóval rövidebb időkeretet. Továbbra is nehéz helyzetben lesznek azok a polgárok, akik 35 napig nem férnek hozzá pénzükhöz. Ez fontos szerephez juttatja a sürgősségi kifizetéseket, vagy még inkább a banki szolgáltatások folytonosságáról szóló megállapodásokat.

A maximalizálás összehangolása bátor lépés, amelynek megtételekor – a folyamatban lévő munka első lépéseként – következményekkel is számolnunk kell. Ezt igazolja azon kérdések nagy száma is, amelyekről a Bizottságnak a jövő év végéig jelentést kell készítenie. Az egyik ilyen következmény az, hogy mentességet kell adni a magasabb mérvű egyenlegekre vonatkozóan. Üdvözlöm azoknak a magasabb szintű egyenlegekre vonatkozó, szociális vonatkozású rendelkezéseknek a kezdeményezését, amelyek 2008 elején érvényben voltak.

Azóta azonban levontuk a tanulságokat. Igazából az egész irányelv erről szól: a jelenlegi tanulságokról. Sajnálatos, hogy nem tudtunk fenntartások nélküli elkötelezettséget biztosítani az átmenetileg jelentkező magasabb egyenlegek erőteljesebb védelme iránt, mint amilyenek például házaladáskor vagy nyugdíj-átalányösszeg kifizetésekor keletkeznek.

Az izlandi bankok összeomlását követően – hasonló körülmények között – sajnálatos veszteségek keletkeztek, és azok késztettek számos tagállamot egy sor, speciális védelmet szolgáló terv kidolgozására. A nagy pénzalapokkal hosszú távon rendelkező emberek pénzüket letétbe helyezhetik és azzal biztosíthatják, ha megosztják a különböző intézmények között. Az azonban irreálisnak tűnik, hogy az egyösszegű kifizetéseket ilyen módon rendezzék.

Az egész élet során felhalmozott pénzvagyonokban keletkezett veszteségek olyan leckét jelentettek számunkra, amit aligha kellene újra megtanulnunk. Remélem tehát, hogy Biztos úr erőteljes támogatást mutat majd az ideiglenes, magasabb egyenlegek kiegészítő védelmét illetően, amelyre vonatkozóan magunk egyébként jelentést kértünk tőle szintén a jövő év végéig.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, bár szükség volt a bizalom helyreállítására, tisztában vagyunk azzal, hogy a pénzügyminiszterek által a betétbiztosítás szintjének növeléséről hozott döntés számos szakmai nehézséggel és következménnyel jár.

A biztosítás összegének előbb 50.000, majd egy későbbi időpontban 100.000 euróra történő emelésének a tagállamokban bevezetett rendszerek működőképességének és kivitelezhetőségének felülvizsgálatát kell eredményeznie. Tiszteletemet szeretném kifejezni az előadónak, Ehler úrnak, amiért nagy nyitottsággal viszonyult munkájához. Jómagam támogatandónak tartom az előadó által a Tanács részvételével folytatott háromoldalú egyeztetésen elért kompromisszumot. Azonban szeretnék három megjegyzést tenni.

Az első a kifizetési határidővel kapcsolatos. Néhány embernek túl hosszúnak tűnhet, hogy a betétek visszafizetése előtt húsz nap telik el, de arra kérem őket, gondolják végig, mi mindent kell megtenni, mielőtt ez a kifizetés megvalósul! Rossz szándékot nem feltételezve, belátható, hogy nem életszerű pár napot hagyni az információk összegyűjtésére és ellenőrzésére, ezt követően pedig a kifizetések teljesítésére. Igazság szerint még a húsz nap is szoros határidő.

Elnök úr, legnagyobb sajnálatomra, tudom, miről beszélek, mivel Luxemburgot érte az a szomorú megtiszteltetés, hogy a Kaupthing Bank esetében alkalmaznia kellett a betétbiztosítási rendszert. Ebből az esetből le kell vonnunk bizonyos jelentős tanulságokat, s különösen akkor, ha a megtakarításokkal rendelkezők érdekében szeretnénk előrelépni. Fontos megkülönböztetni egymástól a csődöt és egy hitelintézet kifizetéseinek a felfüggesztését. A kifizetések felfüggesztésével a bank átvétele is lehetségessé válik. Azonban a betétek nagyon gyors visszafizetésének hatására egy ilyen forgatókönyv megvalósíthatatlan volna. Az irányelvnek ezért különbséget kell tennie a két dolog között.

A második tanulság az, hogy a betétbiztosítási rendszereket a tagállamok többségében – az új elvárásoknak köszönhetően – át kell dolgozni. Azonban erre időt kell hagynunk számukra. Véleményem szerint a javasolt időkeret méltányosnak mondható. Azonban az általunk javasolt húsz nap és a Biztos úr által javasolt hét hét között elég nagy az időbeli eltérés.

Befejezésül, Elnök úr, miközben létfontosságú helyreállítani a megtakarításokkal rendelkezők bizalmát, végzetes hiba lenne életképtelen megoldásokat erőltetni. Ezért kértem, hogy legyünk mértékletesek. A túlzott követelmények csak súlyosbítanak a helyzetet. Befejeztem, Elnök úr, de fontosnak tartottam e kérdések áttekintését, ráadásul olyan sebességgel, amelyet még a tolmácsaink is követni tudtak.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Elnök úr, Biztos úr, hölgyeim és uraim, a pénzügyi válság próbára tette az Európai Unióban fennálló betétbiztosítási rendszer működését. Az ennek eredményeképpen megmutatkozó feszültségek rámutattak, hogy a fedezet és a működés tökéletlenségei megrendítették a betétesek bizalmát, és hogy a néhány tagállam által elfogadott, a helyzet kézbe tartását szolgáló egyoldalú intézkedések jelentős, határokon átvéelő nyomással és destabilizáló hatással járnak. Ennek köszönhetően megnövekedett a közös cselekvés iránti, a megmutatkozó hiányosságok feltárására és a szabályozási keret teljes körű felülvizsgálatának végrehajtására vonatkozó igény.

A megvitatott szöveg Ehler úr ragyogó munkáját dicséri, aki nagyfokú konszenzust alakított ki a Gazdasági és Monetáris Bizottságban. Első olvasatra történő elfogadása zöld utat ad egy olyan reformnak, amely két, sürgősen megoldandó kérdést érint: a fedezeti szint emelését és a kifizetési határidők rövidítését. Továbbá lefekteti az alapjait az európai egységes piac szerte érvényben lévő betétbiztosítás-harmonizáció felülvizsgálatának.

Támogatom a betétek garantált fedezeti szintjének előbb 50.000 euróra történő emelését célzó javaslatot. Támogatom a későbbiekben 2010 végére, a harmonizáció jegyében a 100.000 euróra történő emelés megfontolását – a Bizottság által elemzendő, a fogyasztóvédelem, a pénzügyi stabilitás és a verseny szempontjait figyelembe vevő hatásvizsgálattól függően.

Szintén helyénvalónak találom, hogy a Bizottság kapta feladatul ezen összegnek az inflációnak megfelelő, a körülményektől függően végzett szabályozási bizottsági eljárás eredményével összhangban végzendő kiigazítását.

Jelentős előrelépésnek tartom a kifizetési határidőnek a jelenleg érvényben lévő három hónapról a közigazgatási vagy bírósági határozat megszületését követő húsz munkanapra történő csökkentését, s esetlegesen tíz napra történő csökkentése lehetőségének felmérését, csakúgy, mint a sürgősségi kifizetések elvének bevezetését, valamint az alkalmazható biztosítási rendszerrel kapcsolatos, a betéteseket érintő információk átadására vonatkozó kötelezettséget.

Teljes mértékben támogatom, hogy a Bizottság 2009 végére készítsen alapos jelentést, amely olyan kérdésekkel foglalkozik majd, mint a biztosítási rendszerek finanszírozási mechanizmusa összehangolásának lényegi elemei, egyes esetekben a teljes fedezetnyújtást alátámasztó elemek, a közösségi biztosítási rendszer költségei és haszna, valamint a betéti rendszerek és egyéb, alternatív eszközök kapcsolódásai.

Mariela Velichkova Baeva (ALDE). – (BG) A betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelvvel, a garantált fedezeti szinttel és a kifizetési határidőkkel kapcsolatos kulcsfontosságú változtatások közvetítette legfőbb üzenet célja, hogy magasabb biztosítási szinten valósuljon meg a kisbefektetők megtakarításainak védelme, illetve a pénzügyi rendszerrel szemben tanúsított bizalom megerősödése.

Pillanatnyilag nehéz megbecsülni, milyen terhekkel jár a jelenlegi pénzügyi zűrzavar, a gondok kezelése. A reál GDP néhány évig tartó valószínűsíthetően lassú növekedése a jövőben további kockázatot jelenthet a pénzügyi stabilitás fenntarthatósága szempontjából.

Ilyen feltételek között a tagállamok által alkalmazott pénzügyi mechanizmusok gyors felülvizsgálata ajánlatos annak érdekében, hogy fel tudjuk mérni beavatkozásaink hatását. A betétbiztosítási rendszerek kétségkívül hatékony preventív intézkedések, de korlátozottan fejtik ki hatásukat abban a helyi környezetben, ahol

alkalmazásra kerülnek. Elengedhetetlen a közösségi szintű koordináció az azonos gondok kezelésénél akkor, amikor a befektetők a védelem különböző szintjei közül választhatnak.

Paolo Bartolozzi (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a jelenlegi, a nemzetközi bankrendszert súlyosan érintő pénzügyi válság a megtakarításokkal rendelkezők körében számos kérdést vetett fel a jövővel és betétek bizonytalan helyzetével kapcsolatban.

Az Európai Parlament a Tanáccsal együttműködve a piacok, valamint az egyértelmű vagy rejtett likviditási gondokkal küzdő, ezért fizetéseképtelen bankok ingadozásait és kockázati helyzetét stabilizáló irányelvjavaslatot kidolgozott azzal a szándékkal, hogy a fedezeti szint és a kifizetési határidők tekintetében módosítsa a betétbiztosítási rendszereket. Az Európai Tanács október 7-én felkérte az Európai Bizottságot, sürgősen nyújtson be javaslatot az Európai Unión belüli betétbiztosítási rendszerek összehangolásának ösztönzésére. Tette ezt az általános bizalom helyreállítása, a pénzügyi szektor helyes működésének biztosítása, továbbá az egyéni megtakarításokkal rendelkezők és családjaik betéteinek hatékonyabb védelme érdekében.

A Parlament által elfogadott intézkedés a saját befektetésekkel rendelkezőknek nyújtható fedezet minimális szintjét legalább 50.000 euróra emeli, de elismeri, hogy számos tagállam legalább 100.000 eurós minimális fedezetet szorgalmaz. Az irányelv rendelkezik továbbá a jelenleg három hónapban megállapított, kilenc hónapra felemelhető kifizetési határidő maximum pár hétre való csökkentéséről.

Egy globalizált gazdaságban és különösen Európában, ahol bankok és leányvállalataik gyors terjeszkedésének lehetünk tanúi, a tagállamoknak különösen fontos a származási és a fogadó országban lévő bankok közötti hatékony, határokon átvéelő együttműködés. Az ilyen együttműködéssel szavatolni kell a betétbiztosítási garanciákat, továbbá a hitelintézetek fizetéseképtelenné válása vagy bukása esetén a gyors kifizetéseket!

Végül, mivel az Európai Közösség felülvizsgált irányelve kizárólag a természetes jogi személyiséggel rendelkező betétesekre korlátozza a fedezet nyújtását, azt hiszem, helyénvaló volna ennek a kis- és középvállalkozásokra történő kiterjesztése is. Ezek hatékony szerepet töltenek be az európai gazdaság termelési folyamataiban, és mással nem helyettesíthető emberi és társadalmi értéket testesítenek meg. A kis- és középvállalkozásoknak azonban most kell azt a jogi védelmet garantálni, ami nemcsak a bankcsődök okozta bizonytalanságtól óvna meg őket, hanem biztosítaná számukra, hogy tevékenységüket nagyobb versenyképesség, erőteljesebb gazdasági, pénzügyi és foglalkoztatási stabilitás mellett fejtsék ki.

Ján Hudacký (PPE-DE). – (SK) A jelenleg zajló pénzügyi válság arra kényszerít minket, hogy viszonylag gyorsan meghozzuk azokat az intézkedéseket, amelyekkel ellensúlyozhatjuk a válságnak az Európai Unió gazdaságát és polgárait érintő hatásait.

Kollégám, Ehler úr jelentése a betétbiztosítás kérdését a fedezet és a kifizetési határidők vonatkozásában nagyon kiegyensúlyozott módon kezeli. A Bizottság mostani erőfeszítései arra irányulnak ugyan, hogy megakadályozzák az egyes tagállamokat abban, hogy összehangolatlan lépésekkel védelmezzék a bankbetéteseket, de – ebben az összefüggésben – utalnom kell a Bizottságnak a kiterjedő válság idején tapasztalt nagyfokú rugalmatlanságára is!

A koordináció hiányának csúcspontját az jelentette – szerencsére csak egy bizonyos mértékig –, amikor az ügyfelek kaotikus módon igyekeztek betéteiket visszavonni, majd azon tagállamok bankjaiba átvinni, amelyek nagyobb védelmet nyújtanak a megtakarítások tekintetében. Az emberek pénzügyi intézményekbe vetett bizalmának helyreállítása érdekében a lehető legrugalmasabb, ugyanakkor reális feltevéseken alapuló intézkedéseket kell előkészítenünk.

Osztom az előadó azon véleményét, miszerint a nem hozzáférhető betétek esetében a javasolt háromnapos kifizetési határidő nem tűnik reálisnak, mivel a betétbiztosítási rendszer az igények hatalmas tömegű miatt valószínűleg összeomlana. A rendkívüli kifizetések esetében engedélyezett korlátozott pénzüsszegek három napon belüli kifizetéséről szóló megállapodás így azokban az esetekben tűnik ésszerűnek, amikor a banki szolgáltatások folyamatossága nem garantálható.

Örömmel tölt el a betétbiztosítások minimális szintjének 2009 végére esedékes 100.000 euróra történő emelése, amely bizonyosan erősíti majd a betéteseknek a pénzügyi intézményekbe vetett bizalmát. Tekintettel a válság során szerzett alapvető tapasztalatainkra, úgy vélem, a betétbiztosítási rendszerről szóló irányelv rendelkezéseinek – a válság idején gyakran a szükséges kölcsönökhöz hozzájutni nem képes – kis- és közepes vállalkozásokra is ki kellene terjednie annak érdekében, hogy azok birtokában legyenek legalább egy, a válságkezelést szolgáló eszköznek.

Colm Burke (PPE-DE). - Elnök úr, az elmúlt hónapokban a világgazdaság a feje tetejére állt. S maradt utána a fizetéseképtelenségnek, a csődöknek, államosításoknak, a jólét erőteljes visszaszorulásának és a tőzsde összeomlásának ijesztő távlat. Pénzügyi struktúránk alapintézményei alapjaikban remegtek meg. Bankjaink térdre rogytak, s azzal vannak elfoglalva, hogy a nemzeti kormányoknak könyörögnek.

A nemzeti kormányok – a bankoknak a realgazdaság megolajozásában betöltött stratégiai szerepének köszönhetően – nem tehetnek úgy, mintha nem vennének észre semmit. Megrázó és rémisztő látni, hogy például egy ír bank 97%-ot veszített értékéből csupán az utóbbi hónapokban.

A betétbiztosítási rendszerek tehát máig kulcsfontosságú szerepet töltenek be abban, hogy megvédjék a befektetőket a világgazdaságot jelenleg támadó pénzügyi válság legsúlyosabb hatásaival szemben. A 100.000 eurós összeg pszichésen és gazdaságilag egyaránt fontos, hiszen arról biztosítja a befektetőket, hogy egy életen át gyarapított megtakarításaikat nem fenyegeti veszély.

Gratulálok az előadónak, Ehler úrnak a munkájához és különösen üdvözlendőnek tartom az irányelv hatályának kiterjesztését a kis- és középvállalkozásoknak nyújtandó garanciákra is. A kis- és közepes vállalkozások jelentik számunkra a reménysugarat, és ezeknek kellene elsődleges fontosságot tulajdonítanunk, mikor a jelenlegi válságból való – egyfajta fény az alagút végén jellegű – gyors felépülés felé tekintünk.

Szeretném hangsúlyozni azt is, hogy a jövőben sokkal összehangoltabb válasza lesz szükségünk. Az ír kormány egyoldalúan cselekedve biztosította az írországi bankokat. A jövőben szükséges lenne egy megfelelő, a tagállamok közötti erőteljesebb koordinációt biztosító jogi eszközre.

Összegzésképpen, általánosságban nem szabad elfeledkeznünk itt, az Európai Unióban és különösen az euroövezetben, hogy a szoros gazdasági integráció mérhetetlenül fontos, és ez óvott meg bennünket a pénzügyi válság viharos erejű szelétől. Ez különösen fontos a kisebb tagállamoknak, például Írországnak. Elég, ha észak felé, a sziget-szomszédunkra, Izlandra tekintünk, és látjuk, milyen pusztítást tud okozni egyébként oly pompás elszigeteltségük: az ország valutája összeomlott, gazdasága romokban hever. Semmi garancia nincs arra, hogy mindez nem történt volna meg Írországgal és más kisebb tagállamokkal, ha nem csatlakoztak volna az euroövezethez.

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, Előadó úr, Biztos úr, szeretnék köszönetet mondani az előadó szakértelméért, figyelméért, amellyel biztosította, nehogy váratlan problémák merüljenek fel, és a vita során tanúsított parlamentáris hozzáállásáért!

Ez a téma mindenkit érint. Amikor egy bank bajba kerül, mindenki aggódik a megtakarításaiért. Mindenki, aki megtakarítással rendelkezik, tudni akarja, a garanciavállalás szerint mikor és mennyit kap vissza. Ezért örömmel fogadom a fedezet összegének emelését és várakozással tekintek az elé, ez milyen következményekkel jár majd, hogy dönteni tudjunk arról, hogy a 100.000 euro majdan harmonizált, vagy pedig minimális összeg legyen-e. Jónak tartom a kifizetési határidők lerövidítését, és szeretnék köszönetet mondani minden tiszteletre méltó barátomnak, aki ezeket a rendelkezéseket a kis- és középvállalkozásokra is szeretné kiterjeszteni. Arra kérném Biztos urat, vizsgálja meg, hogy lehetséges-e és ha igen, hogyan, ennek megvalósítása!

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). - Elnök úr, néhányan szeretik azt állítani, hogy az Európai Unió időnként nem működik hatékonyan, ám ez a dokumentum jól bizonyítja, szükség esetén tudunk mi nagyon gyorsan is cselekedni. Vegyük csak a rövid időkeretet, ami alatt sikerült egyezsége jutnunk!

Megjegyezni kívánom, hogy ez az egyezés nagyon fontos üzenetet küld az Európai Unió polgárainak arról, hogy képesek vagyunk szükségleteikre válaszolni. A másik fontos pont az, hogy – habár nagyon különbözőek vagyunk – mégis egyezsége tudunk jutni olyan fontos kérdésekben, mint a betétbiztosítások összege, a kifizetési határidő és más, az egyszerű polgár számára fontos témák. Amit elértünk, talán nem a tökéletes kompromisszum, de mindenképpen bizonyítja, hogy képesek vagyunk közösen fellépni.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretném megismételni, hogy – bár a Bizottság szempontjából nem teljesen kielégítőek az eredmények – nem szeretnénk késleltetni vagy kockáztatni a megtakarításokkal rendelkezőknek segítséget nyújtó kompromisszum megszületését. Ezzel együtt tovább kell dolgoznunk a betétbiztosítási rendszerek tökéletesítésén!

Természetesen mindent elkövetek, hogy 2009 vége előtt teljesítsem az irányelvben foglalt jelentési kötelezettségeket. E jelentések középpontjában a ma este a tagok által felvetett kérdések állnak majd. Amikor megvitatjuk ennek az elvégzendő munkának az eredményeit és az ennek nyomán esetlegesen létrejövő javaslatokat, őszintén remélem, hogy a végeredmény még nagyratörőbb lesz. Az előttünk álló legfőbb megoldásra váró feladat a betéteseknek az Európai Unióba fektetett hosszú távú bizalmának a kérdése.

Christian Ehler, előadó. – (DE) Elnök úr, Biztos úr, kérem, ne ássa alá ezt a nagyon rövid idő alatt megszületett, a Bizottság részéről pusztán bejelentésként induló, a Parlamentnek a Tanáccsal kötött kompromisszumával valóssá váló kompromisszumot azzal, hogy szószálhasogatónak tárja azt a külvilág elé! Kérem, azt mutassa be a külvilágnak, mi is ez valójában: a három intézmény nagyon gyors válaszreakciója, a szükséges lépések harmonizációjának irányába mutató, a szükséges vizsgálatokat is magába foglaló, kifejezetten messzire mutató megfontolás, amely nagyon pozitív és közvetlen hatásokkal jár a polgárok számára. Gondolok itt a várakozásaink szerint csaknem teljes fedezetet nyújtó 90 százalékos betétbiztosításokra és a rövidebb határidőkre. Nyilvánvalóan gondolhatunk a sürgősségi kifizetésekre is.

Szeretném megismételni: a kompromisszum nem azt jelenti, hogy a három intézmény vagy csak az egyikük, nevezetesen a Bizottság, kimondja, hogy kérem, megszületett a kompromisszum, de mi most elkezdjük azt kukacoskodó módon értelmezni. Ez közös jelzés a külvilág felé. Ennek érdekében fogtunk össze e gyors eljárás során. Politikai baklövés lenne ezt nyilvánosan szellemi boncolgatásnak alávetni. A külvilág felé azt a pozitív jelzést kell kommunikálnunk, hogy közösen, a Bizottsággal együtt értünk célhoz. Egyébként a jelenlegi pénzügyi válság idején pontosan ott érnénk el ellenkező hatást, ahol az Ön bejelentése erősnek mutatkozott, de amelyet egyébként mi tettünk lehetővé azáltal, hogy megvalósítottunk.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE). – (RO) A jelenleg zajló gazdasági válság különleges intézkedéseket tesz szükségessé egy olyan időszakban, amikor egyre több európai néz szembe a munkanélküliség és a pénzügyi visszaesés kísértetével. A lakosság nagy része üdvözli a banki betétgarancia-plafon felemelését, s ez segíteni fogja a bankrendszerbe vetett bizalom helyreállítását. Az eredeti, 50.000 eurós, és a jövőben tervezett 100.000 eurós plafon több mint megfelelő a nagy múltú bankrendszerrel nem rendelkező tagállamok, mint például Románia és a többi volt kommunista állam számára. Jelenleg az a fontos, hogy minden tagállam fogadja el ezt az intézkedést. Különböző kockázatot jelent, hogy a lakosság esetleg pánikba esik. Románia nem tartozik azon országok közé, ahol nagy számban találhatók 50.000 eurót meghaladó betétek. Azonban pszichológiai szempontból csak pozitív hatása lehet a garantált összeg megemelésének, figyelembe véve, hogy szeptemberhez képest csak Bukarestben 6 százalékkal csökkent a betétek száma. Ez mindössze néhány hét alatt körülbelül 600 millió eurós kivonást jelentett, ami az elmúlt évekhez viszonyítva példa nélkülinek mondható.

Másrészt viszont az Európai Parlament tagjaként szeretném felhívni a figyelmüket arra, hogy ezeket az intézkedéseket ki kell egészíteni a hitelgaranciák és a vállalkozás kockázat szintjével kapcsolatos stratégia felülvizsgálatával.

Siiri Oviir (ALDE), írásban. – (ET) Az európai uniós rendeletek 1994 óta biztosítják egy minden tagállamban meglévő, bármely bank esetleges csődje esetén érvényes betétbiztosítási rendszer meglétét, és a biztosított megtakarítások összege is kötött: 20.000 euro. Sajnálatos módon, az Európai Unió lakosaira jutó átlagos megtakarítások összege napjainkban 30.000 euro, ami oda vezet, hogy általános igény jelentkezik a minimálisan biztosított megtakarítások összegének növelésére.

Az Európai Tanács 2008. október 7-én, az egész világot érintő pénzügyi válság eredményeként megszülető döntése, amelyben a legalább 50.000 euro összegű magán megtakarításokkal rendelkezőknek szükség esetén egy évig nyújt betétbiztosítási segítséget, kifejezetten üdvözlendő előrelépésnek tekinthető. Az Európai Bizottság jelenlegi kezdeményezése szintén előmozdítja majd ennek az európai jogba való beillesztését, segítve az Európai Unió betéteseinek az európai pénzügyi piacokba fektetett bizalmának fenntartását.

A Bizottság ajánlásainak eredményeként – a befektetők legnagyobb öröme – a 2009-es tervek között szerepel a biztosított megtakarítások összegének 100.000 euróra történő emelése.

Mindazonáltal, a betétbiztosítás szintjének emelése során a Bizottságnak figyelembe kellene vennie az egyes tagállamok tényleges képességét is, hogy elkerülhetők legyenek olyan esetek, amikor a betétbiztosítás terén verseny alakul ki, és annak következtében a szegényebb tagállamok azzal kerülnek szembe, hogy nem áll majd rendelkezésükre megfelelő forrás a biztosításra, s megint csak a gyanútlan betétesek lesznek a folyamatok kárvallottjai.

Mivel az Európai Unió pénzügyi piacai nagyon szorosan kapcsolódnak egymáshoz, támogatom az előadót, ugyanakkor felkérem a Bizottságot és a Tanácsot is a szükséges, határokon átvágó együttműködés

kifejlesztésére, és egy esetleges válság során a tagállamok közötti sikeresebb együttműködést biztosító konkrétabb lépések megtételére!

22. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

23. Az ülés berekesztése

(Az ülést 11.25-kor berekesztik.)